Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 189

Ediția în limba română

Legislație

Anul 57

27 iunie 2014

Cuprins

I *Acte legislative*

REGULAMENTE

★ **Regulamentul (UE) nr. 652/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de stabilire a unor dispoziții pentru gestionarea cheltuielilor privind lanțul alimentar, sănătatea și bunăstarea animalelor, precum și sănătatea plantelor și materialul de reproducere a plantelor, de modificare a Directivelor 98/56/CE, 2000/29/CE și 2008/90/CE ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 178/2002, (CE) nr. 882/2004 și (CE) nr. 396/2005 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivei 2009/128/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Deciziilor 66/399/CEE, 76/894/CEE și 2009/470/CE ale Consiliului** 1

★ **Regulamentul (UE) nr. 653/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1760/2000 în ceea ce privește identificarea electronică a bovinelor și etichetarea cărnii de vită și mânzat** 33

★ **Regulamentul (UE) nr. 654/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind exercitarea drepturilor Uniunii pentru aplicarea și respectarea normelor comerțului internațional și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 3286/94 al Consiliului privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului** 50

★ **Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială** 59

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

★ **Regulamentul (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene** 93

★ **Regulamentul (UE) nr. 657/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului în ceea ce privește competențele delegate și competențele de executare care se conferă Comisiei** 108

★ **Regulamentul (UE) nr. 658/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind taxele datorate Agenției Europene pentru Medicamente pentru desfășurarea de activități de farmacovigilență cu privire la medicamentele de uz uman** ([1]) 112

★ **Regulamentul (UE) nr. 659/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 638/2004 privind statisticile comunitare ale comerțului cu mărfuri între statele membre în ceea ce privește acordarea de competențe delegate și de executare Comisiei pentru adoptarea anumitor măsuri, comunicarea de informații de către administrația vamală, schimbul de date confidențiale între statele membre și definiția valorii statistice** 128

★ **Regulamentul (UE) nr. 660/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 privind transferurile de deșeuri** 135

★ **Regulamentul (UE) nr. 661/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2012/2002 al Consiliului de instituire a Fondului de solidaritate al Uniunii Europene** 143

★ **Regulamentul (UE) nr. 662/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 în ceea ce privește punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice** ([1]) 155

DIRECTIVE

★ **Directiva 2014/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de modificare a Directivei 64/432/CEE a Consiliului în ceea ce privește bazele de date electronice care fac parte din rețelele de supraveghere din statele membre** 161

★ **Directiva 2014/68/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor sub presiune** ([1]) 164

([1]) Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 652/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de stabilire a unor dispoziții pentru gestionarea cheltuielilor privind lanțul alimentar, sănătatea și bunăstarea animalelor, precum și sănătatea plantelor și materialul de reproducere a plantelor, de modificare a Directivelor 98/56/CE, 2000/29/CE și 2008/90/CE ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 178/2002, (CE) nr. 882/2004 și (CE) nr. 396/2005 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivei 2009/128/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Deciziilor 66/399/CEE, 76/894/CEE și 2009/470/CE ale Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2) și articolul 168 alineatul (4) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Dreptul Uniunii prevede cerințe referitoare la alimente și la siguranța alimentelor, precum și la hrana animalelor și la siguranța hranei animalelor, în toate etapele de producție, inclusiv norme care să vizeze garantarea unor practici corecte în comerț și furnizarea de informații consumatorilor. Acesta stabilește, de asemenea, cerințe în ceea ce privește prevenirea și combaterea bolilor transmisibile ale animalelor și a zoonozelor, precum și cerințe privind bunăstarea animalelor, subprodusele de origine animală, sănătatea plantelor și materialul de reproducere a plantelor, protecția soiurilor de plante, organismele modificate genetic și introducerea pe piață și utilizarea produselor de protecție a plantelor, precum și utilizarea sustenabilă a pesticidelor. Dreptul Uniunii prevede, de asemenea, efectuarea unor controale oficiale, precum și alte activități oficiale menite să asigure o punere în aplicare eficientă și respectarea cerințelor menționate.

(2) Obiectivul general al dreptului Uniunii în domeniile menționate este de a contribui la un nivel înalt de sănătate umană, animală și a plantelor de-a lungul lanțului alimentar, la un nivel înalt de protecție și informare a consumatorilor și la un nivel înalt de protecție a mediului, favorizând în același timp competitivitatea și crearea de locuri de muncă.

([1]) JO C 67, 6.3.2014, p. 166.
([2]) Poziția Parlamentului European din 2 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 mai 2014.

(3) Urmărirea acestui obiectiv general necesită resurse financiare adecvate. Prin urmare, este necesar ca Uniunea să contribuie la finanțarea măsurilor luate în diferitele domenii relevante pentru respectivul obiectiv general. De asemenea, în vederea direcționării eficiente a cheltuielilor, ar trebui să fie stabilite obiective specifice și indicatori care să permită evaluarea realizării obiectivelor respective.

(4) Finanțarea din partea Uniunii a cheltuielilor privind produsele alimentare și hrana pentru animale s-a realizat în trecut sub formă de granturi, proceduri de achiziții publice și plăți către organizațiile internaționale active în domeniu. Este adecvat ca această finanțare să se continue în același mod.

(5) Contribuția financiară din partea Uniunii poate fi utilizată de statele membre, de asemenea, pentru a sprijini acțiuni privind sănătatea plantelor sau animalelor în vederea controlului, prevenirii sau eradicării organismelor dăunătoare sau bolilor animalelor, realizate de organizațiile active în acest domeniu.

(6) Din motive de disciplină bugetară, este necesar să se stabilească prin prezentul regulament lista de măsuri eligibile care pot beneficia de o contribuție din partea Uniunii, precum și costurile eligibile și ratele aplicabile.

(7) Luând în considerare Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului ([1]), suma maximă pentru cheltuielile privind alimentele și furajele pentru perioada 2014-2020 urmează să fie de 1 891 936 000 EUR.

(8) De asemenea, ar trebui să se acorde finanțare la nivelul Uniunii pentru a face față unor circumstanțe excepționale, cum ar fi situații de urgență legate de sănătatea animalelor și a plantelor, în cazul în care creditele din rubrica bugetară 3 sunt insuficiente, dar sunt necesare măsuri de urgență. Pentru a face față acestor situații de criză, ar trebui să fie mobilizată o sursă de finanțare, de exemplu, prin intermediul instrumentului de flexibilitate, în conformitate cu Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 între Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară ([2]).

(9) Legislația în vigoare prevede că unele dintre costurile eligibile se rambursează la rate fixe. În privința altor costuri, dreptul în materie nu prevede nicio restricție pentru rambursare. Pentru a raționaliza și simplifica sistemul, ar trebui să se stabilească o rată maximă fixă pentru rambursare. Este adecvat ca rata respectivă să fie stabilită la nivelul uzual aplicat pentru granturi. De asemenea, este necesar să se prevadă posibilitatea de a crește această rată maximă în anumite circumstanțe.

(10) Având în vedere importanța atingerii obiectivelor prezentului regulament, este adecvat ca pentru anumite acțiuni să fie finanțate 100 % din costurile eligibile, cu condiția ca punerea în aplicare a acestor acțiuni să implice și costuri neeligibile.

(11) Uniunea are responsabilitatea de a asigura ca fondurile să fie cheltuite în mod corespunzător, dar și de a lua măsuri pentru a răspunde necesității de a simplifica programele sale de cheltuieli, pentru a reduce sarcina administrativă și costurile pentru beneficiarii fondurilor și pentru toți actorii implicați, în conformitate cu Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor din 8 octombrie 2010 intitulată „Reglementarea inteligentă în Uniunea Europeană".

(12) Dreptul Uniunii solicită statelor membre să pună în aplicare anumite măsuri atunci când anumite boli ale animalelor sau zoonoze apar sau evoluează. Prin urmare, Uniunea ar trebui să contribuie financiar la astfel de măsuri de urgență.

(13) De asemenea, este necesară reducerea, prin măsuri adecvate de eradicare, combatere și supraveghere, a numărului focarelor epidemice de boli ale animalelor și de zoonoze care prezintă un risc pentru sănătatea umană și animală, precum și prevenirea apariției unor astfel de focare epidemice. Programele naționale de eradicare, combatere și supraveghere a acestor boli și zoonoze ar trebui, prin urmare, să beneficieze de finanțare din partea Uniunii.

([1]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).
([2]) JO C 373, 20.12.2013, p. 1.

(14) Din motive organizaționale și de eficiență a operațiunilor de finanțare în domeniile sănătății animalelor și a plantelor, este adecvat să se stabilească norme privind conținutul, transmiterea, evaluarea și aprobarea programelor naționale, inclusiv a celor implementate în regiunile ultraperiferice ale Uniunii menționate la articolul 349 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE"). Din aceleași motive, ar trebui stabilite și termenele de raportare și de transmitere a cererilor de plată.

(15) Prin Directiva 2000/29/CE a Consiliului ([1]), se solicită statelor membre adoptarea anumitor măsuri de urgență pentru eradicarea unor organisme dăunătoare plantelor sau produselor vegetale („dăunători"). Uniunea ar trebui să contribuie financiar la eradicarea dăunătorilor respectivi. Uniunea ar trebui să contribuie și la finanțarea în anumite condiții a unor măsuri de urgență vizând combaterea dăunătorilor care au cel mai puternic impact asupra Uniunii și care nu pot fi eradicați din anumite zone, precum și pentru măsuri de prevenire vizând dăunătorii respectivi.

(16) Măsurile de urgență luate împotriva dăunătorilor ar trebui să fie eligibile pentru cofinanțare din partea Uniunii în cazul în care măsurile respective prezintă o valoare adăugată pentru întreaga Uniune. Din acest motiv, Uniunea ar trebui să contribuie la finanțarea măsurilor împotriva dăunătorilor enumerați în anexa I partea A secțiunea I și în anexa II partea A secțiunea I la Directiva 2000/29/CE în cadrul titlului „Organisme dăunătoare a căror apariție în vreo parte a Uniunii nu se cunoaște și care sunt relevante pentru întreaga Uniune". În cazul dăunătorilor despre care se știe că sunt prezenți în Uniune, ar trebui să fie eligibile pentru o contribuție financiară din partea Uniunii numai măsurile care vizează dăunătorii cu cel mai mare impact asupra Uniunii. Astfel de dăunători îi includ în special pe cei care fac obiectul măsurilor din cadrul Directivelor 69/464/CEE ([2]), 93/85/CEE ([3]), 98/57/CE ([4]) sau 2007/33/CE ([5]) ale Consiliului. Uniunea ar trebui să contribuie și la finanțarea măsurilor împotriva dăunătorilor care nu sunt incluși în anexa I sau anexa II la Directiva 2000/29/CE, care fac obiectul unor măsuri naționale și care sunt provizoriu eligibile pentru a fi incluse pe lista din anexa I partea A secțiunea I sau din anexa II partea A secțiunea I din Directiva 2000/29/CE. Măsurile care vizează dăunătorii care fac obiectul măsurilor de urgență luate de Uniune în vederea eradicării lor ar trebui, de asemenea, să fie eligibile pentru o contribuție financiară din partea Uniunii.

(17) Este necesară depistarea în timp util a prezenței anumitor dăunători. Studiile efectuate de statele membre în vederea stabilirii prezenței dăunătorilor sunt esențiale pentru a asigura eradicarea imediată a epidemiilor cauzate de dăunătorii respectivi. Studiile epidemiologice efectuate de un stat membru sunt esențiale pentru a proteja teritoriul tuturor celorlalte state membre. Uniunea poate contribui la finanțarea acestor studii în general, cu condiția ca acestea să includă cel puțin una sau două dintre categoriile critice de dăunători, și anume dăunătorii a căror prezență nu a fost constatată în Uniune și dăunătorii care fac obiectul măsurilor de urgență ale Uniunii.

(18) Contribuția financiară din partea Uniunii acordată unor măsuri în domeniul sănătății animalelor și plantelor ar trebui să acopere costuri eligibile specifice, dar ar trebui să acopere, de asemenea, în cazuri excepționale și temeinic justificate, costurile suportate de statele membre pentru aplicarea unor alte măsuri necesare. Aceste măsuri pot include punerea în aplicare a unor măsuri de biosecuritate consolidate, în cazul apariției unei boli sau a prezenței de dăunători, distrugerea și transportarea carcaselor în cursul programelor de eradicare, precum și costurile de despăgubire a proprietarilor în urma unor campanii de vaccinare de urgență.

(19) Regiunile ultraperiferice ale statelor membre se confruntă cu dificultăți cauzate de depărtarea și de dependența lor de un număr limitat de produse. Este adecvat ca Uniunea să acorde o contribuție financiară statelor membre pentru programele pe care acestea le desfășoară pentru combaterea dăunătorilor în respectivele regiuni ultraperiferice în conformitate cu obiectivele Regulamentului (UE) nr. 228/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]). Dat fiind faptul că anumite regiuni ultraperiferice intră sub incidența unor norme naționale specifice acestor regiuni, și nu sub incidența normelor Uniunii prevăzute în Directiva 2000/29/CE, contribuția financiară din partea Uniunii ar trebui să se aplice normelor în vigoare în regiunile respective, indiferent dacă acestea sunt norme ale Uniunii sau norme naționale.

([1]) Directiva 2000/29/CE a Consiliului din 8 mai 2000 privind măsurile de protecție împotriva introducerii în Comunitate a unor organisme dăunătoare plantelor sau produselor vegetale și împotriva răspândirii lor în Comunitate (JO L 169, 10.7.2000, p. 1).
([2]) Directiva 69/464/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1969 privind combaterea râiei negre a cartofului (JO L 323, 24.12.1969, p. 1).
([3]) Directiva 93/85/CEE a Consiliului din 4 octombrie 1993 privind combaterea veștejirii bacteriene a cartofului (JO L 259, 18.10.1993, p. 1).
([4]) Directiva 98/57/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind combaterea *Ralstonia solanacearum* (Smith) Yabuuchi et al. (JO L 235, 21.8.1998, p. 1).
([5]) Directiva 2007/33/CE a Consiliului din 11 iunie 2007 privind combaterea nematozilor cu chisturi ai cartofului și de abrogare a Directivei 69/465/CEE (JO L 156, 16.6.2007, p. 12).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 228/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 martie 2013 privind măsurile specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 247/2006 al Consiliului (JO L 78, 20.3.2013, p. 23).

(20) Controalele oficiale efectuate de către statele membre reprezintă un instrument esențial pentru a verifica și monitoriza punerea în aplicare, conformitatea și respectarea cerințelor relevante ale Uniunii. Eficacitatea și eficiența sistemelor oficiale de control este vitală pentru menținerea unui nivel înalt de siguranță pentru oameni, animale și plante de-a lungul lanțului alimentar, asigurând în același timp un nivel înalt de protecție a mediului. Pentru astfel de măsuri de control ar trebui să fie pus la dispoziție un sprijin financiar din partea Uniunii. În particular, o astfel de contribuție financiară ar trebui să se acorde laboratoarelor de referință ale Uniunii pentru a le ajuta să suporte costurile care rezultă din punerea în aplicare a programelor de lucru aprobate de Comisie. În plus, deoarece eficiența controalelor oficiale depinde și de existența în cadrul autorităților de control a unui personal bine pregătit, care să cunoască bine dreptul Uniunii, Uniunea ar trebui să fie în măsură să contribuie la formarea profesională a personalului respectiv și la programele de schimb relevante organizate de autoritățile competente.

(21) Gestionarea eficientă a controalelor oficiale depinde de un schimb rapid de date și de informații referitoare la astfel de controale. În plus, punerea în aplicare adecvată și armonizată a normelor relevante depinde de instituirea unor sisteme eficiente, care implică autoritățile competente din statele membre. Prin urmare, înființarea și operarea bazelor de date și a sistemelor informatizate de gestionare a informațiilor în respectivele scopuri ar trebui să fie, de asemenea, eligibile pentru a beneficia de o contribuție financiară.

(22) Uniunea ar trebui să aloce fonduri pentru activități tehnice, științifice, de coordonare și comunicare care sunt necesare pentru a asigura punerea în aplicare corectă a dreptului Uniunii și pentru a asigura adaptarea dreptului la evoluțiile științifice, tehnologice și societale. Ar trebui puse la dispoziție fonduri și pentru proiecte care au ca scop îmbunătățirea eficacității și a eficienței controalelor oficiale.

(23) În temeiul articolului 3 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), orice propunere transmisă autorității legislative care conține derogări de la dispozițiile respectivului regulament trebuie să indice în mod clar astfel de derogări și să menționeze motivele specifice care le justifică. Prin urmare, având în vedere natura specifică a obiectivelor vizate prin prezentul regulament și ținând seama de faptul că autoritățile competente respective din statele membre sunt cel mai în măsură să pună în aplicare activitățile asociate obiectivelor respective, respectivele autorități ar trebui să fie considerate ca fiind beneficiari identificați în sensul articolului 128 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca acestor autorități să li se acorde granturi fără publicarea în prealabil a unor proceduri de achiziții publice prin cereri de propuneri.

(24) Prin derogare de la articolul 86 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și ca o excepție de la principiul neretroactivității, prevăzut la articolul 130 din respectivul regulament, costurile aferente măsurilor de urgență menționate la articolele 7 și 17 din prezentul regulament ar trebui să fie eligibile începând cu data la care statul membru notifică Comisiei apariția unei boli sau prezența unui dăunător, din cauza naturii urgente și neprevizibile a măsurilor respective. Angajamentele bugetare corespunzătoare și plata cheltuielilor eligibile ar trebui să fie efectuate de către Comisie, în urma evaluării cererilor de plată transmise de statele membre.

(25) Este extrem de important ca astfel de măsuri de urgență să fie puse în aplicare imediat. Prin urmare, ar fi contraproductiv să se excludă, de la finanțare, costurile suportate înainte de transmiterea cererii de grant, întrucât acest fapt ar încuraja statele membre să-și concentreze eforturile lor imediate pe pregătirea unei cereri de grant, în loc să se concentreze pe punerea în aplicare a măsurilor de urgență.

(26) Având în vedere amploarea dreptului Uniunii în vigoare privind punerea în aplicare a măsurilor de eradicare și de supraveghere epidemiologică, precum și constrângerile tehnice în ceea ce privește alte cunoștințe disponibile, punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în prezentul regulament trebuie să fie efectuată, în primul rând, de către autoritățile competente ale statelor membre. Prin urmare, în anumite cazuri, este necesar să se cofinanțeze costurile salariale ale personalului din administrațiile naționale.

([1]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

(27) Programarea permite coordonarea și ierarhizarea priorităților și, prin urmare, contribuie la utilizarea eficientă a resurselor financiare ale Uniunii. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să-i fie conferite competențe de executare în ceea ce privește adoptarea programelor de lucru pentru punerea în aplicare a anumitor măsuri prevăzute în prezentul regulament.

(28) Pentru a asigura utilizarea responsabilă și eficientă a resurselor financiare ale Uniunii, Comisia ar trebui să fie abilitată să verifice faptul că finanțarea din partea Uniunii este utilizată în mod eficient pentru punerea în aplicare a măsurilor eligibile, fie prin controale la fața locului, fie prin verificări de documente.

(29) Interesele financiare ale Uniunii ar trebui să fie protejate pe tot parcursul ciclului de cheltuieli, inclusiv prin prevenirea, detectarea și investigarea neregulilor și prin recuperarea fondurilor pierdute, plătite eronat sau utilizate incorect.

(30) Lista bolilor animalelor eligibile pentru finanțare în cadrul măsurilor de urgență este anexată prezentului regulament și cuprinde bolile animalelor menționate la articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (1), articolul 6 alineatul (2) și articolul 14 alineatul (1) din Decizia 2009/470/CE a Consiliului ([1]). Pentru a lua în considerare bolile animalelor care trebuie notificate în conformitate cu Directiva 82/894/CEE a Consiliului ([2]) și bolile susceptibile să constituie o nouă amenințare pentru Uniune, ar trebui să-i fie delegată Comisiei competența de a adopta acte, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, în ceea ce privește completarea listei respective.

(31) Listele privind bolile animalelor și zoonozele eligibile pentru finanțare în cadrul programelor de eradicare, combatere și supraveghere epidemiologică sunt anexate la prezentul regulament și cuprind bolile animalelor și zoonozele menționate în anexa I la Decizia 2009/470/CE. Pentru a lua în considerare situațiile provocate de bolile animalelor care au un impact semnificativ asupra producției de animale sau a comerțului cu acestea, evoluția zoonozelor care reprezintă o amenințare la adresa oamenilor sau noile evoluții științifice sau epidemiologice, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește completarea listelor respective.

(32) Este deosebit de important ca, atunci când adoptă acte delegate în temeiul prezentului regulament, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(33) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește întocmirea programelor de lucru anuale și multianuale, stabilirea contribuției financiare pentru măsurile de urgență sau, atunci când este cazul, pentru a răspunde unor evenimente imprevizibile, stabilirea procedurilor de depunere a cererilor de către statele membre și a rapoartelor și cererilor de plată a granturilor. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(34) Dreptul Uniunii ar trebui să fie pus în aplicare astfel încât să asigure obținerea beneficiilor preconizate, în lumina experienței acumulate. Prin urmare, Comisia ar trebui să evalueze funcționarea și eficiența prezentului regulament și să comunice rezultatele celorlalte instituții.

([1]) Decizia 2009/470/CE a Consiliului din 25 mai 2009 privind anumite cheltuieli în domeniul veterinar (JO L 155, 18.6.2009, p. 30).
([2]) Directiva 82/894/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1982 privind notificarea maladiilor animale în cadrul Comunității (JO L 378, 31.12.1982, p. 58).
([3]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(35) Diferite comitete asistă în prezent Comisia la punerea în aplicare a normelor în vigoare ale Uniunii care intră sub incidența prezentului regulament, în special comitetele instituite prin Deciziile 66/399/CEE ([1]), 76/894/CEE ([2]) ale Consiliului, prin Directivele 98/56/CE ([3]), 2008/90/CE ale Consiliului ([4]) și prin Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]). Este adecvat să se raționalizeze procedura comitetelor în acest domeniu. Comitetului instituit prin articolul 58 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 ar trebui să i se atribuie sarcina de a asista Comisia în exercitarea competențelor sale de executare în privința cheltuielilor din domeniile relevante și ar trebui să se modifice denumirea comitetului respectiv pentru a reflecta sarcinile sale extinse. Prin urmare, Deciziile 66/399/CEE și 76/894/CEE ar trebui să fie abrogate, iar Directivele 98/56/CE și 2008/90/CE și Regulamentul (CE) nr. 178/2002 ar trebui să fie modificate în consecință.

(36) Prezentul regulament înlocuiește dispozițiile Deciziei 2009/470/CE. Prezentul regulament înlocuiește, de asemenea, articolul 13c alineatul (5) și articolele 22-26 din Directiva 2000/29/CE, articolul 66 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), capitolul VII din Regulamentul (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]), articolul 22 din Directiva 2009/128/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([8]) și articolul 76 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([9]). Prin urmare, Directiva 2000/29/CE, Regulamentele (CE) nr. 882/2004 și (CE) nr. 396/2005, Directiva 2009/128/CE și Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 ar trebui să fie modificate în consecință.

(37) Pentru introducerea cofinanțării Uniunii pentru costuri suportate de statele membre destinate despăgubirii proprietarilor pentru valoarea plantelor, produselor vegetale sau altor obiecte distruse care fac obiectul măsurilor menționate la articolul 16 din Directiva 2000/29/CE, este necesară elaborarea unor orientări privind condițiile aplicabile în ceea ce privește limitele valorii de piață a culturilor și arborilor în cauză. Această introducere ar trebui să se aplice, în consecință, numai de la 1 ianuarie 2017,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII COMUNE

CAPITOLUL I

Obiect, domeniu de aplicare și obiective

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește dispoziții pentru gestionarea cheltuielilor din bugetul general al Uniunii Europene în domeniile reglementate prin normele Uniunii:

(a) care reglementează alimentele și siguranța lor, în orice etapă de producție, prelucrare, distribuție și eliminare a alimentelor, inclusiv normele care vizează garantarea unor practici corecte în comerț și care protejează interesele și informarea consumatorilor, precum și fabricarea și utilizarea materialelor și a obiectelor destinate să vină în contact cu alimentele;

([1]) Decizia 66/399/CEE a Consiliului din 14 iunie 1966 de înființare a unui Comitet permanent pentru semințe și material de înmulțire agricol, horticol și forestier (JO 125, 11.7.1966, p. 2289/66).
([2]) Decizia 76/894/CEE a Consiliului din 23 noiembrie 1976 de instituire a unui comitet fitosanitar permanent (JO L 340, 9.12.1976, p. 25).
([3]) Directiva 98/56/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind comercializarea materialelor de înmulțire pentru plante ornamentale (JO L 226, 13.8.1998, p. 16).
([4]) Directiva 2008/90/CE a Consiliului din 29 septembrie 2008 privind comercializarea materialului de înmulțire și plantare fructifer destinat producției de fructe (JO L 267, 8.10.2008, p. 8).
([5]) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și cerințelor generale ale legislației în domeniul alimentar, de înființare a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor referitoare la siguranța produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).
([6]) Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1).
([7]) Regulamentul (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 februarie 2005 privind conținuturile maxime aplicabile reziduurilor de pesticide din sau de pe produse alimentare și hrana de origine vegetală și animală pentru animale și de modificare a Directivei 91/414/CEE (JO L 70, 16.3.2005, p. 1).
([8]) Directiva 2009/128/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unui cadru de acțiune comunitară în vederea utilizării durabile a pesticidelor (JO L 309, 24.11.2009, p. 71).
([9]) Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului (JO L 309, 24.11.2009, p. 1).

(b) care reglementează hrana pentru animale și siguranța acesteia, în toate etapele de producție, prelucrare, distribuție și eliminare a hranei pentru animale și utilizarea ei, inclusiv normele care vizează garantarea unor practici corecte în comerț și care protejează interesele și informațiile consumatorilor;

(c) de stabilire a cerințelor de sănătate animală;

(d) de stabilire a cerințelor privind bunăstarea animalelor;

(e) privind măsurile de protecție împotriva organismelor dăunătoare pentru plante sau produse vegetale, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2000/29/CE („dăunători");

(f) privind producția, în vederea introducerii pe piață, și introducerea pe piață a materialului de reproducere a plantelor;

(g) de stabilire a cerințelor pentru introducerea pe piață a produselor de protecție a plantelor și utilizarea sustenabilă a pesticidelor;

(h) care au ca scop prevenirea și reducerea la minimum a riscurilor pentru sănătatea publică și animală conferite de subprodusele de origine animală și produsele derivate;

(i) care reglementează diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic;

(j) privind protecția dreptului de proprietate intelectuală în ceea ce privește soiurile de plante, precum și conservarea și schimbul de resurse genetice vegetale.

Articolul 2

Obiective

(1) Cheltuielile menționate la articolul 1 vizează:

(a) îndeplinirea obiectivului general de a contribui la un nivel înalt de sănătate pentru oameni, animale și plante de-a lungul lanțului alimentar și în domenii conexe, prin prevenirea și eradicarea bolilor și dăunătorilor și prin asigurarea unui nivel înalt de protecție a consumatorilor și a mediului, consolidând în același timp competitivitatea industriei alimentelor și a furajelor din Uniune și favorizând crearea de locuri de muncă;

(b) îndeplinirea următoarelor obiective specifice:

(i) contribuirea la un nivel înalt de siguranță a alimentelor și a sistemelor de producție de alimente și a altor produse care pot afecta siguranța alimentelor, îmbunătățind în același timp sustenabilitatea producției de alimente;

(ii) contribuirea la o mai bună stare de sănătate a animalelor din Uniune și la îmbunătățirea bunăstării animalelor;

(iii) contribuirea la detectarea în timp util a dăunătorilor și la eradicarea lor în cazul în care au pătruns în Uniune;

(iv) contribuirea la îmbunătățirea eficacității, eficienței și fiabilității controalelor oficiale și a altor activități realizate în vederea punerii efective în aplicare și a respectării normelor Uniunii menționate la articolul 1.

(2) Pentru a evalua atingerea obiectivelor specifice menționate la alineatul (1) litera (b), se utilizează următorii indicatori:

(a) pentru obiectivul specific de la alineatul (1) litera (b) punctul (i), reducerea numărului de cazuri de boli legate de siguranța alimentelor sau de zoonoze în rândul populației din Uniune;

(b) pentru obiectivul specific de la alineatul (1) litera (b) punctul (ii):

(i) creșterea numărului de state membre sau regiuni ale acestora care sunt indemne de boli ale animalelor pentru care se acordă o contribuție financiară;

(ii) o reducere globală a parametrilor referitori la boli, cum ar fi incidența, prevalența și numărul de focare epidemice;

(c) pentru obiectivul specific de la alineatul (1) litera (b) punctul (iii):

(i) gradul de acoperire a teritoriului Uniunii în care se realizează studii epidemiologice privind dăunătorii, în special pentru cei despre care nu se știe că sunt prezenți pe teritoriul Uniunii și cei considerați a fi cei mai periculoși pentru teritoriul Uniunii;

(ii) durata necesară eradicării și rata de succes a eradicării dăunătorilor respectivi;

(d) pentru obiectivul specific de la alineatul (1) litera (b) punctul (iv), o tendință favorabilă a rezultatelor controalelor în domenii de interes special efectuate și raportate de către experții Comisiei în statele membre.

CAPITOLUL II

Forme de finanțare și dispoziții financiare cu caracter general

Articolul 3

Forme de finanțare

(1) Finanțarea din partea Uniunii pentru cheltuielile menționate la articolul 1 este pusă în aplicare în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre cărora li se acordă granturile sunt considerate ca fiind beneficiari identificați în sensul articolului 128 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Astfel de granturi pot fi acordate fără a se apela la procedura cererii de propuneri.

(3) Contribuția financiară a Uniunii pentru măsurile menționate în prezentul regulament poate lua, de asemenea, forma unor plăți voluntare către organizații internaționale, în care Uniunea este membră sau la a căror activitate participă, active în domeniile reglementate prin normele menționate la articolul 1.

Articolul 4

Buget

(1) Plafonul pentru cheltuielile menționate la articolul 1 pentru perioada 2014-2020 este de 1 891 936 000 EUR în prețuri curente.

(2) Suma prevăzută la alineatul (1) poate acoperi și cheltuielile referitoare la activitățile de pregătire, monitorizare, control, audit și evaluare necesare pentru gestionarea cheltuielilor menționate la articolul 1 și pentru realizarea obiectivelor lor, în special cele referitoare la studii și reuniuni ale experților, cheltuieli legate de rețelele informatice specializate pe schimbul de informații și prelucrarea lor, precum și toate celelalte cheltuieli cu asistența tehnică și administrativă care revin Comisiei pentru gestionarea respectivelor cheltuieli.

(3) Suma respectivă poate acoperi și cheltuielile cu asistența tehnică și administrativă necesare pentru asigurarea tranziției între acțiunile adoptate înainte și după intrarea în vigoare a prezentului regulament. Dacă este necesar, în bugetul pentru perioada de după 2020 pot fi introduse credite pentru acoperirea unor cheltuieli similare, pentru a se gestiona acțiunile nefinalizate până la 31 decembrie 2020.

Articolul 5

Ratele maxime ale granturilor

(1) În cazul în care contribuția financiară a Uniunii ia forma unui grant, acesta nu depășește 50 % din costurile eligibile.

(2) Rata maximă menționată la alineatul (1) poate fi majorată la 75 % din costurile eligibile pentru:

(a) activitățile transfrontaliere puse în aplicare împreună de două sau mai multe state membre pentru a combate, a preveni sau a eradica dăunători sau boli ale animalelor;

(b) statele membre al căror venit național brut pe cap de locuitor calculat pe baza celor mai recente date Eurostat este mai mic de 90 % din media Uniunii.

(3) Rata maximă menționată la alineatul (1) poate fi majorată la 100 % din costurile eligibile în cazul în care activitățile care beneficiază de contribuție din partea Uniunii vizează prevenirea și combaterea riscurilor grave la adresa sănătății oamenilor, plantelor și animalelor în Uniune și:

(a) sunt destinate să evite victime umane sau perturbări economice majore pentru Uniune în ansamblu;

(b) sunt sarcini specifice indispensabile pentru Uniune în ansamblu, stabilite explicit de Comisie în programul de lucru adoptat în conformitate cu articolul 36 alineatul (1); sau

(c) sunt puse în aplicare în țări terțe.

TITLUL II

DISPOZIȚII FINANCIARE

CAPITOLUL I

Sănătatea animalelor

Secțiunea 1

Măsuri de urgență

Articolul 6

Măsuri eligibile

(1) Se pot acorda granturi statelor membre până la ratele maxime stabilite la articolul 5 alineatele (1)-(3) pentru măsuri luate ca urmare a confirmării apariției uneia dintre bolile animalelor din lista întocmită în temeiul articolului 7, cu condiția ca măsurile să fie aplicate imediat, iar dispozițiile aplicabile prevăzute în dreptul relevant al Uniunii să fie respectate. Aceste granturi pot include, de asemenea, costurile suportate ca urmare a suspectării apariției unei astfel de boli, cu condiția ca apariția bolii să fi fost ulterior confirmată.

(2) Granturile pot fi acordate statelor membre atunci când, în urma confirmării apariției uneia dintre bolile animalelor din lista întocmită în temeiul articolului 7, două sau mai multe state membre colaborează îndeaproape pentru a combate epidemia.

(3) Se pot acorda granturi statelor membre, țărilor terțe și organizațiilor internaționale pentru măsuri de protecție adoptate în cazul unei amenințări directe la adresa stării de sănătate a Uniunii ca urmare a apariției sau evoluției, pe teritoriul unei țări terțe sau al unui stat membru, a uneia dintre bolile animalelor și zoonozele din lista întocmită în temeiul articolului 7 sau 10.

(4) Se pot acorda granturi statelor membre în cazul în care Comisia decide, la cererea unui stat membru, că acestea trebuie să constituie stocuri de produse biologice destinate combaterii bolilor animalelor și a zoonozelor din lista întocmită în temeiul articolului 7 sau 10.

(5) O contribuție financiară din partea Uniunii poate fi acordată pentru constituirea de stocuri de produse biologice sau achiziționarea de doze de vaccin în cazul în care apariția sau evoluția într-o țară terță sau într-un stat membru a uneia dintre bolile animalelor și zoonozele din listele întocmite în temeiul articolului 7 sau 10 poate constitui o amenințare pentru Uniune.

Articolul 7

Lista cu boli ale animalelor

(1) Lista cu bolile animalelor eligibile pentru granturi acordate în temeiul articolului 6 figurează în anexa I.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 40, în scopul completării listei cu bolile animalelor menționate la alineatul (1), ținând cont de bolile animalelor care trebuie notificate în conformitate cu Directiva 82/894/CEE și de bolile care pot să constituie o nouă amenințare pentru Uniune din cauza impactului lor considerabil asupra:

(a) sănătății umane;

(b) sănătății sau bunăstării animalelor; sau

(c) producției agricole sau de acvacultură sau a unor sectoare conexe ale economiei.

Articolul 8

Costuri eligibile

(1) Următoarele costuri suportate de statele membre în cadrul punerii în aplicare a măsurilor menționate la articolul 6 alineatul (1) pot fi eligibile pentru finanțare, în temeiul respectivului alineat:

(a) costurile de despăgubire a proprietarilor pentru valoarea animalelor lor sacrificate sau abatorizate, în limita valorii de piață a acestor animale în cazul în care nu ar fi fost afectate de boală;

(b) costurile de sacrificare sau abatorizare a animalelor și costurile de transport aferente;

(c) costurile de despăgubire a proprietarilor pentru valoarea produselor de origine animală distruse, în limita valorii de piață a respectivelor produse imediat înainte ca o suspiciune privind boala să apară sau să fie confirmată;

(d) costurile de curățare, dezinsecție și dezinfecție a exploatațiilor și a echipamentelor, pe baza epidemiologiei și a caracteristicilor agentului patogen;

(e) costurile asociate cu transportul și distrugerea furajelor contaminate și, în cazul în care nu pot fi dezinfectate, a echipamentelor contaminate;

(f) costurile de achiziționare, stocare, administrare sau distribuire de vaccinuri și momeli, precum și costurile de inoculare, în cazul în care Comisia decide sau autorizează aceste acțiuni;

(g) costurile de transport și de eliminare a carcaselor;

(h) în cazuri excepționale și justificate în mod corespunzător, alte costuri esențiale pentru eradicarea bolii, astfel cum se prevede în decizia de finanțare menționată la articolul 36 alineatul (4) din prezentul regulament.

(2) Astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, costurile sunt eligibile începând cu data la care statele membre notifică Comisiei apariția bolii. Aceste costuri pot include, de asemenea, costurile suportate ca urmare a suspectării apariției unei astfel de boli, cu condiția ca apariția bolii să fi fost ulterior confirmată.

(3) După evaluarea cererilor de plată transmise de statele membre, Comisia efectuează angajamentele bugetare corespunzătoare și plata cheltuielilor eligibile.

Secțiunea 2

Programe de eradicare, combatere și supraveghere a bolilor animalelor și a zoonozelor

Articolul 9

Programe eligibile

Se pot acorda granturi pentru programele naționale anuale sau multianuale ale statelor membre de eradicare, combatere și supraveghere epidemiologică a bolilor animalelor și a zoonozelor din lista întocmită în temeiul articolului 10 („programe naționale").

Articolul 10

Lista cu boli ale animalelor și zoonoze

(1) Lista cu bolile animalelor și zoonozele eligibile pentru granturi acordate în temeiul articolului 9 figurează în anexa II.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în temeiul articolului 40 pentru a completa lista de boli ale animalelor și de zoonoze menționată la alineatul (1) din prezentul articol, luând în considerare:

(a) situația bolilor animalelor care au un impact semnificativ asupra producției sau comerțului animalier;

(b) evoluția zoonozelor care reprezintă o amenințare la adresa oamenilor; sau

(c) noile evoluții în domeniul științific sau epidemiologic.

Articolul 11

Costuri eligibile

Următoarele costuri suportate de statele membre în punerea în aplicare a programelor naționale pot fi eligibile pentru granturi acordate în temeiul articolului 9:

(a) costurile de eșantionare a animalelor;

(b) costurile de testare, cu condiția ca acestea să se limiteze la:

(i) costurile cu trusele de testare, reactivii și consumabilele care sunt identificabile și utilizate în mod special pentru efectuarea respectivelor teste;

(ii) costurile cu personalul, indiferent de statutul său, direct implicat în efectuarea testelor;

(c) costurile de despăgubire a proprietarilor pentru valoarea animalelor lor sacrificate sau abatorizate, în limita valorii de piață a acestor animale în cazul în care nu ar fi fost afectate de boală;

(d) costurile de sacrificare sau abatorizare a animalelor;

(e) costurile de despăgubire a proprietarilor pentru valoarea produselor de origine animală distruse, în limita valorii de piață a respectivelor produse imediat înainte ca o suspiciune privind boala să apară sau să fie confirmată;

(f) costurile de achiziționare, depozitare, inoculare, administrare sau distribuire a dozelor de vaccinuri sau vaccinurile și momelile utilizate în cadrul programelor;

(g) costurile de curățare, dezinfectare și dezinsectizare a exploatației și a echipamentelor, pe baza epidemiologiei și a caracteristicilor agentului patogen; și

(h) în cazuri excepționale și pe deplin justificate, costurile suportate pentru punerea în aplicare a unor măsuri necesare, altele decât cele menționate la literele (a)-(g), cu condiția ca aceste măsuri să fie prevăzute în decizia de acordare a grantului menționată la articolul 13 alineatele (3) și (4).

În sensul dispozițiilor de la primul paragraf litera (c), valoarea reziduală a animalelor, dacă este cazul, se deduce din despăgubiri.

În sensul dispozițiilor de la primul paragraf litera (d), valoarea reziduală a ouălor tratate termic și neincubate se deduce din despăgubiri.

Articolul 12

Conținutul și transmiterea programelor naționale

(1) Până la data de 31 mai, statele membre transmit Comisiei programele naționale care urmează să debuteze în anul următor pentru care intenționează să solicite acordarea de granturi.

Programele naționale transmise ulterior datei de 31 mai nu sunt eligibile pentru a fi finanțate în anul următor.

(2) Programele naționale conțin cel puțin următoarele:

(a) o descriere a situației epidemiologice a bolii animale sau a zoonozei înainte de data la care începe programul;

(b) o descriere și o delimitare a zonelor geografice și administrative în care urmează să se aplice programul;

(c) durata programului;

(d) măsurile care urmează să fie puse în aplicare;

(e) bugetul estimat;

(f) obiectivele care trebuie să fie atinse până la sfârșitul programului și beneficiile preconizate ale acestuia; și

(g) indicatorii adecvați pentru măsurarea gradului de realizare a obiectivelor programului.

În fiecare program național multianual, informațiile menționate la primul paragraf literele (b), (d) și (f) sunt furnizate pentru fiecare an vizat de program, în cazul unor modificări substanțiale față de anul precedent. Informațiile menționate la primul paragraf litera (e) sunt furnizate pentru fiecare an vizat de program.

(3) În cazul în care apariția sau evoluția uneia dintre bolile animalelor sau zoonozele din lista întocmită în temeiul articolului 10 este susceptibilă să constituie o amenințare pentru starea de sănătate a Uniunii și pentru a proteja Uniunea de introducerea uneia dintre respectivele boli sau zoonoze, statele membre pot include în programele lor naționale măsuri care urmează să fie puse în aplicare pe teritoriile unor țări terțe învecinate în cooperare cu autoritățile din țările respective.

Articolul 13

Evaluarea și aprobarea programelor naționale

(1) Comisia evaluează programele naționale luând în considerare prioritățile și criteriile stabilite în programele de lucru anuale sau multianuale menționate la articolul 36 alineatul (1).

(2) Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, Comisia aduce la cunoștința statelor membre:

(a) lista programelor naționale aprobate tehnic și propuse pentru cofinanțare;

(b) suma provizorie alocată fiecărui program;

(c) nivelul maxim provizoriu al contribuției financiare a Uniunii pentru fiecare program; și

(d) eventualele condiții provizorii care ar trebui îndeplinite pentru a obține contribuția financiară a Uniunii.

(3) Până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, Comisia aprobă programele naționale anuale și finanțarea aferentă, prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate în perioada 1 ianuarie-31 decembrie a anului respectiv. După prezentarea rapoartelor intermediare menționate la articolul 14, Comisia poate modifica aceste decizii, dacă este necesar, pentru întreaga perioadă de eligibilitate.

(4) Până la data de 31 ianuarie a primului an de punere în aplicare, Comisia aprobă programele naționale multianuale și finanțarea aferentă, prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate de la data de 1 ianuarie a primului an de punere în aplicare până la sfârșitul perioadei de punere în aplicare.

(5) În cazul aprobării programelor naționale multianuale în conformitate cu alineatul (4), angajamentele bugetare pot fi divizate în tranșe anuale. În cazul în care angajamentele bugetare sunt divizate astfel, Comisia angajează tranșele anuale ținând cont de evoluția programelor, de necesitățile estimate și de bugetul disponibil.

Articolul 14

Raportare

Pentru fiecare program național anual sau multianual aprobat, statele membre transmit Comisiei, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, un raport anual tehnic și financiar detaliat care vizează anul precedent. Raportul respectiv include rezultatele obținute, măsurate pe baza indicatorilor menționați la articolul 12 alineatul (2) litera (g), precum și o evidență detaliată a costurilor eligibile suportate.

De asemenea, pentru fiecare program național anual aprobat, statele membre transmit Comisiei, până la data de 31 august a fiecărui an, un raport intermediar financiar.

Articolul 15

Plăți

Cererea de plată corespunzătoare unui anumit an pentru un program național se transmite Comisiei de către statele membre până la data de 30 aprilie a anului următor.

Comisia plătește contribuția financiară din partea Uniunii pentru costurile eligibile, în urma verificării corespunzătoare a rapoartelor menționate la articolul 14.

CAPITOLUL II

Sănătatea plantelor

Secțiunea 1

Măsuri de urgență

Articolul 16

Măsuri eligibile

(1) Se pot acorda granturi statelor membre până la ratele maxime stabilite la articolul 5 alineatele (1)-(3) pentru următoarele măsuri împotriva dăunătorilor, sub rezerva îndeplinirii condițiilor de la articolul 17:

(a) măsuri de eradicare a unui dăunător într-o zonă infestată, luate de către autoritățile competente în temeiul articolului 16 alineatele (1) și (2) din Directiva 2000/29/CE sau în temeiul măsurilor Uniunii adoptate în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din respectiva directivă;

(b) măsuri care să limiteze răspândirea unui dăunător împotriva căruia au fost luate măsuri de limitare a răspândirii sale la nivelul Uniunii, în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE, într-o zonă infestată din care dăunătorul respectiv nu poate fi eradicat, în cazul în care respectivele măsuri sunt esențiale pentru a proteja Uniunea împotriva răspândirii dăunătorului în alte zone. Aceste măsuri se referă exclusiv la eradicarea dăunătorului din zona-tampon, în cazul în care prezența sa este detectată în zona-tampon respectivă;

(c) măsuri de protecție suplimentare luate împotriva răspândirii dăunătorului, împotriva căruia au fost adoptate măsuri de către Uniune în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE, altele decât măsurile de eradicare menționate la litera (a) și măsurile de limitare a răspândirii menționate la litera (b), în cazul în care aceste măsuri sunt esențiale pentru a proteja Uniunea împotriva răspândirii dăunătorului în alte zone.

Granturile aferente măsurilor menționate la primul paragraf literele (a) și (b) pot fi acordate și pentru măsurile luate ca urmare a unei suspiciuni cu privire la prezența unui dăunător, cu condiția ca această prezență să fi fost confirmată ulterior.

(2) De asemenea, granturile menționate la alineatul (1) pot fi acordate unui stat membru pe al cărui teritoriu dăunătorii menționați la alineatul (1) nu sunt prezenți, în cazul în care au fost luate măsuri împotriva pătrunderii acestor dăunători pe teritoriul statului membru respectiv, din cauza prezenței lor într-un stat membru vecin sau într-o țară terță situată imediat lângă frontiera sa.

(3) Granturile pot fi acordate statelor membre atunci când, în urma confirmării prezenței unuia sau mai multor dăunători menționați la articolul 17, două sau mai multe state membre colaborează strâns pentru a aplica măsurile menționate la alineatul (1).

(4) De asemenea, granturi pentru măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(c) se pot acorda și organizațiilor internaționale.

Articolul 17

Condiții

Măsurile menționate la articolul 16 pot fi eligibile pentru acordarea de granturi cu condiția ca ele să fie aplicate imediat, dispozițiile aplicabile prevăzute în dreptul relevant al Uniunii să fie respectate și să respecte cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) programele vizează dăunători menționați în anexa I partea A secțiunea I și în anexa II partea A secțiunea I din Directiva 2000/29/CE;

(b) programele vizează organisme dăunătoare care fac obiectul unei măsuri adoptate de Comisie în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE;

(c) programele vizează organisme dăunătoare pentru care au fost adoptate măsuri în conformitate cu Directivele 69/464/CEE, 93/85/CEE, 98/57/CE sau 2007/33/CE; sau

(d) programele vizează organisme dăunătoare care nu sunt incluse în anexa I sau anexa II la Directiva 2000/29/CE, care fac obiectul unei măsuri adoptate de o autoritate competentă a unui stat membru, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2000/29/CE, și care sunt în mod provizoriu eligibile pentru a fi incluse pe lista din anexa I partea A secțiunea I și din anexa II partea A secțiunea I din Directiva 2000/29/CE.

Pentru măsurile care îndeplinesc condiția de la primul paragraf litera (b), grantul nu acoperă costurile suportate după expirarea măsurii adoptate de Comisie în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE.

Pentru măsurile care îndeplinesc condiția prevăzută la primul paragraf litera (d), grantul nu acoperă costurile suportate mai mult de doi ani de la intrarea în vigoare a măsurii adoptate de autoritatea competentă a statului membru în cauză sau costurile suportate după expirarea măsurii respective.

Articolul 18

Costuri eligibile

(1) Următoarele costuri suportate de statele membre în cadrul punerii în aplicare a măsurilor menționate la articolul 16 pot fi eligibile pentru acordarea de granturi în temeiul articolului menționat:

(a) costurile cu personalul, indiferent de statutul său, direct implicat în punerea în aplicare a măsurilor, precum și costurile cu închirierea echipamentelor, cu consumabilele și orice alte materiale necesare, cu produsele de tratare, cu eșantionarea și cu testele de laborator;

(b) costurile contractelor de servicii încheiate cu părțile terțe pentru punerea în aplicare a unei părți a măsurilor;

(c) costurile de despăgubire a operatorilor sau proprietarilor implicați pentru tratamentul, distrugerea și îndepărtarea ulterioară a plantelor, a produselor vegetale și a altor obiecte, precum și pentru curățarea și dezinfectarea sediilor, terenului, apei, solului, mediilor de cultură, instalațiilor, utilajelor și echipamentelor;

(d) costurile de despăgubire a proprietarilor în cauză pentru valoarea plantelor distruse, a produselor vegetale și a altor obiecte care intră sub incidența măsurilor menționate la articolul 16 din Directiva 2000/29/CE, în limita valorii de piață a acestor plante, produse vegetale și obiecte în cazul în care nu ar fi fost afectate de respectivele măsuri; dacă este cazul, valoarea reziduală se deduce din suma de despăgubire; și

(e) în cazuri excepționale și temeinic justificate, costurile suportate pentru aplicarea unor măsuri necesare altele decât cele menționate la literele (a)-(d), cu condiția ca astfel de măsuri să fie prevăzute în decizia de finanțare menționată la articolul 36 alineatul (4).

Despăgubirea proprietarilor menționată la litera (c) este eligibilă numai în cazul în care măsurile au fost implementate sub supravegherea autorității competente.

(2) Astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, costurile sunt eligibile începând cu data la care statele membre notifică Comisiei prezența dăunătorului. Aceste costuri pot include și costurile care au fost suportate ca urmare a suspiciunii cu privire la prezența dăunătorului, cu condiția ca prezența dăunătorului să fi fost confirmată ulterior.

(3) După evaluarea cererilor de plată transmise de statele membre, Comisia efectuează angajamentele bugetare corespunzătoare și plata cheltuielilor eligibile.

Secțiunea 2

Programe de supraveghere epidemiologică privind prezența dăunătorilor

Articolul 19

Programe de supraveghere epidemiologică eligibile

Pot fi acordate statelor membre granturi pentru programele anuale și multianuale de supraveghere epidemiologică pe care ele le aplică în privința prezenței dăunătorilor („programe de supraveghere epidemiologică"), cu condiția ca respectivele programe să respecte cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) programele vizează dăunătorii menționați în anexa I partea A secțiunea I și în anexa II partea A secțiunea I din Directiva 2000/29/CE;

(b) programele vizează dăunătorii care fac obiectul unei măsuri adoptate de Comisie în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE.

Pentru dăunătorii menționați la primul paragraf litera (a) din prezentul articol, programele de supraveghere epidemiologică se bazează pe o evaluare a riscului pătrunderii, stabilirii și răspândirii respectivilor dăunători pe teritoriul statului membru în cauză și vizează cel puțin dăunătorii care reprezintă principalele riscuri, precum și principalele specii de plante care sunt expuse la aceste riscuri.

Pentru măsurile care îndeplinesc condiția de la primul paragraf litera (b) din prezentul articol, grantul nu acoperă costurile suportate după expirarea măsurii adoptate de Comisie în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE.

Articolul 20

Costuri eligibile

Următoarele costuri suportate de statele membre în cadrul punerii în aplicare a programelor de supraveghere epidemiologică menționate la articolul 19 pot fi eligibile pentru acordarea de granturi în temeiul articolului respectiv:

(a) costurile de eșantionare;

(b) costurile de testare, cu condiția ca acestea să se limiteze la:

  (i) costurile truselor de testare, ale reactivilor și consumabilelor care pot fi identificate și sunt utilizate special pentru efectuarea testelor;

  (ii) costurile cu personalul, indiferent de statutul său, direct implicat în efectuarea testelor;

(c) în cazuri excepționale și pe deplin justificate, costurile suportate pentru realizarea unor măsuri necesare, altele decât cele menționate la literele (a) și (b), cu condiția ca astfel de măsuri să fie prevăzute în decizia de acordare a grantului menționată la articolul 22 alineatele (3) și (4).

Articolul 21

Conținutul și transmiterea programelor de supraveghere epidemiologică

(1) Până la data de 31 mai, statele membre transmit Comisiei programele de supraveghere epidemiologică care urmează să debuteze în anul următor pentru care ele intenționează să solicite acordarea de granturi.

Programele de supraveghere epidemiologică transmise după data de 31 mai nu sunt eligibile pentru a fi finanțate în anul următor.

(2) Programele de supraveghere epidemiologică conțin cel puțin următoarele:

(a) dăunătorii vizați prin program;

(b) descrierea și delimitarea zonelor geografice și administrative în care urmează să fie aplicat programul și descrierea situației din zonele respective în ceea ce privește prezența dăunătorilor în cauză;

(c) durata programului;

(d) numărul de inspecții vizuale, eșantioane și teste programate în ceea ce privește dăunătorii și plantele, produsele vegetale și alte obiecte în cauză;

(e) bugetul estimat;

(f) obiectivele care trebuie să fie atinse până la sfârșitul programului și beneficiile preconizate; și

(g) indicatorii adecvați pentru măsurarea gradului de realizare a obiectivelor programului.

În fiecare program de supraveghere epidemiologică multianual, informațiile menționate la primul paragraf literele (b), (d) și (f) sunt furnizate pentru fiecare an vizat de program, în cazul în care apar schimbări semnificative față de anul precedent. Informațiile menționate la litera (e) din paragraful menționat se furnizează pentru fiecare an vizat de program.

Articolul 22

Evaluarea și aprobarea programelor de supraveghere epidemiologică

(1) Comisia evaluează programele de supraveghere epidemiologică, cu luarea în considerare a priorităților și criteriilor stabilite în programele de lucru anuale sau multianuale menționate la articolul 36 alineatul (1).

(2) Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, Comisia comunică statelor membre:

(a) lista programelor de supraveghere epidemiologică aprobate tehnic și propuse pentru cofinanțare;

(b) suma provizorie alocată fiecărui program;

(c) nivelul maxim provizoriu al contribuției financiare a Uniunii aferente fiecărui program; și

(d) eventualele condiții provizorii care ar trebui îndeplinite pentru a obține contribuția financiară a Uniunii.

(3) Până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, Comisia aprobă programele anuale de supraveghere epidemiologică și finanțarea aferentă, prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant, în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate în perioada 1 ianuarie-31 decembrie a anului respectiv. După prezentarea rapoartelor intermediare menționate la articolul 23, Comisia poate modifica aceste decizii, dacă este necesar, pentru întreaga perioadă de eligibilitate.

(4) Până la data de 31 ianuarie a primului an de punere în aplicare, Comisia aprobă programele de supraveghere epidemiologică multianuale și finanțarea aferentă, prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant, în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate de la 1 ianuarie a primului an de punere în aplicare până la sfârșitul perioadei de punere în aplicare.

(5) În cazul aprobării programelor de supraveghere epidemiologică multianuale în conformitate cu alineatul (4), angajamentele bugetare pot fi divizate în tranșe anuale. În cazul în care angajamentele bugetare sunt împărțite în tranșe anuale, Comisia angajează tranșele anuale ținând cont de evoluția programelor, de necesitățile estimate și de bugetul disponibil.

Articolul 23

Raportare

Până la data de 30 aprilie a fiecărui an, statele membre transmit Comisiei, pentru fiecare program de supraveghere epidemiologică anual sau multianual aprobat, un raport anual tehnic și financiar detaliat care vizează anul precedent. Raportul respectiv include rezultatele obținute, măsurate pe baza indicatorilor menționați la articolul 21 alineatul (2) litera (g), precum și o evidență detaliată a costurilor eligibile suportate. De asemenea, până la data de 31 august a fiecărui an, statele membre transmit Comisiei, pentru fiecare program de supraveghere epidemiologică anual aprobat, un raport financiar intermediar.

Articolul 24

Plăți

Cererea de plată corespunzătoare unui anumit an pentru un program de supraveghere epidemiologică se transmite Comisiei de către statul membru până la data de 30 aprilie a anului următor.

Comisia plătește contribuția financiară din partea Uniunii pentru costurile eligibile în urma verificării corespunzătoare a rapoartelor menționate la articolul 23.

Secțiunea 3

Programe privind combaterea dăunătorilor în regiunile ultraperiferice ale Uniunii

Articolul 25

Măsuri eligibile și costuri eligibile

(1) Se pot acorda granturi statelor membre pentru programele de combatere a dăunătorilor pe care le aplică în regiunile ultraperiferice ale Uniunii menționate la articolul 349 din TFUE în conformitate cu obiectivele stabilite la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 228/2013 („programe pentru regiunile ultraperiferice"). Granturile respective vizează activitățile necesare pentru a asigura punerea în aplicare corectă în respectivele regiuni a normelor, indiferent dacă acestea sunt norme ale Uniunii sau norme naționale, în vigoare în acele regiuni în domeniul combaterii dăunătorilor.

(2) Următoarele costuri suportate de statele membre pentru programele pentru regiunile ultraperiferice pot fi eligibile pentru o contribuție financiară din partea Uniunii:

(a) costurile cu personalul direct implicat în punerea în aplicare a măsurilor, indiferent de statutul său, precum și costurile legate de închirierea echipamentelor, consumabile, produsele de tratare;

(b) costurile contractelor de servicii încheiate cu părțile terțe pentru punerea în aplicare a unei părți a măsurilor;

(c) costurile de eșantionare;

(d) costurile de testare, cu condiția ca acestea să se limiteze la:

(i) costurile truselor de testare, ale reactivilor și consumabilelor care pot fi identificate și sunt utilizate special pentru efectuarea testelor;

(ii) costurile cu personalul, indiferent de statutul său, direct implicat în efectuarea testelor.

Articolul 26

Conținutul și transmiterea programelor pentru regiunile ultraperiferice

(1) Până la data de 31 mai a fiecărui an, statele membre transmit Comisiei programele pentru regiunile ultraperiferice care urmează să înceapă în anul următor pentru care intenționează să solicite acordarea unui grant.

Programele pentru regiunile ultraperiferice transmise ulterior datei de 31 mai nu sunt eligibile pentru a fi finanțate în anul următor.

(2) Programele pentru regiunile ultraperiferice conțin cel puțin următoarele elemente:

(a) dăunătorii vizați prin program;

(b) descrierea și delimitarea zonelor geografice și administrative în care urmează să fie aplicat programul și descrierea situației din zonele respective în ceea ce privește prezența dăunătorilor în cauză;

(c) o analiză tehnică a situației fitosanitare a regiunii;

(d) durata programului;

(e) activitățile incluse în program și, dacă este cazul, numărul de inspecții vizuale, eșantioane și teste programate în ceea ce privește dăunătorii și plantele, produsele vegetale și alte obiecte în cauză;

(f) bugetul estimat;

(g) obiectivele care trebuie să fie atinse până la sfârșitul programului și beneficiile preconizate; și

(h) indicatorii adecvați pentru măsurarea gradului de realizare a obiectivelor programului.

În cadrul fiecărui program multianual pentru regiunile ultraperiferice, informațiile menționate la primul paragraf literele (b), (e) și (g) sunt furnizate pentru fiecare an vizat de program, în cazul în care apar schimbări semnificative față de anul precedent. Informațiile menționate la litera (f) din paragraful respectiv se furnizează pentru fiecare an vizat de program.

Articolul 27

Evaluarea și aprobarea programelor pentru regiunile ultraperiferice

(1) Programele pentru regiunile ultraperiferice se evaluează luând în considerare prioritățile și criteriile stabilite în programele de lucru anuale sau multianuale menționate la articolul 36 alineatul (1).

(2) Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, Comisia comunică statelor membre:

(a) lista programelor pentru regiunile ultraperiferice aprobate tehnic și propuse pentru cofinanțare;

(b) suma provizorie alocată fiecărui program;

(c) nivelul maxim provizoriu al contribuției financiare a Uniunii aferente fiecărui program; și

(d) eventualele condiții provizorii care ar trebui îndeplinite pentru a obține contribuția financiară a Uniunii.

(3) Până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, Comisia aprobă programele anuale pentru regiunile ultraperiferice și finanțarea aferentă, prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant, în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate în perioada 1 ianuarie-31 decembrie a anului respectiv. După prezentarea rapoartelor intermediare menționate la articolul 28, Comisia poate modifica aceste decizii, dacă este necesar, pentru întreaga perioadă de eligibilitate.

(4) Programele multianuale destinate regiunilor ultraperiferice și finanțarea aferentă se aprobă până la data de 31 ianuarie a primului an de punere în aplicare prin intermediul unei decizii de acordare a unui grant în legătură cu măsurile puse în aplicare și cu costurile suportate de la 1 ianuarie a primului an de punere în aplicare până la sfârșitul perioadei de punere în aplicare.

(5) În cazul aprobării programelor multianuale pentru regiunile ultraperiferice în conformitate cu alineatul (4), angajamentele bugetare pot fi împărțite în tranșe anuale. În cazul în care angajamentele bugetare sunt împărțite astfel, Comisia angajează tranșele anuale ținând cont de evoluția programelor, de necesitățile estimate și de bugetul disponibil.

Articolul 28

Raportare

Pentru fiecare program pentru regiunile ultraperiferice anual sau multianual aprobat, statele membre transmit Comisiei, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, un raport anual tehnic și financiar detaliat care vizează anul precedent. Raportul respectiv include rezultatele obținute, măsurate pe baza indicatorilor menționați la articolul 26 alineatul (2) primul paragraf litera (h), precum și o evidență detaliată a costurilor eligibile suportate.

De asemenea, pentru fiecare program pentru regiunile ultraperiferice anual aprobat, statele membre transmit Comisiei, până la data de 31 august a fiecărui an, un raport financiar intermediar.

Articolul 29

Plăți

Cererea de plată corespunzătoare unui anumit an pentru un program pentru regiunile ultraperiferice se transmite Comisiei de către statul membru până la data de 30 aprilie a anului următor.

Comisia plătește contribuția financiară din partea Uniunii pentru costurile eligibile în urma verificării corespunzătoare a rapoartelor menționate la articolul 28.

CAPITOLUL III

Sprijin financiar pentru controale oficiale și alte activități

Articolul 30

Laboratoarele de referință ale Uniunii Europene

(1) Granturile pot fi acordate laboratoarelor de referință ale Uniunii Europene menționate la articolul 32 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 pentru costurile pe care le suportă pentru punerea în aplicare a programelor de lucru aprobate de către Comisie.

(2) Următoarele costuri pot fi eligibile pentru granturi în temeiul alineatului (1):

(a) costurile cu personalul, indiferent de statutul său, direct implicat în activitățile laboratoarelor desfășurate în calitatea lor de laboratoare de referință ale Uniunii;

(b) costurile legate de fondul de rulment;

(c) costul materialelor consumabile;

(d) costurile legate de expedierea eșantioanelor, de misiuni, reuniuni, activități de formare.

Articolul 31

Formarea profesională

(1) Uniunea poate finanța formarea profesională a personalului autorităților competente responsabil pentru controalele oficiale, astfel cum se menționează la articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004, pentru a dezvolta o abordare armonizată a controalelor oficiale și a altor activități oficiale menite să asigure un nivel înalt de protecție a sănătății umane, animale și a plantelor.

(2) Comisia elaborează programe de formare profesională care identifică domeniile prioritare de intervenție, pe baza riscurilor identificate pentru sănătatea publică, sănătatea și bunăstarea animalelor și sănătatea plantelor.

(3) Pentru a putea beneficia de finanțare din partea Uniunii, astfel cum se menționează la alineatul (1), autoritățile competente se asigură că cunoștințele dobândite prin activitățile de formare profesională menționate la respectivul alineat sunt difuzate în funcție de necesități și utilizate corespunzător în programele naționale de formare.

(4) Următoarele costuri pot fi eligibile pentru contribuția financiară menționată la alineatul (1):

(a) costul organizării activităților de formare, care include activitățile de formare deschise participanților din țări terțe, sau a activităților de schimb de experiență;

(b) costurile de deplasare, de cazare și de diurnă ale personalului autorităților competente care participă la formarea profesională.

Articolul 32

Experți din statele membre

O contribuție financiară din partea Uniunii poate fi acordată pentru cheltuielile de deplasare, de cazare și de diurnă ale experților din statele membre care au fost numiți de Comisie să acorde asistență experților săi, astfel cum se prevede la articolul 45 alineatul (1) și la articolul 46 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 882/2004.

Articolul 33

Planuri de control coordonate și colectarea datelor

(1) Se pot acorda granturi statelor membre pentru costurile suportate pentru punerea în aplicare a planurilor de control coordonate menționate la articolul 53 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 și pentru colectarea datelor.

(2) Următoarele costuri sunt eligibile pentru aceste granturi:

(a) costul prelevării de eșantioane și al testelor de laborator;

(b) costul echipamentelor necesare pentru efectuarea controalelor oficiale și a colectării de date.

CAPITOLUL IV

Alte măsuri

Articolul 34

Sisteme informatice

(1) Uniunea finanțează crearea și operarea bazelor de date și a sistemelor informatizate de gestionare a informațiilor administrate de Comisie, care sunt necesare pentru punerea în aplicare eficace și eficientă a normelor prevăzute la articolul 1.

(2) O contribuție financiară din partea Uniunii poate fi acordată pentru crearea și administrarea de baze de date și de sisteme informatizate de gestionare a informațiilor ale părților terțe, inclusiv ale organizațiilor internaționale, cu condiția ca aceste baze de date și sisteme:

(a) să aibă o valoare adăugată demonstrată pentru Uniune în ansamblul său și să fie disponibile în întreaga Uniune pentru toți utilizatorii interesați; și

(b) să fie necesare pentru punerea în aplicare eficace și eficientă a normelor menționate la articolul 1.

Articolul 35

Punerea în aplicare și adaptarea normelor

(1) Uniunea poate finanța activități tehnice și științifice, inclusiv studii și activități de coordonare, necesare pentru a asigura punerea în aplicare corectă a normelor pentru domeniile menționate la articolul 1 și adaptarea acestor norme la evoluțiile științifice, tehnologice și societale.

O contribuție financiară din partea Uniunii poate fi, de asemenea, acordată statelor membre sau organizațiilor internaționale care își desfășoară activitatea în domeniile menționate la articolul 1 pentru activitățile în sprijinul elaborării și punerii în aplicare a normelor aferente domeniilor respective.

(2) Se pot acorda granturi pentru proiecte organizate de unul sau mai multe state membre, în scopul de a îmbunătăți, prin utilizarea unor tehnici și protocoale inovatoare, realizarea eficientă a controalelor oficiale.

(3) O contribuție financiară din partea Uniunii poate fi, de asemenea, acordată pentru sprijinirea inițiativelor de informare și de sensibilizare ale Uniunii și ale statelor membre menite să garanteze faptul că normele aferente domeniilor menționate la articolul 1 sunt aplicate mai eficient, mai strict și într-un mod durabil.

TITLUL III

PROGRAMARE, PUNERE ÎN APLICARE ȘI CONTROL

Articolul 36

Programe de lucru și contribuții financiare

(1) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire de programe de lucru anuale sau multianuale comune sau separate pentru punerea în aplicare a măsurilor menționate în titlul II, cu excepția celor menționate în capitolul I secțiunea 1 și în capitolul II secțiunea 1 din titlul respectiv. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 41 alineatul (2).

(2) Programele de lucru menționate la alineatul (1) stabilesc obiectivele operaționale urmărite, acestea urmând să fie conforme cu obiectivele generale și specifice stabilite la articolul 2, rezultatele așteptate, metoda de punere în aplicare și suma lor totală. De asemenea, programele conțin o descriere a măsurilor care urmează a fi finanțate, o indicare a sumei alocate fiecărei măsuri și un calendar orientativ privind punerea în aplicare. Pentru granturi, ele precizează acțiunile prioritare, criteriile de evaluare, rata de finanțare și lista orientativă a măsurilor și costurilor eligibile, în conformitate cu articolul 3 din prezentul regulament.

(3) Programele de lucru pentru punerea în aplicare a măsurilor menționate în secțiunea 2 din capitolul I de la titlul II și în secțiunile 2 și 3 din capitolul II de la titlul II se adoptă până la data de 30 aprilie a anului anterior executării lor, cu condiția să fie adoptat proiectul de buget. Respectivele programe de lucru reflectă prioritățile stabilite în anexa III la prezentul regulament.

(4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare conținând decizia sa asupra contribuției financiare pentru punerea în aplicare a măsurilor de urgență menționate în titlul II capitolul I secțiunea 1 și în titlul II capitolul II secțiunea 1 sau, în cazul în care este necesar, pentru a răspunde unor situații imprevizibile. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 41 alineatul (2).

(5) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a procedurilor pentru transmiterea de către statele membre a cererilor, rapoartelor și cererilor de plată pentru granturile menționate la secțiunile 1 și 2 din capitolul I și la secțiunile 1, 2 și 3 din capitolul II de la titlul II. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 41 alineatul (2).

Articolul 37

Controale la fața locului efectuate de Comisie

Comisia poate organiza controale la fața locului în statele membre și la sediile beneficiarilor cu scopul de a verifica, în special:

(a) punerea în aplicare eficace a măsurilor care beneficiază de contribuția financiară a Uniunii;

(b) conformitatea practicilor administrative cu normele Uniunii;

(c) existența documentelor justificative necesare și corelarea lor cu măsurile care beneficiază de o contribuție din partea Uniunii.

Articolul 38

Acces la informații

Statele membre și beneficiarii pun la dispoziția Comisiei toate informațiile necesare pentru verificarea punerii în aplicare a măsurilor și iau măsurile corespunzătoare pentru a facilita controalele pe care Comisia le consideră adecvate în ceea ce privește gestionarea finanțării din partea Uniunii, inclusiv controalele la fața locului.

Articolul 39

Protecția intereselor financiare ale Uniunii

(1) La punerea în aplicare a acțiunilor finanțate în temeiul prezentului regulament, Comisia ia măsurile corespunzătoare pentru a garanta protejarea intereselor financiare ale Uniunii prin aplicarea de măsuri preventive împotriva fraudei, corupției și a oricăror alte activități ilegale, prin controale eficace și, în cazul în care se constată nereguli, prin recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit, precum și, dacă este necesar, prin sancțiuni eficace, proporționale și disuasive.

(2) Comisia sau reprezentanții săi și Curtea de Conturi au competențe de auditare, pe baza documentelor și la fața locului, a tuturor beneficiarilor de granturi, a organismelor de implementare, a contractanților și a subcontractanților care au primit fonduri din partea Uniunii în temeiul prezentului regulament.

Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) este autorizat să efectueze controale și inspecții la fața locului la operatorii economici care beneficiază direct sau indirect de o astfel de finanțare, în conformitate cu procedurile prevăzute în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului [1], cu scopul de a stabili dacă a avut loc o fraudă, un act de corupție sau orice altă activitate ilegală care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant sau cu o decizie de acordare a unui grant sau în legătură cu un contract de finanțare din partea Uniunii.

[1] Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

Fără a aduce atingere dispozițiilor de la primul și al doilea paragraf, acordurile de cooperare cu țări terțe și cu organizații internaționale, precum și acordurile de grant, deciziile de acordare a granturilor și contractele rezultate din punerea în aplicare a prezentului regulament împuternicesc în mod expres Comisia, Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri, controale și inspecții la fața locului.

TITLUL IV

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 40

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 alineatul (2) și articolul 10 alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă de șapte ani de la 30 iunie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 10 alineatul (2) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 7 alineatul (2) și al articolului 10 alineatul (2) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 41

Procedura comitetelor

(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, instituit prin articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care avizul comitetului trebuie obținut prin procedură scrisă, această procedură se încheie fără rezultat dacă, înainte de expirarea termenului de trimitere a avizului, președintele comitetului decide astfel sau dacă majoritatea simplă a membrilor comitetului solicită aceasta.

Articolul 42

Evaluare

(1) Până la 30 iunie 2017, Comisia stabilește și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare intermediar care reflectă îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 2 alineatul (1) prin rezultatele și impactul măsurilor menționate în titlul II capitolele I și II și la articolele 30 și 31 din capitolul III, în ceea ce privește eficiența utilizării resurselor și valoarea adăugată a acesteia, la nivelul Uniunii. Raportul de evaluare abordează, în plus, posibilitatea simplificării programului, pertinența tuturor obiectivelor, precum și contribuția măsurilor la prioritățile Uniunii de creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii. Ea va ține seama, de asemenea, de rezultatele evaluării privind impactul pe termen lung al măsurilor anterioare. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament.

(2) Până la 30 iunie 2022, Comisia efectuează o evaluare *ex post* a măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol, în strânsă cooperare cu statele membre. Respectiva evaluare *ex post* examinează eficacitatea și eficiența cheltuielilor menționate la articolul 1 și impactul lor.

(3) Evaluările menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol țin seama de progresele realizate prin utilizarea indicatorilor prevăzuți la articolul 2 alineatul (2).

(4) Comisia comunică concluziile evaluărilor menționate la alineatele (1) și (2) Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor.

Articolul 43

Informare, comunicare și publicitate

(1) Acolo unde este cazul, beneficiarii și statele membre respective asigură o publicitate corespunzătoare a contribuțiilor financiare acordate în temeiul prezentului regulament, în scopul informării publicului cu privire la rolul Uniunii în finanțarea măsurilor.

(2) Comisia pune în aplicare acțiuni de informare și comunicare privind măsurile finanțate și rezultatele lor. În plus, bugetul alocat comunicării în temeiul prezentului regulament acoperă și comunicarea instituțională privind prioritățile politice ale Uniunii.

Articolul 44

Abrogări

(1) Deciziile 66/399/CEE, 76/894/CEE și 2009/470/CE se abrogă.

(2) Trimiterile la Deciziile 66/399/CEE și 76/894/CEE se interpretează ca trimiteri la articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002.

(3) Trimiterile la Decizia 2009/470/CE se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament.

Articolul 45

Dispoziții tranzitorii

(1) Programele naționale ale statelor membre menționate la articolul 12 alineatul (1) din prezentul regulament, transmise Comisiei în 2012 pentru punere în aplicare în 2013 și în 2013 pentru punere în aplicare în 2014, precum și cele transmise cel târziu până la 30 aprilie 2014 pentru a fi puse în aplicare în anul 2015, sunt, în cazul aprobării, eligibile pentru finanțarea din partea Uniunii în temeiul articolului 27 din Decizia 2009/470/CE.

În cazul programelor naționale puse în aplicare în 2013 și 2014 se aplică în continuare articolul 27 alineatele (7) și (8) din respectiva decizie.

În cazul programelor naționale puse în aplicare în 2015, se aplică în continuare articolul 27 alineatul (2) din respectiva decizie.

(2) Programele de supraveghere epidemiologică ale statelor membre menționate la articolul 21 alineatul (1) din prezentul regulament, transmise Comisiei până la 30 aprilie 2014 pentru a fi puse în aplicare în anul 2015, sunt eligibile pentru finanțarea din partea Uniunii în temeiul articolului 23 alineatul (6) din Directiva 2000/29/CE. În cazul respectivelor programe de supraveghere epidemiologică, se aplică în continuare articolul 23 alineatul (6) din respectiva directivă.

(3) În cazul cererilor statelor membre de finanțare de către Uniune a măsurilor de urgență menționate la articolul 16 din prezentul regulament, transmise Comisiei până la 30 aprilie 2014, se aplică în continuare articolele 22-24 din Directiva 2000/29/CE.

Articolul 46

Modificarea Directivei 98/56/CE

Directiva 98/56/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 17, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, instituit prin articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

(*) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).
(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

2. La articolul 18, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, instituit prin articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002. Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011."

Articolul 47

Modificarea Directivei 2000/29/CE

Directiva 2000/29/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 13c, alineatul (5) se elimină.

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

Statele membre prevăd că oricine care află despre prezența unui dăunător menționat în anexa I sau anexa II sau a unui dăunător care face obiectul unei măsuri în temeiul articolului 16 alineatul (2) sau (3) sau are motive să suspecteze o astfel de prezență să înștiințeze în scris autoritatea competentă în termen de zece zile calendaristice și, în cazul în care autoritatea competentă solicită acest lucru, să furnizeze informațiile de care dispune în legătură cu respectiva prezență."

3. Articolele 22-26 se elimină.

Articolul 48

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 178/2002

La articolul 58 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, denumit în continuare «comitetul». Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Comitetul este organizat pe secțiuni pentru a aborda toate problemele în materie.

Toate trimiterile din dreptul Uniunii la Comitetul permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală se interpretează ca trimiteri la comitetul menționat la primul paragraf.

(*) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

Articolul 49

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 882/2004

Articolul 66 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 se elimină.

Articolul 50

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 396/2005

Capitolul VII din Regulamentul (CE) nr. 396/2005 se elimină.

Articolul 51

Modificarea Directivei 2008/90/CE

La articolul 19 din Directiva 2008/90/CE, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, instituit prin articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

(*) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).

(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

Articolul 52

Modificarea Directivei 2009/128/CE

Articolul 22 din Directiva 2009/128/CE se elimină.

Articolul 53

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 1107/2009

Articolul 76 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 se elimină.

Articolul 54

Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 30 iunie 2014.

Cu toate acestea, articolul 18 alineatul (1) litera (d) și articolul 47 punctul 2 se aplică de la 1 ianuarie 2017.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

Bolile animalelor menționate la articolul 7

— pesta bovină

— pesta micilor rumegătoare

— boala veziculoasă a porcului

— boala limbii albastre

— encefalomielita enterovirală porcină

— variola ovină și caprină

— febra Văii de Rift

— dermatoza nodulară virotică

— pesta cabalină africană

— stomatita veziculoasă

— encefalomielita ecvină virală venezueleană

— boala hemoragică a căprioarei

— pesta porcină clasică

— pesta porcină africană

— pleuropneumonia contagioasă bovină

— gripa aviară

— boala Newcastle

— febră aftoasă

— necroza hematopoietică epizootică (NHE) la pești

— sindromul ulcerativ epizootic (SUE) la pești

— infecția cu *Bonamia exitiosa*

— infecția cu *Perkinsus marinus*

— infecția cu *Microcytos mackini*

— sindromul Taura la crustacee

— boala cap galben la crustacee

ANEXA II

Bolile animalelor și zoonozele menționate la articolul 10

— tuberculoza bovină

— bruceloza bovină

— bruceloza ovină și caprină (*B. melitensis*)

— boala limbii albastre în zone endemice sau cu risc ridicat

— pesta porcină africană

— boala veziculoasă a porcului

— pesta porcină clasică

— antraxul

— pleuropneumonia contagioasă bovină

— gripa aviară

— rabia

— echinococoza

— encefalopatiile spongiforme transmisibile (EST)

— campilobacterioza

— listerioza

— salmoneloza (salmonela zoonotică)

— trichineloza

— Escherichia coli verotoxigenă (*E. coli*)

— septicemia hemoragică virală (SHV)

— necroza hematopoietică infecțioasă (NHI)

— herpesul crapului koi (KHV)

— anemia infecțioasă a somonului (AIS)

— infecția cu *Marteilia refringens*

— infecția cu *Bonamia ostreae*

— boala petelor albe la crustacee

ANEXA III

Priorități pentru programele de lucru ale Comisiei menționate în Titlul II Capitolul I Secțiunea 2 și Titlul II Capitolul II Secțiunile 2 și 3

Prioritățile pentru sprijin financiar din partea Uniunii în ceea ce privește orientarea programelor naționale de eradicare, combatere și supraveghere a bolilor animalelor și a zoonozelor:

— boli cu impact asupra sănătății umane;

— boli cu impact asupra sănătății animalelor, ținând seama de potențiala lor răspândire și de ratele de morbiditate și mortalitate în rândul populațiilor de animale;

— boli și zoonoze care riscă să fie introduse și/sau reintroduse pe teritoriul Uniunii din țări terțe;

— boli care au potențialul de a genera o situație de criză cu consecințe economice grave;

— boli care au un impact asupra comerțului cu țări terțe și asupra comerțului intern al UE.

Prioritățile pentru sprijin financiar din partea Uniunii în ceea ce privește orientarea programelor naționale de supraveghere epidemiologică a dăunătorilor în vederea protejării teritoriului Uniunii:

— dăunătorii menționați în anexa I partea A secțiunea I și în anexa II partea A secțiunea I din Directiva 2000/29/CE, a căror prezență nu a fost constatată în Uniune;

— dăunătorii care fac obiectul unor măsuri ale Uniunii adoptate în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2000/29/CE;

— dăunătorii care nu sunt menționați în Directiva 2000/29/CE și care reprezintă un pericol iminent pentru teritoriul Uniunii;

— dăunătorii care au potențialul de a genera o situație de criză cu consecințe economice și de mediu grave;

— dăunătorii care au un impact asupra comerțului cu țări terțe și asupra comerțului intern al UE.

Prioritățile pentru sprijin financiar din partea Uniunii în ceea ce privește orientarea programelor naționale pentru regiunile ultraperiferice:

— măsuri împotriva dăunătorilor asociați cu importurile în aceste regiuni și cu climatul lor;

— metode pentru combaterea acestor dăunători;

— măsuri îndreptate împotriva dăunătorilor menționați în conformitate cu normele referitoare la dăunătorii plantelor care sunt în vigoare în respectivele regiuni.

DECLARAȚIA COMISIEI

privind procedurile pentru aprobarea programelor veterinare și fitosanitare

Pentru o mai bună informare a statelor membre, Comisia va organiza o întâlnire anuală a Comitetului permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale în cadrul căreia vor fi discutate rezultatele procedurii de evaluare a programelor. Întâlnirea va avea loc cel târziu până la data de 30 noiembrie a anului care precedă punerea în aplicare a programelor.

În cadrul acestei întâlniri, Comisia va prezenta lista programelor aprobate din punct de vedere tehnic și propuse pentru cofinanțare. Detaliile financiare și tehnice vor fi discutate cu delegațiile naționale, iar observațiile acestora vor fi luate în considerare.

În plus, înainte de a adopta decizia finală, Comisia va comunica statelor membre lista finală a programelor selectate pentru cofinanțare și sumele finale alocate fiecărui program, în cadrul unei întâlniri a Comitetului permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale organizate în ianuarie.

Activitatea pregătitoare pentru elaborarea programului de lucru privind punerea în aplicare a măsurilor menționate la articolele 9, 19 și 25 va fi efectuată împreună cu experți din statele membre la începutul lunii februarie a fiecărui an, pentru a oferi statelor membre informațiile relevante necesare în vederea instituirii programelor de eradicare și supraveghere.

REGULAMENTUL (UE) NR. 653/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1760/2000 în ceea ce privește identificarea electronică a bovinelor și etichetarea cărnii de vită și mânzat

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2) și articolul 168 alineatul (4) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) În 1997, prin Regulamentul (CE) nr. 820/97 al Consiliului ([3]), au fost consolidate normele Uniunii privind identificarea și trasabilitatea bovinelor în contextul epidemiei de encefalopatie spongiformă bovină (ESB) și al necesității sporite de a urmări originea și circulația animalelor, utilizând crotalii convenționale.

(2) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) prevede că fiecare stat membru trebuie să instituie un sistem de identificare și înregistrare a bovinelor în conformitate cu respectivul regulament.

(3) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 instituie un sistem de identificare și de înregistrare a bovinelor care cuprinde crotalii aplicate pe ambele urechi ale fiecărui animal, baze de date computerizate, pașapoarte pentru animale și registre individuale păstrate în fiecare exploatație.

(4) Trasarea cărnii de vită și mânzat la sursă prin identificare și înregistrare este o condiție obligatorie pentru etichetarea referitoare la origine de-a lungul întregului lanț alimentar. Aceste măsuri asigură protecția consumatorilor și sănătatea publică și promovează încrederea consumatorilor.

(5) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 și, mai precis, identificarea bovinelor și sistemele de etichetarea facultativă a cărnii de vită și mânzat au fost incluse în comunicarea Comisiei din 22 octombrie 2009 intitulată „Program de acțiune pentru reducerea sarcinii administrative în UE – Planuri de reducere sectorială și acțiuni pentru 2009” ca obligații de informare având o importanță specială în ceea ce privește sarcinile pe care le presupun pentru întreprinderi.

([1]) JO C 229, 31.7.2012, p. 144.
([2]) Poziția Parlamentului European din 2 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 820/97 al Consiliului din 21 aprilie 1997 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și a produselor din carne de vită (JO L 117, 7.5.1997, p. 1).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului (JO L 204, 11.8.2000, p. 1).

(6) Utilizarea sistemelor electronice de identificare (IDE) ar putea fluidiza procesele de trasabilitate prin citirea și înregistrarea automată și mai exactă în registrul exploatației. În plus, ea ar permite raportarea automată în baza de date electronică a deplasărilor animalelor și, astfel, îmbunătățirea vitezei, fiabilității și preciziei sistemului de trasabilitate. Totodată, utilizarea sistemelor IDE ar îmbunătăți gestionarea anumitor plăți directe către fermieri.

(7) Sistemele IDE bazate pe identificarea prin frecvențe radio s-au îmbunătățit considerabil în ultimii zece ani. Această tehnologie permite o citire mai rapidă și mai exactă a codurilor de identificare individuale ale animalelor direct în sistemele de prelucrare a datelor. Aceasta are ca rezultat o reducere a timpului necesar pentru a identifica animalele potențial infectate sau alimentele potențial contaminate, ducând astfel la îmbunătățirea fiabilității bazelor de date și la creșterea capacității de a reacționa prompt în eventualitatea izbucnirii unei epidemii, economisindu-se costuri cu forța de muncă, chiar dacă aceasta presupune creșterea costurilor cu echipamentele.

(8) Prezentul regulament este coerent cu faptul că sistemele IDE au fost deja introduse în Uniune pentru alte specii de animale decât bovinele, cum ar fi sistemul obligatoriu utilizat pentru ovine și caprine.

(9) Având în vedere progresele tehnologice în domeniul sistemelor IDE, mai multe state membre au decis să înceapă să pună în aplicare IDE facultativă a bovinelor. Aceste inițiative sunt susceptibile de a determina dezvoltarea unor sisteme diferite în statele membre individuale și de către diferite părți interesate. Dezvoltarea unor sisteme diferite ar împiedica armonizarea ulterioară a standardelor tehnice la nivelul Uniunii. Ar trebui asigurată interoperabilitatea sistemelor IDE ale statelor membre, precum și coerența cu standardele ISO relevante sau cu alte standarde tehnice internaționale adoptate de organizații internaționale de standardizare recunoscute, cu condiția ca aceste standarde internaționale să fie în măsură să garanteze, cel puțin, un nivel mai ridicat de performanță decât standardele ISO.

(10) Raportul Comisiei din 25 ianuarie 2005 privind posibilitatea introducerii EID a bovinelor concluzionează că s-a demonstrat faptul că identificarea prin frecvențe radio a progresat suficient pentru ca aceasta să poată fi deja introdusă în practică. Raportul respectiv concluzionează, de asemenea, că este foarte recomandabil să se treacă la IDE a bovinelor în Uniune, deoarece, printre alte avantaje, aceasta ar contribui la reducerea sarcinilor administrative.

(11) În conformitate cu comunicarea Comisiei din 10 septembrie 2008 intitulată „Plan de acțiune privind punerea în aplicare a strategiei UE în materie de sănătate animală", Comisia urmează să simplifice obligațiile de informare, cum ar fi registrele exploatațiilor și pașapoartele animalelor, în cursul perioadei de introducere a sistemelor IDE.

(12) Comunicarea Comisiei din 19 septembrie 2007 intitulată „O nouă strategie în materie de sănătate animală pentru Uniunea Europeană (2007-2013) desfășurată sub deviza «Prevenirea este mai eficientă decât vindecarea» " propune luarea în considerare a IDE pentru bovine ca o posibilă îmbunătățire a sistemului actual al Uniunii în materie de identificare și înregistrare în vederea simplificării obligațiilor de informare, cum ar fi registrele exploatațiilor și pașapoartele animalelor, și sugerează punerea în aplicare a unui schimb electronic al pașapoartelor de bovine. Acest schimb ar implica introducerea IDE, cu introducerea datelor în timp real. Un astfel de schimb ar duce la economii de costuri și eforturi considerabile pentru autoritățile competente ale statelor membre și pentru alte părți interesate și ar reduce volumul de muncă în momentul transferului de date din pașapoartele animalelor în bazele de date electronice. Prezentul regulament este coerent cu respectiva inițiativă.

(13) Astfel, este de așteptat ca prezentul regulament să contribuie la unele obiective-cheie ale strategiilor majore ale Uniunii, inclusiv Strategia Europa 2020 pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii, prin accelerarea creșterii economice și îmbunătățirea coeziunii și a competitivității.

(14) Anumite țări terțe au stabilit deja norme care permit utilizarea tehnologiilor avansate de IDE. Uniunea ar trebui să instituie norme similare pentru a stimula comerțul și a spori competitivitatea în cadrul sectorului.

(15) În lumina dezvoltării tehnologice a unor noi tipuri de dispozitive electronice de identificare, este adecvat să se extindă sfera de aplicare a mijloacelor de identificare prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 pentru a permite utilizarea dispozitivelor electronice de identificare ca mijloace oficiale de identificare. Întrucât introducerea dispozițiilor corespunzătoare presupune investiții considerabile, este necesar să se prevadă o perioadă de tranziție de cinci ani, pentru a le acorda statelor membre timpul necesar pentru pregătiri. Pe parcursul perioadei de tranziție crotaliile convenționale vor continua să fie singurul mijloc oficial de identificare a bovinelor.

(16) Introducerea IDE obligatorii în întreaga Uniune ar putea avea efecte adverse din punct de vedere economic pentru anumiți operatori. Prin urmare, este adecvat ca atunci când IDE devine un mijloc oficial de identificare, deținătorii să o poată folosi în mod voluntar. În cadrul unui astfel de regim facultativ, IDE ar fi aleasă de către deținătorii care ar putea avea beneficii economice de pe urma acesteia, în timp ce altor deținători ar trebui să li se permită să continue să își identifice animalele prin două crotalii convenționale.

(17) Statele membre au sisteme de creștere a animalelor, practici agricole și organizări sectoriale foarte diferite. Prin urmare, statelor membre ar trebui să li se permită să introducă pe teritoriul lor IDE obligatorie numai în cazul în care ele o consideră adecvată, după ce au luat în considerare toți factorii respectivi, inclusiv impactul asupra micilor fermieri, și în urma consultărilor cu organizațiile reprezentative ale industriei zootehnice. Pe durata schimburilor comerciale de animale care au loc în interiorul Uniunii, obligația de identificare electronică a bovinelor ar trebui să revină statului membru care a introdus obligativitatea utilizării IDE pe teritoriul său. Acest lucru nu înseamnă că statul membru respectiv este obligat să identifice din nou animalele care au fost deja identificate electronic în statul membru de expediere.

(18) Animalele și carnea introduse în Uniune din țări terțe ar trebui să fie supuse unor cerințe de identificare și trasabilitate care oferă un nivel de protecție echivalent.

(19) Atunci când sunt importate în Uniune animale vii din țări terțe, acestea ar trebui să fie supuse, la sosire, aceloraşi cerințe de identificare care se aplică animalelor născute în Uniune.

(20) Cele două mijloace oficiale de identificare alocate unui animal ar trebui să poarte acelaşi cod de identificare. Cu toate acestea, în timpul fazei inițiale de adaptare la utilizarea dispozitivelor electronice de identificare ca mijloace oficiale de identificare, nu se poate exclude faptul că, în anumite cazuri, constrângerile tehnice legate de configurația codului original de identificare al unui animal ar putea împiedica reproducerea codului respectiv pe un dispozitiv electronic de identificare. Această situație ar putea apărea atunci când caracterele care formează codul de identificare existent al unui animal împiedică convertirea codului respectiv în format electronic. Prin urmare, ar trebui să se prevadă derogări tranzitorii specifice pentru a permite aplicarea unui dispozitiv electronic de identificare și în cazul acestor animale, cu condiția să fie asigurată trasabilitatea completă și ca animalele să poată fi identificate individual, inclusiv exploatația în care s-au născut.

(21) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 prevede că autoritatea competentă emite un pașaport pentru fiecare animal care trebuie să fie identificat în conformitate cu regulamentul respectiv. Aceasta generează o sarcină administrativă considerabilă pentru statele membre. Autoritățile competente ale statelor membre au obligația de a crea o bază de date electronice în conformitate cu articolele 14 și 18 din Directiva 64/432/CEE a Consiliului ([1]). Întrucât aceste baze de date trebuia să fie complet funcționale de la 31 decembrie 1999, ele ar trebui să asigure în mod suficient trasabilitatea deplasărilor interne ale bovinelor. În consecință, pașapoartele ar trebui să fie emise doar pentru animalele destinate comerțului în interiorul Uniunii. Cu toate acestea, prezentul regulament nu ar trebui să excludă dispoziții naționale în ceea ce privește emiterea de pașapoarte pentru animale care nu sunt destinate comerțului în interiorul Uniunii.

(22) BOVEX, proiectul-pilot pentru schimbul de pașapoarte pentru bovine între statele membre, a fost pus în aplicare de către Comisie cu scopul de a facilita schimbul de date între statele membre, asigurând totodată trasabilitatea

([1]) Directiva 64/432/CEE a Consiliului din 26 iunie 1964 privind problemele de inspecție veterinară care afectează schimburile intracomunitare cu bovine și porcine (JO 121, 29.7.1964, p. 1977/64).

animalelor în timpul circulației lor în interiorul Uniunii. Odată ce schimbul de date între bazele de date electronice naționale este complet operațional, cerința de a emite pașapoarte pentru animale pe hârtie nu ar trebui să se mai aplice animalelor care efectuează deplasări în interiorul Uniunii. Acest lucru ar trebui să contribuie la reducerea sarcinii administrative a statelor membre și a operatorilor economici.

(23) Titlul II secțiunea II din Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 stabilește norme pentru un sistem de etichetare facultativă a cărnii de vită și mânzat, prin care se prevede autorizarea anumitor specificații de etichetare de către autoritatea competentă a statului membru în cauză. Sarcinile administrative apărute și costurile suportate de statele membre și de operatorii economici care aplică acest sistem nu sunt proporționale cu beneficiile sistemului. Întrucât, de la adoptarea respectivului regulament, au intrat în vigoare noi acte legislative, normele specifice privind sistemul de etichetare facultativă au devenit inutile și ar trebui, prin urmare, eliminate. Cu toate acestea, nu ar trebui periclitate dreptul operatorilor de a informa consumatorii prin indicarea voluntară pe etichetă a caracteristicilor cărnii și dreptul consumatorilor de a primi informații care pot fi verificate. Prin urmare, la fel ca în cazul oricăror alte tipuri de carne, informațiile despre produse alimentare din carne de vacă care depășesc cerințele obligatorii de etichetare ar trebui să respecte legislația orizontală actuală, inclusiv Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(24) Pentru a preveni riscul de fraudă în etichetarea cărnii și pentru a proteja consumatorii europeni, controalele și sancțiunile aplicabile ar trebui să aibă un efect suficient de disuasiv.

(25) În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1169/2011, Comisia a prezentat un raport Parlamentului European și Consiliului privind indicarea obligatorie a țării de origine sau a locului de proveniență a cărnii folosite ca ingredient. Acest raport ar fi trebuit să fie însoțit de o propunere legislativă, dacă este cazul, pentru a asigura mai multă transparență pe parcursul lanțului cărnii și pentru a informa mai bine consumatorii europeni. Ținând seama de cele mai recente probleme legate de etichetarea produselor din carne care au afectat funcționarea lanțului alimentar, Parlamentul European și Consiliul au așteptat ca raportul să fie adoptat cât mai curând posibil în al doilea semestru al anului 2013 și acesta a fost adoptat în final la 17 decembrie 2013.

(26) Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, este necesar să se alinieze competențele conferite Comisiei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1760/2000 la dispozițiile articolelor 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

(27) Pentru a asigura că normele necesare pentru funcționarea adecvată a identificării, înregistrării și trasabilității bovinelor și a cărnii de vită și mânzat sunt aplicate, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește cerințele pentru mijloacele alternative de identificare a bovinelor; circumstanțele speciale în care statele membre pot prelungi perioadele maxime pentru aplicarea mijloacelor de identificare; datele care trebuie schimbate între bazele de date electronice ale statelor membre; perioada maximă pentru anumite obligații de raportare; cerințele pentru mijloacele de identificare; adăugarea mijloacelor de identificare la lista prevăzută în anexa I; normele privind informațiile din baza de date electronică ce trebuie incluse în pașapoartele animalelor și în registrele individuale care sunt păstrate în fiecare exploatație; identificarea și înregistrarea deplasărilor bovinelor când sunt scoase din ferme în perioada pășunatului sezonier, inclusiv a transhumanței; norme pentru etichetarea anumitor produse care ar trebui să fie echivalente cu normele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1760/2000; dispozițiile privind etichetarea referitoare la o prezentare simplificată a indicațiilor de origine în cazul unei șederi foarte scurte a unui animal în statul membru sau țara terță în care s-a născut sau în care a fost sacrificat; și definițiile și cerințele aplicabile termenilor sau categoriilor de termeni care pot fi incluși pe eticheta cărnii de vită și mânzat preambalată proaspătă sau congelată. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO L 304, 22.11.2011, p. 18).

(28) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1760/2000 în ceea ce privește înregistrarea exploatațiilor care recurg la mijloace alternative de identificare; caracteristicile tehnice și modalitățile detaliate pentru schimbul de date între bazele de date electronice ale statelor membre; recunoașterea operabilității depline a sistemului de schimb de date; formatul și concepția mijloacelor de identificare; procedurile și standardele tehnice pentru punerea în aplicare a IDE; normele privind configurația codului de identificare, dimensiunea maximă și componența anumitor grupuri de animale, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(29) Punerea în aplicare a acestui regulament ar trebui să fie monitorizată. Prin urmare, în termen de cel mult cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament în ceea ce privește dispozițiile legate de etichetarea facultativă a cărnii de vită și mânzat, respectiv nouă ani în cazul dispozițiilor legate de IDE, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului două rapoarte referitoare atât la punerea în aplicare a prezentului regulament, cât și la fezabilitatea tehnică și economică a introducerii IDE obligatorii în întreaga Uniune. Aceste rapoarte ar trebui să fie însoțite, dacă este cazul, de propuneri legislative adecvate.

(30) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 ar trebui modificat în mod corespunzător,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (2), a doua teză se elimină.

2. La articolul 2, prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— «animal» reprezintă o bovină în sensul articolului 2 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 64/432/CEE, inclusiv animalele care participă la evenimente culturale și sportive;”.

3. La articolul 3 primul paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) mijloace de identificare pentru identificarea individuală a animalelor;”.

4. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Obligația de a identifica animalele

(1) Toate animalele dintr-o exploatație se identifică prin cel puțin două mijloace de identificare enumerate în anexa I și în conformitate cu normele adoptate în temeiul alineatului (3) și aprobate de autoritatea competentă. Cel puțin unul dintre mijloacele de identificare este vizibil și conține un cod de identificare vizibil.

Primul paragraf nu se aplică animalelor născute înainte de 1 ianuarie 1998 și care nu sunt destinate comerțului în interiorul Uniunii. Animalele respective sunt identificate prin cel puțin un mijloc de identificare.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Pentru a asigura adaptarea la progresul tehnic, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b în ceea ce privește adăugarea de mijloace de identificare la lista prevăzută în anexa I, asigurând însă interoperabilitatea lor.

Mijloacele de identificare sunt atribuite exploatației, distribuite și aplicate animalelor în conformitate cu norme stabilite de către autoritatea competentă.

Cele două mijloace de identificare, autorizate în conformitate cu actele delegate și actele de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (3) și al prezentului alineat și care sunt aplicate unui animal, poartă același cod unic de identificare, care, împreună cu înregistrarea animalelor, permite identificarea individuală a animalului și a exploatației în care s-a născut.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), atunci când caracterele care formează codul de identificare nu permit aplicarea unui dispozitiv electronic de identificare cu același cod unic de identificare, statul membru în cauză poate permite ca, sub supravegherea autorității competente, al doilea mijloc de identificare să poată conține un cod diferit, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) animalul să fie născut înainte de data intrării în vigoare a actelor de punere în aplicare menționate la alineatul (3) al doilea paragraf litera (c);

(b) să fie asigurată trasabilitatea deplină;

(c) să fie posibilă identificarea individuală a animalului, inclusiv a exploatației pe care s-a născut;

(d) animalul să nu fie destinat comerțului în interiorul Uniunii.

(3) Pentru a asigura trasabilitatea adecvată și adaptabilitatea la progresul tehnic și funcționarea optimă a sistemului de identificare, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b în ceea ce privește cerințele pentru mijloacele de identificare prevăzute în anexa I, precum și măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea unui anumit mijloc de identificare.

Pe baza standardelor ISO relevante sau a altor standarde tehnice internaționale adoptate de organizații internaționale de standardizare recunoscute, cu condiția ca aceste standarde internaționale să fie în măsură să garanteze, cel puțin, un nivel mai ridicat de performanță și de fiabilitate decât standardele ISO, Comisia stabilește, prin intermediu actelor de punere în aplicare, normele necesare în ceea ce privește:

(a) formatul și concepția mijloacelor de identificare;

(b) procedurile tehnice de identificare electronică a bovinelor; și

(c) configurația codului de identificare.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (2).

(4) Începând de la 18 iulie 2019, statele membre se asigură că este introdusă infrastructura necesară pentru a permite identificarea animalelor pe baza unui dispozitiv electronic de identificare ca mijloc oficial de identificare în conformitate cu prezentul regulament.

Începând de la 18 iulie 2019, statele membre pot introduce dispoziții naționale pentru a face obligatorie utilizarea unui dispozitiv electronic de identificare ca unul dintre cele două mijloace de identificare menționate la alineatul (1).

Statele membre care recurg la opțiunea stabilită la paragraful al doilea prezintă Comisiei textul acestor dispoziții naționale și pun la dispoziție informațiile aferente pe internet. Comisia ajută statele membre la publicarea acestor informații prin furnizarea, pe pagina sa de internet, a linkurilor către paginile de internet relevante ale statelor membre.

(5) Prin derogare de la alineatul (1), bovinele destinate evenimentelor culturale și sportive, altele decât târgurile și expozițiile, pot fi identificate prin mijloace alternative de identificare care oferă standarde de identificare echivalente cu cele menționate la alineatul (1).

Exploatațiile care utilizează mijloace alternative de identificare menționate la primul paragraf sunt înregistrate în baza de date electronică prevăzută la articolul 5.

Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, normele necesare privind o astfel de înregistrare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Pentru a asigura trasabilitatea pe baza standardelor de identificare echivalente cu cele prevăzute la alineatul (1), Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b în ceea ce privește cerințele pentru mijloacele alternative de identificare menționate la primul paragraf inclusiv măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea lor.

Comisia poate stabili, prin intermediul actelor de punere în aplicare, normele privind formatul și concepția mijloacelor alternative de identificare menționate la primul paragraf, inclusiv măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea lor. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (2).

(6) Statele membre se informează reciproc și comunică Comisiei modelul mijloacelor de identificare utilizate pe teritoriul lor. Statele membre publică aceste informații pe internet. Comisia ajută statele membre la publicarea acestor informații prin furnizarea, pe pagina sa de internet, a linkurilor către paginile de internet relevante ale statelor membre."

5. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 4a

Perioada de aplicare a mijloacelor de identificare

(1) Mijloacele de identificare menționate la articolul 4 alineatul (1) se aplică animalului înainte de expirarea perioadei maxime, care urmează să fie stabilită de către statul membru în care s-a născut animalul. Perioada maximă este calculată de la nașterea animalului și nu depășește 20 de zile.

Prin derogare de la primul paragraf, din motive legate de dezvoltarea fiziologică a animalelor, pentru al doilea mijloc de identificare perioada respectivă poate fi prelungită până la 60 de zile de la nașterea animalului.

Niciun animal nu poate părăsi exploatația în care s-a născut înainte ca cele două mijloace de identificare să fie aplicate animalului respectiv.

(2) Pentru a permite aplicarea mijloacelor de identificare în circumstanțe speciale caracterizate de dificultăți practice, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b pentru a stabili circumstanțele speciale în care statele membre pot prelungi perioadele maxime de aplicare a mijloacelor de identificare prevăzute la alineatul (1) primul și al doilea paragraf. Statele membre care recurg la această opțiune informează Comisia în acest sens.

Articolul 4b

Identificarea animalelor din țări terțe

(1) Orice animal care face obiectul controalelor veterinare, în temeiul Directivei 91/496/CEE, introdus în Uniune dintr-o țară terță și care este destinat unei exploatații de destinație de pe teritoriul Uniunii, este identificat în exploatația de destinație prin intermediul mijloacelor de identificare menționate la articolul 4 alineatul (1).

Identificarea inițială aplicată animalului în țara terță de origine este înregistrată în baza de date electronică, prevăzută la articolul 5, împreună cu codul unic de identificare al mijlocului de identificare alocat animalului de către statul membru de destinație.

Primul paragraf nu se aplică animalelor destinate direct unui abator situat într-un stat membru, cu condiția ca animalele să fie sacrificate în termen de 20 de zile de la respectivele controale veterinare în temeiul Directivei 91/496/CEE.

(2) Mijloacele de identificare a animalelor menționate la articolul 4 alineatul (1) se aplică într-o perioadă maximă care urmează să fie stabilită de statul membru în care este situată exploatația de destinație. Perioada respectivă nu depășește 20 de zile de la controalele veterinare menționate la alineatul (1).

Prin derogare de la primul paragraf, din motive legate de dezvoltarea fiziologică a animalelor, pentru al doilea mijloc de identificare perioada respectivă poate fi prelungită până la 60 de zile de la nașterea animalului.

În toate cazurile, cele două mijloace de identificare menționate la articolul 4 alineatul (1) primul paragraf se aplică animalelor înainte ca acestea să iasă din exploatația de destinație.

(3) În cazul în care exploatația de destinație este situată într-un stat membru care a introdus dispoziții naționale în temeiul articolului 4 alineatul (4) al doilea paragraf menite să introducă utilizarea obligatorie a unui dispozitiv electronic de identificare, aceste animale sunt identificate prin intermediul respectivului dispozitiv electronic de identificare în exploatația de destinație în Uniune, într-o perioadă care urmează să fie stabilită de statul membru de destinație. Perioada respectivă nu depășește 20 de zile de la controalele veterinare menționate la alineatul (1).

Prin derogare de la primul paragraf, din motive legate de dezvoltarea fiziologică a animalelor, pentru al doilea mijloc de identificare perioada respectivă poate fi prelungită până la 60 de zile de la nașterea animalului.

În toate cazurile, dispozitivul electronic de identificare se aplică animalelor înainte ca acestea să iasă din exploatația de destinație.

Articolul 4c

Identificarea animalelor deplasate dintr-un stat membru în altul

(1) Animale deplasate dintr-un stat membru în altul păstrează mijloacele de identificare inițiale aplicate acestora în temeiul articolului 4 alineatul (1).

Cu toate acestea, prin derogare de la primul paragraf, începând de la 18 iulie 2019, autoritatea competentă a statului membru de destinație poate permite:

(a) înlocuirea unuia dintre mijloacele de identificare cu un dispozitiv electronic de identificare, fără a modifica codul unic inițial de identificare al animalului;

(b) înlocuirea ambelor mijloace de identificare cu două mijloace de identificare noi care să aibă același cod unic de identificare nou. Prezenta derogare poate fi aplicată până la cinci ani de la 18 iulie 2019, atunci când caracterele care formează codul de identificare al unei crotalii convenționale a unui animal nu permit aplicarea unui dispozitiv electronic de identificare cu același cod unic de identificare și cu condiția ca animalul să se fi născut înainte de data intrării în vigoare a actelor de punere în aplicare menționate la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf litera (c).

(2) În cazul în care exploatația de destinație este situată într-un stat membru care a introdus dispoziții naționale menite să introducă utilizarea obligatorie a unui dispozitiv electronic de identificare, animalele sunt identificate prin intermediul respectivului dispozitiv electronic de identificare, cel târziu în exploatația de destinație, într-o perioadă maximă care urmează să fie stabilită de către statul membru în care este situată exploatația de destinație. Perioada maximă respectivă nu depășește 20 de zile de la data sosirii animalelor la exploatația de destinație.

Prin derogare de la primul paragraf, din motive legate de dezvoltarea fiziologică a animalelor, pentru al doilea mijloc de identificare perioada respectivă poate fi prelungită până la 60 de zile de la nașterea animalului.

În toate cazurile, dispozitivul electronic de identificare se aplică animalelor înainte ca acestea să iasă din exploatația de destinație.

Cu toate acestea, primul paragraf nu se aplică animalelor destinate direct unui abator situat pe teritoriul statului membru care a introdus dispoziții naționale menite să introducă utilizarea obligatorie a unui dispozitiv electronic de identificare.

Articolul 4d

Îndepărtarea, modificarea sau înlocuirea mijloacelor de identificare

Niciun mijloc de identificare nu poate fi îndepărtat, modificat sau înlocuit fără autorizarea autorității competente. Autorizarea respectivă poate fi acordată numai în cazul în care îndepărtarea, modificarea sau înlocuirea nu compromit trasabilitatea animalului, iar identificarea sa individuală, inclusiv a exploatației în care s-a născut, este posibilă.

Orice înlocuire a codului de identificare este înregistrată în baza de date electronică prevăzută la articolul 5, împreună cu codul unic de identificare al mijlocului inițial de identificare aplicat animalului."

6. Articolul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 5

Autoritatea competentă a statelor membre creează o bază de date electronică în conformitate cu articolele 14 și 18 din Directiva 64/432/CEE.

Statele membre pot face schimb de date electronice între bazele lor de date electronice de la data la care Comisia recunoaște operabilitatea deplină a sistemului de schimb de date. Schimbul se face astfel încât să se garanteze protecția datelor și să se prevină orice abuz, pentru a proteja interesele deținătorului.

Pentru a garanta schimbul electronic de date între statele membre, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b menite să stabilească norme privind datele care urmează să fie schimbate între bazele de date electronice ale statelor membre.

Comisia, prin intermediul actelor de punere în aplicare, stabilește condițiile tehnice și modalitățile în care se efectuează acest schimb de date și recunoaște operabilitatea deplină a sistemului de schimb de date. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (2).”

7. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

(1) În cazul în care un stat membru nu face schimb de date electronice cu alte state membre în cadrul sistemului de schimb electronic de date menționat la articolul 5, se aplică următoarele:

(a) autoritatea competentă a statului membru respectiv, pentru fiecare animal care este destinat comerțului în interiorul Uniunii, emite un pașaport pe baza informațiilor conținute în baza de date electronică înființată în statul membru respectiv;

(b) fiecare animal pentru care este emis un pașaport este însoțit de respectivul pașaport ori de câte ori animalul este deplasat dintr-un stat membru în altul;

(c) la sosirea animalului în exploatația de destinație, pașaportul care însoțește animalul este predat autorității competente din statul membru în care este situată exploatația de destinație.

(2) Pentru a permite retrasarea circulației animalului până la exploatația de origine situată într-un stat membru, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b menite să stabilească norme privind informațiile din baza de date electronică ce trebuie incluse în pașaportul animalului, inclusiv măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea lor.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 6a

Prezentul regulament nu împiedică stabilirea de către un stat membru a unor dispoziții naționale în ceea ce privește emiterea de pașapoarte pentru animale care nu sunt destinate comerțului în interiorul Uniunii.”

9. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) liniuța a doua se înlocuiește cu următorul text:

„— raportează autorității competente toate intrările în și ieșirile din exploatație, precum și toate nașterile și decesele animalelor din exploatație, împreună cu datele respectivelor evenimente, într-o perioadă maximă stabilită de statul membru în cauză; perioada maximă respectivă este de minimum trei zile și nu depășește șapte zile de la apariția unuia dintre acele evenimente; statele membre pot solicita Comisiei prelungirea perioadei maxime de șapte zile.”;

(ii) se adaugă următorul paragraf:

„Pentru a ține seama de dificultățile practice din anumite cazuri excepționale, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b menite să stabilească circumstanțele excepționale în care statele membre pot prelungi perioada maximă de șapte zile menționată în primul paragraf liniuța a doua, împreună cu durata maximă a acestei prelungiri, care nu depășește 14 zile după perioada de șapte zile menționată la primul paragraf liniuța a doua.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Pentru a asigura trasabilitatea adecvată și efectivă a bovinelor atunci când sunt scoase pentru pășunatul sezonier, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 22b, în ceea ce privește statele membre sau o parte dintre statele membre în care se aplică norme speciale pentru pășunatul sezonier, inclusiv perioada, obligațiile specifice ale deținătorilor și normele privind înregistrarea exploatației și a circulației acestor bovine, inclusiv măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea lor.”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(5) Prin derogare de la alineatul (4), păstrarea unui registru este opțională pentru orice deținător care:

(a) are acces la baza de date electronică prevăzută la articolul 5, care conține deja informațiile de inclus în registru; și

(b) introduce sau a introdus informații actualizate direct în baza de date electronică prevăzută la articolul 5.

(6) Pentru a asigura acuratețea și fiabilitatea informațiilor care trebuie incluse în registrul exploatației prevăzut la prezentul articol, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b menite să stabilească normele necesare privind informațiile respective, inclusiv măsurile tranzitorii necesare pentru introducerea lor.”

10. Articolul 8 se elimină.

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Formare

Statele membre se asigură că orice persoană care răspunde de identificarea și înregistrarea animalelor a primit instrucțiuni și îndrumări cu privire la dispozițiile relevante din prezentul regulament și la orice acte delegate și de punere în aplicare adoptate de către Comisie în conformitate cu prezentul regulament.

Atunci când dispozițiile relevante sunt modificate, informațiile corespunzătoare se pun la dispoziția persoanei menționate la primul paragraf.

Statele membre se asigură că sunt disponibile cursuri de formare adecvate.

Comisia facilitează schimbul de bune practici în vederea îmbunătățirii calității informațiilor și cursurilor de formare din întreaga Uniune.”

12. Articolul 10 se elimină.

13. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

În sensul prezentului titlu, se aplică următoarele definiții:

1. «carne de vită și mânzat» înseamnă toate produsele cu codurile NC 0201, 0202, 0206 10 95 și 0206 29 91;

2. «etichetare» înseamnă aplicarea unei etichete pe o bucată individuală sau pe mai multe bucăți de carne, direct sau pe ambalaj sau, în cazul produselor care nu sunt preambalate, informațiile adecvate, în scris și vizibile, furnizate consumatorului la locul vânzării;

3. «organizație» înseamnă un grup de agenți din același sector sau din sectoare diferite ale comerțului cu carne de vită și mânzat;

4. «carne tocată» înseamnă carnea dezosată care a fost supusă unei operațiuni de tocare și care conține mai puțin de 1 % sare, cu codurile NC 0201, 0202, 0206 10 95 și 0206 29 91;

5. «resturi rezultate din fasonare» înseamnă bucăți mici de carne recunoscute ca fiind adecvate consumului uman obținute exclusiv în timpul operațiunilor de fasonare, dezosare a carcaselor și/sau tranșare a cărnii;

6. «carne tranșată» înseamnă carne care a fost tranșată în cubulețe, tranșe sau alte porții individuale care nu necesită o altă tranșare de către un operator înainte de a fi cumpărată de consumatorul final și care poate fi utilizată direct de către consumatorul respectiv. Prezenta definiție exclude carnea tocată și resturile rezultate din fasonare."

14. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (3) și (4) se elimină;

(b) la alineatul (5) litera (a), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(a) Operatorii și organizațiile indică, de asemenea, pe etichete:";

(c) se adaugă următorul alineat:

„(6) Pentru a evita repetarea inutilă pe eticheta cărnii de vită și mânzat a informației privind statul membru sau țara terță în care animalul a fost crescut, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b referitoare la o prezentare simplificată în cazurile de ședere foarte scurtă a animalului în statul membru sau țara terță în care s-a născut sau în care a fost sacrificat.

Comisia adoptă, prin intermediul actelor de punere în aplicare, norme privind dimensiunea maximă și componența grupului de animale menționate la alineatul (1) și alineatul (2) litera (a), ținând seama de constrângerile privind omogenitatea grupului de animale din care au provenit carnea tranșată și resturile rezultate din fasonare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (2)."

15. La articolul 14, paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a asigura respectarea normelor orizontale privind etichetarea din această secțiune, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b menite să stabilească, pe baza experienței privind carnea tocată, norme echivalente cu cele de la primele trei alineate ale prezentului articol pentru resturile de carne de vită și mânzat sau pentru carnea de vită și mânzat tranșată."

16. Articolul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 15

Etichetarea obligatorie a cărnii de vită și mânzat provenită din țări terțe

Prin derogare de la articolul 13, carnea de vită și mânzat importată pe teritoriul Uniunii pentru care nu sunt disponibile toate informațiile menționate la articolul 13 este etichetată cu mențiunea:

«Origine: non-UE» și «Sacrificare în (numele țării terțe)»."

17. De la 13 decembrie 2014:

(a) denumirea titlului II secțiunea II se înlocuiește cu cuvintele „Etichetarea facultativă";

(b) articolele 16, 17 și 18 se elimină; și

(c) la titlul II secțiunea II se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

Norme generale

Informațiile privind produsele alimentare diferite de cele specificate la articolele 13, 14 și 15 adăugate pe etichete în mod voluntar de către operatori sau organizații care comercializează carnea de vită și mânzat sunt obiective, verificabile de către autoritățile competente și inteligibile pentru consumatori.

Aceste informații respectă legislația orizontală privind etichetarea, în special Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

În cazul în care operatorii sau organizațiile care comercializează carnea de vită și mânzat nu respectă obligațiile menționate în primul și al doilea paragraf, autoritatea competentă aplică sancțiunile corespunzătoare prevăzute la articolul 22.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22b în ceea ce privește definițiile și cerințele aplicabile termenilor sau categoriilor de termeni care pot fi incluși pe etichetele ambalajelor produselor proaspete și congelate din carne de vită și mânzat.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO L 304, 22.11.2011, p. 18)."

18. Articolele 19, 20 și 21 se elimină.

19. Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta respectarea dispozițiilor prezentului regulament.

Controalele prevăzute sunt efectuate fără a aduce atingere controalelor la care Comisia poate proceda în temeiul articolului 9 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95.

Toate sancțiunile impuse de statele membre deținătorului, operatorului sau organizației care comercializează carne de vită și mânzat sunt eficace, disuasive și proporționale.

Autoritatea competentă efectuează în fiecare an un număr minim de controale oficiale în ceea ce privește identificarea și înregistrarea animalelor care acoperă cel puțin 3 % din exploatații.

Autoritatea competentă crește imediat rata minimă de controale oficiale menționată la al doilea paragraf în cazul în care se stabilește că dispozițiile privind identificarea și înregistrarea animalelor nu au fost respectate.

Selecția exploatațiilor care trebuie să facă obiectul controalelor efectuate de autoritatea competentă se face pe baza unei analize de risc.

Fiecare stat membru prezintă un raport anual către Comisie până la 31 august privind punerea în aplicare a controalelor efectuate în anul precedent.

(2) În pofida alineatului (1), autoritatea competentă impune unui deținător următoarele sancțiuni administrative:

(a) în cazul în care unul sau mai multe animale dintr-o exploatație nu respectă niciuna dintre dispozițiile prevăzute la titlul I: restricția asupra circulației tuturor animalelor dinspre și înspre exploatația în cauză;

(b) în cazul animalelor pentru care cerințele de identificare și înregistrare prevăzute la titlul I nu sunt respectate în totalitate: restricția imediată asupra circulației exclusiv a animalelor în cauză, până când aceste cerințe sunt respectate în totalitate;

(c) în cazul în care, într-o exploatație, numărul animalelor pentru care cerințele de identificare și înregistrare prevăzute la titlul I nu sunt respectate în totalitate depășește 20 %: restricția asupra circulației tuturor animalelor prezente în exploatația respectivă; în cazul exploatațiilor care dețin maximum 10 animale, această măsură se aplică în cazul în care mai mult de două animale nu sunt identificate complet în conformitate cu cerințele prevăzute la titlul I;

(d) în cazul în care deținătorul unui animal nu poate face dovada identificării și trasabilității animalului respectiv: atunci când este cazul, pe baza unei evaluări a sănătății animalelor și a riscurilor în materie de siguranță alimentară, dispune distrugerea animalului fără despăgubire;

(e) în cazul în care un deținător nu raportează autorității competente deplasarea unui animal înspre sau dinspre exploatația sa în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) a doua liniuță, autoritatea competentă limitează deplasările animalelor dinspre și înspre exploatația respectivă;

(f) în cazul în care un deținător nu raportează autorității competente nașterea sau moartea unui animal în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) a doua liniuță, autoritatea competentă limitează deplasările animalelor dinspre și înspre exploatația respectivă;

(g) în cazul în care un deținător nu achită în repetate rânduri cheltuielile menționate la articolul 9, statele membre pot restricționa deplasările animalelor dinspre și înspre exploatația deținătorului.

(3) În pofida alineatului (1), atunci când operatorii sau organizațiile care comercializează carne de vită și mânzat au etichetat-o fără a respecta obligațiile prevăzute la titlul II, statele membre cer, dacă este cazul și în conformitate cu principiul proporționalității, scoaterea de pe piață a cărnii respective. În plus față de sancțiunile menționate la alineatul (1), statele membre pot autoriza ca această carne de vită și mânzat:

(a) în cazul în care carnea în cauză respectă normele veterinare și de igienă aplicabile:

(i) să fie comercializată după ce a fost etichetată în mod corespunzător în conformitate cu cerințele Uniunii; sau

(ii) să fie trimisă direct pentru procesarea de alte produse decât cele menționate la articolul 12 prima liniuță;

(b) dispune suspendarea sau retragerea autorizației operatorilor sau organizațiilor în cauză.

(4) Experții Comisiei, împreună cu autoritățile competente:

(a) verifică dacă statele membre respectă cerințele prezentului regulament;

(b) efectuează controale la fața locului pentru a se asigura că toate controalele au fost realizate în conformitate cu prezentul regulament.

(5) Un stat membru pe teritoriul căruia se efectuează un control la fața locului furnizează experților Comisiei ajutorul de care au nevoie pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin. Rezultatul controalelor efectuate este dezbătut cu autoritatea competentă din statul membru respectiv înainte de stabilirea și difuzarea unui raport final. Acest raport, conține, după caz, recomandări pentru statele membre cu privire la îmbunătățirea conformității cu prezentul regulament.”

20. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 22a

Autorități competente

Statele membre desemnează autoritatea competentă sau autoritățile responsabile de asigurarea respectării prezentului regulament și a oricărui act adoptat de Comisie pe baza regulamentului.

Ele informează Comisia și celelalte state membre cu privire la identitatea autorităților respective.

Articolul 22b

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 4 alineatele (1), (3) și (5), articolul 4a alineatul (2), articolul 5, articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatele (1), (2) și (6), articolul 13 alineatul (6), articolul 14 alineatul (4) și articolul 15a se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 17 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 4 alineatele (1), (3) și (5), articolul 4a alineatul (2), articolul 5, articolul 6 alineatul (2), articolul 7 alineatele (1), (2) și (6), articolul 13 alineatul (6), articolul 14 alineatul (4) și articolul 15a poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 4 alineatele (1), (3) și (5), articolului 4a alineatul (2), articolului 5, articolului 6 alineatul (2), articolului 7 alineatele (1), (2) și (6), articolului 13 alineatul (6), articolului 14 alineatul (4) și articolului 15a intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat vreo obiecție în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

21. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată, pentru actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 4 alineatele (3) și (5), articolului 5 și articolului 13 alineatul (6), de către Comitetul permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală, instituit în temeiul articolului 58 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care avizul comitetului urmează să fie obținut prin procedură scrisă, această procedură se încheie fără rezultat atunci când, în termenul stabilit pentru emiterea avizului, președintele comitetului decide în acest sens sau o majoritate simplă a membrilor comitetului solicită acest lucru.

(*) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și cerințelor generale ale legislației în domeniul alimentar, de înființare a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor referitoare la siguranța produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).

(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

22. Se introduce următorul articol:

„Articolul 23a

Raportare și evoluții legislative

Până la:

— 18 iulie 2019, pentru dispozițiile privind etichetarea facultativă; și

— 18 iulie 2023, pentru dispozițiile privind identificarea electronică,

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului rapoartele corespunzătoare referitoare la punerea în aplicare și impactul prezentului regulament, inclusiv, în primul caz, posibilitatea de revizuire a dispozițiilor privind etichetarea facultativă, iar, în al doilea caz, fezabilitatea tehnică și economică a introducerii identificării electronice obligatorii în întreaga Uniune.

Aceste rapoarte sunt însoțite, dacă este cazul, de propuneri legislative adecvate."

23. Se introduce următoarea anexă:

„ANEXA I

MIJLOACE DE IDENTIFICARE

A. CROTALIE CONVENȚIONALĂ

CU EFECT DIN: 18 IULIE 2019

B. DISPOZITIV ELECTRONIC DE IDENTIFICARE SUB FORMA UNEI CROTALII ELECTRONICE

C. DISPOZITIV ELECTRONIC DE IDENTIFICARE SUB FORMA UNUI TRANSPONDER TIP BOLUS

D. DISPOZITIV ELECTRONIC DE IDENTIFICARE SUB FORMA UNUI TRANSPONDER INJECTABIL".

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 654/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

privind exercitarea drepturilor Uniunii pentru aplicarea și respectarea normelor comerțului internațional și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 3286/94 al Consiliului privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Uniunea a încheiat o serie de acorduri comerciale internaționale multilaterale, regionale și bilaterale care creează drepturi și obligații în beneficiul reciproc al părților.

(2) Este esențial ca Uniunea să dispună de instrumente adecvate pentru a asigura exercitarea eficace a drepturilor sale în temeiul acordurilor comerciale internaționale în vederea protejării intereselor sale economice. Acest lucru este cu precădere necesar în situațiile în care țările terțe adoptă măsuri comerciale restrictive care reduc beneficiile ce le revin operatorilor economici ai Uniunii în temeiul acordurilor comerciale internaționale. Uniunea ar trebui să fie în măsură să reacționeze rapid și în mod flexibil în contextul procedurilor și al termenelor prevăzute de acordurile comerciale internaționale pe care le-a încheiat. Prin urmare, este nevoie de norme care să prevadă cadrul pentru exercitarea drepturilor Uniunii în anumite situații specifice.

(3) Mecanismele de soluționare a litigiilor stabilite prin acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) și prin alte acorduri comerciale internaționale, inclusiv acorduri regionale sau bilaterale, vizează găsirea unei soluții pozitive la eventualele litigii apărute între Uniune și cealaltă parte sau celelalte părți la acordurile respective. Uniunea ar trebui însă să aibă posibilitatea de a suspenda concesii sau alte obligații, în conformitate cu aceste mecanisme de soluționare a litigiilor, atunci când alte căi de a găsi o soluție pozitivă nu dau rezultate. Măsurile luate de Uniune în astfel de cazuri ar trebui să aibă scopul de a determina țara terță în cauză să respecte normele aplicabile ale comerțului internațional pentru a restabili o situație de beneficii reciproce.

(4) În conformitate cu Acordul OMC privind măsurile de salvgardare, un membru al OMC care intenționează să aplice o măsură de salvgardare sau care urmărește prelungirea unei astfel de măsuri trebuie să facă eforturi pentru a menține un nivel al concesiilor și al altor obligații substanțial echivalent între el și membrii exportatori care ar fi afectați negativ de măsura de salvgardare respectivă. Norme similare sunt prevăzute și de către alte acorduri comerciale internaționale, inclusiv regionale sau bilaterale, încheiate de Uniune. Uniunea ar trebui să ia măsuri de reechilibrare prin suspendarea concesiilor sau a altor obligații în cazurile în care țara terță în cauză nu aplică ajustări adecvate și proporționale. Măsurile luate de Uniune în astfel de cazuri ar trebui să aibă scopul de a determina introducerea de către țările terțe a unor măsuri de stimulare a comerțului, pentru a restabili o situație de beneficii reciproce.

([1]) Poziția Parlamentului European din 2 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 mai 2014.

(5) Articolul XXVIII din Acordul General pentru Tarife și Comerț 1994 (GATT 1994) și înțelegerea aferentă acestuia reglementează modificarea sau retragerea concesiilor prevăzute în listele tarifare ale membrilor OMC. Membrii OMC afectați de o astfel de modificare au dreptul, în anumite condiții, de a retrage concesii substanțial echivalente. În astfel de situații, Uniunea ar trebui să adopte măsuri de reechilibrare, cu excepția cazului în care sunt convenite ajustări compensatorii. Măsurile luate de Uniune ar trebui să aibă ca scop determinarea țărilor terțe să pună în aplicare măsuri de stimulare a comerțului.

(6) Uniunea ar trebui să aibă posibilitatea de a asigura respectarea drepturilor sale în domeniul achizițiilor publice în cazul în care un partener comercial nu reușește să își respecte angajamentele asumate în cadrul Acordului OMC privind achizițiile publice sau în cadrul altor acorduri comerciale internaționale. Acordul OMC privind achizițiile publice prevede că eventualele litigii care decurg din acord nu au drept rezultat suspendarea concesiilor sau a altor obligații prevăzute în orice alt acord acoperit al OMC. Măsurile Uniunii ar trebui să vizeze asigurarea menținerii unui nivel substanțial echivalent al concesiilor, astfel cum se prevede în acordurile comerciale internaționale relevante.

(7) Statele membre ar trebui să asigure aplicarea pe teritoriile lor a măsurilor de politică comercială în domeniul achizițiilor publice în modul care corespunde cel mai bine structurilor și practicilor lor administrative, respectând dreptul Uniunii.

(8) Măsurile de politică comercială adoptate în temeiul prezentului regulament ar trebui să fie selectate și concepute pe baza unor criterii obiective, inclusiv eficacitatea măsurilor în determinarea respectării în țările terțe a normelor comerțului internațional, potențialul lor de a oferi ajutor operatorilor economici din Uniune afectați de măsurile adoptate de țări terțe, precum și a scopului de a minimiza efectele economice negative asupra Uniunii, inclusiv în ceea ce privește materiile prime esențiale.

(9) Prezentul regulament ar trebui să se concentreze asupra măsurilor cu privire la care Uniunea are experiență legată de concepere și aplicare. Posibilitatea de a extinde domeniul de aplicare al regulamentului pentru a asigura adoptarea de măsuri în sectorul drepturilor de proprietate intelectuală și de măsuri suplimentare privind serviciile ar trebui să fie evaluată în cadrul reexaminării funcționării prezentului regulament, ținând cont în mod corespunzător de particularitățile fiecărui domeniu.

(10) Atunci când se asigură respectarea drepturilor Uniunii, originea unei mărfi ar trebui să fie determinată în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului ([1]). Atunci când se asigură respectarea drepturilor Uniunii în urma soluționării unui litigiu în domeniul achizițiilor publice, originea unui serviciu ar trebui să fie determinată pe baza originii persoanei fizice sau juridice care îl furnizează. Autoritățile sau entitățile contractante ar trebui să aplice măsurile normale de precauție și obligația de diligență (*due diligence*) în momentul evaluării informațiilor și a garanțiilor acordate de către ofertanți în ceea ce privește originea mărfurilor și a serviciilor.

(11) Comisia ar trebui să reexamineze domeniul de aplicare, funcționarea și eficiența prezentului regulament, inclusiv măsurile posibile în domeniul drepturilor de proprietate intelectuală și măsurile suplimentare privind serviciile, cel târziu în termen de trei ani de la data primei sale puneri în aplicare sau nu mai târziu de cinci ani de la data intrării în vigoare a regulamentului, oricare dintre aceste date este mai apropiată. Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la evaluarea sa. Reexaminarea poate fi urmată de propuneri legislative adecvate.

(12) Este important să se asigure o comunicare și un schimb de opinii eficace între Comisie, pe de o parte, și Parlamentul European și Consiliul, pe de altă parte, în special în cazul litigiilor în cadrul acordurilor comerciale internaționale care pot duce la adoptarea de măsuri în conformitate cu prezentul regulament.

(13) Regulamentul (CE) nr. 3286/94 al Consiliului ([2]), ar trebui modificat pentru a se face trimitere la prezentul regulament în ceea ce privește punerea în aplicare a măsurilor de politică comercială.

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, 19.10.1992, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 3286/94 al Consiliului din 22 decembrie 1994 privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) (JO L 349, 31.12.1994, p. 71).

(14) Pentru a se asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului [1].

(15) Având în vedere gradul ridicat de complexitate pe care îl presupune analizarea impactului multiplu pe care îl pot avea măsurile de politică comercială adoptate în temeiul prezentului regulament și în scopul de a oferi suficiente posibilități ca ele să beneficieze de cel mai larg sprijin posibil, Comisia nu ar trebui să adopte acte de punere în aplicare în cazul în care comitetul menționat de prezentul regulament în mod excepțional nu emite niciun aviz cu privire la proiectul de act de punere în aplicare prezentat de Comisie.

(16) Pentru a proteja interesele Uniunii, Comisia ar trebui să adopte acte de punere în aplicare imediat aplicabile atunci când, în cazuri bine justificate legate de necesitatea de a adapta măsurile de politică comercială la comportamentul părții terțe în cauză, există motive imperioase de urgență care impun acest lucru.

(17) Prezentul regulament nu aduce atingere eventualei adoptări de măsuri de politică comercială pe baza altor acte relevante ale Uniunii sau a dispozițiilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, respectând în același timp dispozițiile aplicabile ale acordurilor comerciale internaționale privind suspendarea sau retragerea concesiilor sau a altor obligații,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament prevede norme și proceduri pentru a asigura exercitarea eficace și la timp a drepturilor Uniunii de a suspenda sau a retrage concesiile sau alte obligații prevăzute în acorduri comerciale internaționale, cu intenția:

(a) de a răspunde la cazurile de încălcare de către țările terțe a normelor comerțului internațional care afectează interesele Uniunii, în vederea găsirii unei soluții satisfăcătoare care să restabilească beneficiile operatorilor economici din Uniune;

(b) de a reechilibra concesiile sau alte obligații în relațiile comerciale cu țări terțe, atunci când tratamentul acordat mărfurilor din Uniune este modificat într-un mod care afectează interesele Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „țară” înseamnă orice stat sau teritoriu vamal distinct;

(b) „concesii sau alte obligații” înseamnă concesii tarifare sau orice alte beneficii pe care Uniunea s-a angajat să le aplice în cadrul schimburilor sale comerciale cu țări terțe în temeiul acordurilor comerciale internaționale la care este parte;

(c) „nivelul anulării sau al reducerii avantajelor” înseamnă măsura în care sunt afectate beneficiile care îi revin Uniunii în temeiul unui acord comercial internațional. Cu excepția cazului în care este definit altfel în acordul în cauză, acesta include orice impact economic negativ care rezultă în urma unei măsuri luate de o țară terță;

(d) „penalitate de preț obligatorie” înseamnă obligația autorităților sau a entităților contractante care desfășoară proceduri de achiziții publice de a crește, sub rezerva anumitor excepții, prețul serviciilor și/sau al mărfurilor originare din anumite țări terțe care au fost oferite în cadrul procedurilor de atribuire a contractelor.

[1] Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică:

(a) după soluționarea litigiilor comerciale în conformitate cu Memorandumul de înțelegere al OMC privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor („Memorandumul de înțelegere al OMC privind soluționarea litigiilor"), dacă Uniunea a fost autorizată să suspende concesii sau alte obligații prevăzute în acordurile multilaterale și plurilaterale acoperite de Memorandumul de înțelegere al OMC privind soluționarea litigiilor;

(b) după soluționarea litigiilor comerciale în temeiul altor acorduri comerciale internaționale, inclusiv al acordurilor regionale sau bilaterale, atunci când Uniunea are dreptul de a suspenda concesii sau alte obligații prevăzute în astfel de acorduri;

(c) pentru reechilibrarea concesiilor sau a altor obligații, reechilibrare la care aplicarea unei măsuri de salvgardare de către o țară terță poate da dreptul în conformitate cu articolul 8 din Acordul OMC privind măsurile de salvgardare sau cu dispozițiile privind măsurile de salvgardare incluse în alte acorduri comerciale internaționale, inclusiv în acorduri bilaterale sau regionale;

(d) în caz de modificare a concesiilor de către un membru al OMC în temeiul articolului XXVIII din GATT 1994, dacă nu au fost convenite ajustări compensatorii.

Articolul 4

Exercitarea drepturilor Uniunii

(1) Atunci când sunt necesare măsuri pentru a proteja interesele Uniunii în cazurile menționate la articolul 3, Comisia adoptă acte de punere în aplicare în care stabilește măsurile de politică comercială adecvate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 8 alineatul (2).

(2) Actele de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (1) trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(a) în cazul în care se suspendă concesii sau alte obligații ca urmare a soluționării unui litigiu comercial în conformitate cu Memorandumul de înțelegere al OMC privind soluționarea litigiilor, nivelul lor nu depășește nivelul autorizat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC;

(b) în cazul în care se suspendă concesii sau alte obligații ca urmare a parcurgerii unei proceduri de soluționare a unui litigiu internațional în cadrul altor acorduri comerciale internaționale, inclusiv acorduri bilaterale sau regionale, nivelul lor nu depășește nivelul anulării sau al reducerii avantajelor ca urmare a măsurii luate de țara terță în cauză, așa cum este stabilit de Comisie sau recurgând la arbitraj, după caz;

(c) în cazul unei reechilibrări a concesiilor sau a altor obligații în temeiul dispozițiilor privind măsurile de salvgardare din acordurile comerciale internaționale, măsurile Uniunii sunt substanțial echivalente cu nivelul concesiilor sau al altor obligații afectate de măsura de salvgardare, în conformitate cu condițiile din Acordul OMC privind măsurile de salvgardare sau cu dispozițiile privind măsurile de salvgardare din alte acorduri comerciale internaționale, inclusiv acorduri regionale sau bilaterale, în temeiul cărora este aplicată măsura de salvgardare;

(d) în cazul în care concesiile sunt retrase în cadrul schimburilor comerciale cu o țară terță în legătură cu articolul XXVIII din GATT 1994 și cu înțelegerea aferentă acestuia ([1]), acestea sunt substanțial echivalente cu concesiile modificate sau retrase de către țara terță în cauză, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul XXVIII din GATT 1994 și în înțelegerea aferentă acestuia.

(3) Măsurile de politică comercială menționate la alineatul (1) se stabilesc pe baza următoarelor criterii, în lumina informațiilor disponibile și ținând cont de interesul general al Uniunii:

(a) eficacitatea măsurilor pentru a determina țările terțe să respecte normele comerțului internațional;

([1]) Înțelegerea „Interpretarea și aplicarea articolului XXVIII".

(b) potențialul măsurilor de a oferi ajutor operatorilor economici din Uniune afectați de măsurile adoptate de țara terță;

(c) disponibilitatea altor surse de aprovizionare pentru mărfurile și serviciile în cauză, pentru a se evita sau reduce la minimum orice efecte negative asupra industriilor din aval, autorităților sau entităților contractante sau asupra consumatorilor finali din Uniune;

(d) evitarea complexității administrative disproporționate și a costurilor disproporționate în aplicarea măsurilor;

(e) orice criterii specifice care pot fi stabilite în acordurile comerciale internaționale în legătură cu cazurile menționate la articolul 3.

Articolul 5

Măsuri de politică comercială

(1) Fără a aduce atingere niciunui acord internațional la care Uniunea este parte, măsurile de politică comercială care pot fi adoptate prin intermediul unui act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) cuprind:

(a) suspendarea concesiilor tarifare și impunerea unor taxe vamale noi sau mai mari, inclusiv restabilirea taxelor vamale la nivelul națiunii celei mai favorizate sau impunerea unor taxe vamale care depășesc nivelul națiunii celei mai favorizate sau introducerea unor taxe suplimentare asupra importurilor și exporturilor de mărfuri;

(b) introducerea sau creșterea restricțiilor cantitative la importul sau exportul de mărfuri, prin intermediul contingentelor, al licențelor de import sau export sau al altor măsuri;

(c) suspendarea concesiilor privind mărfurile, serviciile sau furnizorii în domeniul achizițiilor publice, prin:

(i) excluderea de la procedurile de achiziții publice a furnizorilor de mărfuri sau servicii stabiliți în țara terță în cauză și care operează din acea țară și/sau a ofertelor a căror valoare totală este alcătuită în proporție de peste 50 % din mărfuri sau servicii originare din țara terță în cauză; și/sau

(ii) impunerea unei penalități de preț obligatorii pentru ofertele furnizorilor de mărfuri sau servicii stabiliți în din țara terță în cauză și care operează din acea țară și/sau pentru partea ofertei care constă în mărfuri sau servicii originare din țara terță în cauză.

(2) Măsurile adoptate în conformitate cu alineatul (1) litera (c):

(a) includ praguri, în funcție de caracteristicile mărfurilor sau serviciilor respective, peste care se impune aplicarea excluderii și/sau a penalității de preț obligatorii, luând în considerare dispozițiile acordului comercial în cauză și nivelul de anulare sau de prejudiciere;

(b) stabilesc care sunt sectoarele sau categoriile de mărfuri sau servicii cărora li se aplică, precum și eventualele excepții;

(c) stabilesc autoritățile sau entitățile contractante sau categoriile de autorități sau entități contractante, enumerate per stat membru, ale căror proceduri de achiziții publice sunt reglementate. Pentru a se asigura pe ce bază sunt stabilite acestea, fiecare stat membru prezintă o listă a autorităților sau entităților contractante adecvate sau a categoriilor de autorități sau entități contractante adecvate. Măsurile garantează că se realizează un nivel adecvat de suspendare a concesiilor sau a altor obligații și o repartizare echitabilă între statele membre.

Articolul 6

Reguli de origine

(1) Originea unei mărfi se stabilește în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2913/92.

(2) Originea unui serviciu se stabilește pe baza originii persoanei fizice sau juridice care îl furnizează. Originea furnizorului de servicii se consideră a fi:

(a) în cazul unei persoane fizice, țara al cărei resortisant este persoana respectivă sau în care aceasta are drept de ședere permanentă;

(b) în cazul unei persoane juridice, oricare dintre următoarele:

(i) dacă serviciul este furnizat în alt mod decât prin intermediul unei prezențe comerciale în Uniune, țara în care este constituită sau este organizată în alt fel persoana juridică în temeiul legislației din țara respectivă și pe teritoriul căreia persoana juridică este implicată în operațiuni comerciale importante;

(ii) dacă serviciul este furnizat prin intermediul unei prezențe comerciale în Uniune, statul membru în care este stabilită persoana juridică și pe teritoriul căruia aceasta este implicată în operațiuni comerciale importante astfel încât să aibă o legătură directă și efectivă cu economia statului membru în cauză.

În sensul primului paragraf litera (b) punctul (ii), dacă persoana juridică care furnizează serviciul nu este implicată în operațiuni comerciale importante astfel încât să aibă o legătură directă și efectivă cu economia statului membru în care este stabilită, originea respectivei persoane juridice se consideră a fi originea persoanelor fizice sau juridice care o dețin sau o controlează.

Se consideră că persoana juridică care furnizează serviciul este „deținută" de persoane dintr-o anumită țară dacă persoane din țara respectivă sunt beneficiarii reali a peste 50 % din titlurile de participare ale persoanei juridice respective și se consideră că persoana juridică care furnizează serviciul este „controlată" de persoane dintr-o anumită țară dacă persoane din țara respectivă au puterea de a desemna majoritatea administratorilor săi sau de a orienta din punct de vedere juridic activitățile sale în orice alt mod.

Articolul 7

Suspendarea, modificarea și abrogarea măsurilor

(1) Atunci când, ulterior adoptării unui act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1), țara terță în cauză acordă Uniunii compensații adecvate și proporționale în cazurile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (a) și (b), Comisia poate suspenda aplicarea acestui act de punere în aplicare pentru durata perioadei de compensare. Suspendarea se decide în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 8 alineatul (2).

(2) Comisia abrogă un act de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 4 alineatul (1) în oricare dintre următoarele situații:

(a) dacă țara terță ale cărei măsuri au fost considerate ca fiind încălcări ale normelor comerțului internațional în cadrul unei proceduri de soluționare a litigiilor se conformează acestor norme sau dacă a fost găsită o altă soluție satisfăcătoare pentru ambele părți;

(b) în cazurile de reechilibrare a concesiilor sau a altor obligații în urma adoptării de către o țară terță a unei măsuri de salvgardare, atunci când măsura de salvgardare este retrasă sau expiră, sau când țara terță în cauză acordă Uniunii compensații adecvate și proporționale ulterior adoptării unui act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1);

(c) în cazurile de modificare a concesiilor de către un membru al OMC în temeiul articolului XXVIII din GATT 1994, atunci când țara terță în cauză acordă Uniunii compensații adecvate și proporționale ulterior adoptării unui act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 4 alineatul (1).

Abrogarea menționată la primul paragraf se decide în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 8 alineatul (2).

(3) În cazul în care este necesar să se opereze adaptări ale măsurilor de politică comercială adoptate în temeiul prezentului regulament, sub rezerva articolului 4 alineatele (2) și (3), Comisia poate introduce orice modificări necesare în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 8 alineatul (2).

(4) Din motive imperioase de urgență, justificate corespunzător, legate de încetarea sau modificarea măsurii în cauză a țării terțe, Comisia adoptă acte de punere în aplicare imediat aplicabile pentru suspendarea, modificarea sau abrogarea actelor de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 4 alineatul (1), astfel cum se prevede în prezentul articol, în conformitate cu procedura menționată la articolul 8 alineatul (3).

Articolul 8

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin Regulamentul (CE) nr. 3286/94. Acesta este un comitet în sensul articolului 3 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5 din același regulament.

Articolul 9

Colectarea de informații

(1) Comisia solicită informații și opinii cu privire la interesele economice ale Uniunii legate de mărfuri sau servicii specifice sau de sectoare specifice, în aplicarea prezentului regulament, prin intermediul unui anunț publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau prin alte mijloace de comunicare publică adecvate, indicând termenul în care trebuie transmise contribuțiile. Comisia ia în considerare contribuțiile primite.

(2) Informațiile primite în aplicarea prezentului regulament nu pot fi utilizate decât în scopul pentru care au fost cerute.

(3) Parlamentul European, Consiliul, Comisia, statele membre și funcționarii acestora nu divulgă informații de natură confidențială primite în temeiul prezentului regulament fără permisiunea expresă a furnizorului informațiilor respective.

(4) Furnizorul de informații poate solicita ca informațiile furnizate să fie tratate drept confidențiale. În astfel de cazuri, ele trebuie să fie însoțite de un rezumat cu caracter neconfidențial care să prezinte informațiile într-o formă generală sau de o expunere a motivelor pentru care informațiile nu pot fi rezumate.

(5) Dacă se consideră că o cerere de tratament confidențial nu se justifică și dacă furnizorul informațiilor nu dorește nici să le facă publice, nici să autorizeze divulgarea acestora în termeni generali sau sub formă de rezumat, informațiile în cauză pot să nu fie luate în calcul.

(6) Alineatele (2)-(5) nu împiedică divulgarea de informații generale de către instituțiile Uniunii și autoritățile statelor membre. O astfel de divulgare trebuie să ia în calcul interesul legitim al părților implicate ca secretele lor de afaceri să nu fie divulgate.

Articolul 10

Reexaminare

(1) În termen de cel mult trei ani de la data adoptării primului act de punere în aplicare sau nu mai târziu de 18 iulie 2019, oricare dintre aceste date este mai apropiată, Comisia reexaminează domeniul de aplicare al prezentului regulament, în special în ceea ce privește măsurile de politică comercială care pot fi adoptate, precum și punerea în aplicare a regulamentului și prezintă un raport privind constatările sale Parlamentului European și Consiliului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), Comisia efectuează o reexaminare care vizează luarea în considerare, în temeiul prezentului regulament, de măsuri suplimentare de politică comercială de suspendare a concesiilor sau a altor obligații în domeniul comerțului cu servicii. Comisia examinează, printre altele, următoarele aspecte:

(a) evoluțiile de la nivel internațional în ceea ce privește suspendarea altor obligații în temeiul Acordului General pentru Comerțul cu Servicii (GATS);

(b) evoluții în cadrul Uniunii în ceea ce privește adoptarea de norme comune privind sectoarele de servicii;

(c) eficacitatea unor eventuale măsuri de politică comercială suplimentare ca mijloc de a asigura respectarea drepturilor Uniunii în temeiul acordurilor comerciale internaționale;

(d) mecanismele disponibile de asigurare a punerii în aplicare la nivel practic în mod uniform și eficient a unor posibile măsuri suplimentare de politică comercială referitoare la servicii; și

(e) implicațiile pentru furnizorii de servicii prezenți în Uniune la momentul adoptării unor acte de punere în aplicare în temeiul prezentului regulament.

Comisia trimite raportul său de evaluare inițială Parlamentului European și Consiliului până la 18 iulie 2017.

Articolul 11

Modificări aduse altor acte

Articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 3286/94 se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când Uniunea, acționând în conformitate cu articolul 12 alineatul (2), trebuie să decidă măsurile de politică comercială care urmează să fie luate în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (c) sau al articolului 12, aceasta acționează fără întârziere, în conformitate cu articolul 207 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, dacă este cazul, cu Regulamentul (UE) nr. 654/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*) sau cu orice altă procedură aplicabilă.

(*) Regulamentul (UE) nr. 654/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind exercitarea drepturilor Uniunii pentru aplicarea și asigurarea respectării normelor comerțului internațional și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 3286/94 al Consiliului privind adoptarea procedurilor comunitare în domeniul politicii comerciale comune în vederea asigurării exercitării de către Comunitate a drepturilor care îi sunt conferite de normele comerțului internațional, în special de cele instituite sub egida Organizației Mondiale a Comerțului (JO L 189, 27.6.2014, p. 50).”

Articolul 12

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

Declarația Comisiei

Comisia salută adoptarea Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind exercitarea drepturilor Uniunii pentru aplicarea și respectarea regulilor comerțului internațional și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 3286/94 al Consiliului.

În temeiul regulamentului, Comisia este autorizată să adopte acte de punere în aplicare în anumite situații specifice, pe baza unor criterii obiective și sub controlul statelor membre. În exercitarea acestei competențe, Comisia intenționează să acționeze în conformitate cu prezenta declarație.

Atunci când elaborează proiecte de acte de punere în aplicare, Comisia va întreprinde consultări ample pentru a se asigura că toate interesele relevante sunt luate în considerare în mod corespunzător. Prin intermediul acestei consultări, Comisia se așteaptă să primească informații de la părțile interesate din sectorul privat afectate de măsurile adoptate de țările terțe sau de măsurile de politică comercială care ar putea fi adoptate de către Uniune. De asemenea, Comisia se așteaptă să primească informații de la autoritățile publice care pot fi implicate în punerea în aplicare a măsurilor de politică comercială care ar putea fi adoptate de către Uniune. În cazul măsurilor în domeniul achizițiilor publice, vor fi luate în considerare în mod corespunzător în special informațiile oferite de autoritățile publice ale statelor membre pentru elaborarea proiectelor de acte de punere în aplicare.

Comisia recunoaște faptul că este important ca statele membre să primească informații în timp util atunci când ia în considerare posibilitatea de a adopta acte de punere în aplicare în temeiul acestui regulament, astfel încât să le permită să contribuie pe deplin la elaborarea de decizii adoptate în cunoștință de cauză. Comisia va lua măsuri în vederea atingerii acestui obiectiv.

Comisia confirmă că va transmite cu promptitudine Parlamentului și Consiliului proiectele de acte de punere în aplicare pe care le va prezenta comitetului format din reprezentanți ai statelor membre. De asemenea, Comisia va transmite cu promptitudine Parlamentului și Consiliului proiectele finale de acte de punere în aplicare, după emiterea de opinii în cadrul comitetului.

Comisia va informa în mod regulat Parlamentul și Consiliul cu privire la evoluțiile internaționale care pot conduce la situații care necesită adoptarea de măsuri în temeiul regulamentului. Acest lucru va fi realizat prin intermediul comisiilor competente din cadrul Consiliului și Parlamentului.

Comisia salută intenția Parlamentului de a promova un dialog structurat privind soluționarea litigiilor și problemelor legate de asigurarea aplicării legislației și va participa pe deplin la întâlniri specifice cu comisia parlamentară competentă pentru a face schimb de opinii privind litigiile comerciale și măsurile de asigurare a punerii în aplicare, inclusiv în ceea ce privește impactul asupra industriilor din Uniune.

În sfârșit, Comisia confirmă faptul că este foarte important să se asigure că regulamentul este un instrument eficace și eficient pentru asigurarea punerii în aplicare a drepturilor Uniunii în temeiul acordurilor comerciale internaționale, inclusiv în domeniul comerțului cu servicii. Prin urmare, Comisia va revizui, în conformitate cu dispozițiile regulamentului, domeniul de aplicare al articolului 5, pentru a include măsurile suplimentare de politică comercială în ceea ce privește comerțul cu servicii, de îndată ce vor fi îndeplinite condițiile pentru asigurarea fezabilității și eficacității unor astfel de măsuri.

REGULAMENTUL (UE) NR. 655/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (2) literele (a), (e) și (f),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. Pentru instituirea treptată a acestui spațiu, Uniunea urmează să adopte măsuri privind cooperarea judiciară în materie civilă având implicații transfrontaliere, în special atunci când sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.

(2) În conformitate cu articolul 81 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), astfel de măsuri pot include măsuri care urmăresc asigurarea, printre altele, a recunoașterii reciproce și a executării hotărârilor judecătorești între statele membre, a accesului efectiv la justiție și eliminarea obstacolelor din calea bunei desfășurări a procedurilor civile, la nevoie prin promovarea compatibilității normelor de procedură civilă aplicabile în statele membre.

(3) La 24 octombrie 2006, prin „Cartea verde privind creșterea eficienței punerii în aplicare a hotărârilor judecătorești în Uniunea Europeană: poprirea asigurătorie a conturilor bancare", Comisia a lansat o consultare referitoare la necesitatea unei proceduri europene uniforme de indisponibilizare a conturilor bancare și la caracteristicile posibile ale unei astfel de proceduri.

(4) Prin Programul de la Stockholm din decembrie 2009 ([3]), care stabilește prioritățile în materie de libertate, securitate și justiție pentru perioada 2010-2014, Consiliul European a invitat Comisia să evalueze necesitatea și fezabilitatea prevederii anumitor măsuri provizorii și asigurătorii la nivelul Uniunii, de exemplu pentru a preîntâmpina dispariția activelor înainte de executarea unei creanțe, și să prezinte propuneri adecvate pentru îmbunătățirea eficacității executării hotărârilor judecătorești în Uniune, în ceea ce privește conturile bancare și activele debitorilor.

(5) Proceduri naționale pentru obținerea unor măsuri asigurătorii, cum ar fi ordonanțele de indisponibilizare a conturilor bancare, există în toate statele membre, însă condițiile în care se dispun astfel de măsuri și eficacitatea executării acestora variază considerabil. Mai mult, recursul la măsurile asigurătorii naționale se poate dovedi dificil în cauzele cu implicații transfrontaliere, în special atunci când creditorul încearcă că indisponibilizeze mai multe conturi bancare situate în state membre diferite. Prin urmare, pare necesară și adecvată adoptarea unui instrument juridic al Uniunii cu caracter obligatoriu și direct aplicabil, care să stabilească o procedură nouă la nivelul Uniunii care să permită indisponibilizarea, în mod eficient și rapid, a fondurilor existente în conturile bancare, în cauzele transfrontaliere.

([1]) JO C 191, 29.6.2012, p. 57.
([2]) Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.
([3]) JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

(6) Procedura instituită prin prezentul regulament ar trebui să servească ca mijloc suplimentar și opțional pentru creditor, care este liber să folosească orice altă procedură pentru obținerea unei măsuri echivalente în temeiul dreptului intern.

(7) Un creditor ar trebui să poată obține o măsură asigurătorie sub forma unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare (denumită în continuare „ordonanță asigurătorie" sau „ordonanță") care să împiedice transferul sau retragerea fondurilor pe care le deține debitorul său într-un cont bancar deținut într-un stat membru, dacă există riscul ca, în lipsa unei astfel de măsuri, executarea ulterioară a creanței sale împotriva debitorului să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil. Indisponibilizarea fondurilor deținute în contul debitorului ar trebui să aibă drept consecință împiedicarea utilizării fondurilor atât de către debitor, cât și de către persoanele împuternicite de acesta să efectueze plăți prin intermediul contului respectiv, de exemplu printr-un ordin de plată programată sau prin debitare directă sau prin folosirea unei cărți de credit.

(8) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate aspectele de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite. În special, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice creanțelor față de un debitor împotriva căruia au fost inițiate proceduri de insolvență. Acest lucru ar trebui să însemne că ordonanța asigurătorie nu poate fi emisă împotriva debitorului după deschiderea procedurilor de insolvență în legătură cu acesta, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului ([1]). Pe de altă parte, excluderea ar trebui să permită utilizarea ordonanței asigurătorii pentru a asigura recuperarea plăților păgubitoare efectuate de un astfel de debitor către părți terțe.

(9) Prezentul regulament ar trebui să se aplice conturilor deținute la instituții de credit a căror activitate constă în a primi de la public depozite sau alte fonduri rambursabile și în a acorda credite pe cont propriu.

Prin urmare, nu ar trebui să se aplice instituțiilor financiare care nu primesc astfel de depozite, de exemplu instituțiilor care oferă finanțare pentru proiecte de export și de investiții sau pentru proiecte în țările în curs de dezvoltare sau instituțiilor care oferă servicii privind piața financiară. În plus, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice conturilor deținute la băncile centrale sau de către acestea atunci când acestea acționează în funcția lor de autorități monetare, nici conturilor care nu pot fi indisponibilizate printr-o ordonanță națională echivalentă unei ordonanțe asigurătorii sau care nu pot face obiectul unui sechestru în temeiul dreptului statului membru unde este deținut contul în cauză.

(10) Prezentul regulament ar trebui să se aplice exclusiv cauzelor transfrontaliere și ar trebui să definească ce constituie o cauză transfrontalieră în acest context specific. În sensul prezentului regulament, ar trebui să se considere că există o cauză transfrontalieră atunci când instanța care instrumentează cererea de emitere a ordonanței asigurătorii este situată într-un stat membru, iar contul bancar vizat de ordonanța asigurătorie este deținut în alt stat membru. Se consideră că există o cauză transfrontalieră atunci când creditorul este domiciliat într-un stat membru, iar instanța și contul bancar care trebuie indisponibilizat se află în alt stat membru.

Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice indisponibilizării conturilor bancare deținute în statul membru în care se află instanța sesizată cu cererea de emitere a ordonanței asigurătorii dacă și domiciliul creditorului se află în statul membru respectiv, chiar dacă creditorul solicită în același timp o ordonanță asigurătorie care se referă la unul sau la mai multe conturi deținute în alt stat membru. Într-un astfel de caz, creditorul ar trebui să depună două cereri separate, una pentru o ordonanță asigurătorie și una pentru o măsură națională.

(11) Procedura ordonanței asigurătorii ar trebui să poată fi solicitată de un creditor care dorește să garanteze executarea unei hotărâri judecătorești ulterioare pe fond înainte de inițierea procedurilor pe fond și în orice moment pe parcursul unei astfel de proceduri. Ar trebui de asemenea să poată fi solicitată de un creditor care a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului.

(12) Ordonanța asigurătorie ar trebui să poată fi solicitată în scopul garantării creanțelor deja exigibile. De asemenea, ordonanța asigurătorie ar trebui să poată fi solicitată pentru creanțe care nu au devenit încă exigibile, atât timp cât creanțele respective decurg dintr-o tranzacție sau dintr-un eveniment care a avut deja loc și cuantumul lor poate fi determinat, inclusiv pentru creanțe legate de răspunderea delictuală și cvasidelictuală, precum și creanțe care decurg din acțiuni civile în despăgubire sau în restituire născute în urma unei fapte care face obiectul unor proceduri penale.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, 30.6.2000, p. 1).

Ar trebui să se acorde creditorului posibilitatea de a solicita ca ordonanța asigurătorie să fie emisă pentru cuantumul creanței principale sau pentru un cuantum inferior. Aceasta din urmă poate fi în interesul său dacă, de exemplu, a obținut deja o altă garanție pentru o parte a creanței sale.

(13) Pentru a asigura o legătură strânsă între procedura pentru ordonanța asigurătorie și procedura pe fond, competența internațională de emitere a ordonanței ar trebui să aparțină instanțelor statului membru ale cărui instanțe sunt competente să soluționeze cauza pe fond. În sensul prezentului regulament, noțiunea de procedură pe fond ar trebui să acopere orice procedură care urmărește obținerea unui titlu executoriu privind creanța subiacentă, inclusiv, de exemplu, procedurile sumare referitoare la ordine de plată și procedurile de tipul „procédure de référé" existente în Franța. În cazul în care debitorul este un consumator cu domiciliul într-un stat membru, competența de a emite o ordonanță ar trebui să aparțină numai instanțelor respectivului stat membru.

(14) Condițiile pentru emiterea ordonanței asigurătorii ar trebui să garanteze un echilibru corespunzător între interesul creditorului de a obține o ordonanță și interesul debitorului de a împiedica utilizarea abuzivă a ordonanței.

Prin urmare, atunci când creditorul solicită o ordonanță asigurătorie înainte de a obține o hotărâre judecătorească, instanța la care este depusă cererea ar trebui să fie încredințată, pe baza probelor înaintate de creditor, că acesta din urmă va avea probabil câștig de cauză pe fond cu privire la creanța sa împotriva debitorului.

Mai mult, în toate situațiile, inclusiv atunci când a obținut deja o hotărâre judecătorească, creditorului ar trebui să i se solicite să demonstreze convingător pentru instanță că creanța sa are nevoie urgentă de protecție judiciară și că, în lipsa ordonanței, executarea unei hotărâri judecătorești existente sau viitoare poate să fie împiedicată sau îngreunată în mod substanțial pentru că există un risc real ca, până la momentul când creditorul poate executa hotărârea judecătorească existentă sau una viitoare, debitorul să risipească, să ascundă, sau să distrugă activele sale sau să le înstrăineze sub valoarea lor, într-o măsură neobișnuită sau printr-o acțiune neobișnuită.

Instanța ar trebui să evalueze probele înaintate de creditor în sprijinul existenței unui astfel de risc. Probele respective ar putea fi legate, de exemplu, de comportamentul debitorului cu privire la creanța creditorului sau, într-un litigiu anterior între părți, de istoricul creditului debitorului, de natura activelor debitorului și de orice acțiune recentă întreprinsă de debitor în legătură cu activele sale. În evaluarea probelor, instanța poate considera că retragerile din conturi și cheltuielile făcute de debitor pentru a susține cursul normal al afacerii sale sau cheltuielile familiale recurente nu sunt, în sine, neobișnuite. Simpla neplată sau contestare a creanței sau simplul fapt că debitorul are mai mulți creditori nu ar trebui, în sine, să fie considerate probe suficiente pentru a justifica emiterea unei ordonanțe. De asemenea, simplul fapt că situația financiară a debitorului este deficitară sau în curs de deteriorare nu ar trebui să constituie o bază suficientă pentru emiterea unei ordonanțe. Cu toate acestea, instanța poate lua acești factori în considerare în evaluarea globală a existenței riscului.

(15) Pentru a garanta efectul surpriză al ordonanței asigurătorii și pentru a se asigura că aceasta va fi un instrument util pentru un creditor care va încerca să recupereze datorii de la un debitor în cauze transfrontaliere, debitorul nu ar trebui să fie informat în legătură cu cererea creditorului și nici să fie audiat înainte de emiterea ordonanței sau notificat în legătură cu ordonanța înainte de punerea sa în aplicare. În cazul în care, pe baza probelor și a informațiilor furnizate de creditor sau, după caz, de martorul sau martorii săi, instanța nu este convinsă de faptul că indisponibilizarea contului sau a conturilor în cauză este justificată, aceasta nu ar trebui să emită ordonanța.

(16) În situațiile în care creditorul solicită o ordonanță asigurătorie înaintea inițierii procedurii pe fond, prezentul regulament ar trebui să îi impună să inițieze o astfel de procedură într-un termen specificat și, de asemenea, să furnizeze probe cu privire la această inițiere instanței unde a depus cererea sa de emitere a ordonanței. În cazul în care creditorul nu îndeplinește această obligație, instanța ar trebui să hotărască din oficiu revocarea ordonanței sau ordonanța ar trebui să înceteze automat.

(17) Având în vedere absența unei audieri preliminare a debitorului, prezentul regulament ar trebui să prevadă garanții specifice pentru a împiedica utilizarea abuzivă a ordonanței și pentru a proteja drepturile debitorului.

(18) O astfel de garanție importantă ar trebui să fie posibilitatea de a solicita creditorului să depună o garanție pentru a asigura faptul că debitorul poate fi compensat într-un stadiu ulterior pentru orice prejudiciu cauzat acestuia de către ordonanța asigurătorie. În funcție de dreptul intern, această garanție ar putea fi furnizată sub forma unei garanții financiare sau a unei asigurări alternative, precum o garanție bancară sau o ipotecă. Instanța ar trebui să aibă libertatea de a stabili garanția într-un cuantum suficient, astfel încât să prevină utilizarea abuzivă a ordonanței și să asigure despăgubirea debitorului, și ar trebui ca instanța să aibă posibilitatea, în absența dovezilor specifice privind cuantumul prejudiciului potențial, să ia în considerare cuantumul pentru care urmează să se emită ordonanța drept o orientare în stabilirea cuantumului garanției.

În cazurile în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului, furnizarea unei garanții ar trebui să fie regula, iar instanța ar trebui să scutească de îndeplinirea acestei cerințe sau să impună furnizarea garanției într-un cuantum mai mic numai în mod excepțional, dacă consideră că această garanție este inadecvată, inutilă sau disproporționată în circumstanțele cauzei. Aceste circumstanțe ar putea fi, de exemplu, dacă creditorul are o cauză deosebit de puternică, dar nu are suficiente mijloace pentru a furniza garanția, dacă creanța este legată de întreținere sau de plata salariilor sau dacă cuantumul creanței este de așa natură, încât ordonanța este puțin probabil să cauzeze prejudicii debitorului, de exemplu o datorie a unei întreprinderi mici.

În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, furnizarea garanției ar trebui să rămână la latitudinea instanței. Furnizarea unei garanții poate, de exemplu, să fie adecvată, cu excepția circumstanțelor excepționale menționate anterior, în situația în care hotărârea judecătorească a cărei executare intenționează să o asigure ordonanța asigurătorie nu este încă executorie sau este executorie numai în mod provizoriu din cauza unei căi de atac în curs.

(19) Un alt element important pentru obținerea unui echilibru adecvat între interesele debitorului și cele ale creditorului ar trebui să fie o normă privind răspunderea creditorului pentru orice prejudiciu cauzat debitorului prin ordonanța asigurătorie. Prezentul regulament ar trebui prin urmare să prevadă, ca standard minim, răspunderea creditorului pentru orice prejudiciu cauzat debitorului de către ordonanța asigurătorie din vina creditorului. În acest context, sarcina probei îi revine debitorului. În ceea ce privește motivele de răspundere menționate în prezentul regulament, ar trebui să se prevadă o normă armonizată care să instituie o prezumție relativă de vinovăție a creditorului.

În plus, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce în dreptul intern alte motive de răspundere decât cele menționate în prezentul regulament. Pentru astfel de motive de răspundere, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce alte tipuri de răspundere, precum răspunderea obiectivă.

Prezentul regulament ar trebui să prevadă de asemenea o normă referitoare la conflictul de legi care să precizeze faptul că legea aplicabilă răspunderii creditorului ar trebui să fie legea statului membru de executare. În cazul în care există mai multe state membre de executare, legea aplicabilă ar trebui să fie legea statului membru de executare în care debitorul își are reședința obișnuită. În cazul în care debitorul nu își are reședința obișnuită în niciunul dintre statele membre de executare, legea aplicabilă ar trebui să fie legea statului membru de executare cu care cauza are cea mai strânsă legătură. Pentru determinarea legăturii celei mai strânse, cuantumul sumei indisponibilizate în diferitele state membre de executare ar putea fi unul dintre factorii pe care instanța să îi ia în considerare.

(20) Pentru depășirea dificultăților de ordin practic existente în ceea ce privește obținerea de informații cu privire la coordonatele contului bancar al debitorilor în context transfrontalier, prezentul regulament ar trebui să prevadă un mecanism care să permită creditorului să solicite ca informațiile necesare pentru identificarea contului debitorului să fie obținute de instanță, anterior emiterii unei ordonanțe asigurătorii, de la autoritatea de informare desemnată a statului membru în care creditorul crede că debitorul deține un cont. Dat fiind caracterul specific al unei astfel de intervenții din partea autorităților publice și al unui astfel de acces la date cu caracter personal, accesul la informațiile privind contul ar trebui, de regulă, să fie acordat numai în cazurile în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un instrument autentic cu caracter executoriu. Totuși, cu titlu de excepție, ar trebui să fie posibil pentru creditor să depună o cerere de informații privind contul chiar dacă hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau instrumentul autentic obținut de acesta nu are încă caracter executoriu. O astfel de cerere ar trebui să fie posibilă în cazul în care cuantumul care trebuie indisponibilizat este substanțial, ținând seama de circumstanțele relevante, iar instanța a ajuns, pe baza probelor înaintate de creditor, la concluzia că există o nevoie urgentă în ceea ce privește informațiile privind contul, întrucât există riscul ca, în absența acestora, executarea ulterioară a creanței creditorului față de debitor să fie susceptibilă de a fi pusă în pericol și ca acest lucru să conducă la o deteriorare substanțială a situației financiare a creditorului.

Pentru a permite funcționarea respectivului mecanism, statele membre ar trebui să prevadă în dreptul intern una sau mai multe metode de obținere a informațiilor respective, care să fie eficace și eficiente și care să nu fie disproporționate în ceea ce privește costurile și să nu necesite mult timp. Mecanismul respectiv ar trebui să se aplice numai dacă toate condițiile și cerințele pentru emiterea ordonanței asigurătorii sunt îndeplinite, iar creditorul a precizat în mod corespunzător în cererea sa motivele pentru care consideră că debitorul deține unul sau mai multe conturi într-un anumit stat membru, de exemplu din cauza faptului că debitorul lucrează sau exercită o activitate profesională sau deține proprietăți în respectivul stat membru.

(21) Pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal ale debitorului, informațiile obținute referitoare la identificarea contului sau conturilor bancar(e) al(e) debitorului nu ar trebui furnizate creditorului. Acestea ar trebui furnizate numai instanței solicitante și, în mod excepțional, băncii debitorului în cazul în care aceasta sau altă entitate responsabilă pentru executarea ordonanței în statul membru de executare nu poate identifica un cont al debitorului pe baza informațiilor furnizate în ordonanță, de exemplu atunci când există conturi deținute la aceeași bancă de mai multe persoane care au același nume și aceeași adresă. Dacă, într-un asemenea caz, în ordonanță se arată că numărul sau numerele de cont(uri) care urmează să fie indisponibilizat(e) a fost sau au fost obținut(e) printr-o cerere de informații, banca ar trebui să solicite respectivele informații de la autoritatea de informare din statul membru de executare și ar trebui să poată să facă o astfel de solicitare în mod simplu și informal.

(22) Prezentul regulament ar trebui să acorde creditorului dreptul la o cale de atac împotriva refuzului de emitere a ordonanței asigurătorii. Acest drept nu ar trebui să aducă atingere posibilității creditorului de a face o nouă cerere pentru o ordonanță asigurătorie pe baza unor fapte sau probe noi.

(23) Structurile de executare în materia indisponibilizării conturilor bancare variază considerabil în statele membre. Pentru a se evita suprapunerea acestora în statele membre și pentru a respecta în măsura posibilului procedurile naționale, prezentul regulament ar trebui, în privința executării și a punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii, să se bazeze pe metodele și structurile existente pentru executarea și punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente din statul membru în care ordonanța urmează să fie executată.

(24) Pentru a asigura executarea rapidă, prezentul regulament ar trebui să prevadă transmiterea ordonanței din statul membru de origine către autoritatea competentă a statului membru de executare prin orice mijloace adecvate care asigură conținutul conform, fidel și ușor de citit al documentelor transmise.

(25) În momentul primirii ordonanței asigurătorii, autoritatea competentă din statul membru de executare ar trebui să adopte măsurile necesare pentru ca aceasta să fie executată în conformitate cu dreptul intern, fie prin transmiterea ordonanței primite către bancă sau către orice altă entitate răspunzătoare pentru executarea unor astfel de ordonanțe în statul membru respectiv, fie, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, prin transmiterea unor instrucțiuni băncii în vederea executării ordonanței.

(26) În funcție de metoda disponibilă în temeiul legislației statului membru de executare pentru ordonanțele naționale echivalente, aplicarea ordonanței asigurătorii ar trebui realizată fie prin blocarea cuantumului indisponibilizat în contul debitorului, fie, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, prin transferarea acestui cuantum într-un cont dedicat indisponibilizării, care ar putea fi un cont deținut de autoritatea de executare competentă, de instanță, de banca la care debitorul deține contul sau de banca desemnată în calitate de entitate coordonatoare pentru indisponibilizarea conturilor bancare într-o anumită cauză.

(27) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice solicitarea în prealabil a plății taxelor aferente executării ordonanței asigurătorii. Această chestiune ar trebui lăsată la latitudinea dreptului intern al statului membru în care ordonanța urmează să fie executată.

(28) O ordonanță asigurătorie ar trebui să aibă aceeași ordine de prioritate, dacă este cazul, ca și o ordonanță națională echivalentă în statul membru de executare. În cazul în care, în temeiul dreptului intern, anumite măsuri de executare au prioritate în raport cu măsurile asigurătorii, aceeași prioritate ar trebui să le fie acordată în raport cu ordonanțele asigurătorii în temeiul prezentului regulament. În sensul prezentului regulament, ordonanțele *in personam* existente în anumite sisteme juridice naționale ar trebui considerate drept ordonanțe naționale echivalente.

(29) Prezentul regulament ar trebui să prevadă impunerea în sarcina băncii sau altei entități responsabile pentru executarea ordonanței asigurătorii din statul membru de executare a unei obligații de a declara dacă și în ce măsură ordonanța a condus la indisponibilizarea unor fonduri ale debitorului și a unei obligații în sarcina creditorului de a asigura eliberarea oricăror fonduri indisponibilizate care depășesc cuantumul menționat în ordonanță.

(30) Prezentul regulament ar trebui să garanteze dreptul debitorului la un proces echitabil și dreptul său la o cale de atac eficace și, prin urmare, având în vedere natura *ex parte* a procedurilor de emitere a unei ordonanțe asigurătorii, ar trebui să îi permită să conteste ordonanța sau executarea acesteia din motivele prevăzute în prezentul regulament imediat după punerea în aplicare a ordonanței.

(31) În acest context, prezentul regulament ar trebui să impună ca ordonanța asigurătorie, toate documentele înaintate de creditor instanței din statul membru de origine și traducerile necesare să fie comunicate sau notificate rapid debitorului după punerea în aplicare a ordonanței. Instanța ar trebui să dispună de competențe discreționare pentru a atașa orice alte documente pe care și-a întemeiat decizia și de care debitorul ar putea avea nevoie în cursul exercitării căii de atac, cum ar fi transcrierea literală a oricărei audieri.

(32) Debitorul ar trebui să poată să solicite o revizuire a ordonanței asigurătorii, în special dacă condițiile sau cerințele prevăzute în prezentul regulament nu au fost îndeplinite sau dacă circumstanțele care au condus la emiterea ordonanței s-au schimbat atât de mult, încât emiterea ordonanței nu ar mai fi justificată. De exemplu, ar trebui să fie disponibilă o cale de atac pentru debitor în cazul în care cauza nu este una transfrontalieră, astfel cum se definește în prezentul regulament, în cazul în care normele privind competența stabilite în prezentul regulament nu au fost respectate, în cazul în care creditorul nu a inițiat procedurile pe fond în termenele prevăzute în prezentul regulament, iar drept consecință instanța nu a revocat ordonanța din oficiu sau ordonanța nu a încetat automat, în cazul în care creanța creditorului nu necesita protecție urgentă sub forma unei ordonanțe asigurătorii deoarece nu exista riscul ca executarea ulterioară a creanței respective să fie împiedicată sau să devină semnificativ mai dificilă sau în cazul în care furnizarea garanției nu a fost în conformitate cu cerințele prevăzute în prezentul regulament.

O cale de atac ar trebui să fie de asemenea disponibilă pentru debitor în cazul în care ordonanța și declarația privind indisponibilizarea nu i-au fost notificate sau comunicate astfel cum se prevede în prezentul regulament sau în cazul în care documentele care i-au fost comunicate sau notificate nu îndeplinesc cerințele privind regimul lingvistic prevăzute în prezentul regulament. Cu toate acestea, o astfel de cale de atac nu ar trebui acordată în cazul în care absența notificării sau a comunicării sau absența traducerii este remediată într-un termen dat. Pentru a remedia absența notificării sau a comunicării, creditorul ar trebui să adreseze o cerere organismului responsabil cu notificarea sau comunicarea în statul membru de origine, prin care să îi solicite să notifice sau să comunice documentele relevante debitorului prin scrisoare recomandată sau, în cazul în care debitorul a fost de acord să ridice documentele de la sediul instanței, creditorul ar trebui să furnizeze instanței traducerile necesare ale documentelor. O astfel de cerere nu ar trebui să fie necesară în cazul în care absența notificării sau a comunicării a fost deja remediată prin alte mijloace, de exemplu dacă, în conformitate cu dreptul intern, instanța a procedat la notificare sau comunicare din oficiu.

(33) Chestiunea părții care trebuie să furnizeze traducerile necesare în temeiul prezentului regulament și a părții care trebuie să suporte costurile acestora este lăsată la latitudinea dreptului intern.

(34) Competența de a admite căile de atac împotriva emiterii ordonanței asigurătorii ar trebui să aparțină instanțelor din statul membru în care a fost emisă ordonanța. Competența de a admite căile de atac împotriva executării ordonanței ar trebui să aparțină instanțelor sau, după caz, autorităților de executare competente din statul membru de executare.

(35) Debitorul ar trebui să aibă dreptul de a solicita eliberarea fondurilor indisponibilizate în cazul în care furnizează o garanție alternativă corespunzătoare. O astfel de garanție alternativă ar putea fi furnizată sub forma unei garanții financiare sau a unei asigurări alternative, precum o garanție bancară sau o ipotecă.

(36) Prezentul regulament ar trebui să garanteze faptul că indisponibilizarea contului debitorului nu afectează cuantumuri care sunt exceptate de la înființarea unui sechestru în temeiul dreptului statului membru de executare, de exemplu cuantumuri necesare pentru a asigura traiul debitorului și al familiei acestuia. În funcție de sistemul procedural aplicabil în respectivul stat membru, cuantumul relevant ar trebui să fie exceptat *ex officio* de organismul responsabil, care ar putea fi instanța, banca sau autoritatea competentă de executare, înainte de punerea în aplicare a ordonanței, sau exceptat la cererea debitorului după punerea în aplicare a ordonanței. În situația în care conturile din mai multe state membre sunt indisponibilizate și exceptarea a fost aplicată mai mult de o dată, creditorul ar trebui să fie în măsură să solicite din partea instanței competente a oricărui stat membru de executare sau, în situația în care dreptul intern al statului membru de executare în cauză prevede acest lucru, din partea autorității de executare competente din statul membru respectiv o adaptare a exceptării aplicate în statul membru respectiv.

(37) Pentru a garanta că ordonanța asigurătorie este emisă și executată rapid și fără întârziere, prezentul regulament ar trebui să stabilească termene maxime până la care diferitele etape ale procedurii trebuie să fie îndeplinite. Instanțelor sau autorităților implicate în procedură ar trebui să li se permită să deroge de la termenele respective numai în circumstanțe excepționale, de exemplu în cauze caracterizate printr-o complexitate de drept sau de fapt.

(38) Pentru calcularea perioadelor și termenelor stabilite prin prezentul regulament, ar trebui să se aplice dispozițiile Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului ([1]).

(39) Pentru a facilita aplicarea prezentului regulament, ar trebui prevăzută o obligație pentru statele membre de a comunica Comisiei anumite informații cu privire la legislația și procedurile lor referitoare la ordonanțele asigurătorii și ordonanțele naționale echivalente.

(40) Pentru a facilita aplicarea în practică a prezentului regulament, ar trebui stabilite formulare-tip, în special pentru cererea de emitere a unei ordonanțe, pentru ordonanța în sine, pentru declarația privind indisponibilizarea fondurilor și pentru cererea privind o cale de atac în temeiul prezentului regulament.

(41) Pentru a spori eficiența procedurilor, prezentul regulament ar trebui să permită utilizarea cea mai largă cu putință a tehnologiilor de comunicare moderne acceptate de normele procedurale ale statului membru în cauză, în special pentru completarea formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament și pentru comunicarea dintre autoritățile implicate în proceduri. În plus, metodele de semnare a ordonanței asigurătorii și a altor documente în temeiul prezentului regulament ar trebui să fie neutre din punct de vedere tehnologic, pentru a permite aplicarea metodelor existente, cum ar fi certificarea digitală sau autentificarea securizată, și evoluțiile tehnice viitoare în acest domeniu.

(42) Pentru a se asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește stabilirea și modificarea ulterioară ale formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(43) Ar trebui să se folosească procedura de consultare pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea ulterioară a formularelor-tip prevăzute în prezentul regulament, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(44) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, acesta vizează asigurarea respectării vieții private și de familie, protecției datelor cu caracter personal, a dreptului de proprietate și a dreptului la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, astfel cum sunt prevăzute la articolele 7, 8, 17 și, respectiv, 47.

([1]) Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, 8.6.1971, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(45) În contextul accesului la datele cu caracter personal, al utilizării și al transmiterii datelor respective în temeiul prezentului regulament, ar trebui să se respecte cerințele Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), astfel cum sunt transpuse în dreptul intern al statelor membre.

(46) Cu toate acestea, este necesar să se prevadă anumite condiții specifice accesului la datele cu caracter personal, utilizării și transmiterii acestora în sensul aplicării prezentului regulament. În acest context, s-a luat în considerare avizul Autorității Europene pentru Protecția Datelor ([2]). Notificarea persoanei vizate de colectarea informațiilor ar trebui efectuată în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, notificarea debitorului cu privire la divulgarea informațiilor referitoare la contul sau conturile acestuia ar trebui decalată cu 30 de zile, pentru a împiedica punerea în pericol a efectului ordonanței asigurătorii prin notificarea timpurie.

(47) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume stabilirea unei proceduri la nivelul Uniunii pentru măsuri asigurătorii care să permită unui creditor să obțină o ordonanță asigurătorie care să împiedice punerea în pericol a executării ulterioare a creanței creditorului prin transferarea sau retragerea fondurilor deținute de debitor într-un cont bancar aflat pe teritoriul Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acestuia, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(48) Prezentul regulament ar trebui să se aplice numai statelor membre care au obligații în temeiul lui în conformitate cu tratatele. Prin urmare, procedura pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii europene, astfel cum este prevăzută în prezentul regulament, ar trebui să fie disponibilă numai creditorilor care își au domiciliul într-un stat membru care are obligații în temeiul prezentului regulament, iar ordonanțele emise în temeiul prezentului regulament ar trebui să se refere numai la indisponibilizarea conturilor bancare care sunt deținute într-un astfel de stat membru.

(49) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda a notificat intenția sa de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.

(50) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(51) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

(1) Prezentul regulament instituie o procedură la nivelul Uniunii care permite unui creditor să obțină o ordonanță asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare (denumită în continuare „ordonanță asigurătorie” sau „ordonanță”), prin care să împiedice punerea în pericol a executării ulterioare a creanței creditorului prin transferul sau prin retragerea fondurilor, până la concurența cuantumului specificat în ordonanță, pe care îl deține debitorul sau care este deținut în numele lui într-un cont bancar deținut într-un stat membru.

([1]) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).
([2]) JO C 373, 21.12.2011, p. 4.

(2) Ordonanța asigurătorie se află la dispoziția creditorului ca alternativă la măsurile asigurătorii prevăzute în dreptul intern.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică creanțelor pecuniare în materie civilă și comercială în cauze transfrontaliere, astfel cum sunt definite la articolul 3, indiferent de natura instanței în cauză. Regulamentul nu se aplică, în special, chestiunilor fiscale, vamale sau administrative sau răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice („*acta jure imperii*").

(2) Prezentul regulament nu se aplică în materie de:

(a) drepturi de proprietate care decurg dintr-un regim matrimonial sau dintr-o relație considerată de legea aplicabilă unei astfel de relații ca având efecte comparabile cu cele ale căsătoriei;

(b) testamente și succesiuni, inclusiv obligațiile de întreținere rezultate ca urmare a unui deces;

(c) creanțe față de un debitor în legătură cu care au fost deschise proceduri de faliment, proceduri pentru lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, acorduri amiabile, concordate sau alte proceduri similare;

(d) securitate socială;

(e) arbitraj.

(3) Prezentul regulament nu se aplică conturilor bancare care, în conformitate cu legislația statului membru în care este deținut contul, nu pot face obiectul unui sechestru și nici conturilor deținute în legătură cu funcționarea unui sistem definit la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(4) Prezentul regulament nu se aplică conturilor bancare deținute la băncile centrale sau de către acestea atunci când acestea acționează în funcția lor de autorități monetare.

Articolul 3

Cauzele transfrontaliere

(1) În sensul prezentului regulament, o cauză transfrontalieră este aceea în care contul bancar sau conturile bancare care urmează să fie indisponibilizate prin ordonanța asigurătorie sunt deținute într-un stat membru, altul decât:

(a) statul membru al instanței sesizate cu cererea de emitere a ordonanței asigurătorii în temeiul articolului 6; sau

(b) statul membru în care creditorul își are domiciliul.

(2) Momentul relevant pentru determinarea caracterului transfrontalier al unei cauze este data depunerii cererii de emitere a ordonanței asigurătorii la instanța care are competența de a emite ordonanța asigurătorie.

([1]) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament:

1. „cont bancar” sau „cont” înseamnă orice cont cu fonduri care este deținut într-o bancă pe numele debitorului sau pe numele unui terț în numele debitorului;

2. „bancă” înseamnă o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), inclusiv sucursalele, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 17 din regulamentul respectiv, care aparțin instituțiilor de credit ale căror sedii centrale se află pe teritoriul Uniunii sau, în conformitate cu articolului 47 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]), în afara Uniunii, în cazul în care aceste sucursale se află pe teritoriul Uniunii;

3. „fonduri” înseamnă sume de bani cu care este creditat un cont, în orice monedă, precum și sume similare rambursate la cerere, cum ar fi depozitele de pe piața monetară;

4. „stat membru în care este deținut contul bancar” înseamnă:

   (a) statul membru indicat în codul IBAN (International Bank Account Number) al contului; sau

   (b) în cazul unui cont bancar care nu are un cod IBAN, statul membru în care banca unde este deținut contul își are sediul central sau, în cazul în care contul este deținut la o sucursală, statul membru în care se află sucursala;

5. „creanță” înseamnă o creanță de plată a unei sume de bani specifice care a ajuns la scadență sau o creanță de plată a unei sume de bani determinabile care decurge dintr-o tranzacție sau dintr-un eveniment care a avut deja loc, cu condiția ca instanța să poată fi sesizată cu privire la acest drept;

6. „creditor” înseamnă o persoană fizică domiciliată într-un stat membru sau o persoană juridică domiciliată într-un stat membru sau orice altă entitate domiciliată într-un stat membru, care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru și care solicită sau care a obținut deja o ordonanță asigurătorie referitoare la o creanță;

7. „debitor” înseamnă o persoană fizică sau juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru, împotriva căreia creditorul încearcă să obțină sau a obținut deja o ordonanță asigurătorie referitoare la o creanță;

8. „hotărâre judecătorească” înseamnă o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acestei hotărâri, inclusiv o hotărâre privind stabilirea costurilor sau cheltuielilor de către un executor judecătoresc;

9. „tranzacție judiciară” înseamnă o tranzacție care a fost aprobată de o instanță dintr-un stat membru sau a fost încheiată în fața unei instanțe dintr-un stat membru în cursul unei proceduri;

([1]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([2]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

10. „act autentic” înseamnă un act care a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial ca act autentic într-un stat membru și a cărui autenticitate:

(a) se referă la semnătura și la conținutul actului; și

(b) a fost stabilită de către o autoritate publică sau de orice altă autoritate împuternicită în acest sens;

11. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care a fost emisă ordonanța asigurătorie;

12. „stat membru de executare” înseamnă statul membru în care este deținut contul bancar care urmează a fi indisponibilizat;

13. „autoritate de informare” înseamnă autoritatea pe care un stat membru a desemnat-o ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor necesare privind contul sau conturile debitorului în temeiul articolului 14;

14. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea sau autoritățile pe care un stat membru a desemnat-o (le-a desemnat) ca fiind competentă (competente) pentru primire, transmitere, notificare sau comunicare în temeiul articolului 10 alineatul (2), al articolului 23 alineatele (3), (5) și (6), al articolului 25 alineatul (3), al articolului 27 alineatul (2), al articolului 28 alineatul (3) și al articolului 36 alineatul (5) al doilea paragraf;

15. „domiciliu” înseamnă domiciliu astfel cum a fost determinat în conformitate cu articolele 62 și 63 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

CAPITOLUL 2

PROCEDURA DE OBȚINERE A UNEI ORDONANȚE ASIGURĂTORII

Articolul 5

Disponibilitate

Creditorul poate obține o ordonanță asigurătorie în următoarele situații:

(a) înainte de inițierea de către creditor a procedurii pe fond într-un stat membru împotriva debitorului sau în orice moment pe durata procedurii până la pronunțarea hotărârii sau la aprobarea sau încheierea unei tranzacții judiciare;

(b) după ce creditorul a obținut într-un stat membru o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care impune debitorului să plătească creanța creditorului.

Articolul 6

Competența

(1) În cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, competența de a emite o ordonanță asigurătorie aparține instanțelor din statul membru care au competența de a se pronunța pe fond în conformitate cu normele relevante aplicabile în materie de competență.

(2) În pofida alineatului (1), în cazul în care debitorul este un consumator care a încheiat un contract cu creditorul într-un scop care poate fi considerat extern activității comerciale sau profesionale a debitorului, competența de a emite o ordonanță asigurătorie menită să garanteze o creanță legată de contractul respectiv revine exclusiv instanțelor din statul membru în care debitorul își are domiciliul.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

(3) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească sau o tranzacție judiciară, competența de a emite o ordonanță asigurătorie pentru creanța menționată în hotărârea judecătorească sau în tranzacția judiciară aparține instanțelor din statul membru în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească sau a fost aprobată sau încheiată tranzacția judiciară.

(4) În cazul în care creditorul a obținut un act autentic, competența de a emite o ordonanță asigurătorie pentru creanța menționată în acest act aparține instanțelor desemnate în acest scop în statul membru în care s-a întocmit actul respectiv.

Articolul 7

Condițiile pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii

(1) Instanța emite ordonanța asigurătorie atunci când creditorul a prezentat probe suficiente pentru a convinge instanța că se impune de urgență o măsură asigurătorie sub forma unei ordonanțe asigurătorii, deoarece există un risc real ca, în lipsa unei astfel de măsuri, executarea ulterioară a creanței creditorului împotriva debitorului să fie împiedicată sau îngreunată în mod considerabil.

(2) În cazul în care creditorul nu a obținut încă, într-un stat membru, o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic care să oblige debitorul să plătească creanța creditorului, creditorul înaintează, de asemenea, suficiente probe pentru a convinge instanța că, în mod probabil, va avea câștig de cauză pe fond cu privire la creanța pe care o are împotriva debitorului.

Articolul 8

Cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii

(1) Cererile de emitere a unei ordonanțe asigurătorii se depun utilizându-se formularul stabilit în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

(2) Cererea cuprinde următoarele informații:

(a) denumirea și adresa instanței la care este depusă cererea;

(b) detalii privind creditorul: numele și datele de contact și, după caz, numele și datele de contact ale reprezentantului creditorului, precum și:

(i) dacă creditorul este o persoană fizică, data nașterii sale și, dacă se aplică sau dacă este disponibil, numărul de identificare sau numărul pașaportului acestuia; sau

(ii) dacă creditorul este o persoană juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul dreptului unui stat membru, statul de constituire, înființare sau înregistrare al acestuia și numărul de identificare sau de înregistrare al acestuia sau, în cazul în care nu există un astfel de număr, data și locul constituirii, înființării sau înregistrării sale;

(c) detalii privind debitorul: numele și datele de contact și, după caz, numele și datele de contact ale reprezentatului debitorului, precum și, dacă este cazul:

(i) dacă debitorul este o persoană fizică, data nașterii sale și numărul de identificare sau numărul pașaportului acestuia; sau

(ii) dacă debitorul este o persoană juridică sau orice altă entitate care are capacitate procesuală activă sau pasivă în temeiul legislației unui stat membru, statul de constituire, înființare sau înregistrare a acestuia și numărul de identificare sau de înregistrare al acestuia sau, în cazul în care nu există un astfel de număr, data și locul constituirii, înființării sau înregistrării sale;

(d) un număr prin care banca poate fi identificată, precum IBAN-ul sau BIC-ul acestuia și/sau numele și adresa băncii la care debitorul deține unul sau mai multe conturi care urmează să fie indisponibilizat(e);

(e) dacă este disponibil, numărul contului sau al conturilor care urmează să fie indisponibilizat/indisponibilizate și, într-un astfel de caz, precizarea dacă alte conturi deținute de debitor la aceeași bancă ar trebui indisponibilizate;

(f) în cazul în care niciuna dintre informațiile cerute la litera (d) nu poate fi furnizată, o declarație privind faptul că s-a introdus o cerere pentru obținerea de informații privind contul sau conturile în temeiul articolului 14, în cazul în care o astfel de cerere este posibilă, și o indicare a motivelor pentru care creditorul crede că debitorul deține unul sau mai multe conturi într-o bancă dintr-un anumit stat membru;

(g) cuantumul pentru care se cere ordonanța asigurătorie:

(i) în cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, cuantumul creanței principale sau al unei părți a acesteia și valoarea oricăror dobânzi, recuperabile în temeiul articolului 15;

(ii) în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, cuantumul creanței principale, astfel cum este specificat în hotărârea judecătorească, în tranzacția judiciară sau în actul autentic, sau al unei părți a acesteia și valoarea oricăror dobânzi și costuri recuperabile în temeiul articolului 15;

(h) în cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic:

(i) o descriere a tuturor elementelor relevante care susțin competența instanței la care s-a depus cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii;

(ii) o descriere a tuturor circumstanțelor invocate ca temei al creanței și, după caz, al dobânzilor solicitate;

(iii) o declarație în care să se indice dacă creditorul a inițiat deja o procedură pe fond împotriva debitorului;

(i) în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, o declarație conform căreia hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau actul autentic nu au fost încă executate sau, dacă au fost executate parțial, o indicare a gradului de neexecutare;

(j) o descriere a tuturor circumstanțelor relevante care justifică emiterea ordonanței asigurătorii, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1);

(k) după caz, o indicare a motivelor pentru care creditorul crede că ar trebui să fie exonerat de furnizarea unei garanții în temeiul articolului 12;

(l) o listă a probelor furnizate de către creditor;

(m) o declarație, astfel cum se prevede la articolul 16, prin care să se menționeze dacă creditorul a depus la alte instanțe sau autorități o cerere de emitere a unei ordonanțe naționale echivalente sau dacă o astfel de ordonanță a fost deja obținută sau refuzată și, în cazul în care a fost obținută, măsura în care a fost executată;

(n) menționarea opțională a contului bancar al creditorului care va fi folosit de debitor pentru orice plată voluntară a creanței;

(o) o declarație conform căreia informațiile furnizate de creditor în cadrul cererii sunt adevărate și complete în măsura cunoștințelor de care acesta dispune și potrivit căreia creditorul este conștient de faptul că orice declarație falsă sau incompletă făcută intenționat poate avea consecințe juridice în temeiul dreptului statului membru pe teritoriul căruia este depusă cererea sau răspunderea creditorului în temeiul articolului 13.

(3) Cererea este însoțită de toate documentele justificative relevante și, în cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, de o copie a hotărârii judecătorești, a tranzacției judiciare sau a actului autentic, care îndeplinește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale.

(4) Cererea și documentele justificative pot fi înaintate prin orice mijloc de comunicare, inclusiv electronic, care este acceptat în temeiul normelor procedurale din statul membru în care este depusă cererea.

Articolul 9

Admiterea probelor

(1) Instanța își pronunță hotărârea prin intermediul unei proceduri scrise pe baza informațiilor și a probelor furnizate de creditor în cererea sa sau împreună cu aceasta. În situația în care consideră că probele furnizate sunt insuficiente, instanța poate solicita creditorului, dacă se permite în temeiul dreptului intern, să furnizeze documente justificative suplimentare.

(2) În pofida alineatului (1) și sub rezerva articolului 11, instanța poate utiliza orice altă metodă corespunzătoare de admitere a probelor prevăzută în dreptul său intern, precum o audiere a creditorului sau a martorului (martorilor) acestuia, inclusiv prin videoconferință sau alte tehnici de comunicare, cu condiția ca aceasta să nu întârzie în mod nejustificat procedurile.

Articolul 10

Inițierea procedurii pe fond

(1) În cazul în care creditorul a solicitat o ordonanță asigurătorie înaintea inițierii procedurii pe fond, acesta inițiază procedura respectivă și furnizează instanței la care s-a depus cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii dovada inițierii acesteia în termen de 30 de zile de la data la care a depus cererea sau în termen de 14 zile de la data emiterii ordonanței, dacă această din urmă dată este ulterioară celei dintâi. De asemenea, la solicitarea debitorului, instanța poate prelungi această perioadă, de exemplu pentru a permite părților să stingă creanța și informează ambele părți în acest sens.

(2) Dacă instanța nu a primit dovada inițierii procedurii în termenele menționate la alineatul (1), ordonanța asigurătorie este revocată sau încetează și părțile sunt informate în mod corespunzător.

În cazul în care instanța emitentă a ordonanței este situată în statul membru de executare, revocarea sau încetarea ordonanței în statul membru respectiv este executată în conformitate cu dreptul statului membru respectiv.

În cazul în care revocarea sau încetarea trebuie pusă în aplicare într-un alt stat membru decât statul membru de origine, instanța revocă ordonanța asigurătorie folosind formularul de revocare stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2) și transmite formularul de revocare autorității competente din statul membru de executare, în conformitate cu articolul 29. Autoritatea respectivă ia măsurile necesare pentru a pune în aplicare revocarea sau încetarea prin aplicarea, după caz, a articolului 23.

(3) În sensul alineatului (1), se consideră că procedurile pe fond au fost inițiate:

(a) la data depunerii la instanță a actului de sesizare a instanței sau a unui act echivalent, cu condiția ca creditorul să nu fi neglijat ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie notificat sau comunicat debitorului; sau

(b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus în instanță, la data primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca creditorul să nu fi neglijat apoi să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanță.

Autoritatea responsabilă de notificarea sau comunicarea menționată la litera (b) din primul paragraf este prima autoritate care primește documentele în acest sens.

Articolul 11

Procedura ex parte

Debitorul nu este notificat în legătură cu cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii și nici nu este audiat înainte de emiterea ordonanței.

Articolul 12

Garanția furnizată de creditor

(1) Înainte de emiterea unei ordonanțe asigurătorii într-o cauză în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța solicită creditorului depunerea unei garanții într-un cuantum suficient ca să prevină utilizarea abuzivă a procedurii prevăzute în prezentul regulament și ca să asigure despăgubirile în cazul eventualelor prejudicii suferite de debitor în urma ordonanței, în măsura în care creditorul este răspunzător de aceste prejudicii în temeiul articolului 13.

Prin excepție, instanța poate scuti de îndeplinirea cerinței prevăzute la primul paragraf, în cazul în care consideră că depunerea garanției menționată la primul paragraf nu este adecvată în circumstanțele cauzei.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, înainte de a emite ordonanța, instanța poate solicita creditorului să depună garanția menționată la alineatul (1) primul paragraf, în cazul în care consideră că aceasta este necesară și adecvată având în vedere circumstanțele cauzei.

(3) Dacă instanța solicită depunerea de garanții în temeiul prezentului articol, aceasta îl informează pe creditor cu privire la cuantumul solicitat și la formele de garanție acceptabile în temeiul dreptului statului membru în care se află instanța. Instanța indică creditorului faptul că va emite ordonanța asigurătorie odată ce a fost depusă garanția în conformitate cu cerințele respective.

Articolul 13

Răspunderea creditorului

(1) Creditorul este răspunzător pentru orice prejudiciu cauzat debitorului de ordonanța asigurătorie, din cauza unei greșeli din partea creditorului. Sarcina probei îi revine debitorului.

(2) În următoarele cazuri, greșeala creditorului este prezumată, cu excepția cazului în care acesta demonstrează contrariul:

(a) dacă ordonanța este revocată din cauza neinițierii de către creditor a procedurii pe fond, cu excepția situației în care respectiva omisiune a fost o consecință a plății creanței de către debitor sau a unei alte forme de înțelegere între părți;

(b) dacă creditorul nu a solicitat eliberarea cuantumurilor indisponibilizate excesiv astfel cum se prevede la articolul 27;

(c) dacă se descoperă ulterior că emiterea ordonanței nu a fost justificată sau a fost justificată numai pentru un cuantum mai mic din cauza nerespectării obligațiilor care îi revin creditorului în temeiul articolului 16; sau

(d) dacă ordonanța este revocată sau executarea sa este încetată din cauza faptului că creditorul nu și-a respectat obligațiile din prezentul regulament privind notificarea sau comunicarea sau traducerea documentelor sau obligațiile privind remedierea absenței notificării sau a absenței traducerii.

(3) În pofida alineatului (1), statele membre pot menține sau introduce în dreptul intern alte motive sau tipuri de răspundere sau alte norme privind sarcina probei. Toate celelalte aspectele referitoare la răspunderea creditorului față de debitor care nu sunt abordate în mod specific la alineatul (1) sau (2) sunt reglementate de dreptul intern.

(4) Dreptul aplicabil răspunderii creditorului este dreptul statului membru de executare.

Dacă se indisponibilizează conturi în mai multe state membre, dreptul aplicabil răspunderii creditorului este dreptul statului membru de executare:

(a) în care debitorul își are reședința obișnuită, astfel cum este definită la articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]); sau, în absența acesteia,

(b) care are cea mai strânsă legătură cu cauza.

(5) Prezentul articol nu aduce atingere răspunderii posibile a creditorului față de o bancă sau alte părți terțe.

Articolul 14

Cererea pentru obținerea de informații privind contul bancar

(1) În cazul în care creditorul a obținut într-un stat membru o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic cu caracter executoriu care solicită debitorului să plătească creanța debitorului și creditorul are motive să creadă că debitorul deține unul sau mai multe conturi la o bancă dintr-un anumit stat membru, dar nu cunoaște nici denumirea și/sau adresa băncii, nici codul IBAN, BIC sau alt număr bancar care să permită identificarea băncii, acesta poate solicita instanței la care este depusă cererea de emitere a ordonanței asigurătorii ca autoritatea de informare din statul membru de executare să obțină informațiile necesare pentru a permite identificarea băncii sau a băncilor și a contului sau conturilor debitorului.

În pofida primului paragraf, creditorul poate depune cererea menționată în paragraful respectiv în cazul în care hotărârea judecătorească, tranzacția judiciară sau actul autentic obținut de către creditor nu are încă caracter executoriu, iar cuantumul care urmează să fie indisponibilizat este substanțial, luându-se în considerare circumstanțele relevante, și creditorul a depus suficiente probe pentru a dovedi instanței că există o necesitate urgentă de a obține informații privind contul, întrucât, în lipsa acestora, există un risc ca executarea ulterioară a creanței creditorului împotriva debitorului să fie pusă în pericol, acest lucru putând apoi să conducă la o deteriorare substanțială a situației financiare a creditorului.

(2) Creditorul depune solicitarea menționată la alineatul (1) în cererea de emitere a ordonanței asigurătorii. Creditorul motivează afirmația potrivit căreia debitorul deține unul sau mai multe conturi la o bancă dintr-un anumit stat membru și furnizează toate informațiile relevante de care dispune despre debitor și despre contul sau conturile care urmează să fie indisponibilizate. În cazul în care consideră că cererea creditorului nu este suficient motivată, instanța la care s-a depus cererea de ordonanță asigurătorie respinge cererea.

(3) Atunci când instanța constată că cererea creditorului este întemeiată și că sunt îndeplinite toate condițiile și cerințele pentru emiterea ordonanței asigurătorii, cu excepția cerinței de furnizare a informațiilor prevăzute la articolul 8 alineatul (2) litera (d) și, după caz, a depunerii garanției în temeiul articolului 12, instanța transmite cererea de informații autorității de informare din statul membru de executare în conformitate cu articolul 29.

(4) Pentru a obține informațiile menționate la alineatul (1), autoritatea de informare din statul membru de executare utilizează una dintre metodele disponibile în statul membru respectiv în conformitate cu alineatul (5).

(5) Statele membre pun la dispoziție în dreptul intern cel puțin una dintre următoarele metode de obținere a informațiilor menționate la alineatul (1):

(a) obligația pentru toate băncile de pe teritoriul lor să informeze, la cererea autorității de informare, dacă debitorul deține un cont la acestea;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40).

(b) accesul autorității de informare la informațiile relevante în cazul în care acestea sunt deținute de autoritățile sau de administrațiile publice în registre sau în alt mod;

(c) posibilitatea instanțelor de a obliga debitorul să dezvăluie banca sau băncile din statul membru în cauză unde își deține contul sau conturile bancare, în cazul în care această obligație este însoțită de o ordonanță *in personam* care interzice retragerea sau transferul de către debitor a fondurilor pe care le deține în cont sau în conturi, până la concurența cuantumului care urmează să fie indisponibilizat prin ordonanța asigurătorie; sau

(d) orice altă metodă eficientă și eficace în vederea obținerii informațiilor relevante, cu condiția ca metoda respectivă să nu fie disproporționată în ceea ce privește costurile și să nu necesite mult timp.

Oricare ar fi metoda sau metodele puse la dispoziție de un stat membru, toate autoritățile implicate în obținerea informațiilor acționează cu promptitudine.

(6) De îndată ce a obținut informațiile despre cont, autoritatea de informare din statul membru de executare le transmite instanței care le-a solicitat, în conformitate cu articolul 29.

(7) În cazul în care autoritatea de informare nu poate să obțină informațiile menționate la alineatul (1), aceasta informează în consecință instanța care le-a solicitat. În cazul în care, ca urmare a indisponibilității informațiilor privind contul bancar, cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii este respinsă în totalitate, instanța care a solicitat informațiile eliberează, fără întârziere, orice garanție pe care creditorul a depus-o în conformitate cu articolul 12.

(8) În cazul în care, în temeiul prezentului articol, autorității de informare i se furnizează informații de către bancă sau i se acordă acces la informațiile privind contul bancar deținute de autoritățile sau administrațiile publice în registre, notificarea debitorului în legătură cu divulgarea datelor sale cu caracter personal este amânată cu 30 de zile, pentru a împiedica punerea în pericol a efectului ordonanței asigurătorii prin notificarea timpurie.

Articolul 15

Dobânzi și costuri

(1) La cererea creditorului, ordonanța asigurătorie include orice dobândă care s-a acumulat la creanță în temeiul dreptului aplicabil până la data emiterii ordonanței, cu condiția ca cuantumul sau tipul dobânzii să nu fie de așa natură încât includerea sa să constituie o încălcare a normelor de aplicare imediată cuprinse în dreptul statului membru de origine.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, la solicitarea creditorului, ordonanța asigurătorie include și costurile generate de obținerea acelei hotărâri judecătorești, tranzacții judiciare sau act autentic, în măsura în care s-a stabilit că respectivele costuri trebuie suportate de debitor.

Articolul 16

Cereri paralele

(1) Creditorul nu poate transmite în același timp la mai multe instanțe cereri paralele pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii împotriva aceluiași debitor, vizând garantarea aceleiași creanțe.

(2) În cererea sa de emitere a unei ordonanțe asigurătorii, creditorul declară dacă a depus la o altă instanță sau autoritate o cerere de emitere a unei ordonanțe naționale echivalente împotriva aceluiași debitor și vizând garantarea aceleiași creanțe sau dacă a obținut deja o astfel de ordonanță. De asemenea, creditorul menționează orice cereri de emitere a unei ordonanțe care au fost respinse ca inadmisibile sau neîntemeiate.

(3) Dacă creditorul obține o ordonanță națională echivalentă împotriva aceluiași debitor, vizând garantarea aceleiași creanțe în timpul procedurii pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii, acesta informează fără întârziere instanța despre acest lucru și despre orice executare ulterioară a ordonanței naționale acordate. De asemenea, creditorul informează instanța cu privire la eventualele cereri de emitere a unei ordonanțe naționale echivalente care au fost respinse ca inadmisibile sau neîntemeiate.

(4) Atunci când instanța este informată cu privire la faptul că a fost deja obținută o ordonanță națională echivalentă de către creditor, aceasta analizează, ținând seama de toate circumstanțele cauzei, dacă mai este oportun să emită ordonanța asigurătorie, în tot sau în parte.

Articolul 17

Hotărârea privind cererea de emitere a ordonanței asigurătorii

(1) Instanța sesizată cu o cerere de emitere a unei ordonanțe asigurătorii examinează dacă sunt îndeplinite condițiile și cerințele stabilite în prezentul regulament.

(2) Instanța hotărăște cu privire la cerere cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de data expirării termenelor prevăzute la articolul 18.

(3) În cazul în care creditorul nu a furnizat toate informațiile prevăzute de articolul 8, instanța poate, cu excepția situației în care cererea este în mod clar inadmisibilă sau neîntemeiată, să dea creditorului posibilitatea de a completa sau de a rectifica cererea într-un termen care urmează a fi stabilit de instanță. În cazul în care creditorul nu completează sau nu rectifică cererea în termenul stabilit, cererea este respinsă.

(4) Ordonanța asigurătorie se emite pentru cuantumul justificat de probele menționate la articolul 9 și în conformitate cu dreptul aplicabil creanței subiacente și include, atunci când este cazul, dobânzile și/sau costurile prevăzute la articolul 15.

Ordonanța nu poate fi în niciun caz emisă pentru un cuantum care depășește cuantumul indicat de creditor în cererea sa.

(5) Hotărârea asupra cererii este adusă la cunoștința creditorului în conformitate cu procedura prevăzută de legislația statului membru de origine pentru ordonanțele naționale echivalente.

Articolul 18

Termene pentru pronunțarea hotărârii referitoare la cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii

(1) În cazul în care creditorul nu a obținut încă o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a zecea zile lucrătoare de la data depunerii sau, după caz, a completării cererii de către creditor.

(2) În cazul în care creditorul a obținut deja o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic, instanța pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a cincea zile lucrătoare de la data depunerii sau, după caz, a completării cererii de către creditor.

(3) În cazurile în care instanța hotărăște, în temeiul articolului 9 alineatul (2), că este necesară audierea creditorului și, după caz, a martorului (martorilor) acestuia, instanța ține audierea fără întârziere și pronunță hotărârea până la sfârșitul celei de a cincea zile lucrătoare de la data la care a avut loc audierea.

(4) În situațiile menționate la articolul 12, termenele stabilite la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol se aplică hotărârii prin care se solicită creditorului să depună garanția. Instanța pronunță hotărârea privind cererea de emitere a unei ordonanțe asigurătorii fără întârziere, de îndată ce creditorul a furnizat garanția necesară.

(5) În pofida alineatelor (1), (2) și (3) din prezentul articol, în situațiile menționate la articolul 14, instanța pronunță hotărârea fără întârziere de îndată ce a primit informațiile menționate la articolul 14 alineatul (6) sau (7), cu condiția ca orice garanție solicitată să fi fost furnizată de creditor până la momentul respectiv.

Articolul 19

Forma și conținutul ordonanței asigurătorii

(1) Ordonanța asigurătorie se emite utilizându-se formularul stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2) și are ștampila, semnătura și/sau orice altă autentificare a instanței. Formularul este alcătuit din două părți:

(a) partea A, referitoare la informațiile stabilite la alineatul (2) care urmează să fie furnizate băncii, creditorului și debitorului; și

(b) partea B, referitoare la informațiile prevăzute la alineatul (3) care urmează să fie furnizate creditorului și debitorului pe lângă informațiile prevăzute la alineatul (2).

(2) Partea A cuprinde următoarele informații:

(a) denumirea, adresa instanței și numărul cauzei;

(b) detalii cu privire la creditor, indicate la articolul 8 alineatul (2) litera (b);

(c) detalii cu privire la debitor, indicate la articolul 8 alineatul (2) litera (c);

(d) denumirea și adresa băncii care vizată de ordonanță;

(e) în cazul în care creditorul a furnizat numărul de cont al debitorului în cadrul cererii, numărul (numerele) de cont care urmează să fie indisponibilizate și, după caz, precizarea dacă alte conturi deținute de debitor la aceeași bancă trebuie de asemenea indisponibilizate;

(f) după caz, o indicație privind faptul că numărul fiecărui cont care urmează să fie indisponibilizat a fost obținut în urma unei cereri în temeiul articolului 14 și că banca obține numărul sau numerele în cauză, dacă este necesar, în temeiul articolului 24 alineatul (4) al doilea paragraf, de la autoritatea de informare a statului membru de executare;

(g) cuantumul care urmează să fie indisponibilizat prin ordonanță;

(h) o instrucțiune în atenția băncii pentru punerea în aplicare a ordonanței în conformitate cu articolul 24;

(i) data emiterii ordonanței;

(j) în cazul în care creditorul a indicat un cont în cererea sa în temeiul articolului 8 alineatul (2) litera (n), autorizația acordată băncii în temeiul articolului 24 alineatul (3) de a elibera și transfera, la cererea debitorului și în conformitate cu dreptul statului membru de executare, fonduri până la concurența cuantumului menționat în ordonanță din contul indisponibilizat în contul indicat de creditor în cererea sa;

(k) informații privind modul în care se poate găsi versiunea electronică a formularului care trebuie utilizat pentru declarația prevăzută la articolul 25.

(3) Partea B cuprinde următoarele informații:

(a) o descriere a obiectului cauzei și motivarea instanței pentru emiterea ordonanței;

(b) cuantumul depus de creditor ca garanție, dacă este cazul;

(c) după caz, termenul limită pentru inițierea procedurii pe fond și pentru dovedirea acesteia în fața instanței emitente;

(d) după caz, menționarea documentelor care trebuie traduse în temeiul articolului 49 alineatul (1) a doua teză;

(e) după caz, o indicație privind faptul că creditorul este responsabil cu inițierea executării ordonanței și, prin urmare, după caz, o indicație privind faptul că creditorul este responsabil cu transmiterea acesteia către autoritatea competentă din statul membru de executare, în temeiul articolului 23 alineatul (3), și cu inițierea notificării sau comunicării către debitor, în temeiul articolului 28 alineatele (2), (3) și (4); și

(f) informații cu privire la căile de atac disponibile pentru debitor.

(4) În cazul în care ordonanța asigurătorie vizează conturi deținute la bănci diferite, se completează un formular separat [partea A în temeiul alineatului (2)] pentru fiecare bancă. În acest caz, formularul pentru creditor și pentru debitor [părțile A și B în temeiul alineatelor (2) și, respectiv, (3)] conține o listă a tuturor băncilor vizate.

Articolul 20

Durata indisponibilizării

Fondurile indisponibilizate prin ordonanța asigurătorie rămân indisponibilizate, conform prevederilor din ordonanță sau oricărei modificări sau limitări ulterioare a ordonanței respective în temeiul capitolului 4:

(a) până la revocarea ordonanței;

(b) până la încheierea executării ordonanței; sau

(c) până când o măsură privind executarea unei hotărâri judecătorești, a unei tranzacții judiciare sau a unui act autentic, obținută de creditor în legătură cu creanța care urma să fie garantată prin ordonanța asigurătorie, produce efecte cu privire la fondurile indisponibilizate prin ordonanță.

Articolul 21

Căi de atac împotriva refuzului de a emite o ordonanță asigurătorie

(1) Creditorul are dreptul de a formula o cale de atac împotriva oricărei hotărâri a instanței de respingere, integral sau parțial, a cererii sale de emitere a unei ordonanțe asigurătorii.

(2) O astfel de cale de atac se introduce în termen de treizeci de zile de la data la care hotărârea menționată la alineatul (1) este adusă la cunoștința creditorului. Calea de atac se introduce la instanța comunicată de statul membru în cauză Comisiei, în temeiul articolului 50 alineatul (1) litera (d).

(3) În cazul în care cererea pentru emiterea ordonanței asigurătorii este respinsă integral, calea de atac este tratată în cadrul procedurilor *ex parte*, în conformitate cu articolul 11.

CAPITOLUL 3

RECUNOAȘTEREA, CARACTERUL EXECUTORIU ȘI EXECUTAREA ORDONANȚEI ASIGURĂTORII

Articolul 22

Recunoașterea și caracterul executoriu

O ordonanță asigurătorie emisă într-un stat membru în conformitate cu prezentul regulament este recunoscută în celelalte state membre fără a se impune nicio procedură specială și este executorie în celelalte state membre fără să fie necesară o hotărâre de încuviințare a executării.

Articolul 23

Executarea ordonanței asigurătorii

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului capitol, ordonanța asigurătorie este executată în conformitate cu procedurile aplicabile executării ordonanțelor naționale echivalente în statul membru de executare.

(2) Toate autoritățile implicate în executarea ordonanței acționează fără întârziere.

(3) În cazul în care ordonanța asigurătorie a fost emisă într-un alt stat membru decât statul membru de executare, partea A a ordonanței, astfel cum este indicată la articolul 19 alineatul (2), și un formular standard în alb pentru declarația în temeiul articolului 25 se transmit, în sensul alineatului (1) din prezentul articol, în conformitate cu articolul 29, autorității competente din statul membru de executare.

Transmiterea se realizează de către instanța emitentă sau de către creditor, respectiv de partea care este responsabilă cu inițierea procedurii de executare conform legislației statului membru de origine.

(4) Ordonanța este însoțită, dacă este cazul, de o traducere sau o transcriere în limba oficială a statului membru de executare sau, în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale locului în care ordonanța urmează să fie pusă în aplicare. Traducerea sau transcrierea respectivă este furnizată de instanța emitentă prin utilizarea versiunii lingvistice corespunzătoare a formularului standard menționat la articolul 19.

(5) Autoritatea competentă a statului membru de executare ia măsurile necesare pentru executarea ordonanței în conformitate cu dreptul intern.

(6) În cazul în care ordonanța asigurătorie privește mai multe bănci din același stat membru sau din diferite state membre, autorității competente din statul membru de executare relevant i se transmite un formular separat pentru fiecare bancă, astfel cum este menționat la articolul 19 alineatul (4).

Articolul 24

Punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii

(1) O bancă căreia i-a fost transmisă o ordonanță asigurătorie o pune în aplicare fără întârziere în urma primirii ordonanței sau, în cazul în care acest lucru este prevăzut de legislația statului membru de executare, a instrucțiunii corespunzătoare de a pune în aplicare ordonanța.

(2) Pentru punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii, sub rezerva dispozițiilor articolului 31, banca indisponibilizează cuantumul specificat în ordonanță fie:

(a) asigurându-se că cuantumul respectiv nu este transferat sau retras din contul sau din conturile indicate în ordonanță sau identificate în temeiul alineatului (4); fie

(b) în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, transferând cuantumul respectiv într-un cont dedicat indisponibilizării.

Cuantumul final indisponibilizat poate face obiectul decontării tranzacțiilor aflate deja în desfășurare în momentul în care banca primește ordonanța sau o instrucțiune aferentă. Cu toate acestea, astfel de tranzacții aflate în desfășurare pot fi luate în considerare numai în cazul în care sunt decontate înainte ca banca să emită declarația în temeiul articolului 25, până la termenele prevăzute la articolul 25 alineatul (1).

(3) În pofida alineatului (2) litera (a), banca este autorizată, la cererea debitorului, să elibereze fondurile indisponibilizate și să transfere respectivele fonduri în contul creditorului indicat în ordonanță în scopul plății creanței creditorului, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) respectiva autorizare a băncii este precizată în mod specific în ordonanță în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) litera (j);

(b) dreptul statului membru de executare permite eliberarea și transferul; și

(c) nu există ordonanțe concurente cu privire la contul în cauză.

(4) În cazul în care ordonanța asigurătorie nu specifică numărul contului sau numerele conturilor debitorului, ci furnizează doar numele și alte detalii referitoare la debitor, banca sau o altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței identifică contul sau conturile deținute de debitor la banca indicată în ordonanță.

În cazul în care, pe baza informațiilor furnizate în cadrul ordonanței, banca sau o altă entitate nu poate identifica cu certitudine un cont al debitorului, banca:

(a) obține numărul contului sau numerele conturilor de la autoritatea de informare a statului membru de executare dacă, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) litera (f), se precizează în ordonanță faptul că numărul contului sau numerele conturilor care urmează a fi indisponibilizat(e) a fost sau au fost obținut(e) în urma unei cereri în temeiul articolului 14; și

(b) în toate celelalte cazuri, nu pune în aplicare ordonanța.

(5) Niciun fond deținut în contul sau conturile menționate la alineatul (2) litera (a) care depășește cuantumul specificat în ordonanța asigurătorie nu este afectat de punerea în aplicare a ordonanței.

(6) În cazul în care, în momentul executării ordonanței asigurătorii, fondurile deținute în contul sau în conturile menționate la alineatul (2) litera (a) sunt insuficiente pentru indisponibilizarea cuantumului integral specificat în ordonanță, ordonanța se execută numai cu cuantumul disponibil în cont sau în conturi.

(7) În cazul în care ordonanța asigurătorie acoperă mai multe conturi deținute de debitor la aceeași bancă și respectivele conturi conțin fonduri care depășesc cuantumul specificat în ordonanță, ordonanța este pusă în aplicare în următoarea ordine a priorităților:

(a) conturile de economii al căror unic titular este debitorul;

(b) conturile curente al căror unic titular este debitorul;

(c) conturile de economii cu doi titulari, sub rezerva articolului 30;

(d) conturile curente cu doi titulari, sub rezerva articolului 30.

(8) În cazul în care moneda fondurilor deținute în contul sau în conturile menționate la alineatul (2) litera (a) nu este aceeași cu cea în care a fost emisă ordonanța asigurătorie, banca efectuează conversia cuantumului specificat în ordonanță în moneda fondurilor prin trimitere la cursul de schimb de referință al Băncii Centrale Europene sau la cursul de schimb al băncii centrale a statului membru de executare, aplicabil la cumpărarea respectivei monede în ziua și la ora punerii în aplicare a ordonanței, și indisponibilizează cuantumul corespunzător în moneda fondurilor.

Articolul 25

Declarația privind indisponibilizarea fondurilor

(1) Până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la punerea în aplicare a ordonanței asigurătorii, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței în statul membru de executare emite o declarație utilizând formularul de declarație stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2), în care indică dacă și în ce măsură au fost indisponibilizate fonduri din contul sau din conturile debitorului și, dacă da, care a fost data punerii în aplicare a ordonanței. Dacă, în circumstanțe excepționale, declarația nu poate fi emisă de către bancă sau altă entitate în termen de trei zile lucrătoare, banca sau altă entitate emite declarația cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de sfârșitul celei de a opta zile lucrătoare care urmează punerii în aplicare a ordonanței.

Declarația se transmite, fără întârziere, în conformitate cu alineatele (2) și (3).

(2) Atunci când ordonanța a fost emisă în statul membru de executare, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței transmite declarația, în conformitate cu articolul 29, instanței emitente și, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau printr-un mijloc electronic echivalent, creditorului.

(3) Atunci când ordonanța a fost emisă într-un alt stat membru decât statul membru de executare, declarația este transmisă autorității competente din statul membru de executare, în conformitate cu articolul 29, cu excepția cazului în care a fost emisă de aceeași autoritate.

Până la sfârșitul primei zile lucrătoare de la primirea sau emiterea declarației, autoritatea respectivă transmite declarația, în conformitate cu articolul 29, instanței emitente și, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau printr-un mijloc electronic echivalent, creditorului.

(4) La cererea debitorului, banca sau altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței asigurătorii informează debitorul cu privire la detaliile ordonanței. Banca sau entitatea poate proceda astfel și în lipsa unei astfel de cereri.

Articolul 26

Răspunderea băncii

Orice răspundere a băncii pentru nerespectarea obligațiilor prevăzute în prezentul regulament este reglementată de legislația statului membru de executare.

Articolul 27

Obligația creditorului de a solicita eliberarea cuantumurilor indisponibilizate excedentare

(1) Creditorul are obligația de a întreprinde acțiunile necesare pentru a asigura eliberarea oricărui cuantum care, în urma punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii, depășește cuantumul specificat în ordonanța asigurătorie:

(a) atunci când ordonanța acoperă mai multe conturi în același stat membru sau în state membre diferite; sau

(b) atunci când ordonanța a fost emisă după punerea în aplicare a uneia sau mai multor ordonanțe naționale echivalente împotriva aceluiași debitor și vizând garantarea aceleiași creanțe.

(2) Până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la primirea oricărei declarații în temeiul articolului 25 care indică o astfel de indisponibilizare excesivă, creditorul înaintează o cerere de eliberare autorității competente din statul membru de executare în care a avut loc indisponibilizarea excesivă, prin mijlocul cel mai rapid posibil și utilizând formularul de solicitare a eliberării cuantumurilor indisponibilizate excedentar, stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

La primirea solicitării, autoritatea respectivă transmite cu promptitudine instrucțiuni băncii vizate de a elibera cuantumurile indisponibilizate excesiv. Articolul 24 alineatul (7) se aplică, după caz, în ordine inversă a priorităților.

(3) Prezentul articol nu împiedică un stat membru să prevadă în dreptul său intern că eliberarea fondurilor indisponibilizate excesiv din orice cont deținut pe teritoriul său se inițiază din oficiu de către autoritatea de executare competentă a respectivului stat membru.

Articolul 28

Notificarea sau comunicarea către debitor

(1) Ordonanța asigurătorie, celelalte documente menționate la alineatul (5) din prezentul articol și declarația în temeiul articolului 25 se notifică sau se comunică debitorului în conformitate cu prezentul articol.

(2) În cazul în care debitorul își are domiciliul în statul membru de origine, notificarea sau comunicarea se efectuează în conformitate cu dreptul statului membru respectiv. Notificarea sau comunicarea se inițiază de către instanța emitentă sau de către creditor, respectiv de partea care este responsabilă cu inițierea notificării sau a comunicării în statul membru de origine, până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate.

(3) În cazul în care debitorul își are domiciliul în alt stat membru decât statul membru de origine, instanța emitentă sau creditorul, în funcție de partea care este responsabilă cu inițierea notificării sau a comunicării în statul membru de origine, transmite documentele menționate la alineatul (1) din prezentul articol, în conformitate cu articolul 29, autorității competente din statul membru în care debitorul își are domiciliul, până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate. Autoritatea respectivă ia, fără întârziere, măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării către debitor în conformitate cu dreptul statului membru în care debitorul își are domiciliul.

În cazul în care statul membru în care debitorul își are domiciliul este singurul stat membru de executare, documentele menționate la alineatul (5) din prezentul articol se transmit autorității competente din statul membru respectiv în momentul transmiterii ordonanței în conformitate cu articolul 23 alineatul (3). În acest caz, autoritatea competentă inițiază notificarea sau comunicarea tuturor documentelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol până la sfârșitul celei de a treia zile lucrătoare de la data primirii sau emiterii declarației în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate.

Autoritatea competentă informează instanța emitentă sau creditorul, în funcție de partea care a transmis documentele care trebuie notificate sau comunicate, cu privire la rezultatul notificării sau comunicării adresate debitorului.

(4) În cazul în care debitorul își are domiciliul într-un stat terț, notificarea sau comunicarea se efectuează în conformitate cu normele privind notificarea sau comunicarea internațională aplicabile în statul membru de origine.

(5) Următoarele documente sunt notificate sau comunicate debitorului, după caz, însoțite de o traducere sau de o transcriere, astfel cum este prevăzut la articolul 49 alineatul (1):

(a) ordonanța asigurătorie, utilizând părțile A și B ale formularului menționat la articolul 19 alineatele (2) și (3);

(b) cererea pentru emiterea ordonanței asigurătorii înaintate de către creditor instanței;

(c) copii ale tuturor documentelor înaintate de către creditor instanței în vederea obținerii ordonanței.

(6) În cazul în care ordonanța asigurătorie se referă la mai multe bănci, doar prima declarație în temeiul articolului 25 care indică faptul că cuantumurile au fost indisponibilizate este notificată sau comunicată debitorului în conformitate cu prezentul articol. Orice declarație ulterioară în temeiul articolului 25 se aduce la cunoștința debitorului fără întârziere.

Articolul 29

Transmiterea documentelor

(1) Atunci când prezentul regulament prevede transmiterea de documente în conformitate cu prezentul articol, transmiterea se poate efectua prin orice mijloc adecvat, cu condiția ca documentul primit să aibă un conținut conform și fidel documentului transmis și ca toate informațiile conținute de acesta să poată fi citite cu ușurință.

(2) Instanța sau autoritatea care a primit documentele în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol transmite autorității, creditorului sau băncii care a transmis documentele, până la sfârșitul zilei lucrătoare următoare datei primirii, o confirmare de primire, prin mijlocul cel mai rapid posibil și utilizând formularul standard stabilit prin intermediul actelor de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 30

Indisponibilizarea conturilor comune și a conturilor mandatarilor

Fondurile deținute în conturi care, conform evidențelor bancare, nu sunt deținute în mod exclusiv de debitor sau sunt deținute de un terț în numele debitorului ori de debitor în numele unui terț pot fi indisponibilizate în temeiul prezentului regulament numai în măsura în care pot face obiectul indisponibilizării în temeiul dreptului statului membru de executare.

Articolul 31

Cuantumuri exceptate de la indisponibilizare

(1) Cuantumurile care sunt exceptate de la înființarea unui sechestru în temeiul dreptului statului membru de executare sunt exceptate de la indisponibilizare în temeiul prezentului regulament.

(2) În cazul în care, în temeiul dreptului statului membru de executare, cuantumurile menționate la alineatul (1) sunt exceptate de la înființarea unui sechestru fără nicio cerere din partea debitorului, organismul responsabil cu exceptarea cuantumurilor respective în respectivul stat membru exceptează, din oficiu, cuantumurile relevante de la indisponibilizare.

(3) În cazul în care, în temeiul dreptului statului membru de executare, cuantumurile menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt exceptate de la înființarea unui sechestru la cererea debitorului, aceste cuantumuri sunt exceptate de la indisponibilizare la cererea debitorului astfel cum este menționat la articolul 34 alineatul (1) litera (a).

Articolul 32

Ordinea de prioritate a ordonanței asigurătorii

Ordonanța asigurătorie are aceeași ordine de prioritate, dacă este cazul, ca și o ordonanță națională echivalentă în statul membru de executare.

CAPITOLUL 4

CĂI DE ATAC

Articolul 33

Căi de atac ale debitorului împotriva ordonanței asigurătorii

(1) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de origine, ordonanța asigurătorie se revocă sau, după caz, se modifică din următoarele motive:

(a) condițiile sau cerințele stabilite în prezentul regulament nu sunt îndeplinite;

(b) ordonanța, declarația în temeiul articolului 25 și/sau celelalte documente menționate la articolul 28 alineatul (5) nu au fost notificate sau comunicate debitorului în termen de 14 zile de la indisponibilizarea contului sau conturilor sale;

(c) documentele care au fost notificate sau comunicate debitorului în conformitate cu articolul 28 nu au respectat cerințele lingvistice prevăzute la articolul 49 alineatul (1);

(d) cuantumurile indisponibilizate care depășesc cuantumul prevăzut de ordonanță nu au fost eliberate în conformitate cu articolul 27;

(e) creanța a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost plătită integral sau parțial;

(f) o hotărâre judecătorească privind fondul cauzei a respins creanța a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței; sau

(g) hotărârea judecătorească asupra fondului sau tranzacția judiciară ori actul autentic a cărui executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost casat(ă) sau, după caz, anulat(ă).

(2) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de origine, decizia referitoare la garanția în temeiul articolului 12 se revizuiește pe motiv că condițiile sau cerințele respectivului articol nu au fost îndeplinite.

În cazul în care, în baza unei astfel de căi de atac, instanța solicită creditorului să furnizeze o garanție sau o garanție suplimentară, articolul 12 alineatul (3) prima teză se aplică, după caz, iar instanța indică faptul că ordonanța asigurătorie va fi revocată sau modificată în cazul în care garanția (suplimentară) solicitată nu este furnizată până la termenul specificat de instanță.

(3) Calea de atac solicitată în temeiul alineatului (1) litera (b) se acordă dacă absența notificării sau a comunicării nu se remediază în termen de 14 zile de la informarea creditorului cu privire la introducerea de către debitor a unei căi de atac în temeiul alineatului (1) litera (b).

În afara cazului în care absența notificării sau a comunicării a fost deja remediată prin alte mijloace, absența notificării sau a comunicării se consideră a fi remediată, în sensul evaluării dacă se admite sau nu calea de atac în temeiul alineatului (1) litera (b):

(a) dacă creditorul solicită organismului responsabil cu notificarea sau comunicarea în temeiul dreptului statului membru de origine să notifice sau să comunice documentele debitorului; sau

(b) în cazul în care debitorul a precizat în cererea sa de introducere a unei căi de atac că este de acord să ridice documentele de la sediul instanței din statul membru de origine și în cazul în care creditorul a fost responsabil cu furnizarea traducerilor, dacă creditorul transmite instanței în cauză orice traducere solicitată în temeiul articolului 49 alineatul (1).

La cererea creditorului, în conformitate cu al doilea paragraf litera (a) din prezentul alineat, organismul responsabil cu notificarea sau comunicarea în temeiul dreptului statului membru de origine notifică sau comunică documentele debitorului fără întârziere, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, la adresa indicată de debitor în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol.

În situația în care creditorul a fost responsabil cu inițierea notificării sau a comunicării documentelor menționate la articolul 28, absența notificării sau a comunicării poate fi remediată numai dacă creditorul demonstrează că a luat toate măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării inițiale a documentelor.

(4) Calea de atac introdusă în temeiul alineatului (1) litera (c) se admite dacă creditorul nu furnizează debitorului traducerile cerute în temeiul prezentului regulament în termen de 14 zile de la momentul informării creditorului cu privire la solicitarea de către debitor a unei căi de atac în temeiul alineatului (1) litera (c).

Alineatul (3) al doilea și al treilea paragraf se aplică după caz.

(5) În solicitarea introducerii unei căi de atac în temeiul alineatului (1) literele (b) și (c), debitorul indică o adresă la care documentele și traducerile menționate la articolul 28 îi pot fi trimise în conformitate cu prezentul articol alineatele (3) și (4) sau, ca alternativă, indică faptul că este de acord să ridice documentele respective de la sediul instanței din statul membru de origine.

Articolul 34

Căi de atac aflate la dispoziția debitorului împotriva executării ordonanței asigurătorii

(1) În pofida articolelor 33 și 35, la cererea debitorului adresată instanței competente sau, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, adresată autorității de executare competente din statul membru de executare, executarea ordonanței asigurătorii din respectivul stat membru:

(a) se limitează pe motiv că anumite cuantumuri deținute în cont ar trebui să fie exceptate de la înființarea unui sechestru în conformitate cu articolul 31 alineatul (3) sau că cuantumurile exceptate de la înființarea unui sechestru nu au fost luate în considerare sau nu au fost calculate corect în punerea în aplicare a ordonanței, astfel cum se prevede la articolul 31 alineatul (2); sau

(b) încetează pe motiv că:

(i) contul indisponibilizat este exclus din domeniul de aplicare a prezentului regulament, în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (4);

(ii) executarea hotărârii judecătorești, a tranzacției judiciare sau a actului autentic, a cărui executare creditorul viza să o garanteze prin intermediul ordonanței, a fost refuzată în statul membru de executare;

(iii) forța executorie a hotărârii judecătorești a cărei executare creditorul a urmărit să o garanteze prin intermediul ordonanței a fost suspendată în statul membru de origine; sau

(iv) se aplică articolul 33 alineatul (1) literele (b), (c), (d), (e), (f) sau (g). Articolul 33 alineatele (3), (4) și (5) se aplică după caz.

(2) La cererea debitorului adresată instanței competente din statul membru de executare, executarea ordonanței asigurătorii în respectivul stat membru încetează dacă este vădit contrară ordinii publice a statului membru de executare.

Articolul 35

Alte căi de atac disponibile pentru debitor și creditor

(1) Debitorul sau creditorul poate solicita instanței care a emis ordonanța asigurătorie modificarea sau revocarea ordonanței pe motiv că circumstanțele pe baza cărora a fost emisă ordonanța s-au schimbat.

(2) De asemenea, instanța care a emis ordonanța asigurătorie poate, atunci când dreptul statului membru de origine permite acest lucru, să modifice sau să revoce ordonanța din oficiu datorită unor circumstanțe modificate.

(3) Debitorul și creditorul pot, pe motiv că au convenit să stingă creanța, să solicite împreună instanței care a emis ordonanța asigurătorie o revocare sau o modificare a ordonanței sau să solicite instanței competente din statul membru de executare sau, atunci când dreptul intern prevede acest lucru, autorității de executare competente din statul membru respectiv încetarea sau limitarea executării ordonanței.

(4) Creditorul poate solicita instanței competente a statului membru de executare sau, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, autorității de executare competente din statul membru respectiv modificarea executării ordonanței asigurătorii constând într-o ajustare a exceptării aplicate în respectivul stat membru în conformitate cu articolul 31, pe motiv că s-au aplicat deja alte exceptări cu un cuantum suficient de ridicat în raport cu unul sau mai multe conturi deținute într-unul sau mai multe state membre și că ajustarea este, prin urmare, adecvată.

Articolul 36

Procedura pentru căile de atac în temeiul articolelor 33, 34 și 35

(1) Depunerea unei cereri pentru introducerea unei căi de atac în temeiul articolului 33, 34 sau 35 se face utilizând formularul de introducere a unei căi de atac stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2). Cererea poate fi înaintată în orice moment prin orice mijloc de comunicare, inclusiv mijloace electronice, care este acceptat în temeiul normelor procedurale din statul membru în care este depusă cererea.

(2) Cererea este adusă la cunoștința celeilalte părți.

(3) Cu excepția cazurilor în care cererea a fost înaintată de debitor în temeiul articolului 34 alineatul (1) litera (a) sau al articolului 35 alineatul (3), hotărârea privind cererea se emite după ce ambelor părți li s-a dat posibilitatea să își prezinte cauza, inclusiv prin mijloacele adecvate ale tehnologiei comunicațiilor care sunt disponibile și acceptate în temeiul dreptului intern al fiecărui stat membru implicat în parte.

(4) Hotărârea se pronunță fără întârziere, dar nu mai târziu de 21 de zile după ce instanța sau, în situația în care dreptul intern prevede acest lucru, autoritatea de executare competentă a primit toate informațiile necesare pentru aceasta. Decizia este adusă la cunoștință părților.

(5) Decizia de revocare sau de modificare a ordonanței asigurătorii și decizia de limitare sau de încetare a executării ordonanței asigurătorii este executorie imediat.

În cazul în care s-a introdus o cale de atac în statul membru de origine, instanța transmite fără întârziere decizia privind calea de atac autorității competente a statului membru de executare, în conformitate cu articolul 29, utilizând formularul stabilit prin acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2). Imediat după primire, respectiva autoritate se asigură că decizia privind introducerea căii de atac este pusă în aplicare.

În cazul în care decizia privind calea de atac se referă la un cont bancar deținut în statul membru de origine, aceasta se pune în aplicare referitor la respectivul cont bancar în conformitate cu dreptul statului membru de origine.

În cazul în care s-a introdus o cale de atac în statul membru de executare, decizia privind calea de atac este pusă în aplicare în conformitate cu dreptul statului membru de executare.

Articolul 37

Dreptul la o cale de atac

Fiecare parte are dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii emise în temeiul articolului 33, 34 sau 35. O astfel de cale de atac se înaintează utilizându-se formularul privind calea de atac stabilit prin intermediul actelor de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 38

Dreptul de a oferi o garanție în locul indisponibilizării

(1) La cererea debitorului:

(a) instanța care a emis ordonanța asigurătorie poate dispune eliberarea fondurilor indisponibilizate dacă debitorul furnizează instanței respective o garanție în cuantumul specificat în ordonanță sau o asigurare alternativă într-o formă acceptabilă în dreptul statului membru în care se află instanța și de o valoare cel puțin echivalentă cu respectiva sumă;

(b) instanța competentă sau, în cazul în care dreptul intern prevede astfel, autoritatea de executare competentă din statul membru de executare poate înceta executarea ordonanței asigurătorii în statul membru de executare dacă debitorul furnizează respectivei instanțe sau autorități o garanție în cuantumul indisponibilizat în statul membru respectiv sau o asigurare alternativă într-o formă acceptabilă în dreptul statului membru în care se află instanța și de o valoare cel puțin echivalentă cu cuantumul respectiv.

(2) Articolele 23 și 24 se aplică eliberării fondurilor indisponibilizate, după caz. Furnizarea unei garanții în locul indisponibilizării se aduce la cunoștința creditorului în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 39

Drepturile terților

(1) Dreptul unui terț de a contesta o ordonanță asigurătorie este reglementat de dreptul statului membru de origine.

(2) Dreptul unui terț de a contesta executarea unei ordonanțe asigurătorii este reglementat de dreptul statului membru de executare.

(3) Fără a aduce atingere altor dispoziții în materie de competență prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, competența cu privire la orice acțiune introdusă de un terț:

(a) referitoare la contestarea unei ordonanțe asigurătorii aparține instanțelor statului membru de origine; și

(b) referitoare la contestarea executării ordonanței asigurătorii în statul membru de executare aparține instanțelor statului membru de executare sau, în cazul în care dreptul intern al statului membru respectiv prevede acest lucru, autorității de executare competente.

CAPITOLUL 5

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 40

Legalizarea sau altă formalitate similară

Nu este necesară nicio legalizare sau altă formalitate similară în contextul prezentului regulament.

Articolul 41

Reprezentarea legală

Reprezentarea de către un avocat sau un jurist nu este obligatorie în procedurile pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii. În procedurile în temeiul capitolului 4, reprezentarea de către un avocat sau un jurist nu este obligatorie, cu excepția cazului în care o astfel de reprezentare este obligatorie indiferent de cetățenia sau de domiciliul părților, în temeiul dreptului statului membru în care se află instanța sau autoritatea la care s-a depus cererea de introducere a unei căi de atac.

Articolul 42

Taxele judiciare

Taxele judiciare în procedurile pentru obținerea unei ordonanțe asigurătorii sau a unei căi de atac împotriva unei ordonanțe nu sunt mai mari decât taxele pentru obținerea unei ordonanțe naționale echivalente sau a unei căi de atac împotriva unei astfel de ordonanțe naționale.

Articolul 43

Costurile suportate de bănci

(1) O bancă este îndreptățită să pretindă plata sau rambursarea de către creditor sau de către debitor a costurilor ocazionate de punerea în aplicare a unei ordonanțe asigurătorii doar în cazul în care banca este îndreptățită la astfel de plăți sau la rambursare pentru ordonanțe naționale echivalente, în temeiul dreptului statului membru de executare.

(2) Taxele percepute de bancă pentru a acoperi costurile menționate la alineatul (1) sunt determinate ținându-se seama de complexitatea executării ordonanței asigurătorii și nu pot depăși taxele percepute pentru executarea ordonanțelor naționale echivalente.

(3) Taxele percepute de bancă pentru a acoperi costurile aferente furnizării de informații privind contul în temeiul articolului 14 nu pot depăși costurile suportate în realitate și, după caz, nu pot depăși taxele percepute pentru furnizarea de informații privind contul în contextul ordonanțelor naționale echivalente.

Articolul 44

Taxele percepute de autorități

Taxele percepute de orice autoritate sau de orice alt organism din statul membru de executare care este implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii sau în furnizarea de informații privind contul în temeiul articolului 14 se determină pe baza unui barem de taxe sau a altui set de norme stabilit în prealabil de fiecare stat membru și care stabilește în mod transparent taxele aplicabile. Atunci când stabilește baremul respectiv sau un alt set de norme, statul membru poate lua în calcul cuantumul specificat în ordonanță și complexitatea procesului său de prelucrare. După caz, taxele nu pot fi mai mari decât taxele percepute în legătură cu ordonanțele naționale echivalente.

Articolul 45

Termene

În cazul în care, în circumstanțe excepționale, instanța sau autoritatea implicată nu este în măsură să respecte termenele prevăzute la articolul 14 alineatul (7), la articolul 18, la articolul 23 alineatul (2), la articolul 25 alineatul (3) al doilea paragraf, la articolul 28 alineatele (2), (3) și (6), la articolul 33 alineatul (3) și la articolul 36 alineatele (4) și (5), instanța sau autoritatea ia măsurile prevăzute prin aceste dispoziții cât mai curând posibil.

Articolul 46

Relația cu dreptul procesual intern

(1) Orice aspect de procedură care nu este reglementat în mod expres prin prezentul regulament este reglementat prin dreptul statului membru în care are loc procedura.

(2) Efectele pe care le are deschiderea procedurii de insolvență asupra acțiunilor de executare individuale, cum ar fi executarea unei ordonanțe asigurătorii, sunt reglementate de dreptul statului membru în care a fost deschisă procedura de insolvență.

Articolul 47

Protecția datelor

(1) Datele cu caracter personal care sunt obținute, prelucrate sau transmise în temeiul prezentului regulament sunt adecvate, pertinente și nu sunt excesive în raport cu scopul în care au fost obținute, prelucrate sau transmise și sunt utilizate exclusiv în scopul respectiv.

(2) Autoritatea competentă, autoritatea de informare și orice altă entitate responsabilă cu executarea ordonanței asigurătorii nu pot stoca datele menționate la alineatul (1) pe o perioadă mai mare decât este necesar pentru scopul în care au fost obținute, prelucrate sau transmise, perioadă care, în niciun caz, nu poate fi mai mare de șase luni de la încheierea procedurilor, și asigură protecția adecvată a datelor respective în această perioadă. Prezentul alineat nu se aplică datelor prelucrate sau stocate de instanțe atunci când își exercită funcțiile jurisdicționale.

Articolul 48

Relația cu alte instrumente

Prezentul regulament nu aduce atingere:

(a) Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), cu excepția articolului 10 alineatul (2), articolului 14 alineatele (3) și (6), articolului 17 alineatul (5), articolului 23 alineatele (3) și (6), articolului 25 alineatele (2) și (3), articolului 28 alineatele (1), (3), (5) și (6), articolului 29, articolului 33 alineatul (3), articolului 36 alineatele (2) și (4) și articolului 49 alineatul (1) din prezentul regulament;

(b) Regulamentului (UE) nr. 1215/2012;

(c) Regulamentului (CE) nr. 1346/2000;

(d) Directivei 95/46/CE, cu excepția articolului 14 alineatul (8) și articolului 47 din prezentul regulament;

(e) Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]);

(f) Regulamentului (CE) nr. 864/2007, cu excepția articolului 13 alineatul (4) din prezentul regulament.

Articolul 49

Regim lingvistic

(1) Orice document enumerat la articolul 28 alineatul (5) literele (a) și (b) care urmează să fie notificat sau comunicat debitorului și care nu este redactat în limba oficială a statului membru în care debitorul își are domiciliul sau, în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale locului în care debitorul își are domiciliul sau într-o altă limbă pe care o înțelege, este însoțit de o traducere sau de o transcriere într-una din respectivele limbi. Documentele enumerate la articolul 28 alineatul (5) litera (c) nu se traduc decât dacă instanța hotărăște, în mod excepțional, că anumite documente este necesar să fie traduse sau transcrise pentru a-i permite debitorului să își revendice drepturile.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, 10.12.2007, p. 79).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 1).

(2) Orice document care urmează a fi adresat unei instanțe sau unei autorități competente în temeiul prezentului regulament poate fi, de asemenea, redactat în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii dacă statul membru în cauză a indicat faptul că este în măsură să accepte limba respectivă.

(3) Orice traducere efectuată în temeiul prezentului regulament este realizată de o persoană autorizată în acest scop într-unul din statele membre.

Articolul 50

Informații furnizate de către statele membre

(1) Până la 18 iulie 2016, statele membre comunică următoarele informații Comisiei:

(a) instanțele desemnate ca fiind competente pentru emiterea unei ordonanțe asigurătorii [articolul 6 alineatul (4)];

(b) autoritatea desemnată ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor privind contul bancar (articolul 14);

(c) metodele de obținere a informațiilor privind contul bancar, disponibile în conformitate cu dreptul lor intern [articolul 14 alineatul (5)];

(d) instanțele la care trebuie introdusă calea de atac (articolul 21);

(e) autoritatea sau autoritățile desemnată (desemnate) ca fiind competentă (competente) pentru primirea, transmiterea și notificarea sau comunicarea ordonanței asigurătorii și a altor documente în temeiul prezentului regulament (articolul 4 punctul 14);

(f) autoritatea competentă pentru executarea ordonanței asigurătorii, în conformitate cu capitolul 3;

(g) măsura în care conturile comune și cele ale mandatarilor pot fi indisponibilizate în conformitate cu dreptul intern (articolul 30);

(h) normele aplicabile cuantumurilor exceptate de la înființarea unui sechestru în temeiul dreptului intern (articolul 31);

(i) dacă, în temeiul dreptului intern, băncile au dreptul să perceapă taxe pentru punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente sau pentru furnizarea de informații privind contul bancar și, în acest caz, cărei părți îi revine obligația de a plăti taxele, cu titlu provizoriu și în final (articolul 43);

(j) baremul taxelor sau alt set de norme de stabilire a taxelor percepute de orice autoritate sau alt organism implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii (articolul 44);

(k) dacă se acordă o ordine de prioritate ordonanțelor naționale echivalente în temeiul dreptului intern (articolul 32);

(l) instanțele sau, după caz, autoritatea de executare competente pentru acordarea unei căi de atac [articolul 33 alineatul (1), articolul 34 alineatul (1) sau (2)];

(m) instanțele la care trebuie introdusă o cale de atac, termenul, dacă este prevăzut, pentru introducerea unei astfel de căi de atac în dreptul intern și evenimentul care marchează începutul termenului (articolul 37);

(n) o specificare a taxelor judiciare (articolul 42); și

(o) limbile acceptate pentru traducerea documentelor [articolul 49 alineatul (2)].

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestor informații.

(2) Comisia face publice aceste informații prin toate mijloacele adecvate, în special prin intermediul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială.

Articolul 51

Stabilirea și modificările ulterioare ale formularelor

Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire și, ulterior, de modificare a formularelor menționate la articolul 8 alineatul (1), la articolul 10 alineatul (2), la articolul 19 alineatul (1), la articolul 25 alineatul (1), la articolul 27 alineatul (2), la articolul 29 alineatul (2), la articolul 36 alineatul (1), la articolul 36 alineatul (5) al doilea paragraf și la articolul 37. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 52 alineatul (2).

Articolul 52

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică dispozițiile articolului 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 53

Monitorizare și revizuire

(1) Până la 18 ianuarie 2022, Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv o evaluare a:

(a) oportunității includerii instrumentelor financiare în domeniul de aplicare al prezentului regulament; și

(b) oportunității ca cuantumurile creditate în contul debitorului ulterior punerii în aplicare a ordonanței asigurătorii să facă obiectul indisponibilizării în temeiul ordonanței.

Raportul este însoțit, după caz, de o propunere de modificare a prezentului regulament și de o evaluare a impactului modificărilor care urmează a fi introduse.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre colectează și pun la dispoziția Comisiei, la cerere, informații cu privire la:

(a) numărul de cereri de emitere a unei ordonanțe asigurătorii și numărul de cazuri în care ordonanța a fost emisă;

(b) numărul de cereri de introducere a unei căi de atac în temeiul articolelor 33 și 34 și, dacă este posibil, numărul de cazuri în care cererile de introducere a căii de atac au fost admise; și

(c) numărul de căi de atac introduse în temeiul articolului 37 și, dacă este posibil, numărul de cazuri în care o astfel de cale de atac s-a încheiat cu succes.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 54

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 18 ianuarie 2017, cu excepția articolului 50, care se aplică de la 18 iulie 2016.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 656/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Obiectivul politicii Uniunii în domeniul frontierelor externe ale Uniunii îl reprezintă asigurarea monitorizării eficiente a trecerii frontierelor externe, inclusiv prin supravegherea frontierelor, contribuind totodată la asigurarea protecției și salvarea vieților. Supravegherea frontierelor are drept scop prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și reținerea sau luarea altor măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera în mod neregulamentar. Supravegherea frontierelor ar trebui să constituie o modalitate eficientă de împiedicare și descurajare a persoanelor de a se sustrage verificărilor efectuate la punctele de trecere a frontierei. În acest scop, supravegherea frontierelor nu se limitează la depistarea tentativelor de trecere neautorizată a frontierei, ci se extinde pentru a cuprinde și demersuri precum interceptarea navelor suspectate că ar încerca să intre în Uniune fără să se supună verificărilor la frontieră, precum și modalități de rezolvare a anumitor situații, cum ar fi acțiunile de căutare și de salvare, care ar putea interveni în cadrul unei operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor, și modalități de efectuare cu succes a unei astfel de operațiuni.

(2) Politicile Uniunii privind managementul frontierelor, azilul și imigrația, precum și punerea lor în aplicare ar trebui să fie guvernate de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, în conformitate cu articolul 80 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Ori de câte ori este necesar, actele Uniunii, adoptate în cadrul politicilor menționate, trebuie să conțină măsuri adecvate care să confere efecte juridice acestui principiu și să promoveze repartizarea sarcinilor, inclusiv prin transferul, în mod voluntar, al persoanelor care beneficiază de protecție internațională.

(3) Domeniul de aplicare a prezentului regulament ar trebui să se limiteze la operațiunile de supraveghere a frontierelor efectuate de statele membre la frontierele lor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene („agenția"), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ([2]). Măsurile coercitive și de investigare sunt reglementate în conformitate cu dreptul penal național și cu instrumentele de asistență juridică reciprocă existente în domeniul cooperării judiciare în materie penală în Uniune.

(4) Agenția răspunde de coordonarea cooperării operative între statele membre în domeniul managementului frontierelor externe, inclusiv în ceea ce privește supravegherea frontierelor. Printre sarcinile agenției se numără și acordarea de asistență statelor membre în circumstanțe care necesită o asistență tehnică sporită la frontierele externe, ținând seama de faptul că anumite situații pot să constituie urgențe umanitare și să presupună desfășurarea unor acțiuni de salvare pe mare. Pentru a consolida și mai mult această cooperare sunt necesare norme specifice în ceea ce privește activitățile de supraveghere a frontierelor pe care le efectuează unitățile maritime, terestre și aeriene ale unui stat membru la frontiera maritimă a altor state membre sau în marea liberă, în contextul cooperării operative coordonate de agenție.

([1]) Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.
([2]) Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

(5) Cooperarea cu țările terțe învecinate este esențială pentru a împiedica trecerile neautorizate ale frontierei, pentru a combate criminalitatea transfrontalieră și pentru a evita pierderea de vieți pe mare. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 și în măsura în care este asigurată respectarea drepturilor fundamentale ale migranților, agenția poate coopera cu autoritățile competente din țările terțe, în special în materie de analiză de risc și de pregătire, și ar trebui să faciliteze cooperarea operativă între statele membre și țările terțe. În cazul în care cooperarea cu țări terțe se desfășoară pe teritoriul sau în marea teritorială a țărilor respective, statele membre și agenția ar trebui să respecte norme și standarde cel puțin echivalente cu cele prevăzute de dreptul Uniunii.

(6) Sistemul european de supraveghere a frontierelor (Eurosur) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) are ca obiectiv consolidarea schimbului de informații și a cooperării operative între statele membre și cu agenția. Se asigură astfel îmbunătățirea considerabilă a gradului de conștientizare a situației și a capacității de reacție a statelor membre, inclusiv cu sprijinul agenției, în scopul depistării, prevenirii și combaterii imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere și pentru a contribui la asigurarea protecției și salvarea vieților migranților la frontierele externe ale statelor membre. Atunci când coordonează operațiuni de supraveghere a frontierelor, agenția ar trebui să furnizeze statelor membre informații și analize cu privire la aceste operațiuni în conformitate cu regulamentul respectiv.

(7) Prezentul regulament înlocuiește Decizia 2010/252/UE a Consiliului ([2]), care a fost anulată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene („Curtea") prin hotărârea sa din 5 septembrie 2012 în cauza C-355/10. În hotărârea respectivă, Curtea a menținut efectele Deciziei 2010/252/UE până la intrarea în vigoare a unor noi norme. Prin urmare, de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, respectiva decizie încetează să mai producă efecte.

(8) În cursul operațiunilor maritime de supraveghere a frontierelor statele membre ar trebui să respecte obligațiile care le revin în temeiul dreptului internațional, în special al Convenției Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării, al Convenției internaționale pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, al Convenției internaționale privind căutarea și salvarea pe mare, al Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și al Protocolului său împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, aeriană și maritimă, al Convenției Organizației Națiunilor Unite privind statutul refugiaților, al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, al Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, al Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului și al altor instrumente internaționale relevante.

(9) Atunci când coordonează operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor, agenția ar trebui să își îndeplinească atribuțiile cu respectarea deplină a dreptului relevant al Uniunii, inclusiv a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta") și a dreptului internațional relevant, în special atribuția menționată la considerentul 8.

(10) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) și cu principiile generale ale dreptului Uniunii, toate măsurile luate în cursul unei operațiuni de supraveghere ar trebui să fie proporționale cu obiectivele urmărite, să fie nediscriminatorii și să respecte pe deplin demnitatea umană, drepturile fundamentale și drepturile refugiaților și ale solicitanților de azil, inclusiv principiul nereturnării. În cazul cererilor de protecție internațională formulate pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit, statele membre și agenția sunt obligate să respecte dispozițiile acquis-ului în materie de azil, în special Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]).

(11) Aplicarea prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]), în special în ceea ce privește asistența care urmează să fie acordată victimelor traficului de persoane.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de instituire a Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) (JO L 295, 6.11.2013, p. 11).

([2]) Decizia 2010/252/UE a Consiliului din 26 aprilie 2010 de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 111, 4.5.2010, p. 20).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

([4]) Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO L 180, 29.6.2013, p. 60).

([5]) Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

(12) Prezentul regulament ar trebui să se aplice cu respectarea deplină a principiului nereturnării, astfel cum este definit în Cartă și astfel cum este interpretat de jurisprudența Curții și a Curții Europene a Drepturilor Omului. În conformitate cu principiul respectiv, nicio persoană nu ar trebui să fie debarcată, forțată să intre, condusă către sau predată în alt mod autorităților într-o țară în care există un risc semnificativ să fie supusă pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în care i s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică sau din care există un risc serios să fie expulzată, îndepărtată sau extrădată într-o altă țară, cu încălcarea principiului nereturnării.

(13) Posibila existență a unui acord între un stat membru și o țară terță nu exonerează statele membre de obligațiile care le revin în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional, în special în ceea ce privește respectarea principiului nereturnării, ori de câte ori acestea au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că deficiențele sistemice pe care procedura de azil și condițiile de primire a solicitanților de azil le prezintă în țara terță respectivă constituie motive puternice să se creadă că solicitantul de azil s-ar confrunta cu un risc semnificativ de a fi supus unor tratamente inumane sau degradante sau atunci când au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că țara terță respectivă aplică practici care încalcă principiul nereturnării.

(14) În cursul unei operațiuni maritime de supraveghere a frontierelor pot apărea situații în care este necesar să se acorde asistență unor persoane aflate în pericol. În conformitate cu dreptul internațional, fiecare stat trebuie să ceară comandantului unei nave care arborează pavilionul acestuia să acorde asistență fără întârziere oricărei persoane aflate în pericol pe mare și să acționeze cât mai repede posibil pentru salvarea persoanelor aflate în pericol, în măsura în care comandantul poate face acest lucru fără a expune nava, echipajul sau pasagerii unor riscuri grave. O astfel de asistență ar trebui să fie acordată indiferent de naționalitatea sau de statutul persoanelor cărora le este destinată și indiferent de circumstanțele în care aceste persoane sunt găsite. Comandantului navei și echipajului nu ar trebui să li se aplice sancțiuni penale pentru unicul motiv de a fi salvat persoane aflate în pericol pe mare și de a le fi adus într-un loc sigur.

(15) Obligația de a acorda asistență unor persoane aflate în pericol ar trebui să fie îndeplinită de statele membre în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale instrumentelor internaționale care reglementează situațiile de căutare și de salvare și în conformitate cu cerințele referitoare la protecția drepturilor fundamentale. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere responsabilităților autorităților de căutare și de salvare, printre care se numără și responsabilitatea de a se asigura că acțiunile de coordonare și de cooperare sunt realizate astfel încât persoanele salvate să poată fi aduse într-un loc sigur.

(16) Atunci când zona operativă a unei operațiuni maritime include regiunea de căutare și de salvare a unei țări terțe, la planificarea unei operațiuni maritime ar trebui să se urmărească stabilirea unor canale de comunicare cu autoritățile de căutare și de salvare din țara terță respectivă, asigurându-se astfel faptul că autoritățile respective vor fi în măsură să răspundă în cazurile de căutare și de salvare care se află în desfășurare în regiunea lor de căutare și de salvare.

(17) În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, operațiunile de supraveghere a frontierelor coordonate de agenție sunt efectuate conform unui plan operativ. În cazul operațiunilor maritime, planul operativ ar trebui, așadar, să conțină informații concrete cu privire la jurisdicția și legislația relevante care se aplică în zona geografică unde se desfășoară operațiunea comună, proiectul-pilot sau intervenția rapidă, inclusiv trimiteri la dreptul Uniunii și la dreptul internațional în materie de interceptare, salvare pe mare și debarcare. Planul operativ ar trebui stabilit în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament care reglementează acțiunile de interceptare, salvare pe mare și debarcare realizate în contextul operațiunilor de supraveghere a frontierelor maritime coordonate de agenție și ținând seama de circumstanțele specifice ale operațiunii în cauză. Planul operativ ar trebui să includă proceduri prin care se asigură faptul că persoanele care au nevoie de protecție internațională, victimele traficului de persoane, minorii neînsoțiți și alte persoane vulnerabile sunt identificate și li se oferă o asistență adecvată, inclusiv accesul la protecție internațională.

(18) În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, în practică, pentru fiecare operațiune maritimă, se creează o structură de coordonare în statul membru gazdă, din care fac parte ofițeri din statul membru gazdă, ofițeri invitați și reprezentanți ai agenției, inclusiv ofițerul coordonator al agenției. Această structură de coordonare, denumită de obicei centru internațional de coordonare, ar trebui să fie folosită drept canal de comunicare între ofițerii implicați în operațiunea maritimă și autoritățile în cauză.

(19) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolele 2 și 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și de Cartă, în special respectarea demnității umane, dreptul la viață, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, interzicerea traficului de persoane, dreptul la libertate și securitate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la azil și la protecție împotriva îndepărtării și expulzării, principiul nereturnării și al nediscriminării, dreptul la o cale de atac eficientă și drepturile copilului. Statele membre și agenția ar trebui să aplice prezentul regulament în conformitate cu drepturile și principiile respective.

(20) Având în vedere că obiectivul prezentului regulament, și anume adoptarea unor norme specifice pentru supravegherea frontierelor maritime de către polițiștii de frontieră care acționează sub coordonarea agenției, nu poate să fie atins în mod satisfăcător de către statele membre din cauza diferențelor dintre legislațiile și practicile proprii, dar, dat fiind caracterul multinațional al operațiunilor, poate să fie mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la același articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.

(21) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică. Având în vedere că prezentul regulament se bazează pe acquis-ul Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul menționat, în termen de șase luni de la decizia Consiliului cu privire la prezentul regulament, dacă îl va transpune în dreptul intern.

(22) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([1]), care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ([2]).

(23) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([3]), care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ([4]).

(24) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([5]), care intră sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ([6]).

([1]) JO L 176, 10.7.1999, p. 36.
([2]) Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).
([3]) JO L 53, 27.2.2008, p. 52.
([4]) Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).
([5]) JO L 160, 18.6.2011, p. 21.
([6]) Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

(25) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului [1]; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(26) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului [2]; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică operațiunilor de supraveghere a frontierelor efectuate de statele membre la frontierele lor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

1. „agenția" înseamnă Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;

2. „operațiune maritimă" înseamnă o operațiune comună, un proiect-pilot sau o intervenție rapidă efectuată de statele membre pentru supravegherea frontierelor lor maritime externe sub coordonarea agenției;

3. „stat membru gazdă" înseamnă un stat membru în care se desfășoară sau din care se lansează o operațiune maritimă;

4. „stat membru participant" înseamnă un stat membru care participă la o operațiune maritimă prin punerea la dispoziție de echipament tehnic, polițiști de frontieră detașați în cadrul echipelor europene de polițiști de frontieră sau alt personal relevant, dar care nu este un stat membru gazdă;

5. „unitate participantă" înseamnă o unitate maritimă, terestră sau aeriană aflată sub responsabilitatea statului membru gazdă sau a unui stat membru participant care ia parte la o operațiune maritimă;

6. „centru internațional de coordonare" înseamnă structura de coordonare înființată în statul membru gazdă pentru coordonarea unei operațiuni maritime;

7. „centru național de coordonare" înseamnă centrul național de coordonare înființat pentru scopurile Sistemului european de supraveghere a frontierelor (Eurosur) în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1052/2013;

[1] Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

[2] Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

8. „plan operativ” înseamnă planul operativ menționat la articolul 3a și articolul 8e din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;

9. „navă” înseamnă orice tip de ambarcațiune, inclusiv bărci, șalupe, platforme flotante, aeroglisoare și hidroavioane, utilizate sau care pot fi utilizate pe mare;

10. „navă fără pavilion” înseamnă o navă fără naționalitate sau asimilată unei nave fără naționalitate când niciun stat nu i-a acordat dreptul de a-i arbora pavilionul sau când aceasta arborează pavilioanele a două sau mai multe state, pe care le utilizează în funcție de împrejurări;

11. „Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți” înseamnă Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, aeriană și maritimă, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, semnată la Palermo, Italia, în decembrie 2000;

12. „loc sigur” înseamnă un loc în care operațiunile de salvare sunt considerate finalizate și în care siguranța vieții supraviețuitorilor nu este amenințată, în care nevoile umane de bază ale acestora pot fi satisfăcute și din care se pot face demersuri pentru transportarea supraviețuitorilor la următoarea destinație sau la destinația finală, ținând seama de protecția drepturilor lor fundamentale, cu respectarea principiului nereturnării;

13. „centru de coordonare a operațiunilor de salvare” înseamnă o unitate responsabilă de promovarea unei organizări eficiente a serviciile de căutare și de salvare și de coordonarea efectuării operațiunilor de căutare și de salvare într-o regiune de căutare și de salvare, astfel cum este definită în Convenția internațională privind căutarea și salvarea pe mare;

14. „zonă contiguă” înseamnă o zonă adiacentă mării teritoriale astfel cum este definită la articolul 33 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării, unde este recunoscută în mod oficial;

15. „stat membru costier” înseamnă un stat membru în a cărui mare teritorială sau zonă contiguă are loc o interceptare.

CAPITOLUL II

NORME GENERALE

Articolul 3

Siguranța pe mare

Măsurile adoptate în scopul unei operațiuni maritime se efectuează astfel încât să garanteze, în toate situațiile, siguranța persoanelor interceptate sau salvate, siguranța unităților participante sau cea a părților terțe.

Articolul 4

Protecția drepturilor fundamentale și principiul nereturnării

(1) Nicio persoană nu este, cu încălcarea principiului nereturnării, debarcată, forțată să intre, condusă către sau predată în alt mod autorităților într-o țară în care există, printre altele, un risc semnificativ că va fi supusă pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în care i s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică sau din care există un risc serios să fie expulzată, îndepărtată sau extrădată într-o altă țară, cu încălcarea principiului nereturnării.

(2) Atunci când analizează posibilitatea debarcării într-o țară terță, în contextul planificării unei operațiuni maritime, statul membru gazdă, în coordonare cu statele membre participante și cu agenția, ia în considerare situația generală din țara terță respectivă.

Evaluarea situației generale dintr-o țară terță se bazează pe informații provenind dintr-o gamă largă de surse, care poate include alte state membre, organe, oficii și agenții ale Uniunii, precum și organizații internaționale relevante și poate lua în considerare existența unor acorduri și proiecte în materie de migrație și azil desfășurate în conformitate cu dreptul Uniunii și cu finanțare din partea Uniunii. Evaluarea face parte din planul operativ, se comunică unităților participante și se actualizează după caz.

Persoanele interceptate sau salvate nu sunt debarcate, forțate să intre, conduse către sau predate în alt mod autorităților într-o țară terță atunci când statul membru gazdă sau statele membre participante au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că țara terță respectivă aplică practicile menționate la alineatul (1).

(3) În timpul unei operațiuni maritime, înainte ca persoanele interceptate sau salvate să fie debarcate, forțate să intre, conduse sau predate în alt mod autorităților într-o țară terță și luând în considerare evaluarea situației generale din țara terță respectivă în conformitate cu alineatul (2), unitățile participante, fără a aduce atingere articolului 3, recurg la toate mijloacele pentru a identifica persoanele interceptate sau salvate, a evalua situația personală a acestora, a le informa despre destinație într-un mod pe care persoanele respective îl înțeleg sau despre care se poate presupune în mod rezonabil ca îl înțeleg și le dau posibilitatea de a își exprima eventualele motive pentru care cred că debarcarea în locul propus ar reprezenta o încălcare a principiului nereturnării.

În scopurile respective, în planul operativ se prevăd detalii suplimentare, inclusiv, atunci când este necesar, disponibilitatea personalului medical de la țărm, a interpreților, a consilierilor juridici și a altor experți relevanți din statele membre gazdă și din statele membre participante. Fiecare unitate participantă include cel puțin o persoană cu pregătire de bază în domeniul primului ajutor.

Raportul menționat la articolul 13 include, pe baza informațiilor furnizate de statele membre gazdă și de statele membre participante, detalii suplimentare privind cazurile de debarcare în țările terțe și modul în care fiecare element al procedurilor prevăzute la primul paragraf al prezentului alineat a fost aplicat de unitățile participante pentru a asigura respectarea principiului nereturnării.

(4) Pe toată durata unei operațiuni maritime, unitățile participante se ocupă de nevoile speciale ale copiilor, inclusiv ale minorilor neînsoțiți, ale victimelor traficului de persoane, ale persoanelor care necesită asistență medicală de urgență, ale persoanelor cu handicap, ale persoanelor care necesită protecție internațională și ale altor persoane aflate într-o situație deosebit de vulnerabilă.

(5) Orice schimb de date cu caracter personal, obținute în timpul unei operațiuni maritime, cu țările terțe, în scopul prezentului regulament, se limitează strict la ceea ce este absolut necesar și se desfășoară în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), cu Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului ([2]) și cu dispozițiile naționale relevante privind protecția datelor.

Se interzice schimbul de date cu caracter personal cu țările terțe, referitoare la persoanele interceptate sau salvate, obținute în timpul unei operațiuni maritime, dacă există un risc semnificativ de încălcare a principiului nereturnării.

(6) În îndeplinirea atribuțiilor lor, unitățile participante respectă pe deplin demnitatea umană.

(7) Prezentul articol se aplică tuturor măsurilor luate de statele membre sau de agenție în conformitate cu prezentul regulament.

([1]) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

([2]) Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 60).

(8) Polițiștii de frontieră și alți membri ai personalului care participă la o operațiune maritimă sunt instruiți cu privire la dispozițiile relevante ale drepturilor fundamentale, ale dreptului refugiaților și ale cadrului juridic internațional în materie de căutare și salvare în conformitate cu articolul 5 al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

CAPITOLUL III

NORME SPECIFICE

Articolul 5

Depistarea

(1) După depistarea unei nave suspectate de a transporta persoane care se sustrag sau intenționează să se sustragă verificărilor la punctele de trecere a frontierei sau suspectate de a fi implicate în traficul ilegal de migranți pe mare, unitățile participante se apropie de aceasta pentru a-i constata identitatea și naționalitatea și, în așteptarea unor măsuri ulterioare, observă nava respectivă de la o distanță prudentă luând toate măsurile de precauție necesare. Unitățile participante colectează și raportează imediat centrului internațional de coordonare informații despre respectiva navă, inclusiv, atunci când este posibil, informații cu privire la situația persoanelor aflate la bord, în special dacă viața acestora este supusă unui risc iminent sau dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență. Centrul internațional de coordonare transmite respectivele informații centrului național de coordonare al statului membru gazdă.

(2) Dacă o navă este pe punctul de a intra sau a intrat în marea teritorială sau, în cazul în care este proclamată în mod oficial, în zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă, unitățile participante colectează și raportează informații despre nava respectivă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații centrului național de coordonare al statului membru în cauză.

(3) Dacă există suspiciunea că o navă este folosită pentru activități ilegale pe mare, care sunt în afara zonei acoperite de operațiunea maritimă, unitățile participante colectează și raportează informații despre nava respectivă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații centrului național de coordonare al statului membru în cauză.

Articolul 6

Interceptarea în marea teritorială

(1) În marea teritorială a statului membru gazdă sau a unui stat membru participant învecinat, atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă ar putea transporta persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau că este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, statul respectiv autorizează unitățile participante să adopte una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

(a) solicitarea de informații și de documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de traseul navei, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc, inclusiv dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență și aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord că ar putea să nu fie autorizate să treacă frontiera;

(b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord și informarea acestora că persoanelor care se află la comanda navei li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei;

(2) Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunea, respectivul stat membru gazdă sau stat membru participant învecinat poate autoriza unitățile participante să adopte una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

(a) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;

(b) ordonarea ca nava să își modifice ruta astfel încât fie să părăsească marea teritorială sau zona contiguă, fie să se îndrepte spre o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigue, precum și escortarea navei sau navigarea în apropierea sa până când se confirmă că nava respectă ruta indicată;

(c) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bordul acesteia către statul membru costier în conformitate cu planul operativ.

(3) Orice măsuri adoptate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) sunt proporționale și nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor prezentului articol.

(4) În sensul alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante, prin intermediul centrului internațional de coordonare.

Unitatea participantă informează statul membru gazdă, prin intermediul centrului internațional de coordonare, atunci când comandantul navei solicită notificarea unui agent diplomatic sau a unui funcționar consular al statului de pavilion.

(5) Atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă fără pavilion transportă persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, statul membru gazdă sau statul membru participant învecinat în a cărui mare teritorială este interceptată respectiva navă fără pavilion autorizează una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatul (1) și poate autoriza una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatul (2). Statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(6) Orice activități operative în marea teritorială a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă se desfășoară cu autorizarea statului membru respectiv. Statul membru gazdă transmite instrucțiuni unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare pe baza măsurilor autorizate de statul membru respectiv.

Articolul 7

Interceptarea în marea liberă

(1) În marea liberă, atunci când există suspiciuni întemeiate că o navă este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, unitățile participante adoptă, sub rezerva obținerii unei autorizații în acest sens din partea statului de pavilion, conform Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți și, acolo unde este relevant, conform dreptului intern și internațional, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

(a) solicitarea de informații și documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de traseul navei, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc, inclusiv dacă există persoane care necesită asistență medicală de urgență;

(b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord și informarea acestora că persoanelor care se află la comanda navei li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei.

(2) Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunea, unitățile participante pot adopta una sau mai multe dintre următoarele măsuri, sub rezerva autorizării statului de pavilion, în conformitate cu Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți și, acolo unde este relevant, cu dreptul național și internațional:

(a) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;

(b) avertizarea și ordonarea ca nava să nu intre în marea teritorială sau zona contiguă și, atunci când este necesar, solicitarea ca nava să își modifice ruta către o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigue;

(c) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bord către o țară terță sau predarea navei și a persoanelor aflate la bord autorităților unei țări terțe;

(d) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bord către statul membru gazdă sau către alt stat membru participant învecinat.

(3) Orice măsuri adoptate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) sunt proporționale și nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor prezentului articol.

(4) În scopul alineatelor (1) și (2), statul membru gazdă transmite instrucțiuni adecvate unității participante, prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(5) Dacă nava arborează pavilionul sau afișează numărul de înregistrare al statului membru gazdă sau al unui stat membru participant, statul membru respectiv poate autoriza, după ce a confirmat naționalitatea navei, una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(6) Dacă nava arborează pavilionul sau afișează numărul de înregistrare al unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă sau al unei țări terțe, statul membru gazdă sau statul membru participant, în funcție de apartenența unității participante care a interceptat nava respectivă, informează statul de pavilion, solicită o confirmare a înmatriculării și, în cazul confirmării naționalității, solicită ca statul de pavilion să ia măsuri pentru a înceta utilizarea navei sale pentru traficul ilegal de migranți. Dacă statul de pavilion nu dorește sau nu este în măsură să facă acest lucru, în mod direct sau cu asistența statului membru de care aparține unitatea participantă, statul membru respectiv solicită statului de pavilion autorizarea de a lua oricare dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă sau statul membru participant înștiințează centrul internațional de coordonare cu privire la orice schimb de informații cu statul de pavilion și la acțiunile preconizate sau măsurile autorizate de către statul de pavilion. Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(7) Dacă există suspiciuni întemeiate că nava, deși arborează un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt aceeași naționalitate ca a unei unități participante, aceasta din urmă verifică dreptul navei de arborare a pavilionului. În acest scop, unitatea participantă poate să abordeze nava suspectată. Dacă suspiciunea persistă, procedează la o examinare suplimentară la bordul navei, care se efectuează cu toată atenția posibilă.

(8) Dacă există suspiciuni întemeiate că nava, deși arborează un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt naționalitatea statului membru gazdă sau a unui stat membru participant, unitatea participantă verifică dreptul navei de arborare a pavilionului.

(9) Dacă, în cazurile menționate la alineatul (7) sau (8), sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunile în ceea ce privește naționalitatea navei, statul membru gazdă respectiv sau statul membru participant respectiv poate autoriza una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2). Statul membru gazdă transmite ulterior instrucțiuni adecvate unității participante prin intermediul centrului internațional de coordonare.

(10) În așteptarea sau în absența autorizației statului de pavilion, nava este observată de la o distanță prudentă. Nu se iau alte măsuri fără autorizarea expresă a statului de pavilion, cu excepția măsurilor care sunt necesare pentru atenuarea unui pericol iminent pentru viața persoanelor sau a măsurilor care decurg din acordurile bilaterale sau multilaterale relevante.

(11) Dacă există suspiciuni întemeiate că o navă fără pavilion este implicată în traficul ilegal de migranți pe mare, unitatea participantă poate urca la bordul navei și poate percheziționa nava în scopul de a verifica lipsa de naționalitate a acesteia. Dacă sunt găsite dovezi care confirmă suspiciunile, unitatea participantă informează statul membru gazdă care poate lua, în mod direct sau cu asistența statului membru de care aparține unitatea participantă, măsurile suplimentare adecvate astfel cum se prevede la alineatele (1) și (2), în conformitate cu dreptul intern și internațional.

(12) Un stat membru a cărui unitate participantă a luat orice măsură în conformitate cu alineatul (1) informează de îndată statul de pavilion cu privire la rezultatele măsurii respective.

(13) Ofițerul național care reprezintă statul membru gazdă sau un stat membru participant în cadrul centrului internațional de coordonare este responsabil de facilitarea comunicării cu autoritățile relevante din statul membru respectiv, cu scopul de a autoriza verificarea dreptului unei nave de a arbora pavilionul său sau întreprinderea oricăreia dintre măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2).

(14) Dacă nu se confirmă suspiciunile că o navă este folosită pentru traficul ilegal de migranți pe marea liberă sau dacă unitatea participantă nu are competența de a acționa, dar persistă o suspiciune întemeiată că nava transportă persoane care intenționează să ajungă la frontiera unui stat membru și să se sustragă verificărilor la punctele de trecere a frontierei, nava respectivă continuă să fie monitorizată. Centrul internațional de coordonare transmite informații despre nava în cauză centrului național de coordonare din statul membru spre care aceasta se îndreaptă.

Articolul 8

Interceptarea în zona contiguă

(1) În zona contiguă a statului membru gazdă sau a unui stat membru participant învecinat se iau măsurile prevăzute la articolul 6 alineatele (1) și (2) în conformitate cu alineatele menționate și cu alineatele (3) și (4) de la articolul respectiv. Orice autorizare menționată la articolul 6 alineatele (1) și (2) poate fi acordată numai pentru măsurile care sunt necesare pentru a preveni încălcarea actelor cu putere de lege și a normelor administrative relevante în cadrul teritoriului sau mării teritoriale a statului membru respectiv.

(2) În zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea maritimă, măsurile prevăzute la articolul 6 alineatele (1) și (2) nu se întreprind fără autorizarea statului membru respectiv. Centrul internațional de coordonare este înștiințat cu privire la orice schimb de informații cu statul membru respectiv și cu privire la măsurile ulterioare autorizate de acesta. Dacă statul membru respectiv nu își dă autorizația și atunci când există motive întemeiate de a suspecta că nava transportă persoane care intenționează să ajungă la frontiera unui stat membru, se aplică articolul 7 alineatul (14).

(3) În cazul tranzitării zonei contigue de către o navă fără pavilion se aplică articolul 7 alineatul (11).

Articolul 9

Situațiile de căutare și de salvare

(1) Statele membre își îndeplinesc obligația de a acorda asistență oricărei nave sau persoane aflate în pericol pe mare și în timpul unei operațiuni maritime și se asigură că unitățile lor participante respectă obligația respectivă, în conformitate cu dreptul internațional și cu respectarea drepturilor fundamentale. Asistența se acordă indiferent de naționalitatea sau de statutul unei astfel de persoane sau de circumstanțele în care este găsită persoana respectivă.

(2) În scopul gestionării situațiilor de căutare și de salvare care pot surveni în timpul unei operațiuni maritime, planul operativ cuprinde, în conformitate cu dreptul internațional relevant inclusiv cel referitor la căutare și salvare, cel puțin următoarele dispoziții:

(a) atunci când, în cursul unei operațiuni maritime, unitățile participante au motive să creadă că se confruntă cu o fază de incertitudine, de alertă sau de pericol în ceea ce privește o navă sau oricare dintre persoanele aflate la bord, acestea transmit cu promptitudine toate informațiile disponibile centrului de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil de regiunea de căutare și salvare în care apare situația respectivă și se pun la dispoziția respectivului centru de coordonare a operațiunilor de salvare;

(b) unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cât mai curând posibil cu privire la orice contact cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare și cu privire la măsurile ulterioare pe care le întreprind;

(c) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de incertitudine în special:

(i) atunci când o persoană a fost dată dispărută sau o navă este întârziată; sau

(ii) atunci când o persoană sau o navă nu a făcut un raport așteptat privind poziția sau siguranța;

(d) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de alertă în special:

(i) atunci când, în urma unei faze de incertitudine, încercările de a stabili un contact cu o persoană sau o navă au eșuat, iar cererile de informații adresate altor surse adecvate au rămas fără rezultat; sau

(ii) atunci când s-au primit informații potrivit cărora funcționarea unei nave este afectată, însă nu în măsura în care este probabilă o situație de pericol pe mare;

(e) se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o fază de pericol pe mare în special:

(i) atunci când s-au primit informații clare că o persoană sau o navă este în pericol și are nevoie de asistență imediată; sau

(ii) atunci când, în urma unei faze de alertă, încercări suplimentare nereușite de a stabili un contact cu o persoană sau o navă și solicitările de informații extinse rămase fără rezultat indică probabilitatea existenței unei situații de pericol pe mare; sau

(iii) atunci când s-au primit informații potrivit cărora funcționarea unei nave a fost afectată într-o măsură care indică probabilitatea unei situații de pericol pe mare;

(f) în scopul analizării dacă nava se află într-o fază de incertitudine, de alertă sau de pericol pe mare, unitățile participante iau în considerare și transmit toate informațiile și observațiile relevante centrului de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil, inclusiv informații cu privire la:

(i) existența unei solicitări de asistență, deși o astfel de solicitare nu este singurul factor pentru a stabili existența unei situații de pericol pe mare;

(ii) starea de navigabilitate a navei și probabilitatea ca nava să nu ajungă la destinația finală;

(iii) numărul de persoane de la bord în raport cu tipul și starea navei;

(iv) disponibilitatea rezervelor necesare, cum ar fi combustibilul, apa și alimentele, pentru a ajunge la un țărm;

(v) prezența unui echipaj calificat și a unui comandament calificat pe navă;

(vi) disponibilitatea și capacitatea echipamentelor de siguranță, de navigație și de comunicații;

(vii) prezența la bord a unor persoane care necesită asistență medicală de urgență;

(viii) prezența la bord a unor persoane decedate;

(ix) prezența la bord a femeilor însărcinate sau a copiilor;

(x) condițiile meteo și starea mării, inclusiv prognoza meteo în general și pe mare;

(g) în așteptarea instrucțiunilor de la centrul de coordonare a operațiunilor de salvare, unitățile participante întreprind toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta siguranța persoanelor în cauză;

(h) atunci când se consideră că o navă se află într-o situație de incertitudine, de alertă sau de pericol pe mare, însă persoanele aflate la bord refuză să primească asistență, unitatea participantă informează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil și urmează instrucțiunile acestuia. Unitatea participantă continuă să își îndeplinească obligația de diligență prin observarea navei și prin întreprinderea măsurilor necesare pentru siguranța persoanelor în cauză, evitând în același timp acțiunile prin care ar putea să agraveze situația sau să mărească probabilitatea de vătămare sau de pierdere a unor vieți omenești;

(i) dacă centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al unei țări terțe responsabile de regiunea de căutare și de salvare nu dă curs informației transmise de unitatea participantă, aceasta din urmă contactează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al statului membru gazdă, cu excepția cazului în care unitatea participantă respectivă consideră că un alt centru de coordonare a operațiunilor de salvare recunoscut la nivel internațional este mai în măsură să își asume coordonarea situației de căutare și de salvare.

Planul operativ poate cuprinde detalii adaptate la circumstanțele operațiunii maritime în cauză.

(3) Dacă situația de căutare și de salvare s-a încheiat, unitatea participantă, cu consultarea centrului internațional de coordonare, reia operațiunea maritimă.

Articolul 10

Debarcarea

(1) Planul operativ cuprinde, în conformitate cu dreptul internațional și cu respectarea drepturilor fundamentale, cel puțin următoarele modalități prin care se realizează debarcarea persoanelor interceptate sau salvate în cadrul unei operațiuni maritime:

(a) în cazul unei interceptări în marea teritorială sau în zona contiguă, astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (1), (2) sau (6) sau la articolul 8 alineatul (1) sau (2), debarcarea are loc în statul membru costier, fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (2) litera (b);

(b) în cazul unei interceptări în marea liberă, astfel cum este prevăzut la articolul 7, debarcarea poate avea loc în țara terță din care se presupune că a plecat nava. Dacă acest lucru nu este posibil, debarcarea are loc în statul membru gazdă;

(c) în cazul unor situații de căutare și de salvare prevăzute la articolul 9 și fără a aduce atingere responsabilității centrului de coordonare a operațiunilor de salvare, statul membru gazdă și statele membre participante cooperează cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil pentru a identifica un loc sigur și, atunci când centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil desemnează un astfel de loc sigur, acestea se asigură că debarcarea persoanelor salvate se face în mod rapid și eficace.

În cazul în care nu se pot găsi modalități pentru ca unitatea participantă să fie eliberată într-un termen rezonabil de obligația prevăzută la articolul 9 alineatul (1), luând în considerare siguranța persoanelor salvate și siguranța unității participante înseși, aceasta este autorizată să debarce persoanele salvate în statul membru gazdă.

Aceste modalități de debarcare nu au ca efect impunerea unor obligații statelor membre care nu participă la operațiunea maritimă, cu excepția cazului în care acestea autorizează în mod expres întreprinderea unor măsuri în marea lor teritorială sau în zona lor contiguă, în conformitate cu articolul 6 alineatul (6) sau cu articolul 8 alineatul (2).

Planul operativ poate cuprinde detalii adaptate la circumstanțele operațiunii maritime în cauză.

(2) Unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cu privire la prezența oricărei persoane în sensul articolului 4, iar centrul internațional de coordonare transmite mai departe informațiile respective autorităților naționale competente ale țării în care are loc debarcarea.

Planul operativ cuprinde datele de contact ale autorităților naționale competente respective, care iau măsuri ulterioare adecvate.

Articolul 11

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 2007/2004

La articolul 3a alineatul (1) și, respectiv, la articolul 8e alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, la sfârșitul textului literei (j), se adaugă următoarea teză:

„În acest sens, planul operativ se stabilește în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(*) Regulamentului (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 189, 27.6.2014, p. 93)."

Articolul 12

Mecanismele de solidaritate

(1) Un stat membru care se confruntă cu o situație de presiune urgentă și excepțională la frontiera sa externă poate solicita:

(a) detașarea de echipe europene de polițiști de frontieră, în conformitate cu articolul 8a din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, pentru a oferi asistență operativă rapidă statului membru respectiv;

(b) Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, să ofere asistență în materie de coordonare între statele membre și/sau detașarea de experți pentru a sprijini autoritățile naționale competente;

(c) asistență de urgență în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în cazul unei situații de urgență.

(2) Un stat membru supus unei mari presiuni migratorii, care dă naștere unor nevoi urgente în structurile sale de primire și în sistemele sale de azil, poate solicita:

(a) Biroului European de Sprijin pentru Azil detașarea unei echipe de sprijin pentru azil, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), care să ofere expertiză, de exemplu în ceea ce privește serviciile de interpretariat, informații privind țările de origine și experiență în gestionarea și administrarea cazurilor de azil;

(b) asistență de urgență în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în cazul unei situații de urgență.

Articolul 13

Raportarea

(1) Agenția prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind aplicarea practică a prezentului regulament, până la 18 iulie 2015 și, ulterior, anual.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize și de abrogare a Deciziei nr. 574/2007/CE (JO L 150, 20.5.2014, p. 143).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (JO L 132, 29.5.2010, p. 11).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziei 2007/435/CE a Consiliului (JO L 150, 20.5.2014, p. 168).

(2) Raportul conține o descriere a procedurilor instituite de agenție pentru aplicarea prezentului regulament în timpul operațiunilor maritime și informații privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv informații detaliate privind respectarea drepturilor fundamentale și impactul asupra acestor drepturi, precum și eventualele incidente care au avut loc.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 14

Efectele Deciziei 2010/252/UE

Decizia 2010/252/UE încetează să mai producă efecte de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 657/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului în ceea ce privește competențele delegate și competențele de executare care se conferă Comisiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului ([2]) conferă Comisiei competențe în vederea punerii în aplicare a unor dispoziții din respectivul regulament.

(2) Ca o consecință a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, este necesară alinierea competențelor conferite Comisiei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2173/2005 la articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

(3) În vederea aplicării unora dintre dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2173/2005, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor I, II și III la respectivul regulament. Este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(4) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2173/2005, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei, care să-i permită să evalueze și să aprobe sistemele existente care garantează legalitatea și urmărirea fiabilă a produselor din lemn exportate de țările partenere cu scopul de a deveni baza unei licențe în domeniul aplicării legislației, guvernanței și schimburilor comerciale în domeniul forestier (FLEGT), precum și să adopte modalități de ordin practic și documente eliberate într-un format standard, inclusiv mijloacele posibile pentru acestea (format electronic sau pe hârtie) legate de regimul de licențe FLEGT. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(5) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 ar trebui modificat în consecință,

([1]) Poziția Parlamentului European din 2 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 8 mai 2014.
([2]) Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană (JO L 347, 30.12.2005, p. 1).
([3]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Pentru a se asigura de legalitatea produselor din lemn în cauză, Comisia evaluează sistemele existente care garantează legalitatea și urmărirea fiabilă a produselor din lemn exportate de către țările partenere și adoptă acte de punere în aplicare pentru a le aproba. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (3).

Sistemele aprobate de Comisie pot constitui baza unei licențe FLEGT.

(3) Produsele din lemn din speciile enumerate în anexele A, B și C la Regulamentul (CE) nr. 338/97 al Consiliului (*) sunt exceptate de la cerința prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol.

Comisia reexaminează această exceptare ținând seama de evoluția pieței și de experiența dobândită prin punerea în aplicare a prezentului regulament, prezintă constatările sale Parlamentului European și Consiliului și înaintează, dacă este necesar, propuneri legislative corespunzătoare.

(*) Regulamentul (CE) nr. 338/97 al Consiliului din 9 decembrie 1996 privind protecția speciilor faunei și florei sălbatice prin controlul comerțului cu acestea (JO L 61, 3.3.1997, p. 1)."

2. La articolul 5, alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului articol, Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, procedurile și documentele în format standardizat și prevede inclusiv mijloacele posibile pentru acestea. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (3)."

3. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 10*

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 11a pentru a modifica lista țărilor partenere și a autorităților desemnate să acorde licențe ale acestora, astfel cum este stabilit în anexa I.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 11a pentru a modifica lista produselor din lemn stabilită în anexa II pentru care se aplică regimul de licențe FLEGT. La adoptarea acestor modificări, Comisia ține seama de punerea în aplicare a acordurilor de parteneriat FLEGT. Modificările includ codurile mărfurilor, la nivelul pozițiilor de patru cifre sau al subpozițiilor de șase cifre ale versiunii actuale a anexei I la Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 11a pentru a modifica lista produselor din lemn stabilită în anexa III pentru care se aplică regimul de licențe FLEGT. La adoptarea acestor modificări, Comisia ține seama de punerea în aplicare a acordurilor de parteneriat FLEGT. Modificările includ codurile mărfurilor, la nivelul pozițiilor de patru cifre sau al subpozițiilor de șase cifre ale versiunii actuale a anexei I la Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, și se aplică numai pentru țările partenere corespondente menționate în anexa III."

4. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru aplicarea reglementărilor forestiere, guvernare și schimburi comerciale (FLEGT). Comitetul reprezintă un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).";

(b) alineatul (2) se elimină;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.";

(d) alineatul (4) se elimină.

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 10 alineatele (1), (2) și (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 30 iunie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea competențelor menționată la articolul 10 alineatele (1), (2) și (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 10 alineatele (1), (2) și (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Termenul respectiv se prelungește cu patru luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

DECLARAȚIA COMISIEI

În contextul prezentului regulament, Comisia reamintește angajamentul pe care și l-a asumat la punctul 15 din Acordul-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană de a furniza Parlamentului informații și documentație complete cu privire la reuniunile desfășurate de aceasta cu experți naționali în cadrul activității sale de pregătire a actelor delegate.

REGULAMENTUL (UE) NR. 658/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

privind taxele datorate Agenției Europene pentru Medicamente pentru desfășurarea de activități de farmacovigilență cu privire la medicamentele de uz uman

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114 și articolul 168 alineatul (4) litera (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Veniturile Agenției Europene pentru Medicamente („agenția") constau dintr-o contribuție a Uniunii și din taxele plătite de întreprinderi pentru obținerea și menținerea autorizațiilor de introducere pe piață ale Uniunii, precum și pentru alte servicii menționate la articolul 67 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(2) Dispozițiile privind farmacovigilența medicamentelor de uz uman („medicamente") prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 726/2004 și în Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]) au fost modificate prin Directiva 2010/84/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]), prin Regulamentul (UE) nr. 1235/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), prin Directiva 2012/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([7]) și prin Regulamentul (UE) nr. 1027/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]). Aceste modificări prevăd noi sarcini de farmacovigilență pentru agenție, inclusiv proceduri de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii, monitorizarea literaturii de specialitate și îmbunătățirea instrumentelor de tehnologie a informației. În plus, modificările respective stipulează că agenția ar trebui să aibă posibilitatea de a finanța aceste activități din taxele percepute de la titularii de autorizații de introducere pe piață. În consecință, ar trebui create noi tipuri de taxe pentru a acoperi noile sarcini specifice ale agenției.

([1]) JO C 67, 6.3.2014, p. 92.
([2]) Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 mai 2014.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 726/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie 2004 de stabilire a procedurilor comunitare privind autorizarea și supravegherea medicamentelor de uz uman și veterinar și de instituire a unei Agenții Europene pentru Medicamente (JO L 136, 30.4.2004, p. 1).
([4]) Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO L 311, 28.11.2001, p. 67).
([5]) Directiva 2010/84/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2010 de modificare, în ceea ce privește farmacovigilența, a Directivei 2001/83/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO L 348, 31.12.2010, p. 74).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 1235/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2010 privind modificarea, în ceea ce privește farmacovigilența medicamentelor de uz uman, a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 de stabilire a procedurilor comunitare privind autorizarea și supravegherea medicamentelor de uz uman și veterinar și de instituire a unei Agenții Europene pentru Medicamente și a Regulamentului (CE) nr. 1394/2007 privind medicamentele pentru terapie avansată (JO L 348, 31.12.2010, p. 1).
([7]) Directiva 2012/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de modificare a Directivei 2001/83/CE în ceea ce privește farmacovigilența (JO L 299, 27.10.2012, p. 1).
([8]) Regulamentul (UE) nr. 1027/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 în ceea ce privește farmacovigilența (JO L 316, 14.11.2012, p. 38).

(3) Pentru a da posibilitatea agenției să perceapă taxe pentru aceste noi sarcini de farmacovigilență și în așteptarea unei revizuiri legislative integrale a regimului taxelor în sectorul medicamentelor, ar trebui adoptat prezentul regulament. Taxele prevăzute în prezentul regulament ar trebui să poată fi aplicabile fără a aduce niciun prejudiciu taxelor prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 297/95 al Consiliului ([1]).

(4) Prezentul regulament ar trebui să se bazeze pe dublul temei juridic al articolului 114 și al articolului 168 alineatul (4) litera (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Acesta are ca scop finanțarea activităților de farmacovigilență care contribuie la realizarea unei piețe interne pentru medicamente, bazându-se pe un nivel ridicat de protecție a sănătății. În același timp, regulamentul urmărește să asigure că există resurse financiare care să susțină activitățile menite să abordeze preocupările comune privind siguranța, în vederea menținerii unor standarde ridicate de calitate, de siguranță și de eficiență pentru medicamente. Ambele obiective sunt urmărite simultan și sunt indisociabil legate, niciunul nefiind secundar în raport cu celălalt.

(5) Ar trebui stabilite structura și cuantumurile taxelor pentru activitățile de farmacovigilență colectate de agenție, precum și condițiile de plată. Structura taxelor ar trebui să fie cât mai ușor de aplicat posibil, pentru a reduce la minimum sarcina administrativă aferentă.

(6) În conformitate cu Declarația comună a Parlamentului European, a Consiliului UE și a Comisiei Europene din 19 iulie 2012 privind agențiile descentralizate, pentru organismele ale căror venituri se constituie din taxe și impozite în plus față de contribuția Uniunii, taxele ar trebui să fie stabilite la un nivel care să permită evitarea unui deficit sau a unei acumulări semnificative de excedente și să fie revizuite atunci când nu este cazul. Prin urmare, taxele prevăzute în prezentul regulament ar trebui să se bazeze pe o evaluare a estimărilor și a prognozelor agenției în ceea ce privește volumul său de muncă și costurile aferente și pe o evaluare a costurilor activităților desfășurate de autoritățile competente din statele membre care acționează în calitate de raportori și, după caz, coraportori, în conformitate cu articolul 61 alineatul (6) și articolul 62 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004, precum și cu articolele 107e, 107j și 107q din Directiva 2001/83/CE.

(7) Taxele prevăzute în prezentul regulament ar trebui să fie transparente, echitabile și proporționale cu activitățile desfășurate. Informațiile referitoare la aceste taxe ar trebui să fie publice. Orice revizuire viitoare a taxelor pentru activități de farmacovigilență sau a altor taxe percepute de agenție ar trebui să se bazeze pe o evaluare transparentă și independentă a costurilor agenției și a costurilor sarcinilor îndeplinite de autoritățile naționale competente.

(8) Prezentul regulament ar trebui să reglementeze doar taxele care urmează să fie percepute de agenție, în timp ce competența de a stabili eventualele taxe percepute de autoritățile naționale competente ar trebui să revină statelor membre, inclusiv în ceea ce privește sarcinile de detectare a semnalelor. Titularii de autorizații de introducere pe piață nu ar trebui să fie taxați de două ori pentru aceeași activitate de farmacovigilență. În consecință, statele membre nu ar trebui să perceapă taxe pentru activitățile care se încadrează în sfera de aplicare a prezentului regulament.

(9) Din motive legate de previzibilitate și de claritate, cuantumurile taxelor ar trebui stabilite în euro.

(10) În temeiul prezentului regulament ar trebui percepute două tipuri diferite de taxe, pentru a lua în considerare diversitatea sarcinilor agenției și ale raportorilor și, după caz, ale coraportorilor. În primul rând, taxele pentru procedurile de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii ar trebui percepute de la acei titulari de autorizații de introducere pe piață ale căror medicamente fac parte din procedură. Respectivele proceduri vizează evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța, evaluarea studiilor de siguranță postautorizare și evaluările realizate în contextul raportărilor inițiate în urma evaluării datelor privind farmacovigilența. În al doilea rând, ar trebui percepută o taxă anuală pentru alte activități de farmacovigilență desfășurate de agenție de care beneficiază în general titularii de autorizații de introducere pe piață. Respectivele activități vizează tehnologia informației, în special întreținerea bazei de date „Eudravigilance" menționată la articolul 24 din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 și monitorizarea literaturii de specialitate selectate.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 297/95 al Consiliului din 10 februarie 1995 privind taxele datorate Agenției Europene pentru Evaluarea Medicamentelor (JO L 35, 15.2.1995, p. 1).

(11) Titularii de autorizații de introducere pe piață pentru medicamentele autorizate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 726/2004 plătesc deja agenției o taxă anuală pentru menținerea autorizațiilor lor, care include activități de farmacovigilență acoperite de taxa anuală stabilită prin prezentul regulament. Pentru a se evita dubla taxare pentru respectivele activități de farmacovigilență ale agenției, taxa anuală stabilită prin prezentul regulament nu ar trebui percepută pentru autorizațiile de introducere pe piață acordate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 726/2004.

(12) Activitățile desfășurate la nivelul Uniunii privind evaluarea unor studii de siguranță postautorizare noninterventionale impuse de agenție sau de autoritatea națională competentă, care urmează să fie efectuate în mai multe state membre și al căror protocol trebuie aprobat de Comitetul pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență, implică supravegherea respectivelor studii, inclusiv evaluarea proiectului de protocol și evaluarea rapoartelor finale privind studiile. Prin urmare, taxa percepută pentru această procedură ar trebui să acopere toate activitățile legate de studiul în cauză. Deoarece legislația privind farmacovigilența încurajează realizarea de studii de siguranță postautorizare comune, titularii de autorizații de introducere pe piață ar trebui să împartă taxa aplicabilă în cazul în care este prezentat un studiu comun. Pentru a se evita dubla taxare, titularii de autorizații de introducere pe piață cărora li se percepe taxa pentru evaluarea unor astfel de studii de siguranță postautorizare ar trebui scutiți de orice altă taxă percepută de agenție sau de o autoritate națională competentă pentru prezentarea respectivelor studii.

(13) Pentru evaluările lor, raportorii se bazează pe evaluările științifice și pe resursele autorităților naționale competente, în timp ce agenției îi revine responsabilitatea de a coordona resursele științifice existente puse la dispoziția sa de statele membre. Având în vedere această constatare și pentru a asigura existența resurselor adecvate pentru evaluările științifice privind procedurile de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii, agenția ar trebui să remunereze serviciile de evaluare științifică furnizate de către raportorii și, după caz, de către coraportorii desemnați de statele membre ca membri ai Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență menționat la articolul 56 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 sau, dacă este relevant, de către raportorii și coraportorii din cadrul grupului de coordonare menționat la articolul 27 din Directiva 2001/83/CE. Nivelul remunerației pentru serviciile furnizate de respectivii raportori și coraportori ar trebui să se bazeze exclusiv pe estimările volumului de lucru implicat și ar trebui luat în considerare pentru stabilirea nivelului taxelor pentru procedurile de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii. Ca exemplu de bune practici, în contextul raportărilor inițiate în urma evaluării datelor privind farmacovigilența, este de menționat faptul că Comitetul pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență încearcă, în general, să evite numirea în calitate de raportor a membrului numit de statul membru care a inițiat procedura de raportare.

(14) Taxele ar trebui percepute într-un mod echitabil de la toți titularii de autorizații de introducere pe piață. Prin urmare, ar trebui stabilită o unitate de facturare indiferent de procedura în temeiul căreia a fost autorizat medicamentul, fie în temeiul Regulamentului (CE) nr. 726/2004, fie în temeiul Directivei 2001/83/CE și indiferent de modul în care numerele de autorizare sunt atribuite de statele membre sau de Comisie. Respectivul obiectiv este atins prin stabilirea unității de facturare pe baza substanței/substanțelor active și a formei farmaceutice a medicamentelor, care sunt supuse obligației de a fi înregistrate în baza de date prevăzută la articolul 57 alineatul (1) al doilea paragraf litera (l) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004, pe baza informațiilor incluse în lista tuturor medicamentelor autorizate în Uniune menționată la articolul 57 alineatul (2) din respectivul regulament. Substanța (substanțele) activă(active) nu ar trebui luată(luate) în considerare la stabilirea unității de facturare pentru medicamentele homeopatice autorizate și pentru medicamentele pe bază de plante autorizate.

(15) Pentru a ține seama de domeniul de aplicare al autorizațiilor de introducere pe piață pentru medicamente acordate titularilor de autorizații de introducere pe piață, numărul unităților de facturare corespunzătoare autorizațiilor respective ar trebui să ia în considerare numărul de state membre în care autorizația de introducere pe piață este valabilă.

(16) Conform politicii Uniunii de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii, ar trebui aplicate taxe reduse întreprinderilor mici și mijlocii în sensul Recomandării 2003/361/CE a Comisiei [1]. Taxele respective ar trebui să fie stabilite în așa fel încât să se țină seama în mod corespunzător de capacitatea întreprinderilor mici și mijlocii de a plăti. În concordanță cu acea politică, microîntreprinderile în sensul respectivei recomandări ar trebui să fie scutite de toate taxele prevăzute în prezentul regulament.

[1] Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definiția microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

(17) Medicamentele generice, medicamentele autorizate conform dispozițiilor privind utilizarea medicală bine stabilită, medicamentele homeopatice autorizate și medicamentele pe bază de plante autorizate ar trebui să facă obiectul unei taxe anuale reduse, deoarece respectivele medicamente au în general un profil de siguranță bine stabilit. Cu toate acestea, în cazurile în care aceste medicamente fac parte din oricare dintre procedurile de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii, ar trebui percepută întreaga taxă pentru activitățile implicate.

(18) Medicamentele homeopatice și medicamentele pe bază de plante înregistrate în conformitate cu articolul 14 și, respectiv, cu articolul 16a din Directiva 2001/83/CE ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament, întrucât activitățile de farmacovigilență pentru respectivele medicamente sunt efectuate de statele membre. În plus, medicamentele a căror introducere pe piață este autorizată în conformitate cu articolul 126a din Directiva 2001/83/CE ar trebui de asemenea excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

(19) Pentru a se evita un volum de muncă administrativă disproporționat pentru agenție, ar trebui aplicate reducerile de taxă și scutirile de taxă prevăzute în prezentul regulament pe baza unei declarații a titularului autorizației de introducere pe piață care atestă că are dreptul la o astfel de reducere sau scutire de taxă. Furnizarea de informații incorecte ar trebui descurajată prin aplicarea unei majorări a cuantumului taxei aplicabile în aceste circumstanțe.

(20) Din motive de coerență, termenele de plată a taxelor percepute în temeiul prezentului regulament ar trebui stabilite ținând cont de termenele pentru procedurile privind farmacovigilența prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 726/2004 și în Directiva 2001/83/CE.

(21) Cuantumurile taxelor și ale remunerației raportorilor și coraportorilor prevăzute în prezentul regulament ar trebui adaptate, după caz, pentru a lua în considerare inflația. În acest scop, ar trebui utilizat indicele european al prețurilor de consum publicat de către Eurostat, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2494/95 al Consiliului ([1]). În vederea unei astfel de ajustări, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(22) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume asigurarea finanțării adecvate a activităților de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere dimensiunea acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.

(23) Din motive legate de previzibilitate, de securitate juridică și de proporționalitate, taxa anuală pentru sistemele de tehnologia informației și pentru monitorizarea literaturii de specialitate ar trebui să fie percepută pentru prima dată la 1 iulie 2015,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică taxelor pentru activitățile de farmacovigilență privind medicamentele de uz uman („medicamentele") autorizate în Uniune în temeiul Regulamentului (CE) nr. 726/2004 și al Directivei 2001/83/CE și care sunt percepute de Agenția Europeană pentru Medicamente („agenția") de la titularii de autorizații de introducere pe piață.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 2494/95 al Consiliului din 23 octombrie 1995 privind indicii armonizați ai prețurilor de consum (JO L 257, 27.10.1995, p. 1).

(2) Medicamentele homeopatice și medicamentele pe bază de plante înregistrate în conformitate cu articolul 14 și, respectiv, cu articolul 16a din Directiva 2001/83/CE și medicamentele a căror introducere pe piață este autorizată în conformitate cu articolul 126a din Directiva 2001/83/CE sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

(3) Prezentul regulament stabilește activitățile de farmacovigilență desfășurate la nivelul Uniunii pentru care sunt datorate agenției taxele, cuantumurile și modalitățile de plată ale respectivelor taxe, precum și nivelurile remunerației plătite de către agenție raportorilor și, după caz, coraportorilor pentru serviciile furnizate.

(4) Microîntreprinderile sunt scutite de plata oricărei taxe prevăzute în temeiul prezentului regulament.

(5) Taxele prevăzute în prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere taxelor stipulate în Regulamentul (CE) nr. 297/95.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „unitate de facturare" desemnează o unitate definită de o combinație unică a următorului set de date care rezultă din informațiile privind toate medicamentele autorizate în Uniune și deținute de agenție și care este în conformitate cu obligația titularilor de autorizații de introducere pe piață menționată la articolul 57 alineatul (2) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 de a prezenta aceste informații în baza de date menționată la articolul 57 alineatul (1) al doilea paragraf litera (l) din respectivul regulament:

   (a) denumirea medicamentului, astfel cum este definită la articolul 1 punctul 20 din Directiva 2001/83/CE;

   (b) titularul autorizației de introducere pe piață;

   (c) statul membru în care autorizația de introducere pe piață este valabilă;

   (d) substanța activă sau o combinație de substanțe active;

   (e) forma farmaceutică.

   Litera (d) de la primul paragraf nu se aplică medicamentelor homeopatice autorizate sau al medicamentelor pe bază de plante autorizate, astfel cum sunt definite la articolul 1 punctele 5 și 30 din Directiva 2001/83/CE;

2. „întreprindere mijlocie" desemnează o întreprindere mijlocie în sensul Recomandării 2003/361/CE;

3. „întreprindere mică" desemnează o întreprindere mică în sensul Recomandării 2003/361/CE;

4. „microîntreprindere" desemnează o microîntreprindere în sensul Recomandării 2003/361/CE.

Articolul 3

Tipuri de taxe

(1) Taxele pentru activitățile de farmacovigilență constau în următoarele:

(a) taxe pentru procedurile desfășurate la nivelul Uniunii prevăzute la articolele 4, 5 și 6;

(b) o taxă anuală prevăzută la articolul 7.

(2) În cazul în care o taxă este percepută de agenție în conformitate cu alineatul (1) litera (a) din prezentul articol, agenția plătește remunerații, în conformitate cu articolul 9, autorităților naționale competente:

(a) pentru serviciile furnizate de raportorii și, după caz, de coraportorul/coraportorii din cadrul Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență, numiți membri ai respectivului comitet de către statele membre;

(b) pentru activitățile desfășurate de statele membre care acționează în calitate de raportori și, după caz, coraportori în grupul de coordonare.

Articolul 4

Taxe pentru evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța

(1) Agenția percepe o taxă pentru evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța menționate la articolele 107e și 107g din Directiva 2001/83/CE și la articolul 28 din Regulamentul (CE) nr. 726/2004.

(2) Cuantumul taxei și cuantumul corespunzător al remunerației autorității naționale competente în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) sunt prevăzute la punctul 1 din partea I din anexă.

(3) În cazul în care doar un titular al autorizației de introducere pe piață este supus obligației de a prezenta un raport periodic actualizat privind siguranța în contextul procedurilor menționate la alineatul (1), agenția percepe cuantumul total al taxei aplicabile de la respectivul titular al autorizației de introducere pe piață.

(4) În cazul în care doi sau mai mulți titulari de autorizații de introducere pe piață sunt supuși obligației de a prezenta rapoarte periodice actualizate privind siguranța în contextul procedurilor menționate la alineatul (1), agenția împarte cuantumul total al taxei între respectivii titulari de autorizații de introducere pe piață în conformitate cu punctul 2 din partea I din anexă.

(5) În cazul în care titularul autorizației de introducere pe piață menționat la alineatele (3) și (4) este o întreprindere mică sau mijlocie, cuantumul care trebuie plătit de titularul autorizației de introducere pe piață se reduce astfel cum se prevede la punctul 3 din partea I din anexă.

(6) Agenția percepe taxa în temeiul prezentului articol prin emiterea unei facturi către fiecare titular al autorizației de introducere pe piață în cauză. Taxa este datorată la data începerii procedurii de evaluare a raportului periodic actualizat privind siguranța. Taxele datorate în temeiul prezentului articol sunt plătite agenției în termen de 30 de zile calendaristice de la data facturii.

Articolul 5

Taxa pentru evaluarea studiilor de siguranță postautorizare

(1) Agenția percepe o taxă pentru evaluarea efectuată în temeiul articolelor 107n -107q din Directiva 2001/83/CE și al articolului 28b din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 asupra studiilor de siguranță postautorizare menționate la articolul 21a litera (b) și la articolul 22a alineatul (1) litera (a) din Directiva 2001/83/CE și la articolul 9 alineatul (4) litera (cb) și la articolul 10a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004, care sunt efectuate în mai multe state membre.

(2) Cuantumul taxei și cuantumul corespunzător al remunerației autorității naționale competente în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) sunt prevăzute la punctul 1 din partea II din anexă.

(3) În cazul în care obligația de a realiza un studiu de siguranță postautorizare este impusă mai multor titulari de autorizații de introducere pe piață, aceleași îngrijorări vizează mai multe medicamente, și titularii de autorizații de introducere pe piață implicați realizează un studiu comun de siguranță postautorizare, cuantumul care trebuie plătit de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață este perceput astfel cum se prevede la punctul 2 din partea II din anexă.

(4) În cazul în care obligația de a realiza un studiu de siguranță postautorizare este impusă unui titular al autorizației de introducere pe piață care este o întreprindere mică sau mijlocie, cuantumul care trebuie plătit de titularul autorizației de introducere pe piață se reduce astfel cum se prevede la punctul 3 din partea II din anexă.

(5) Agenția percepe taxa prin emiterea a două facturi către fiecare titular al autorizației de introducere pe piață în cauză, una pentru evaluarea proiectului de protocol și una pentru evaluarea raportului final privind studiul. Partea relevantă a taxei este datorată la începerea procedurii pentru evaluarea proiectului de protocol și la începerea procedurii pentru evaluarea raportului final privind studiul și se plătește agenției în termen de 30 de zile calendaristice de la data facturii respective.

(6) Titularii de autorizații de introducere pe piață cărora li se percepe taxa în temeiul prezentului articol sunt scutiți de la plata oricărei alte taxe percepute de agenție sau de o autoritate națională competentă pentru prezentarea studiilor menționate la alineatul (1).

Articolul 6

Taxa pentru evaluările realizate în contextul raportărilor inițiate în urma evaluării datelor privind farmacovigilența

(1) Agenția percepe o taxă pentru evaluarea realizată în contextul unei proceduri inițiate în urma evaluării datelor privind farmacovigilența în temeiul articolului 31 alineatul (1) al doilea paragraf, al articolului 31 alineatul (2) și al articolelor 107i-107k din Directiva 2001/83/CE sau în temeiul articolului 20 alineatul (8) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004.

(2) Cuantumul taxei și cuantumul corespunzător al remunerației autorității naționale competente în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) sunt prevăzute la punctul 1 din partea III din anexă.

(3) În cazul în care doar un titular al autorizației de introducere pe piață este implicat în procedura menționată la alineatul (1) din prezentul articol, agenția percepe cuantumul total al taxei de la respectivul titular al autorizației de introducere pe piață, astfel cum se prevede la punctul 1 din partea III din anexă, cu excepția cazurilor menționate la alineatul (5) din prezentul articol.

(4) În cazul în care doi sau mai mulți titulari de autorizații de introducere pe piață sunt implicați în procedura menționată la alineatul (1) din prezentul articol, agenția împarte cuantumul total al taxei între respectivii titulari de autorizații de introducere pe piață, în conformitate cu punctul 2 din partea III din anexă.

(5) În cazul în care procedura menționată la alineatul (1) din prezentul articol implică o substanță sau o combinație de substanțe și un titular al autorizației de introducere pe piață, agenția percepe un cuantum redus al taxei pentru respectivul titular al autorizației de introducere pe piață și remunerează autoritatea națională competentă pentru serviciul furnizat de raportor sau de coraportor, astfel cum se prevede la punctul 3 din partea III din anexă. În cazul în care respectivul titular al autorizației de introducere pe piață este o întreprindere mică sau mijlocie, cuantumul care trebuie plătit se reduce astfel cum se prevede la punctul 3 din partea III din anexă.

(6) În cazul în care titularul autorizației de introducere pe piață menționat la alineatele (3) și (4) din prezentul articol este o întreprindere mică sau mijlocie, cuantumul care trebuie plătit de titularul autorizației de introducere pe piață se reduce astfel cum se prevede la punctul 4 din partea III din anexă.

(7) Agenția percepe taxa prin emiterea unei facturi separate către fiecare titular al autorizației de introducere pe piață implicat în procedură. Taxa este datorată la data începerii procedurii. Taxele datorate în temeiul prezentului articol sunt plătite agenției în termen de 30 de zile calendaristice de la data facturii.

Articolul 7

Taxa anuală pentru sistemele de tehnologie a informației și pentru monitorizarea literaturii de specialitate

(1) Pentru activitățile sale de farmacovigilență referitoare la sistemele de tehnologie a informației prevăzute la articolul 24, la articolul 25a, la articolul 26, la articolul 57 alineatul (1) al doilea paragraf litera (l), la articolul 57 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 și la monitorizarea literaturii de specialitate selectate în temeiul articolului 27 din regulamentul respectiv, agenția percepe o dată pe an o taxă astfel cum se prevede la punctul 1 din partea IV din anexă („taxa anuală").

(2) Taxa anuală este percepută de la titularii de autorizații de introducere pe piață pentru toate medicamentele autorizate în Uniune în conformitate cu Directiva 2001/83/CE, pe baza unităților de facturare corespunzătoare respectivelor medicamente. Unitățile de facturare corespunzătoare medicamentelor autorizate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 726/2004 nu fac obiectul taxei anuale.

Cuantumul total al taxei anuale care trebuie plătit de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață este calculat de agenție pe baza unităților de facturare care corespund informațiilor înregistrate la data de 1 iulie a fiecărui an. Cuantumul respectiv acoperă perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie din anul în cauză.

(3) În cazul în care titularul autorizației de introducere pe piață este o întreprindere mică sau mijlocie, cuantumul taxei anuale care trebuie plătit de titularul autorizației de introducere pe piață se reduce astfel cum se prevede la punctul 2 din partea IV din anexă.

(4) O taxă anuală care a fost redusă astfel cum se prevede la punctul 3 din partea IV din anexă, se aplică în cazul medicamentelor menționate la articolul 10 alineatul (1) și la articolul 10a din Directiva 2001/83/CE, al medicamentelor homeopatice autorizate și al medicamentelor pe bază de plante autorizate.

(5) În cazul în care titularul autorizației de introducere pe piață a medicamentelor menționate la alineatul (4) este o întreprindere mică sau mijlocie, se aplică numai reducerea stipulată la alineatul (3).

(6) Taxa anuală este datorată la data de 1 iulie a fiecărui an pentru anul calendaristic respectiv.

Taxele datorate în temeiul prezentului articol se plătesc în termen de 30 zile calendaristice de la data facturării.

(7) Agenția reține veniturile din taxa anuală.

Articolul 8

Reduceri de taxă și scutiri de taxă

(1) Orice titular al unei autorizații de introducere pe piață care declară că deține statutul de întreprindere mică sau mijlocie și care are dreptul la o reducere a taxei în temeiul articolului 4 alineatul (5), al articolului 5 alineatul (4), al articolului 6 alineatul (5), al articolului 6 alineatul (6) sau al articolului 7 alineatul (3), prezintă agenției o declarație în acest sens în termen de 30 de zile calendaristice de la data facturii de la agenție. Agenția aplică reducerea de taxă pe baza declarației respective.

(2) Orice titular al unei autorizației de introducere pe piață care declară că deține statutul de microîntreprindere și că are dreptul la scutire de taxă în temeiul articolului 1 alineatul (4) prezintă agenției o declarație în acest sens în termen de 30 de zile calendaristice de la data facturii de la agenție. Agenția aplică scutirea de taxă pe baza respectivei declarații.

(3) Orice titular al unei autorizației de introducere pe piață care declară că are dreptul la o reducere a taxei anuale în temeiul articolului 7 alineatul (4) prezintă agenției o declarație în acest sens. Agenția publică orientări privind modul de formulare a acestei declarații de către titularul autorizației de introducere pe piață. Agenția aplică reducerea de taxă pe baza declarației respective. În cazul în care declarația este prezentată de titularul autorizației de introducere pe piață după primirea facturii de la agenție, declarația trebuie prezentată în termen de 30 de zile calendaristice de la data respectivei facturi.

(4) Agenția poate solicita, în orice moment, dovada îndeplinirii condițiilor pentru o reducere de taxă sau pentru o scutire de taxă. În acest caz, titularul autorizației de introducere pe piață care declară sau care a declarat că are dreptul la o reducere de taxă sau la o scutire de taxă în temeiul prezentului regulament furnizează agenției în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea solicitării agenției, informațiile necesare pentru a permite agenției să verifice îndeplinirea condițiilor respective.

(5) În cazul în care un titular al autorizației de introducere pe piață care declară sau a declarat că are dreptul la o reducere de taxă sau la o scutire de taxă în temeiul prezentului regulament nu demonstrează că are dreptul la o astfel de reducere sau de scutire, cuantumul taxei stipulat în anexă este majorat cu 10 %, iar agenția percepe cuantumul integral aplicabil rezultat sau, dacă este cazul, soldul aferent cuantumului integral aplicabil rezultat.

Articolul 9

Plata remunerației de către agenție către autoritățile naționale competente

(1) Agenția remunerează autoritățile naționale competente pentru serviciile furnizate de către raportori și, după caz, de către coraportori în conformitate cu articolul 3 alineatul (2), în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care statul membru a desemnat un membru al Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență care acționează în calitate de raportor și, după caz, de coraportor pentru evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța menționate la articolul 4;

(b) în cazul în care grupul de coordonare a desemnat un stat membru care acționează în calitate de raportor și, după caz, de coraportor în contextul evaluării rapoartelor periodice actualizate privind siguranța menționate la articolul 4;

(c) în cazul în care statul membru a desemnat un membru al Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență care acționează în calitate de raportor și, după caz, coraportor pentru evaluarea studiilor de siguranță postautorizare menționate la articolul 5;

(d) în cazul în care statul membru a desemnat un membru al Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență care acționează în calitate de raportor și, după caz, coraportor pentru raportările menționate la articolul 6.

În cazul în care Comitetul pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență sau grupul de coordonare hotărăște să desemneze un coraportor, remunerația raportorului și a coraportorului se stabilește în conformitate cu părțile I, II și III din anexă.

(2) Cuantumurile corespunzătoare remunerației pentru fiecare dintre activitățile enumerate la primul paragraf de la alineatul (1) de la prezentul articol sunt prevăzute în părțile I, II și III din anexă.

(3) Remunerația prevăzută la alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (d) se plătește numai după punerea la dispoziția agenției a raportului de evaluare final destinat unei recomandări prevăzute a fi adoptată de către Comitetul pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență. Remunerația pentru evaluarea studiilor de siguranță postautorizare menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) se plătește în două tranșe. Prima tranșă privind evaluarea proiectului de protocol și a doua tranșă privind evaluarea raportului final privind studiul se plătesc după ce respectivele rapoarte finale de evaluare au fost prezentate Comitetului pentru evaluarea riscurilor în farmacovigilență.

(4) Remunerația pentru serviciile furnizate de raportor și de coraportor și pentru orice susținere științifică și tehnică conexă nu aduce atingere obligației statelor membre de a se abține să transmită membrilor și experților din cadrul Comitetului pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență instrucțiuni incompatibile cu sarcinile individuale care le revin acestora în calitate de raportor sau de coraportor, sau incompatibile cu sarcinile și responsabilitățile agenției.

(5) Remunerația este plătită conform contractului scris menționat la articolul 62 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 726/2004. Orice comision bancar aferent plății respectivei remunerații este suportat de agenție.

Articolul 10

Modalitatea de plată a taxei

(1) Taxele se plătesc în euro.

(2) Plata taxelor se efectuează numai după primirea de către titularul autorizației de introducere pe piață a unei facturi emise de agenție.

(3) Plata taxelor se efectuează prin transfer bancar în contul agenției. Orice comision bancar aferent plății este suportat de titularul autorizației de introducere pe piață.

Articolul 11

Identificarea plății taxei

La fiecare plată, titularul autorizației de introducere pe piață indică numărul de referință al facturii. În cazul plăților efectuate printr-un sistem de plată online, numărul de referință este numărul generat automat de sistemul de facturare al agenției.

Articolul 12

Data plății taxei

Data la care cuantumul integral al plății este depus în contul bancar al agenției este considerată a fi data la care s-a efectuat plata. Se consideră că termenul de plată este respectat numai atunci când cuantumul integral al taxei datorate a fost plătit la timp.

Articolul 13

Rambursarea cuantumurilor plătite în exces

Cuantumurile plătite în exces față de taxa datorată sunt rambursate de către agenție titularului autorizației de introducere pe piață, cu excepția unei convenții exprese diferite cu titularul autorizației de introducere pe piață. Cu toate acestea, în cazul în care un cuantum plătit în exces este mai mic de 100 EUR, iar titularul autorizației de introducere pe piață implicat nu a solicitat în mod expres rambursarea, cuantumul plătit în exces nu se rambursează.

Articolul 14

Estimarea provizorie a bugetului agenției

Atunci când realizează o estimare a veniturilor și a cheltuielilor pentru următorul exercițiu financiar în conformitate cu articolul 67 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 726/2004, agenția include informații detaliate privind veniturile din taxele aferente activităților de farmacovigilență. Aceste informații fac deosebirea între taxa anuală și taxele pentru fiecare procedură menționată la articolul 3 alineatul (1) litera (a). Agenția furnizează, de asemenea, informații analitice specifice privind veniturile și cheltuielile sale aferente activităților de farmacovigilență, permițând distincția dintre taxa anuală și taxele pentru fiecare dintre procedurile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (a).

Articolul 15

Transparență și monitorizare

(1) Cuantumurile și nivelurile stabilite în părțile I-IV din anexă sunt publicate pe site-ul agenției.

(2) Directorul executiv al agenției furnizează, în cadrul raportului anual de activitate prezentat Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi, informații privind componentele care pot avea un impact asupra costurilor care urmează să fie acoperite de taxele prevăzute în prezentul regulament. Aceste informații includ o defalcare a costurilor aferente anului anterior și o prognoză pentru anul următor. Agenția publică, totodată, o sinteză a acestor informații în raportul său anual.

(3) De asemenea, directorul executiv al agenției furnizează o dată pe an Comisiei și consiliului de administrație informațiile privind performanțele stipulate în partea V din anexă pe baza indicatorilor de performanță menționați la alineatul (4) de la prezentul articol.

(4) Până la 18 iulie 2015, agenția adoptă un set de indicatori de performanță luând în considerare informațiile enumerate în partea V din anexă.

(5) Rata inflației măsurată cu ajutorul indicelui european al prețurilor de consum publicat de către Eurostat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2494/95 este monitorizată în raport cu cuantumurile stabilite în anexă. Monitorizarea are loc pentru prima dată după aplicarea prezentului regulament pe parcursul unui întreg an calendaristic și, ulterior, are loc anual.

(6) Atunci când se justifică în contextul monitorizării prevăzute la alineatul (5) din prezentul articol, Comisia adoptă acte delegate prin care ajustează cuantumurile taxelor și cuantumurile remunerației raportorilor și coraportorilor menționate în părțile I-IV din anexă. În cazul în care actul delegat intră în vigoare înainte de 1 iulie, respectivele ajustări produc efecte de la 1 iulie. În cazul în care actul delegat intră în vigoare după 30 iunie, acestea produc efecte de la data intrării în vigoare a actului delegat.

Articolul 16

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 15 alineatul (6) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 17 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit, cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 15 alineatul (6) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 15 alineatul (6) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 17

Dispoziții tranzitorii

Taxele menționate la articolele 4, 5 și 6 nu se aplică acelor proceduri desfășurate la nivelul Uniunii pentru care evaluarea a început înainte de 26 august 2014.

Articolul 18

Intrarea în vigoare și aplicarea

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Taxa anuală menționată la articolul 7 se percepe pentru prima dată la 1 iulie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXĂ

PARTEA I

TAXA PENTRU EVALUAREA RAPOARTELOR PERIODICE ACTUALIZATE PRIVIND SIGURANȚA MENȚIONATĂ LA ARTICOLUL 4

1. Taxa pentru evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța este de 19 500 EUR pentru fiecare procedură. Din acest cuantum, remunerația raportorului este de 13 100 EUR. Respectiva remunerație se împarte, după caz, între raportor și coraportor(i).

2. Pentru a calcula cuantumul care urmează să fie perceput de la fiecare titular al autorizației de introducere pe piață în aplicarea articolului 4 alineatul (4), agenția calculează proporția de unități de facturare deținute de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață implicat din numărul total de unități de facturare ale tuturor titularilor de autorizații de introducere pe piață implicați în procedură.

   Cuantumul datorat de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață se calculează prin:

   (a) împărțirea cuantumului total al taxei între titularii de autorizații de introducere pe piață implicați proporțional cu numărul de unități de facturare; și

   (b) aplicarea ulterioară a reducerii de taxă prevăzute la punctul 3 din prezenta parte și a scutirii de taxă menționate la articolul 1 alineatul (4), după caz.

3. În aplicarea articolului 4 alineatul (5), întreprinderile mici și mijlocii plătesc 60 % din cuantumul aplicabil.

4. În cazul în care se aplică reduceri de taxă și scutiri de taxă, remunerația raportorului și, după caz, a coraportorului(coraportorilor) se ajustează, de asemenea, în mod proporțional. În cazul în care agenția colectează ulterior întregul cuantum aplicabil incluzând majorarea de 10 % prevăzută la articolul 8 alineatul (5), remunerația raportorului și, după caz, a coraportorului (coraportorilor) se ajustează, de asemenea, în mod proporțional.

PARTEA II

TAXA PENTRU EVALUAREA STUDIILOR DE SIGURANȚĂ POSTAUTORIZARE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 5

1. Taxa pentru evaluarea fiecărui studiu de siguranță postautorizare este de 43 000 EUR, care urmează să fie plătită în două tranșe după cum urmează:

   (a) 17 200 EUR, până la data începerii procedurii de evaluare a proiectului de protocol menționată la articolul 107n din Directiva 2001/83/CE; din acest cuantum, remunerația raportorului este de 7 280 EUR și această remunerație se împarte, după caz, între raportor și coraportor/coraportori;

   (b) 25 800 EUR, până la data începerii procedurii de evaluare a raportului final privind studiile de către Comitetul pentru evaluarea riscurilor în materie de farmacovigilență, astfel cum se menționează la articolul 107p din Directiva 2001/83/CE; din acest cuantum, remunerația raportorului este de 10 920 EUR și această remunerație se împarte, după caz, între raportor și coraportor/coraportori.

2. În cazul în care titularii de autorizații de introducere pe piață realizează un studiu de siguranță postautorizare comun astfel cum se menționează la articolul 5 alineatul (3), cuantumul datorat de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață este perceput de agenție prin împărțirea în mod egal a cuantumului total al taxei între respectivii titulari de autorizații de introducere pe piață. Dacă este cazul, reducerea de taxă prevăzută la punctul 3 din prezenta parte sau, după caz, scutirea de taxă menționată la articolul 1 alineatul (4) se aplică proporției datorate de titularul autorizației de introducere pe piață.

3. În aplicarea articolului 5 alineatul (4), întreprinderile mici și mijlocii plătesc 60 % din cuantumul aplicabil.

4. În cazul în care se aplică reduceri de taxă și scutiri de taxă, remunerația raportorului și, după caz, a coraportorului (coraportorilor) se ajustează, de asemenea, în mod proporțional. În cazul în care agenția colectează ulterior întregul cuantum aplicabil incluzând majorarea de 10 % prevăzută la articolul 8 alineatul (5), remunerația raportorului și, după caz, a coraportorului (coraportorilor) se ajustează, de asemenea, în mod proporțional.

PARTEA III

TAXA PENTRU EVALUAREA EFECTUATĂ ÎN CONTEXTUL RAPORTĂRILOR INIȚIATE ÎN URMA EVALUĂRII DATELOR PRIVIND FARMACOVIGILENȚA MENȚIONATĂ LA ARTICOLUL 6

1. Taxa pentru evaluarea procedurii menționate la articolul 6 alineatul (1) este de 179 000 EUR, în cazul în care una sau două substanțe active și/sau o combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare. Această taxă este mărită cu 38 800 EUR pentru fiecare substanță activă suplimentară sau combinație de substanțe active, începând cu a treia substanță activă sau combinație de substanțe. Taxa nu depășește 295 400 EUR, indiferent de numărul de substanțe active și/sau combinații de substanțe active.

Din cuantumul taxei, cuantumul total al remunerației pentru raportor și coraportor(i) este după cum urmează:

(a) 119 333 EUR, în cazul în care una sau două substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare;

(b) 145 200 EUR, în cazul în care trei substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare;

(c) 171 066 EUR, în cazul în care patru substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare;

(d) 196 933 EUR, în cazul în care cinci substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare.

În cazul în care una sau două substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare, agenția remunerează autoritățile naționale competente pentru serviciile furnizate de raportor și de coraportor(i), împărțind în mod egal cuantumul total al remunerației.

În cazul în care trei sau mai multe substanțe active și/sau combinații de substanțe active sunt incluse în evaluare, agenția remunerează autoritățile naționale competente pentru serviciile furnizate de raportor și de coraportor(i):

(a) împărțind în primul rând cuantumul total al remunerației în mod egal între autoritățile naționale competente; și

(b) majorând ulterior cuantumul rezultat al remunerației raportorului cu 1 000 EUR, în cazul în care sunt incluse trei substanțe și/sau combinații de substanțe active, cu 2 000 EUR, în cazul în care sunt incluse patru substanțe și/sau combinații de substanțe active și cu 3 000 EUR, în cazul în care sunt incluse cinci sau mai multe substanțe active și/sau combinații de substanțe active. Această majorare este achitată din părțile taxei atribuite agenției și coraportorului (coraportorilor), fiecare contribuind cu un cuantum identic.

2. Pentru a calcula cuantumul care urmează să fie perceput de la fiecare titular al autorizației de introducere pe piață în aplicarea articolului 6 alineatul (4), agenția calculează proporția de unități de facturare deținute de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață implicat din numărul total de unități de facturare ale tuturor titularilor de autorizații de introducere pe piață implicați în procedură.

Cuantumul datorat de fiecare titular al autorizației de introducere pe piață se calculează prin:

(a) împărțirea cuantumului total al taxei între titularii de autorizații de introducere pe piață proporțional cu numărul de unități de facturare; și

(b) aplicarea ulterioară a reducerii de taxă prevăzute la punctul 4 din prezenta parte și a scutirii de taxă menționate la articolul 1 alineatul (4), după caz.

În cazul în care se aplică reduceri de taxă și scutiri de taxă, remunerația raportorului și a coraportorului (coraportorilor) se ajustează, de asemenea, în mod proporțional. În cazul în care agenția colectează ulterior întregul cuantum aplicabil incluzând majorarea de 10 % prevăzută la articolul 8 alineatul (5), remunerația raportorului și, după caz, a coraportorului (coraportorilor) se ajustează în mod proporțional.

3. În aplicarea articolului 6 alineatul (5), cuantumul datorat de titularul autorizației de introducere pe piață reprezintă două treimi din taxa aplicabilă prevăzută la punctul 1din prezenta parte. Întreprinderile mici și mijlocii plătesc 60 % din cuantumul respectiv.

Cuantumul total al remunerației raportorului și coraportorului/coraportorilor din oricare dintre cuantumurile reduse ale taxei menționate la primul paragraf corespunde în mod proporțional cuantumului total al remunerației raportorului și a coraportorului (coraportorilor) din taxa stabilită la punctul 1 din prezenta parte pentru evaluările care se referă la una sau două substanțe active și/sau combinații de substanțe active. Agenția împarte acest cuantum în mod egal între autoritățile naționale competente pentru serviciile furnizate de raportor și de coraportor(i).

4. În aplicarea articolului 6 alineatul (6), întreprinderile mici și mijlocii plătesc 60 % din cuantumul aplicabil.

PARTEA IV

TAXA ANUALĂ PENTRU SISTEMELE DE TEHNOLOGIE A INFORMAȚIEI ȘI PENTRU MONITORIZAREA LITERATURII DE SPECIALITATE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 7

1. Taxa anuală este de 67 EUR pe unitate de facturare.

2. În aplicarea articolului 7 alineatul (3), întreprinderile mici și mijlocii plătesc 60 % din cuantumul aplicabil.

3. Titularii de autorizații de introducere pe piață pentru medicamentele menționate la articolul 7 alineatul (4) plătesc 80 % din cuantumul aplicabil unităților de facturare corespunzătoare respectivelor medicamente.

PARTEA V

INFORMAȚII PRIVIND PERFORMANȚELE

Următoarele informații vizează fiecare an calendaristic:

Numărul membrilor personalului agenției implicați în activități de farmacovigilență în temeiul legislației în vigoare a Uniunii pe parcursul perioadei de referință, specificând membrii personalului desemnați pentru activitățile corespunzătoare fiecăreia dintre taxele menționate la articolele 4-7.
Numărul de ore externalizate unor terțe părți specificând activitățile vizate și costurile suportate.
Costurile totale aferente activităților de farmacovigilență și o defalcare a costurilor cu personalul și a celorlalte costuri aferente activităților corespunzătoare fiecăreia dintre taxele menționate la articolele 4-7.
Numărul procedurilor privind evaluarea rapoartelor periodice actualizate privind siguranța, precum și numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață și numărul unităților de facturare pe procedură; numărul rapoartelor prezentate per procedură și numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au prezentat un raport periodic actualizat comun privind siguranța.
Numărul procedurilor privind evaluarea proiectelor de protocol și a rapoartelor finale privind studiile de siguranță postautorizare; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au transmis un proiect de protocol; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au transmis un raport final privind studiile; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au prezentat un studiu comun.

Numărul procedurilor referitoare la raportările inițiate în urma evaluării datelor privind farmacovigilența, precum și numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață și numărul de unități de facturare implicate per titular de autorizație de introducere pe piață și per procedură.
Numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au declarat că dețin statutul de întreprindere mică sau mijlocie, implicați în fiecare procedură; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață a căror cerere a fost respinsă. Numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au declarat că dețin statutul de microîntreprindere; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață a căror solicitare privind scutirea de taxă a fost respinsă.
Numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață pentru medicamentele menționate la articolul 7 alineatul (4) care au beneficiat de reduceri ale taxelor anuale; numărul unităților de facturare per titular de autorizație de introducere pe piață implicat.
Numărul facturilor trimise și al taxelor anuale încasate cu privire la taxa anuală și cuantumul mediu și total facturat titularilor de autorizații de introducere pe piață. Numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață care au declarat că dețin statutul de întreprindere mică sau mijlocie sau de microîntreprindere pentru fiecare cerere privind taxa anuală; numărul titularilor de autorizații de introducere pe piață a căror cerere a fost respinsă.
Atribuirea activităților de raportare și de coraportare pentru fiecare stat membru și pentru fiecare tip de procedură.
Numărul de ore de muncă petrecute de raportor și de coraportor(i) pentru fiecare procedură pe baza informațiilor furnizate agenției de către autoritățile naționale competente în cauză.

REGULAMENTUL (UE) NR. 659/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 638/2004 privind statisticile comunitare ale comerțului cu mărfuri între statele membre în ceea ce privește acordarea de competențe delegate și de executare Comisiei pentru adoptarea anumitor măsuri, comunicarea de informații de către administrația vamală, schimbul de date confidențiale între statele membre și definiția valorii statistice

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 338 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), competențele conferite Comisiei ar trebui să fie aliniate la articolele 290 și 291 din TFUE.

(2) În legătură cu adoptarea Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), Comisia s-a angajat să revizuiască, având în vedere criteriile prevăzute în TFUE, actele legislative care în prezent conțin trimiteri la procedura de reglementare cu control.

(3) Regulamentul (CE) nr. 638/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) conferă competențe Comisiei în scopul punerii în aplicare a unora dintre dispozițiile sale.

(4) În vederea alinierii Regulamentului (CE) nr. 638/2004 la articolele 290 și 291 din TFUE, competențele de executare conferite Comisiei prin regulamentul respectiv ar trebui să fie înlocuite prin competențe de adoptare a actelor delegate și a actelor de punere în aplicare.

(5) Pentru a răspunde în mod satisfăcător nevoilor utilizatorilor de informații statistice, fără a impune sarcini excesive asupra operatorilor economici, pentru a ține seama de schimbările necesare din motive metodologice și de necesitatea de a institui un sistem eficient pentru colectarea de date și elaborarea de statistici, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește adoptarea de norme diferite sau specifice aplicabile mărfurilor sau mișcărilor specifice, adaptarea ratelor de acoperire Intrastat, specificarea condițiilor pentru definirea pragurilor menționate la articolul 10 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 638/2004, specificarea condițiilor pentru simplificarea informațiilor care trebuie furnizate pentru tranzacțiile individuale de mică importanță și definirea datelor agregate.

([1]) Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.
([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).
([3]) Regulamentul (CE) nr. 638/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie 2004 privind statisticile comunitare ale comerțului cu mărfuri între statele membre și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3330/91 al Consiliului (JO L 102, 7.4.2004, p. 1).

(6) La adoptarea actelor delegate, este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor pertinente către Parlamentul European și Consiliu. Comisia ar trebui, de asemenea, să se asigure că actele delegate prevăzute în actele legislative nu impun sarcini suplimentare semnificative pentru statele membre sau pentru respondenți și că aceste acte comportă în continuare costuri cât mai reduse cu putință.

(7) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 638/2004, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei, care să îi permită să adopte modalitățile de colectare a informațiilor, în special în ceea ce privește codurile care trebuie utilizate, stabilirea clasificării estimărilor, dispozițiile tehnice pentru elaborarea de statistici anuale privind comerțul în funcție de caracteristicile întreprinderilor și orice măsuri necesare pentru a garanta calitatea statisticilor transmise în raport cu standardele de calitate. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(8) Comitetul pentru statisticile privind comerțul cu mărfuri între statele membre („Comitetul Intrastat") menționat la articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 638/2004 oferă consultanță Comisiei și asistă Comisia în exercitarea competențelor sale de executare.

(9) În cadrul strategiei pentru o nouă structură a sistemului statistic european („SSE"), structură care urmărește îmbunătățirea coordonării și a parteneriatului în conformitate cu o structură piramidală clară în cadrul SSE, Comitetul Sistemului Statistic European („Comitetul SSE"), instituit prin Regulamentul (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului [1], ar trebui să aibă un rol consultativ și să asiste Comisia în exercitarea competențelor sale de executare. Îmbunătățirea coordonării între autoritățile naționale și Comisie (Eurostat) este un element-cheie în realizarea unor statistici cu o calitate mai ridicată în Uniune.

(10) Regulamentul (CE) nr. 638/2004 ar trebui modificat prin înlocuirea trimiterii la Comitetul Intrastat cu o trimitere la Comitetul SSE.

(11) Ca urmare a simplificării sistemelor de vămuire, nu mai sunt disponibile, la nivel vamal, informații statistice privind mărfurile supuse procedurilor de prelucrare în vamă. Pentru a asigura acoperirea datelor, circulația acestor mărfuri ar trebui să fie inclusă în sistemul Intrastat.

(12) Ar trebui să se permită statelor membre să facă schimb de date confidențiale referitoare la statisticile privind comerțul în interiorul Uniunii cu scopul de a spori eficiența dezvoltării, elaborării și difuzării statisticilor sau de a îmbunătăți calitatea acestora. Aceste schimburi de date confidențiale ar trebui să fie efectuate pe bază de voluntariat, să fie tratate cu atenție și nu ar trebui să presupună în sine o sarcină administrativă sporită pentru întreprinderi.

(13) Definiția valorii statistice ar trebui să fie clarificată și aliniată la definiția acestui element de date utilizată pentru statisticile privind comerțul în afara Uniunii pentru a face posibilă o mai bună comparabilitate între statisticile privind comerțul din interiorul Uniunii și statisticile privind comerțul din afara Uniunii. Pentru înregistrarea în mod armonizat a comerțului transfrontalier sunt necesare definiții uniforme, acestea constituind și o condiție prealabilă cu precădere importantă pentru a permite autorităților naționale să interpreteze în mod concordant normele care au un impact asupra activităților transfrontaliere ale întreprinderilor.

(14) În conformitate cu principiul proporționalității, este necesar și oportun să se stabilească norme armonizate privind comunicarea de informații de către administrația vamală, schimbul de date confidențiale între statele membre și definiția valorii statistice în domeniul statisticilor privind comerțul în interiorul Uniunii. Prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

[1] Regulamentul (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1101/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind transmiterea de date statistice confidențiale Biroului Statistic al Comunităților Europene, a Regulamentului (CE) nr. 322/97 al Consiliului privind statisticile comunitare și a Deciziei 89/382/CEE, Euratom a Consiliului de constituire a Comitetului pentru programele statistice ale Comunităților Europene (JO L 87, 31.3.2009, p. 164).

(15) Comunicarea de date de către autoritățile naționale ar trebui să fie gratuită pentru statele membre și pentru instituțiile și agențiile Uniunii.

(16) Este importantă garantarea siguranței metodelor de transmitere a datelor statistice sensibile, inclusiv a datelor economice.

(17) Pentru a asigura securitatea juridică, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere procedurilor de adoptare a unor măsuri care au fost inițiate, însă nu au fost finalizate înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.

(18) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 638/2004 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 638/2004 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13a, referitoare la norme diferite sau specifice aplicabile anumitor mărfuri sau circulației anumitor mărfuri.”

2. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se elimină cuvântul „comunitare”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Informațiile statistice referitoare la expedierile și intrările mărfurilor care fac obiectul unui document administrativ unic în scopuri vamale sau fiscale se furnizează direct de către vămi autorităților naționale, cel puțin o dată pe lună.”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(2a) Administrația vamală responsabilă din fiecare stat membru furnizează autorității naționale, din proprie inițiativă sau la cererea acesteia, orice informații disponibile în scopul de a identifica persoana care efectuează expedieri și intrări ale mărfurilor care fac obiectul regimului vamal de perfecționare activă sau al regimului de transformare sub control vamal.”

3. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Perioada de referință

Perioada de referință pentru informațiile care urmează să fie furnizate în conformitate cu articolul 5 este:

(a) luna calendaristică a expedierii sau a intrării mărfurilor;

(b) luna calendaristică în care a avut loc faptul generator pentru mărfurile comunitare în cazul cărora TVA-ul devine exigibil pentru achizițiile și livrările intracomunitare; sau

(c) luna calendaristică în care declarația este acceptată de vamă, atunci când declarația vamală este utilizată ca sursă de date."

4. La articolul 9 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Definițiile datelor statistice menționate la literele (e)-(h) sunt stabilite în anexă. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modalitățile de colectare a acestor informații, în special codurile și formatul care trebuie să fie utilizate.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2)."

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Schimbul de date confidențiale

Schimbul de date confidențiale, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (7) din Regulamentul (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (*), poate avea loc numai în scopuri statistice, între autoritățile naționale responsabile din fiecare stat membru, atunci când schimbul respectiv permite dezvoltarea, elaborarea și difuzarea în mod eficient a statisticilor europene privind comerțul cu mărfuri între statele membre sau ameliorarea calității acestora.

Autoritățile naționale care au obținut date confidențiale tratează aceste informații în mod confidențial și le utilizează exclusiv în scopuri statistice, în conformitate cu capitolul V din Regulamentul (CE) nr. 223/2009.

(*) Regulamentul (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1101/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind transmiterea de date statistice confidențiale Biroului Statistic al Comunităților Europene, a Regulamentului (CE) nr. 322/97 al Consiliului privind statisticile comunitare și a Deciziei 89/382/CEE, Euratom a Consiliului de constituire a Comitetului pentru programele statistice ale Comunităților Europene (JO L 87, 31.3.2009, p. 164)."

6. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13a, pentru a adapta aceste rate de acoperire Intrastat la progresele tehnice și economice, ori de câte ori este posibilă reducerea acestora, menținând, în același timp, statistici care respectă indicatorii de calitate și standardele în vigoare.";

(b) la alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13a, pentru a preciza condițiile pentru definirea pragurilor respective.";

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre pot simplifica, în anumite condiții care respectă cerințele de calitate, informațiile care trebuie furnizate pentru tranzacțiile individuale de mică importanță, cu condiția ca o astfel de simplificare să nu aibă efecte dăunătoare asupra calității statisticilor. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13a pentru a specifica respectivele condiții."

7. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) 40 de zile calendaristice de la sfârșitul lunii de referință pentru datele agregate care trebuie definite de către Comisie. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13a, pentru a defini datele agregate respective. Actele delegate respective țin seama de evoluțiile economice și tehnice relevante.";

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre comunică Comisiei (Eurostat) rezultatele lunare referitoare la schimburile lor totale de mărfuri utilizând, după caz, estimări. Comisia, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, stabilește defalcarea estimărilor respective. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2).";

(c) la alineatul (4), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, dispoziții tehnice pentru elaborarea acestor statistici în cel mai economic mod cu putință.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2)."

8. La articolul 13, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, orice măsuri necesare pentru a garanta calitatea statisticilor transmise în conformitate cu criteriile de calitate, evitând costuri excesive pentru autoritățile naționale.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2)."

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 13a

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Atunci când exercită competența delegată prin articolul 3 alineatul (4), articolul 10 alineatele (3), (4) și (5) și articolul 12 alineatul (1) litera (a) din prezentul regulament, Comisia acționează în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 223/2009, asigurându-se, *inter alia*, că actele delegate nu generează o sarcină suplimentară considerabilă pentru statele membre și pentru respondenți.

Este deosebit de important ca Comisia să-și urmeze practica obișnuită și să poarte consultări cu experți, inclusiv cu experți ai statelor membre, înainte de a adopta respectivele acte delegate.

(3) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (4), articolul 10 alineatele (3), (4) și (5) și articolul 12 alineatul (1) litera (a) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 17 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(4) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 alineatul (4), articolul 10 alineatele (3), (4) și (5) și articolul 12 alineatul (1) litera (a) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 alineatul (4), articolului 10 alineatele (3), (4) și (5) și articolului 12 alineatul (1) litera (a) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

10. Articolul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 14

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul Sistemului Statistic European instituit prin Regulamentul (CE) nr. 223/2009. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

11. În anexă, punctul 3 litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) valoarea statistică, adică valoarea calculată la frontiera națională a statelor membre. Aceasta se calculează pe baza sumei impozabile sau, după caz, pe baza valorii de înlocuire a acesteia. Aceasta include numai cheltuielile conexe (navlu, asigurare) suportate, în cazul expedierilor, pe partea de traseu situată pe teritoriul statului membru de expediere și, în cazul intrărilor, pe partea de traseu situată în afara teritoriului statului membru de sosire. Este vorba de valoarea FOB (franco la bord) pentru expedieri, și de valoarea CIF (cost, asigurare, navlu) pentru intrări."

Articolul 2

Prezentul regulament nu aduce atingere procedurilor de adoptare a măsurilor prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 638/2004 care au fost inițiate, însă nu au fost finalizate înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 3

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 660/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 15 mai 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 privind transferurile de deșeuri

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) În vederea protejării mediului, Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) prevede cerințe aplicabile transferurilor de deșeuri atât în cadrul Uniunii, cât și între statele membre și țări terțe. S-au identificat însă divergențe și lacune în ceea ce privește asigurarea respectării aplicării regulamentului și controalele efectuate de autoritățile care participă la controale în statele membre.

(2) Este nevoie de o planificare corespunzătoare a controalelor transferurilor de deșeuri pentru a determina capacitățile necesare pentru efectuarea acestor controale și pentru a preveni în mod eficient transferurile ilegale. Dispozițiile privind asigurarea respectării aplicării și controalele prevăzute la articolul 50 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 ar trebui așadar consolidate în vederea asigurării unei planificări regulate și coerente a respectivelor controale. Ar trebui stabilite planuri de control pentru controalele efectuate în conformitate cu acele dispoziții. Planurile de control ar trebui să se bazeze pe o evaluare a riscurilor și să includă o serie de elemente-cheie, cum ar fi obiectivele, prioritățile, zona geografică acoperită, informații privind controalele planificate, competențele conferite autorităților care participă la controale, acordurile de cooperare între autoritățile care participă la controale într-un stat membru, în state membre diferite, precum și, după caz, între respectivele autorități din statele membre și din țări terțe și informații privind formarea inspectorilor, precum și privind resursele umane, financiare și de altă natură necesare punerii în aplicare a planului de control în cauză.

(3) Planurile de control pot fi întocmite fie separat, fie ca parte clar definită a altor planuri.

(4) Întrucât planurile de control sunt reglementate de Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]), dispozițiile respectivei directive, inclusiv excepțiile de la articolul 4 din respectiva directivă, după caz, se aplică respectivelor planuri.

([1]) Nepublicat încă în Jurnalul Oficial.
([2]) Nepublicat încă în Jurnalul Oficial.
([3]) Poziția Parlamentului European din 17 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.
([4]) Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri (JO L 190, 12.7.2006, p. 1).
([5]) Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, 14.2.2003, p. 26).

(5) Rezultatul controalelor și măsurile luate, inclusiv eventualele sancțiuni impuse, ar trebui făcute publice, inclusiv pe cale electronică, prin intermediul internetului.

(6) În cadrul Uniunii există norme divergente în ceea ce privește competența și posibilitatea autorităților care participă la controale în statele membre de a solicita probe pentru a stabili legalitatea transferurilor. Aceste probe ar putea avea ca obiect, printre altele, întrebarea dacă substanța sau obiectul reprezintă „deșeuri" în sensul Regulamentului (CE) nr. 1013/2006, dacă deșeurile au fost corect clasificate și dacă deșeurile vor fi expediate către instalații care practică o gestionare ecologică rațională în conformitate cu articolul 49 din regulamentul respectiv. Articolul 50 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 ar trebui așadar să prevadă posibilitatea ca autoritățile care participă la controale în statele membre să solicite astfel de probe. Astfel de probe pot fi solicitate în temeiul unor dispoziții generale sau de la caz la caz. În cazul în care probele nu sunt puse la dispoziție sau sunt considerate insuficiente, transportul substanței sau al obiectului în cauză sau transferul deșeurilor în cauză ar trebui să fie considerat transfer ilegal și ar trebui să fie tratat în conformitate cu dispozițiile relevante din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006.

(7) Transferurile ilegale de deșeuri provin în mod frecvent de la instalații necontrolate de colectare, sortare și depozitare. Desfășurarea în mod sistematic de controale ale transferurilor de deșeuri ar trebui, în consecință, să contribuie la identificarea și la abordarea respectivelor activități necontrolate, promovând astfel punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006.

(8) Pentru a oferi statelor membre suficient timp de pregătire în vederea aplicării măsurilor necesare în temeiul articolului 50 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006, astfel cum a fost modificat prin prezentul regulament, este oportun ca primele planuri de control să se adopte până la 1 ianuarie 2017.

(9) Ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, competențele conferite Comisiei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ar trebui să se alinieze la articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

(10) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anumitor elemente neesențiale ale Regulamentului (CE) nr. 1013/2006. Este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(11) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(12) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 se adaugă următoarele puncte:

„7a. «reutilizare» are înțelesul definiției de la articolul 3 punctul 13 din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*)

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competenței de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

35a. «control» înseamnă acțiunile întreprinse de autoritățile implicate pentru a stabili dacă o unitate, o întreprindere, un broker, un dealer, un transfer de deșeuri sau recuperarea și eliminarea aferente îndeplinesc cerințele relevante stabilite în prezentul regulament.

(*) Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, 22.11.2008, p. 3)."

2. La articolul 26, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Sub rezerva acordului autorităților competente în cauză și al notificatorului, informațiile și documentele enumerate la alineatul (1) pot fi prezentate și schimbate prin schimb electronic de date, cu semnătură electronică sau autentificare electronică în conformitate cu Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau printr-un sistem comparabil de autentificare electronică, care asigură același grad de siguranță.

În vederea facilitării punerii în aplicare a primului paragraf, Comisia adoptă, atunci când este posibil, acte de punere în aplicare de stabilire a cerințelor tehnice și organizatorice pentru aplicarea practică a schimbului electronic de date pentru transmiterea documentelor și furnizarea informațiilor. Comisia ține cont de eventualele standarde internaționale relevante și se asigură că cerințele respective sunt conforme cu Directiva 1999/93/CE sau oferă cel puțin același nivel de securitate precum cel prevăzut în respectiva directivă. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59a alineatul (2).

(*) Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (JO L 13, 19.1.2000, p. 12)."

3. Articolul 50 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Prin intermediul măsurilor de asigurare a respectării aplicării prezentului regulament, statele membre prevăd efectuarea, *inter alia*, de controale ale unităților, ale întreprinderilor, ale brokerilor și ale dealerilor, în conformitate cu articolul 34 din Directiva 2008/98/CE, precum și de controale ale transferurilor de deșeuri și ale operațiunilor aferente de recuperare sau de eliminare.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Până la 1 ianuarie 2017, statele membre se asigură că, în ceea ce privește întregul lor teritoriu geografic, se întocmesc unul sau mai multe planuri, fie separat, fie ca parte clar definită a altor planuri, pentru controalele desfășurate în temeiul alineatului (2) («plan de control»). Planurile de control se bazează pe o evaluare a riscurilor care să acopere fluxuri de deșeuri concrete și surse concrete ale transferurilor ilegale și să țină cont, după caz și în funcție de disponibilitate, de date bazate pe informații provenite de la serviciile de informații, cum ar fi datele privind anchetele desfășurate de poliție și de autoritățile vamale și analizele activităților infracționale. Evaluarea riscurilor vizează, printre altele, identificarea numărului minim de controale necesar, inclusiv de controale fizice desfășurate asupra unităților, întreprinderilor, brokerilor, dealerilor și transferurilor de deșeuri sau asupra recuperării ori eliminării aferente acestora. Un plan de control include următoarele elemente:

(a) obiectivele și prioritățile controalelor, inclusiv o descriere a modului în care au fost identificate respectivele priorități;

(b) zona geografică acoperită de respectivul plan de control;

(c) informații privind controalele planificate, inclusiv privind controalele fizice;

(d) sarcinile atribuite fiecărei autorități care participă la controale;

(e) acorduri de cooperare între autoritățile care participă la controale;

(f) informații privind formarea inspectorilor în ceea ce privește chestiuni legate de controale; și

(g) informații privind resursele umane, financiare și de altă natură necesare pentru punerea în aplicare a respectivului plan de control.

Planul de control se reexaminează cel puțin o dată la trei ani și, dacă este cazul, se actualizează. Respectiva reexaminare evaluează în ce măsură au fost realizate obiectivele și alte elemente ale respectivului plan de control.";

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Controalele transferurilor pot fi efectuate în special:

(a) la punctul de origine, asupra producătorului, deținătorului sau notificatorului;

(b) la punctul de destinație, incluzând recuperarea sau eliminarea intermediară sau definitivă, asupra destinatarului sau a instalației;

(c) la frontierele Uniunii; și/sau

(d) pe durata transferului în interiorul Uniunii.";

(d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Controlul transferurilor include verificarea documentelor, confirmarea identității și, după caz, controlul fizic al deșeurilor.";

(e) se introduc următoarele alineate:

„(4a) Pentru a stabili că o substanță sau un obiect transportat pe cale rutieră, feroviară, aeriană, maritimă sau fluvială nu reprezintă deșeuri, autoritățile care participă la controale pot, fără a aduce atingere Directivei 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), să solicite persoanei fizice sau juridice care deține substanța sau obiectul în cauză sau care a organizat transportul acestuia să furnizeze documente justificative:

(a) cu privire la originea și destinația substanței sau ale obiectului în cauză; și

(b) care să arate că substanța sau obiectul în cauză nu reprezintă deșeuri, inclusiv, după caz, documente justificative privind funcționalitatea.

În scopul menționat la primul paragraf, se stabilește dacă substanța este protejată sau obiectul este protejat împotriva deteriorării în timpul transportului, al încărcării și al descărcării, cum ar fi prin ambalarea adecvată și dispunerea corespunzătoare.

(4b) Autoritățile care participă la controale pot concluziona că substanța sau obiectul în cauză reprezintă deșeuri dacă:

— documentele justificative menționate la alineatul (4a) sau care sunt solicitate în temeiul altui act legislativ al Uniunii pentru a stabili că o substanță sau un obiect nu reprezintă deșeuri nu au fost transmise în termenul specificat de acestea; sau

— consideră documentele justificative și informațiile de care dispun insuficiente pentru a ajunge la o concluzie sau consideră că protecția împotriva deteriorării menționată la alineatul (4a) al doilea paragraf este insuficientă.

În astfel de situații, transportul substanței sau al obiectului în cauză sau transferul deșeurilor în cauză este considerat transfer ilegal. În consecință, se procedează în conformitate cu articolele 24 și 25, iar autoritățile care participă la controale informează fără întârziere, în mod corespunzător, autoritatea competentă din țara în care a avut loc controlul în cauză.

(4c) Pentru a stabili dacă un transfer de deșeuri este conform cu prezentul regulament, autoritățile care participă la controale pot solicita notificatorului, persoanei care organizează un transfer, deținătorului, transportatorului, destinatarului și instalației care primește deșeurile să le furnizeze documentele justificative relevante într-un termen specificat de acestea.

Pentru a stabili dacă un transfer de deșeuri căruia i se aplică cerințele generale de informare prevăzute de articolul 18 este destinat unor operațiuni de recuperare conforme cu articolul 49, autoritățile care participă la controale pot solicita persoanei care organizează transferul să furnizeze documente justificative relevante, puse la dispoziție de instalația de recuperare intermediară și definitivă și, după caz, aprobate de autoritatea competentă de destinație.

(4d) În situațiile în care documentele justificative menționate la alineatul (4c) nu au fost transmise autorităților care participă la controale în termenul specificat de acestea sau dacă acestea consideră documentele justificative și informațiile de care dispun drept insuficiente pentru a se ajunge la o concluzie, respectivul transfer este considerat transfer ilegal. În consecință, se procedează în conformitate cu articolele 24 și 25, iar autoritățile care participă la controale informează fără întârziere, în mod corespunzător, autoritatea competentă din țara în care a avut loc controlul în cauză.

(4e) Până la 18 iulie 2015, Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, un tabel preliminar de corespondență între codurile Nomenclaturii combinate prevăzute de Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului (**) și mențiunile privind deșeurile cuprinse în anexele III, IIIA, IIIB, IV, IVA și V la prezentul regulament. Comisia actualizează tabelul de corespondență pentru a reflecta modificările aduse nomenclaturii respective și mențiunilor din anexele respective, precum și a include orice noi coduri din nomenclatura Sistemului armonizat referitoare la deșeuri pe care Organizația Mondială a Vămilor le-ar putea adopta.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59a alineatul (2).

(*) Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (JO L 197, 24.7.2012, p. 38).

(**) Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, 7.9.1987, p. 1).";

(f) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre cooperează bilateral și multilateral, între ele, pentru a facilita prevenirea și depistarea transferurilor ilegale. Acestea fac schimb de informații relevante privind transferurile de deșeuri, fluxurile de deșeuri, operatorii și instalațiile și fac schimb de experiență și de cunoștințe privind măsurile de asigurare a respectării aplicării, inclusiv evaluarea riscurilor desfășurată în temeiul alineatului (2a) de la prezentul articol, în cadrul unor structuri stabilite, în special prin intermediul rețelei corespondenților desemnați în conformitate cu articolul 54 din prezentul regulament."

4. La articolul 51, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Înainte de încheierea fiecărui an calendaristic, statele membre întocmesc, de asemenea, un raport pentru anul anterior, pe baza chestionarului suplimentar prevăzut în anexa IX, pe care îl transmit Comisiei. În termen de o lună de la transmiterea către Comisie a respectivului raport, statele membre publică, inclusiv pe cale electronică prin intermediul internetului, secțiunea din raportul respectiv care se referă la articolul 24 și la articolul 50 alineatele (1), (2) și (2a), inclusiv tabelul 5 din anexa IX, împreună cu eventualele explicații pe care statele membre le consideră potrivite. Comisia alcătuiește o listă a legăturilor hipertext ale statelor membre menționate în secțiunea privind articolul 50 alineatele (2) și (2a) din anexa IX, pe care o publică pe site-ul său de internet."

5. Articolul 58 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 58

Modificarea anexelor

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în conformitate cu articolul 58a, pentru a modifica:

(a) anexele IA, IB, IC, II, III, IIIA, IIIB, IV, V, VI și VII, pentru a ține cont de modificările convenite în temeiul Convenției de la Basel și a Deciziei OCDE;

(b) anexa V, pentru a reflecta modificările convenite ale listei de deșeuri adoptate în conformitate cu articolul 7 din Directiva 2008/98/CE;

(c) anexa VIII, pentru a reflecta deciziile luate în temeiul convențiilor și acordurilor internaționale relevante."

6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 58a

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Delegarea de competențe prevăzută la articolul 58 se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani, începând de la 17 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește în mod tacit, cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 58 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 58 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

7. Articolul 59 se elimină.

8. Articolul 59a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 59a

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 39 din Directiva 2008/98/CE. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011."

9. La articolul 60 se introduce următorul alineat:

„(2a) Până la 31 decembrie 2020, ținând cont, printre altele, de rapoartele întocmite în conformitate cu articolul 51, Comisia realizează o reexaminare a prezentului regulament și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la rezultatele acesteia, însoțit, după caz, de o propunere legislativă. În cadrul reexaminării respective, Comisia ia în considerare, în special, eficacitatea articolului 50 alineatul (2a) în ceea ce privește combaterea transferurilor ilegale, ținând cont de aspectele de mediu, sociale și economice."

10. Anexa IX se modifică după cum urmează:

(a) secțiunea referitoare la articolul 50 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„Informații succinte privind rezultatele controalelor desfășurate în temeiul articolului 50 alineatul (2), inclusiv:

— numărul de controale, inclusiv controale fizice, desfășurate asupra unităților, întreprinderilor, brokerilor și dealerilor în legătură cu transferul de deșeuri:

— numărul de controale desfășurate asupra transferurilor de deșeuri, inclusiv controalele fizice:

— numărul ilegalităților presupuse privind unitățile, întreprinderile, brokerii și dealerii în legătură cu transferul de deșeuri:

— numărul de transferuri presupuse ca fiind ilegale stabilite ca atare în timpul respectivelor controale:

Alte observații:";

(b) se introduce următoarea secțiune referitoare la articolul 50 alineatul (2a):

„Articolul 50 alineatul (2a)

Informații privind planul/planurile de control:

Numărul de planuri de control pentru întregul teritoriu geografic:

Data adoptării planului/planurilor de control și perioada acoperită de acesta (acestea):

Cea mai recentă dată a revizuirii planului/planurilor de control: și

Autoritățile care participă la controale și cooperarea dintre respectivele autorități:

Vă rugăm să indicați persoanele sau organismele cărora le pot fi raportate probleme sau nereguli:";

(c) se introduce următoarea secțiune referitoare la articolul 50 alineatul (2a):

„Linkul unde pot fi accesate, pe cale electronică, informațiile publicate prin intermediul internetului de statele membre, în conformitate cu articolul 51 alineatul (2):".

11. În anexa IX tabelul 5, titlul ultimei coloane se înlocuiește cu următorul text:

„Măsuri adoptate, inclusiv eventualele sancțiuni aplicate".

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2016.

În pofida celui de al doilea paragraf, articolul 1 punctul 4 se aplică de la 1 ianuarie 2018.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 661/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2012/2002 al Consiliului de instituire a Fondului de solidaritate al Uniunii Europene

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 175 al treilea paragraf și articolul 212 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Fondul de solidaritate al Uniunii Europene („fondul") a fost instituit prin Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 al Consiliului ([4]).

(2) Este important ca Uniunea să aibă la dispoziție un instrument viabil și flexibil care să îi permită să își demonstreze solidaritatea, să transmită un semnal politic fără echivoc și să acorde un sprijin real cetățenilor afectați de catastrofe naturale majore cu repercusiuni grave asupra dezvoltării economice și sociale.

(3) Intenția declarată a Uniunii de a sprijini țările candidate în drumul acestora către stabilitate și către o dezvoltare economică și politică durabilă oferindu-le o perspectivă europeană clară nu ar trebui să fie afectată de efectele adverse ale catastrofelor naturale de proporții. Prin urmare, Uniunea ar trebui să continue să își demonstreze solidaritatea cu țările terțe care se află în negocieri de aderare cu aceasta și cu care a fost deschisă o conferință interguvernamentală de aderare. Includerea țărilor respective în domeniul de aplicare al prezentului regulament face necesară recurgerea la articolul 212 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ca temei juridic suplimentar.

(4) Comisia ar trebui să poată lua o decizie rapidă în privința angajării de resurse financiare specifice și a mobilizării acestor resurse în cel mai scurt timp posibil. Procedurile administrative ar trebui adaptate în consecință și limitate la strictul necesar. În acest scop, Parlamentul European, Consiliul și Comisia au încheiat Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară ([5]).

([1]) Avizul din 10 decembrie 2013 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Avizul din 28 noiembrie 2013 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([3]) Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.
([4]) Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 al Consiliului din 11 noiembrie 2002 de instituire a Fondului de solidaritate al Uniunii Europene (JO L 311, 14.11.2002, p. 3).
([5]) Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 între Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară (JO C 373, 20.12.2013, p. 1).

(5) Terminologia cuprinsă în Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 și procedurile prevăzute în temeiul acestuia ar trebui aliniate la dispozițiile Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului [1].

(6) Definiția unei catastrofe naturale, care determină domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 2012/2002, ar trebui să fie lipsită de ambiguități.

(7) Daunele provocate de alte tipuri de catastrofe care, printr-un efect de cascadă, sunt consecința directă a unei catastrofe naturale ar trebui, în sensul Regulamentului (CE) nr. 2012/2002, să fie considerate parte a daunelor directe cauzate de respectiva catastrofă naturală.

(8) Pentru a se codifica practica stabilită și pentru a se asigura tratamentul egal al cererilor, contribuțiile financiare din fond ar trebui să fie acordate doar pentru daunele directe.

(9) O „catastrofă naturală majoră" în sensul Regulamentului (CE) nr. 2012/2002 ar trebui definită în continuare ca o catastrofă care a provocat daune directe peste un prag exprimat în termeni financiari. Astfel de daune ar trebui să fie exprimate în prețurile unui an de referință sau ca procentaj din venitul național brut (VNB) al statului în cauză.

(10) Pentru a se ține seama mai bine de caracterul specific al catastrofelor naturale care, deși au repercusiuni grave asupra dezvoltării economice și sociale a regiunilor afectate, nu ating nivelul minim necesar pentru a se justifica o contribuție financiară din fond, criteriile pentru catastrofele naturale regionale ar trebui determinate pe baza daunelor care pot fi calculate prin raportarea la produsul intern brut (PIB) regional astfel încât situația socială și economică structurală specifică din Guadelupa, Guyana Franceză, Martinica, Réunion, Mayotte, Saint-Martin, Azore, Madeira și Insulele Canare, luată în considerare împreună cu particularitățile acestora ca regiuni ultraperiferice în sensul articolului 349 din TFUE, justifică stabilirea pentru acestea a unui prag special de 1 % din PIB, cu titlu de derogare. Aceste criterii ar trebui stabilite în mod simplu și clar pentru a se reduce posibilitatea depunerii unor cereri care nu îndeplinesc cerințele stabilite în Regulamentul (CE) nr. 2012/2002.

(11) În scopul stabilirii daunelor directe, ar trebui utilizate date cu un format armonizat, furnizate de Eurostat, pentru a se permite tratarea cererilor în mod echitabil.

(12) Fondul ar trebui să contribuie la repunerea în funcțiune a infrastructurilor, la curățarea zonelor afectate de catastrofe și la costurile aferente serviciilor de salvare și cazării temporare a populației în cauză, pe întreaga perioadă de punere în aplicare. Ar trebui definit termenul de repunere în funcțiune a infrastructurilor și ar trebui clarificat în ce măsură fondul va putea să contribuie la acoperirea costurilor aferente. De asemenea, ar trebui definită perioada în care poate fi considerată temporară cazarea persoanelor rămase fără adăpost din cauza unei catastrofe naturale.

(13) Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2012/2002 ar trebui aliniate la politica generală a Uniunii în materie de finanțare în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată.

(14) De asemenea, ar trebui să se precizeze în ce măsură este posibil ca operațiunile eligibile să includă cheltuieli aferente asistenței tehnice.

(15) Pentru a exclude posibilitatea ca statele membre beneficiare să realizeze un profit net în urma unei intervenții prin intermediul fondului, ar trebui specificate condițiile în care operațiunile finanțate de fond sunt capabile de a genera venituri.

[1] Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) Nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

(16) Anumite tipuri de catastrofe naturale, cum ar fi, printre altele, seceta, evoluează pe parcursul unei perioade extinse de timp înainte de a se face simțite efectele lor. Ar trebui să se stabilească dispoziții cu scopul de a se permite utilizarea fondului și în astfel de cazuri.

(17) Este important să se garanteze că statele eligibile depun eforturile necesare pentru a preveni catastrofele naturale și pentru a atenua efectele acestora, inclusiv prin punerea în aplicare pe deplin a legislației relevante a Uniunii privind prevenirea și gestionarea riscului de catastrofe și prin utilizarea finanțării disponibile din partea Uniunii pentru investiții relevante. Prin urmare, ar trebui să se stabilească dispoziții pentru ca nerespectarea, constatată printr-o hotărâre definitivă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, de către un stat membru a legislației relevante a Uniunii privind prevenirea și gestionarea riscului de catastrofe, după primirea unei contribuții financiare din fond pentru o catastrofă naturală anterioară, să ducă la respingerea cererii sau la o reducere a cuantumului contribuției financiare în cazul unei cereri ulterioare în legătură cu o catastrofă naturală de aceeași natură.

(18) În urma unei catastrofe naturale, este posibil ca statele membre să aibă nevoie de sprijin financiar mai repede decât este posibil prin intermediul procedurii obișnuite. În acest scop, este oportun să se prevadă posibilitatea efectuării unei plăți în avans la cererea statului membru în cauză la scurt timp după transmiterea către Comisie a unei cereri de contribuție financiară din fond. Avansul nu ar trebui să depășească un anumit cuantum și ar trebui luat în calcul atunci când se plătește suma finală a contribuției financiare. Avansurile plătite în mod necuvenit ar trebui să fie rambursate de către statul membru într-un termen scurt prestabilit. Plata unui avans nu ar trebui să aducă atingere rezultatului deciziei finale privind mobilizarea fondului.

(19) Procedurile administrative pentru plata unei contribuții financiare ar trebui să fie cât mai simple și cât mai eficiente din punctul de vedere al timpului. Prin urmare, dispozițiile detaliate privind punerea în aplicare a contribuției financiare din fond ar trebui incluse, în cazul statelor membre, în actele de punere în aplicare prin care se acordă contribuția financiară respectivă. Totuși, în cazul statelor beneficiare care nu sunt încă state membre, ar trebui menținute, din motive juridice, acordurile separate de punere în aplicare.

(20) Pentru a veni în sprijinul statelor membre, Comisia ar trebui să emită orientări privind modalitățile efective de accesare și de utilizare a fondului și privind cea mai simplă modalitate de a primi asistență din partea fondului.

(21) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 a introdus modificări în gestionarea partajată și indirectă, inclusiv cerințe specifice de raportare care trebuie luate în considerare. Obligațiile de raportare ar trebui să reflecte perioada scurtă de punere în aplicare a operațiunilor fondului. Procedurile de desemnare a organismelor responsabile cu gestionarea și controlul fondurilor Uniunii ar trebui să reflecte caracterul instrumentului și să nu întârzie plata contribuției financiare din fond. Prin urmare, este necesar să se prevadă o derogare de la Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(22) Ar trebui stabilite dispoziții pentru a se evita dubla finanțare a operațiunilor finanțate din fond și prin alte instrumente financiare ale Uniunii sau prin instrumente juridice internaționale legate de compensarea unor daune specifice.

(23) Declararea cheltuielilor efectuate de state dintr-o contribuție financiară din fond ar trebui să fie cât mai simplă posibil. Prin urmare, în cazul țărilor din afara zonei euro, ar trebui utilizat un singur curs de schimb pe parcursul execuției contribuției financiare.

(24) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2012/2002, ar trebui să se confere competențe de executare Comisiei în ceea ce privește deciziile referitoare la contribuțiile financiare specifice din fond sau la orice plăți în avans acordate din fond statelor eligibile.

(25) Dispozițiile stabilite în Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 care reglementează protejarea intereselor financiare ale Uniunii ar trebui să fie mai precise, astfel încât să identifice în mod clar măsurile de prevenire, detectare și investigare a neregulilor și de recuperare a fondurilor pierdute, plătite în mod necuvenit sau utilizate incorect.

(26) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume acela de a asigura luarea de măsuri cu caracter solidar la nivelul întregii Uniuni pentru sprijinirea statelor afectate de catastrofe naturale, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre pe o bază *ad hoc*, dar poate fi îndeplinit mai bine la nivelul Uniunii prin aplicarea unei metode sistematice, regulate și echitabile de acordare a sprijinului financiar, care implică toate statele membre în funcție de posibilitățile lor, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(27) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificări

Regulamentul (CE) nr. 2012/2002 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 2*

(1) La cererea unui stat membru sau a unui stat aflat în negocieri de aderare cu Uniunea, denumit în continuare «stat eligibil», asistența din partea fondului poate fi mobilizată atunci când, în una sau mai multe regiuni ale statului eligibil respectiv, apar repercusiuni grave asupra condițiilor de viață, a mediului natural sau a economiei ca urmare a unei catastrofe naturale majore sau regionale care a avut loc pe teritoriul statului eligibil respectiv sau al unui stat eligibil învecinat. Daunele directe generate ca o consecință directă a unei catastrofe naturale sunt considerate parte a daunelor generate de respectiva catastrofă naturală.

(2) În sensul prezentului regulament, o «catastrofă naturală majoră» înseamnă orice catastrofă naturală care provoacă într-un stat eligibil daune directe estimate fie la peste 3 000 000 000 EUR la prețurile din 2011, fie la peste 0,6 % din VNB al statului respectiv.

(3) În sensul prezentului regulament, o «catastrofă naturală regională» înseamnă orice catastrofă naturală care provoacă într-o regiune de nivel NUTS 2 dintr-un stat eligibil pagube directe care depășesc 1,5 % din produsul intern brut (PIB) al regiunii respective.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care regiunea în cauză, în care s-a produs o catastrofă naturală, este o regiune ultraperiferică în înțelesul articolului 349 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, o «catastrofă naturală regională» înseamnă orice catastrofă naturală care provoacă daune directe care depășesc 1 % din PIB-ul regiunii respective.

În cazul în care catastrofa naturală afectează mai multe regiuni de nivel NUTS 2, pragul se aplică la PIB-ul mediu al regiunilor respective ponderat în funcție de proporția din totalul daunelor care afectează fiecare regiune în parte.

(4) De asemenea, asistența din partea fondului poate fi mobilizată pentru orice catastrofă naturală într-un stat eligibil care este de asemenea o catastrofă naturală majoră într-un stat eligibil învecinat.

(5) În scopul prezentului articol, se utilizează date statistice armonizate furnizate de Eurostat.”

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Asistența ia forma unei contribuții financiare din fond. Pentru fiecare catastrofă naturală, unui stat eligibil i se acordă o singură contribuție financiară.

(2) Obiectivul fondului este completarea eforturilor statelor în cauză și acoperirea unei părți a cheltuielilor publice ale acestora pentru a ajuta statul eligibil să desfășoare, în funcție de tipul catastrofei naturale, următoarele operațiuni de urgență și de recuperare esențiale:

(a) repunerea în funcțiune a infrastructurilor și a instalațiilor în domeniile energiei, apelor și apelor uzate, telecomunicațiilor, transporturilor, sănătății și învățământului;

(b) furnizarea de cazare temporară și finanțarea serviciilor de salvare pentru satisfacerea nevoilor populației afectate;

(c) securizarea infrastructurilor de prevenție și măsurile de protejare a patrimoniului cultural;

(d) curățarea zonelor afectate de catastrofă, inclusiv a zonelor naturale, în concordanță, după caz, cu abordările centrate pe ecosisteme, precum și refacerea imediată a zonelor naturale afectate, în scopul evitării efectelor imediate provocate de eroziunea solului.

În sensul literei (a), «repunerea în funcțiune» înseamnă readucerea infrastructurilor și a instalațiilor la starea de dinainte de producerea catastrofei naturale. În cazul în care readucerea la starea de dinainte de catastrofa naturală nu este posibilă din punct de vedere juridic ori nu este justificată sub aspect economic, precum și în cazul în care statul beneficiar decide fie reamplasarea infrastructurilor sau a instalațiilor afectate, fie îmbunătățirea funcționalității acestora, astfel încât să își consolideze capacitatea de a face față unor catastrofe naturale viitoare, fondul poate contribui la cheltuielile generate de lucrările de refacere numai în limita costurilor estimate a fi necesare pentru readucerea la starea inițială.

Costurile suplimentare nivelului de costuri menționate la paragraful al doilea sunt finanțate de statul beneficiar din fondurile proprii sau din alte fonduri ale Uniunii, acolo unde este posibil.

În sensul literei (b), «cazare temporară» înseamnă cazare care durează până când populația afectată se poate întoarce la locuințele inițiale după repararea sau reconstruirea acestora.

(3) Plățile din fond sunt limitate la finanțarea măsurilor destinate reparării daunelor care nu pot fi asigurate, sumele respective fiind recuperate în cazul în care costul reparării daunelor este acoperit ulterior de un terț în conformitate cu articolul 8 alineatul (4).";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Taxa pe valoarea adăugată (TVA) nu constituie cheltuieli eligibile aferente unei operațiuni, cu excepția cazului în care aceasta nu se poate recupera în temeiul legislației naționale referitoare la TVA.

(5) Asistența tehnică destinată gestionării, monitorizării, informării și comunicării, soluționării plângerilor, controlului și auditului nu este eligibilă pentru o contribuție financiară din fond.

Costurile aferente pregătirii și punerii în aplicare a operațiunilor menționate la alineatul (2), inclusiv costuri aferente consultanței tehnice cu caracter esențial, sunt eligibile ca făcând parte din costurile proiectului.

(6) În cazul în care operațiunile menționate la alineatul (2) susținute printr-o contribuție financiară din fond generează venituri, contribuția financiară totală din fond nu poate depăși costurile totale nete aferente operațiunilor de urgență și de recuperare suportate de către statul beneficiar. Statul beneficiar include o declarație în acest sens în raportul privind execuția contribuției financiare din fond, în conformitate cu articolul 8 alineatul (3).

(7) La data de 1 octombrie a fiecărui an, cel puțin un sfert din suma anuală din fond ar trebui să rămână disponibilă pentru acoperirea nevoilor care apar până la sfârșitul anului."

3. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Cât mai curând posibil și cel târziu la douăsprezece săptămâni de la prima apariție a daunelor generate de o catastrofă naturală, autoritățile naționale responsabile ale unui stat eligibil pot transmite Comisiei o cerere pentru o contribuție financiară din fond, furnizând cel puțin toate informațiile disponibile privind:

(a) totalitatea daunelor directe provocate de catastrofa naturală și impactul acestora asupra populației, a economiei și a mediului în cauză;

(b) costul estimat al operațiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2);

(c) orice alte surse de finanțare din partea Uniunii;

(d) orice alte surse de finanțare naționale sau internaționale, inclusiv asigurările publice și private care ar putea contribui la costurile aferente reparării daunelor;

(e) o scurtă descriere a punerii în aplicare a legislației Uniunii privind prevenirea și gestionarea riscurilor de catastrofe legată de natura catastrofei naturale;";

(b) se introduc următoarele alineate:

„(1a) În cazuri justificate, autoritățile naționale responsabile pot transmite informații suplimentare după termenul menționat la alineatul (1), în scopul completării sau actualizării cererii acestora.

(1b) Comisia elaborează orientări privind modalitățile de accesare și de utilizare a fondului în mod eficace. Orientările se redactează până la 30 septembrie 2014 și furnizează informații detaliate referitoare la procedurile de urmat pentru întocmirea cererii, enunțând totodată și cerințele legate de informațiile care trebuie transmise Comisiei. Orientările sunt făcute publice pe site-urile internet ale direcțiilor generale relevante din cadrul Comisiei, iar Comisia va asigura difuzarea lor la scară mai largă către statele eligibile.

(1c) În cazul unei catastrofe naturale cu evoluție progresivă, termenul menționat la alineatul (1) începe la data la care autoritățile publice ale statului eligibil iau prima măsură oficială împotriva efectelor catastrofei naturale sau la data la care acestea declară starea de urgență.";

(c) alineatele (2)-(5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Pe baza informațiilor menționate la alineatul (1), precum și pe baza oricăror clarificări furnizate de statul eligibil, Comisia evaluează dacă sunt îndeplinite condițiile pentru mobilizarea fondului și determină cuantumul oricărei eventuale contribuții financiare din fond în cel mai scurt timp posibil și cel târziu în termen de șase săptămâni de la primirea cererii, calculate de la data primirii cererii complete excluzând timpul necesar traducerii, în limitele resurselor financiare disponibile.

În cazul în care Comisia decide acordarea unei contribuții financiare din fond pe baza unei cereri primite după 28 iunie 2014 pentru o catastrofă naturală care intră sub incidența prezentului regulament, Comisia poate respinge o nouă cerere pentru o contribuție financiară referitoare la o catastrofă naturală de aceeași natură sau poate reduce cuantumul care urmează a fi pus la dispoziție dacă statul membru face obiectul unor proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, iar Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre definitivă conform căreia statul membru în cauză nu a pus în aplicare legislația Uniunii referitoare la prevenirea și gestionarea riscurilor de catastrofe, acest lucru având o legătură directă cu natura catastrofei naturale suferite.

Comisia tratează în mod echitabil toate cererile pentru o contribuție financiară din fond.

(3) Când Comisia ajunge la concluzia că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea unei contribuții financiare din fond, aceasta transmite fără întârziere Parlamentului European și Consiliului propunerile necesare pentru mobilizarea fondului și pentru autorizarea creditelor corespunzătoare. Aceste propuneri conțin:

(a) toate informațiile disponibile menționate la alineatul (1);

(b) orice alte informații pertinente de care dispune Comisia;

(c) dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 2; și

(d) o justificare a sumelor propuse.

Decizia de mobilizare a fondului este adoptată în comun de Parlamentul European și de Consiliu, cât mai curând posibil după ce Comisia a transmis propunerea.

Atât Comisia, pe de o parte, cât și Parlamentul European și Consiliul, pe de altă parte, depun toate eforturile pentru a reduce la minimum timpul necesar mobilizării fondului.

(4) De îndată ce creditele sunt puse la dispoziție de Parlamentul European și de Consiliu, Comisia adoptă o decizie, prin intermediul unui act de punere în aplicare, privind acordarea contribuției financiare din fond și plătește contribuția financiară respectivă imediat și într-o singură tranșă statului beneficiar. În cazul în care s-a plătit un avans în temeiul articolului 4a, se plătește numai soldul.

(5) Perioada de eligibilitate a cheltuielilor începe la data apariției primei daune menționate la alineatul (1). În cazul unei catastrofe naturale cu evoluție progresivă, perioada de eligibilitate a cheltuielilor începe la data la care autoritățile publice ale statului eligibil iau prima măsură sau la data la care acestea declară starea de urgență, astfel cum se menționează la alineatul (1c).”

4. Se introduce următorul articol:

„Articolul 4a

(1) Atunci când transmite Comisiei o cerere pentru o contribuție financiară din fond, statul membru poate solicita plata unui avans. Comisia efectuează o evaluare preliminară pentru a constata dacă cererea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) și pentru a verifica disponibilitatea resurselor bugetare. În cazul în care condițiile respective sunt îndeplinite și sunt disponibile resurse suficiente, Comisia poate adopta o decizie de acordare a avansului prin intermediul unui act de punere în aplicare și poate plăti avansul fără întârziere, înaintea luării deciziei menționate la articolul 4 alineatul (4). Plata unui avans se efectuează fără a se aduce atingere deciziei finale privind mobilizarea fondului.

(2) Cuantumul avansului nu depășește 10 % din cuantumul contribuției financiare preconizate și nu depășește în niciun caz 30 000 000 EUR. După stabilirea cuantumului definitiv al contribuției financiare, Comisia ține cont de suma avansului înainte de a plăti soldul contribuției financiare. Comisia recuperează avansurile plătite în mod necuvenit.

(3) Orice sumă care urmează să fie restituită către bugetul general al Uniunii este plătită înainte de scadența indicată în ordinul de recuperare întocmit în conformitate cu articolul 78 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Data scadenței este ultima zi a celei de a doua luni următoare lunii în care a fost emis ordinul.

(4) În cazul în care este necesar pentru a asigura disponibilitatea la timp a resurselor bugetare, Comisia propune Parlamentului European și Consiliului, cu ocazia adoptării proiectului de buget general al Uniunii pentru un exercițiu financiar dat, mobilizarea fondului până la o sumă maximă de 50 000 000 EUR în vederea efectuării unor plăți în avans și propune înscrierea creditelor aferente în bugetul general al Uniunii.

Dispozițiile bugetare respectă plafoanele menționate la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului (**).

(*) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

(**) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884)."

5. Articolul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 5

(1) Un act de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 4 alineatul (4) conține în anexa sa dispoziții detaliate privind execuția contribuției financiare din fond.

Dispozițiile respective descriu, în special, tipul operațiunilor care urmează a fi finanțate din fond în urma unei propuneri a statului membru eligibil și locul în care se desfășoară aceste operațiuni.

(2) Înainte de a plăti o contribuție financiară din fond unui stat eligibil care nu este un stat membru, Comisia încheie cu statul respectiv un acord de delegare prin care stabilește dispoziții detaliate pentru execuția contribuției financiare din fond menționate la alineatul (1), în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și cu Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei (*), precum și cu respectarea obligațiilor legate de prevenirea și gestionarea riscului de catastrofe naturale.

(3) Răspunderea pentru selectarea operațiunilor individuale și pentru execuția contribuției financiare din fond revine statului beneficiar, în conformitate cu prezentul regulament, în special cu articolul 3 alineatele (2) și (3), cu actul de punere în aplicare menționat la articolul 4 alineatul (4) și, dacă este cazul, cu acordul de delegare menționat la alineatul (2) din prezentul articol.

(4) Contribuția financiară din fond către un stat membru se execută în cadrul gestiunii partajate, în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Contribuția financiară din fond acordată unui stat care nu este un stat membru este executată în cadrul gestiunii indirecte, în conformitate cu regulamentul menționat.

(5) Fără a se aduce atingere responsabilității Comisiei în ceea ce privește execuția bugetului general al Uniunii, statele beneficiare își asumă răspunderea pentru gestionarea operațiunilor sprijinite din fond și pentru controlul financiar al acestor operațiuni. Măsurile pe care le iau includ:

(a) verificarea instituirii unor modalități de gestionare și de control și a aplicării acestora astfel încât să se asigure o utilizare eficientă și corectă a fondurilor Uniunii, în conformitate cu principiile bunei gestiuni financiare;

(b) verificarea desfășurării în mod adecvat a acțiunilor finanțate;

(c) garantarea faptului că cheltuielile finanțate se bazează pe documente justificative verificabile și sunt corecte și precise;

(d) prevenirea, depistarea și corectarea neregulilor și recuperarea plăților necuvenite, împreună cu dobânzile de întârziere, după caz. Statele beneficiare notifică orice astfel de nereguli Comisiei și informează permanent Comisia cu privire la evoluția procedurilor administrative și judiciare.

(6) Statele beneficiare desemnează organisme responsabile cu gestiunea și controlul operațiunilor sprijinite din fond, în conformitate cu articolele 59 și 60 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. În acest sens, statele beneficiare țin cont de criteriile referitoare la mediul intern, la activitățile de control, la informare și comunicare, precum și la monitorizare. Statele membre pot desemna organismele desemnate deja în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

Atunci când transmit raportul și declarația menționate la articolul 8 alineatul (3) din prezentul regulament, aceste organisme desemnate furnizează Comisiei informațiile prevăzute la articolul 59 alineatul (5) sau la articolul 60 alineatul (5) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, referitoare la întreaga perioadă de execuție.

(7) În cazul în care se constată o neregulă, statul beneficiar efectuează corecțiile financiare necesare. Corecțiile efectuate de statul beneficiar constau în anularea totală sau parțială a contribuției financiare din fond. Statul beneficiar recuperează orice sumă pierdută ca urmare a unei nereguli depistate.

(8) Fără a se aduce atingere competențelor Curții de Conturi sau controalelor efectuate de statul beneficiar în conformitate cu legislația, reglementările și dispozițiile administrative naționale, Comisia poate efectua inspecții la fața locului cu privire la operațiunile finanțate din fond. Comisia informează statul beneficiar în cauză, în vederea obținerii întregii asistențe necesare. La aceste controale pot participa funcționari sau alți angajați ai statului membru în cauză.

(9) Statul beneficiar se asigură că toate documentele justificative privind cheltuielile efectuate se află la dispoziția Comisiei și a Curții de Conturi timp de trei ani de la încheierea asistenței financiare din partea fondului.

(*) Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (JO L 362, 31.12.2012, p. 1).

(**) Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 320)."

6. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

(1) Statul beneficiar este responsabil de coordonarea contribuției financiare din fond la acțiunile menționate la articolul 3, pe de o parte, cu asistența din fondurile structurale și de investiții europene, cu asistența Băncii Europene de Investiții, precum și cu alte instrumente de finanțare ale Uniunii, pe de altă parte.

(2) Statul beneficiar se asigură că cheltuielile rambursate în conformitate cu prezentul regulament nu sunt rambursate prin alte instrumente de finanțare ale Uniunii, în special prin instrumente aferente politicii de coeziune, politicii agricole și politicii de pescuit.

(3) Daunele reparate în cadrul instrumentelor internaționale sau ale Uniunii referitoare la despăgubirea pentru daune specifice nu sunt eligibile pentru asistență din partea fondului în același scop."

7. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Operațiunile finanțate din fond sunt compatibile cu dispozițiile tratatului și ale instrumentelor adoptate în temeiul acestuia, cu politicile și măsurile Uniunii, în special în domeniul gestiunii financiare, al achizițiilor publice, al protecției mediului, al prevenirii și gestionării riscului de catastrofe naturale, al adaptării la schimbările climatice, inclusiv, unde este cazul, prin abordări centrate pe ecosisteme, precum și cu dispozițiile instrumentelor de asistență pentru preaderare. Operațiunile finanțate din fond contribuie la obiectivele Uniunii în domeniile respective, după caz."

8. Articolele 8 și 9 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 8

(1) Contribuția financiară din fond se utilizează în termen de optsprezece luni de la data la care Comisia a plătit suma totală a asistenței. Orice parte a contribuției financiare care rămâne neutilizată la data respectivă sau despre care s-a constatat că este utilizată pentru operațiuni neeligibile se recuperează de către Comisie de la statul beneficiar.

(2) Statele beneficiare depun toate eforturile pentru a obține o compensație din partea terților.

(3) Nu mai târziu de șase luni de la expirarea perioadei de optsprezece luni menționate la alineatul (1), statul beneficiar prezintă un raport privind execuția contribuției financiare din fond, împreună cu o declarație care justifică cheltuielile, indicând orice altă sursă de finanțare primită pentru operațiunile în cauză, inclusiv rambursările din asigurări și despăgubirile obținute de la terți.

Raportul privind execuția prezintă în detaliu:

(a) măsurile de prevenție luate sau propuse de statul beneficiar pentru limitarea daunelor viitore și pentru evitarea, pe cât posibil, a repetării unor catastrofe naturale similare, inclusiv utilizarea fondurilor structurale și de investiții ale Uniunii în acest scop;

(b) stadiul punerii în aplicare a legislației relevante a Uniunii privind prevenirea și gestionarea riscului de catastrofe;

(c) experiența dobândită în urma catastrofei naturale și măsurile luate sau propuse pentru asigurarea protecției mediului și a rezilienței în ceea ce privește schimbările climatice și catastrofele naturale; și

(d) orice alte informații relevante privind măsurile de prevenire și atenuare întreprinse, legate de natura catastrofei naturale.

Raportul privind execuția este însoțit de un aviz al unui organism de audit independent, elaborat în conformitate cu standarde de audit acceptate la nivel internațional, prin care se stabilește că declarația care justifică cheltuielile oferă o imagine adevărată și corectă, iar contribuția financiară din fond este legală și regulamentară, în conformitate cu articolul 59 alineatul (5) și cu articolul 60 alineatul (5) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

La sfârșitul procedurii menționate la primul paragraf, Comisia efectuează o operațiune de încheiere a asistenței din partea fondului.

(4) În cazul în care costul reparării daunelor este acoperit ulterior de un terț, Comisia solicită statului beneficiar rambursarea cuantumului corespunzător din contribuția financiară din fond.

Articolul 9

Cererile pentru o contribuție financiară din fond și actele de punere în aplicare menționate la articolul 4 alineatul (4), precum și acordul de delegare, rapoartele și orice alte documente aferente indică toate sumele în euro.

Cuantumurile cheltuielilor suportate în moneda națională sunt convertite în euro la cursurile de schimb publicate în seria C din *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la data la care actul de punere în aplicare aferent este adoptat de către Comisie. În cazul în care în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* nu este publicat cursul de schimb pentru data la care actul de punere în aplicare aferent este adoptat de către Comisie, conversia se efectuează la media cursurilor de schimb contabile lunare stabilite de Comisie, determinată pentru perioada respectivă. Acest curs de schimb unic se utilizează pentru întreaga execuție a contribuției financiare din fond și ca bază pentru raportul final privind execuția și pentru declarația privind execuția contribuției financiare, precum și pentru elementele necesare în temeiul articolului 59 alineatul (5) sau al articolului 60 alineatul (5) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 ale contribuției financiare."

9. La articolul 10, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul unei estimări net inferioare a daunelor suferite, situație demonstrată de elemente noi, statul beneficiar rambursează Comisiei suma corespunzătoare din contribuția financiară din fond."

10. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

(1) Comisia ia măsurile adecvate pentru a se asigura că, atunci când sunt puse în aplicare acțiunile finanțate în temeiul prezentului regulament, interesele financiare ale Uniunii Europene sunt protejate prin aplicarea de măsuri preventive împotriva fraudei, corupției și oricăror alte activități ilegale, prin verificări eficace și, dacă se descoperă nereguli, prin recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit și, dacă este cazul, prin aplicarea de sancțiuni administrative și financiare eficace, proporționale și disuasive.

(2) Comisia sau reprezentanții acesteia și Curtea de Conturi au competența de a desfășura audituri, pe baza documentelor și inspecții la fața locului, cu privire la toți beneficiarii de finanțare, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea Uniunii în temeiul prezentului regulament.

(3) Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) poate efectua investigații, inclusiv inspecții la fața locului și controale, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*) și de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului (**), pentru a stabili dacă au avut loc fraude, cazuri de corupție sau orice activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un contract care implică finanțare din partea Uniunii.

(4) Fără a se aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de delegare cu țări terțe, contractele și deciziile de acordare a unei contribuții financiare din fond care rezultă din punerea în aplicare a prezentului regulament conțin dispoziții care abilitează în mod expres Comisia, Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în conformitate cu competențele lor respective.

(*) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

(**) Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2)."

11. Articolele 13 și 14 se elimină.

Articolul 2

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 662/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 în ceea ce privește punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) La 8 decembrie 2012, în cadrul celei de a opta sesiuni, Conferința părților la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (denumită în continuare „CCONUSC"), având rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, a adoptat Amendamentul de la Doha, prin care s-a stabilit cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, începând la 1 ianuarie 2013 și încheindu-se la 31 decembrie 2020 (denumit în continuare „Amendamentul de la Doha").

(2) Articolul 4 din Protocolul de la Kyoto prevede posibilitatea ca părțile să își îndeplinească în comun angajamentele care le revin în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto. În momentul adoptării Amendamentului de la Doha, Uniunea și statele sale membre, împreună cu Croația și Islanda, au declarat că angajamentele cuantificate de limitare și de reducere a emisiilor pentru Uniune, pentru statele sale membre, pentru Croația și pentru Islanda aferente celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto se bazează pe interpretarea că acestea vor fi îndeplinite în comun în conformitate cu articolul 4 din Protocolul de la Kyoto. Declarația respectivă se regăsește în Raportul conferinței și a fost avizată de Consiliu la 17 decembrie 2012.

(3) Protocolul de la Kyoto solicită părților care au ajuns la un acord privind îndeplinirea în comun a angajamentelor asumate în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto să stabilească în acordul respectiv nivelul de emisii alocat fiecărei părți. Protocolul de la Kyoto impune ca părțile la un acord de îndeplinire în comun să notifice secretariatului CCONUSC condițiile acordului respectiv la data depunerii instrumentelor lor de acceptare.

(4) Adoptarea Amendamentului de la Doha, punerea în aplicare a deciziilor conexe ale Conferinței părților la CCONUSC având rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto și un acord de îndeplinire în comun vor necesita stabilirea unor norme care să asigure punerea în aplicare la nivel tehnic în Uniune a celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, inclusiv tranziția de la prima perioadă de angajament

([1]) Avizul din 26 februarie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.

la a doua perioadă de angajament, pentru a permite funcționarea efectivă a unui acord de îndeplinire în comun și pentru a asigura alinierea acestuia la funcționarea sistemului Uniunii Europene de comercializare a certificatelor de emisii („EU ETS") instituit prin Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) și prin Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]).

(5) În prima perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, cerințele convenite la nivel internațional privind contabilizarea și gestionarea emisiilor și a unităților și îndeplinirea în comun de către Uniune și statele sale membre au fost puse în aplicare în conformitate cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]), cu Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei ([4]) și cu Regulamentul (UE) nr. 920/2010 al Comisiei ([5]). Regulamentele (CE) nr. 2216/2004 și (UE) nr. 920/2010 au fost înlocuite prin Regulamentul (UE) nr. 389/2013 al Comisiei ([6]), care cuprinde dispoziții privind gestionarea unităților în contextul punerii în aplicare și al funcționării EU ETS și al Deciziei nr. 406/2009/CE. Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]), recent adoptat, care a abrogat și a înlocuit Decizia nr. 280/2004/CE, nu conține baza juridică care să permită Comisiei să adopte normele tehnice de punere în aplicare necesare pentru cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto în conformitate cu condițiile din Amendamentul de la Doha, cu deciziile Conferinței părților la CCONUSC având rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto și cu condițiile unui acord de îndeplinire în comun.

(6) În cazul în care un stat membru este dezavantajat în mod grav de o situație specifică și excepțională, inclusiv de incoerențele contabile legate de corelarea punerii în aplicare a legislației Uniunii cu normele convenite în temeiul Protocolului de la Kyoto, Comisia ar trebui, fără a aduce atingere îndeplinirii obligațiilor care revin statelor membre în temeiul Deciziei nr. 406/2009/CE și sub rezerva disponibilității unităților la sfârșitul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, să adopte măsuri de redresare a situației, prin transferul unor reduceri de emisii certificate (CER), unități de reducere a emisiilor (ERU) sau unități ale cantității atribuite (AAU) înscrise în registrul Uniunii către registrul statului membru respectiv.

(7) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a articolului 10 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 525/2013, ar trebui să i se confere Comisiei competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]).

(8) Decizia 1/CMP.8 adoptată de Conferința părților la CCONUSC având rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto (denumită în continuare „Decizia 1/CMP.8") modifică normele privind stabilirea eligibilității pentru participarea la mecanismele flexibile în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto. Aceasta stabilește, de asemenea, limite privind reportarea unităților din prima în cea de a doua perioadă de angajament și include cerința ca fiecare parte să stabilească un cont pentru rezerva de unități excedentare din perioada anterioară. În plus, decizia respectivă prevede prelevarea unei cote de 2 % din primele transferuri internaționale de AAU și din emiterea de ERU pentru proiecte de punere în aplicare în comun imediat după conversia în ERU a AAU sau a unităților de eliminare (RMU) deținute anterior de către părți. În prezent, sunt în curs de negociere norme suplimentare de punere în aplicare a celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto.

([1]) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

([2]) Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009, p. 136).

([3]) Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 49, 19.2.2004, p. 1).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei din 21 decembrie 2004 privind un sistem de registre standardizat și securizat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 386, 29.12.2004, p. 1).

([5]) Regulamentul (UE) nr. 920/2010 al Comisiei din 7 octombrie 2010 de creare a registrului Uniunii pentru perioadele care se încheie la 31 decembrie 2012 aferente schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 270, 14.10.2010, p. 1).

([6]) Regulamentul (UE) nr. 389/2013 al Comisiei din 2 mai 2013 de creare a registrului Uniunii în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Deciziile nr. 280/2004/CE și nr. 406/2009/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 920/2010 și (UE) nr. 1193/2011 ale Comisiei (JO L 122, 3.5.2013, p. 1.).

([7]) Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

([8]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(9) În actele delegate care urmează să fie adoptate în conformitate cu prezentul regulament, Comisia ar trebui să prevadă un proces de compensare la sfârșitul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, prin care orice transfer net al nivelurilor anuale de emisii alocate în conformitate cu Decizia nr. 406/2009/CE și orice transfer net de certificate cu țările terțe participante la EU ETS, care nu sunt părți la un acord de îndeplinire în comun cu Uniunea și cu statele sale membre, să fie urmat de transferul unei cantități corespunzătoare de AAU.

(10) Normele internaționale relevante menite să reglementeze contabilizarea emisiilor și realizarea de progrese în direcția îndeplinirii angajamentelor urmează să fie adoptate cu ocazia următoarei conferințe privind schimbările climatice din decembrie 2014 care urmează să aibă loc la Lima. Uniunea și statele sale membre ar trebui să colaboreze cu țările terțe în acest sens.

(11) În conformitate cu Decizia 1/CMP.8, care impune părților să își revadă, până în 2014, angajamentele pentru cea de a doua perioadă de angajament, ar putea fi luată în considerare anularea unor AAU, CER sau ERU în vederea creșterii nivelului de ambiție al angajamentelor părților.

(12) Pentru a stabili norme coerente menite să asigure punerea în aplicare la nivel tehnic în Uniune a celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, incluzând tranziția de la prima la cea de a doua perioadă de angajament, pentru a permite funcționarea efectivă a acordului de îndeplinire în comun a angajamentelor Uniunii, ale statelor sale membre și ale Islandei pentru cea de a doua perioadă de angajament, precum și pentru a asigura alinierea sa la aplicarea EU ETS și a Deciziei nr. 406/2009/CE, Comisiei ar trebui să îi fie delegată competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de la data adoptării de către Uniune a Amendamentului de la Doha până la sfârșitul perioadei suplimentare pentru îndeplinirea angajamentelor în temeiul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante Parlamentului European și Consiliului, precum și concordanța acestora cu cerințele de contabilizare convenite la nivel internațional, cu un acord de îndeplinire în comun încheiat între Uniune, statele sale membre și țări terțe în temeiul articolelor 3 și 4 din Protocolul de la Kyoto și cu legislația relevantă a Uniunii.

(13) În concluziile Consiliului din 9 martie 2012 se afirmă că obiectivul cuantificat al Uniunii de limitare sau de reducere a emisiilor în cea de a doua perioadă de angajament este stabilit pe baza emisiilor totale de gaze cu efect de seră ale Uniunii permise în perioada 2013-2020 în temeiul pachetului său legislativ privind clima și energia, reflectându-se astfel angajamentul unilateral al Uniunii de a-și reduce cu 20 % emisiile până în 2020, și se confirmă, în acest context, că obligațiile de reducere a emisiilor de către fiecare stat membru în parte nu ar trebui să depășească obligațiile acestora convenite în cadrul legislației Uniunii.

(14) Ar trebui asigurată respectarea limitelor stabilite prin deciziile relevante ale organismelor care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto privind reportarea ERU și a CER din prima în cea de a doua perioadă de angajament.

(15) Regulamentul (UE) nr. 525/2013 ar trebui să fie modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 525/2013 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 se introduc următoarele puncte:

„13a. «rezervă pentru perioada de angajament» sau «CPR» înseamnă rezerva creată în temeiul anexei la Decizia 11/CMP.1 sau al altor decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto;

13b. «rezerva de unități excedentare din perioada anterioară» sau «PPSR» înseamnă contul înființat în temeiul Deciziei 1/CMP.8 a Conferinței părților la CCONUSC având rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto (denumită în continuare «Decizia 1/CMP.8») sau al altor decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto;

13c. «acord de îndeplinire în comun» înseamnă condițiile unui acord, în temeiul articolului 4 din Protocolul de la Kyoto, între Uniune, statele sale membre și oricare țară terță în scopul îndeplinirii în comun a angajamentelor asumate de acestea în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto, pentru cea de a doua perioadă de angajament;".

2. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Uniunea și statele sale membre contabilizează, fiecare în parte, în respectivele lor registre stabilite în temeiul primului paragraf, cantitățile respective atribuite lor în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto și efectuează tranzacțiile menționate la primul paragraf, în conformitate cu Decizia 1/CMP.8 sau cu alte decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto și cu un acord de îndeplinire în comun. În acest scop, Uniunea și fiecare stat membru efectuează, fiecare în respectivele lor registre, următoarele:

— înființează și gestionează conturi de depozit ale părții și emit o cantitate de AAU care corespunde cantităților respective atribuite lor pentru cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto în aceste conturi de depozit ale părții;

— contabilizează emiterea, deținerea, transferul, achiziționarea, anularea, retragerea, reportarea, înlocuirea sau schimbarea datei expirării a AAU, RMU, ERU, CER, tCER și lCER, după caz, înscrise în respectivele lor registre pentru cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto;

— stabilesc și mențin o rezervă pentru perioada de angajament;

— reportează AAU, CER și ERU înscrise în respectivele lor registre din prima în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto și creează o rezervă de unități excedentare din perioada anterioară și gestionează AAU deținute în aceasta;

— contabilizează transferul de AAU sau de ERU, ca parte din procedurile ce urmează a fi efectuate după emiterea de ERU și din primul transfer internațional de AAU.";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(5) Comisia este, de asemenea, împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 25, în scopul realizării, prin registrele Uniunii și ale statelor membre, a punerii în aplicare necesare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto, în temeiul Deciziei 1/CMP.8 sau al altor decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto, precum și al unui acord de îndeplinire în comun, în conformitate cu alineatul (1).

(6) Comisia este împuternicită, de asemenea, să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 25, pentru a asigura că:

— orice transfer net al nivelurilor anuale de emisii alocate în conformitate cu Decizia nr. 406/2009/CE și orice transfer net de certificate cu țările terțe participante la sistemul de comercializare a certificatelor de emisii în cadrul Uniunii stabilit prin Directiva 2003/87/CE, care nu sunt părți la un acord de îndeplinire în comun, sunt urmate de un transfer al unei cantități corespunzătoare de AAU prin intermediul unui proces de compensare la sfârșitul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto;

— sunt efectuate acele tranzacții care sunt necesare pentru alinierea aplicării limitelor stabilite prin deciziile adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto privind reportarea ERU și a CER din prima în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto la punerea în aplicare a articolului 11a din Directiva 2003/87/CE; aceste tranzacții nu aduc atingere capacității statelor membre de a reporta și alte ERU și CER din prima în cea de a doua perioadă de angajament, în alte scopuri, cu condiția ca limitele pentru reportarea ERU și a CER din prima în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto să nu fie depășite.

(7) În cazul în care un stat membru este dezavantajat în mod grav de o situație specifică și excepțională, inclusiv de incoerențele contabile legate de corelarea punerii în aplicare a legislației Uniunii cu normele convenite în temeiul Protocolului de la Kyoto, Comisia poate, sub rezerva disponibilității unităților la sfârșitul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, să adopte măsuri de redresare a situației respective. În acest scop, Comisia este împuternicită să adopte acte de punere în aplicare pentru transferul în registrul statului membru în cauză CER, ERU sau al AAU înscrise în registrul Uniunii. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2). Competența de a adopta aceste acte de punere în aplicare se conferă Comisiei de la data adoptării de către Uniune a Amendamentului de la Doha la Protocolul de la Kyoto.

(8) Atunci când adoptă actele delegate menționate la alineatele (5) și (6), Comisia asigură coerența cu Directiva 2003/87/CE și cu Decizia nr. 406/2009/CE, precum și o punere în aplicare coerentă a cerințelor convenite la nivel internațional în materie de contabilizare, optimizează transparența și asigură exactitatea contabilizării AAU, RMU, ERU, CER, tCER și lCER de către Uniune și de către statele membre, evitând, pe cât posibil, sarcinile administrative și costurile, inclusiv cele legate de împărțirea procedurilor și de dezvoltarea și mentenanța sistemelor informatice. Este deosebit de important ca, înainte de adoptarea actelor delegate respective, Comisia să urmeze practica curentă și să desfășoare consultări cu experți, inclusiv cu experții din statele membre."

3. La articolul 11 se adaugă următorul alineat:

„(3) La sfârșitul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto și în conformitate cu Decizia 1/CMP.8, sau cu alte decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto, precum și cu un acord de îndeplinire în comun, Uniunea și statele membre retrag fiecare din registrele lor respective AAU, RMU, ERU, CER, tCER sau lCER echivalente emisiilor de gaze cu efect de seră din surse și eliminărilor de către absorbanți a gazelor cu efect de seră incluse în cantitățile lor atribuite respective."

4. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Competența de a adopta acte delegate menționată la articolele 6 și 7 și la articolul 10 alineatul (4) este conferită Comisiei pe o perioadă de cinci ani, începând cu 8 iulie 2013.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 10 alineatele (5) și (6) se conferă Comisiei, de la data adoptării de către Uniune a Amendamentului de la Doha la Protocolul de la Kyoto până la sfârșitul perioadei suplimentare pentru îndeplinirea angajamentelor asumate în temeiul celei de a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto."

5. La articolul 26 se adaugă următorul alineat:

„(3) În cazul articolului 10 alineatul (7), atunci când comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011."

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2014/64/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de modificare a Directivei 64/432/CEE a Consiliului în ceea ce privește bazele de date electronice care fac parte din rețelele de supraveghere din statele membre

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Directiva 64/432/CEE a Consiliului ([3]) se aplică schimburilor comerciale de bovine și porcine în interiorul Uniunii. Directiva respectivă prevede că autoritatea competentă dintr-un stat membru poate institui un sistem de rețele de supraveghere. Aceste rețele includ o bază de date electronică care urmează să conțină cel puțin o serie de elemente prevăzute de Directiva 64/432/CEE, inclusiv identificarea codului fiecărui animal.

(2) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) stabilește un sistem de identificare și înregistrare a bovinelor. Acesta impune, ca regulă generală, ca cele două mijloace oficiale de identificare alocate unui animal să poarte același cod de identificare. Cu toate acestea, în timpul fazei inițiale de adaptare la utilizarea dispozitivelor electronice de identificare ca mijloace oficiale de identificare, nu se poate exclude faptul că, în anumite cazuri, constrângerile tehnice legate de configurația codului original de identificare al unui animal ar putea împiedica reproducerea codului respectiv pe un dispozitiv electronic de identificare. Această situație ar putea apărea atunci când caracterele care formează codul de identificare existent al unui animal împiedică convertirea codului respectiv în format electronic. Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 prevede derogări tranzitorii specifice pentru a permite aplicarea unui dispozitiv electronic de identificare și în cazul acestor animale, cu condiția să fie asigurată trasabilitatea completă și ca animalele să poată fi identificate individual, inclusiv exploatația în care s-au născut. Posibilitatea de a utiliza astfel de dispozitive electronice de identificare ar trebui să se reflecte în lista elementelor bazelor de date electronice prevăzute în Directiva 64/432/CEE.

(3) Din motive de coerență a legislației Uniunii, tipul de dispozitiv electronic de identificare, atunci când este aplicat la animale, ar trebui, de asemenea, adăugat în lista elementelor care trebuie incluse în bazele de date electronice prevăzute în Directiva 64/432/CEE.

([1]) JO C 43, 15.2.2012, p. 64.
([2]) Poziția Parlamentului European din 2 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.
([3]) Directiva 64/432/CEE a Consiliului din 26 iunie 1964 privind problemele de inspecție veterinară care afectează schimburile intracomunitare cu bovine și porcine (JO 121, 29.7.1964, p. 1977/64).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului (JO L 204, 11.8.2000, p. 1).

(4) Prin urmare, Directiva 64/432/CEE ar trebui modificată în mod corespunzător,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

La articolul 14 alineatul (3) partea C din Directiva 64/432/CEE, punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. Pentru fiecare animal:

— codul sau codurile unice de identificare, în cazurile stabilite la articolul 4 alineatul (1), la articolul 4b, la articolul 4c alineatul (1) și la articolul 4d din Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

— data nașterii;

— sexul;

— rasa sau culoarea pielii;

— codul de identificare al mamei sau, în cazul unui animal importat dintr-o țară terță, codul unic de identificare al mijlocului de identificare individual atribuit animalului de statul membru de destinație în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1760/2000;

— numărul de identificare al exploatației în care s-a născut;

— numerele de identificare ale tuturor exploatațiilor în care a fost ținut animalul și datele fiecărei deplasări;

— data decesului sau a sacrificării;

— tipul de dispozitiv electronic de identificare, dacă animalului i-a fost aplicat un astfel de dispozitiv.

(*) Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului (JO L 204, 11.8.2000, p. 1)."

Articolul 2

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 18 ianuarie 2016. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică aceste dispoziții începând cu 18 iulie 2019.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi este comunicat de către statele membre textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

DIRECTIVA 2014/68/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor sub presiune

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Directiva 97/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) a fost modificată în mod substanțial ([4]). Deoarece urmează să fie efectuate modificări suplimentare, directiva respectivă ar trebui să fie reformată din motive de claritate.

(2) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]) stabilește normele privind acreditarea organismelor de evaluare a conformității, oferă un cadru pentru supravegherea pieței produselor și pentru controlul produselor provenite din țările terțe și prevede principiile generale privind marcajul CE.

(3) Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([6]) stabilește principii comune și dispoziții de referință comune concepute pentru a fi aplicate întregii legislații sectoriale cu scopul de a oferi o bază coerentă revizuirilor și reformărilor legislației respective. Prin urmare, Directiva 97/23/CE ar trebui adaptată la decizia respectivă.

(4) Prezenta directivă se referă la echipamentele sub presiune și ansamblele care sunt noi pe piața Uniunii când sunt introduse pe piață; și anume fie echipamente sub presiune sau ansamble noi produse de un producător stabilit în Uniune, fie echipamente sub presiune sau ansamble noi sau la mâna a doua, importate dintr-o țară terță.

(5) Prezenta directivă ar trebui să se aplice în cazul tuturor formelor de furnizare, inclusiv vânzării la distanță.

([1]) JO C 67, 6.3.2014, p. 101.
([2]) Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.
([3]) Directiva 97/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 mai 1997 de apropiere a legislațiilor statelor membre referitoare la echipamentele sub presiune (JO L 181, 9.7.1997, p. 1).
([4]) A se vedea anexa V partea A.
([5]) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).
([6]) Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465/CEE a Consiliului (JO L 218, 13.8.2008, p. 82).

(6) Prezenta directivă ar trebui să se aplice echipamentelor sub presiune supuse unei presiuni maxime admisibile PS mai mari de 0,5 bari. Echipamentele sub presiune supuse unei presiuni mai mici sau egale cu 0,5 bari nu prezintă riscuri semnificative legate de presiune. Prin urmare, nu poate fi împiedicată libera circulație a acestora în Uniune.

(7) Prezenta directivă ar trebui să se aplice, de asemenea, ansamblelor formate din mai multe echipamente sub presiune montate pentru a forma un tot integrat și funcțional. Acele ansamble pot varia de la un ansamblu simplu, cum ar fi oalele sub presiune, până la un ansamblu complex, cum ar fi un cazan de abur acvatubular. În cazul în care producătorul ansamblului îl proiectează pentru introducerea pe piață și darea în folosință așa cum este – și nu ca părți componente neasamblate –, acest ansamblu ar trebui să fie conform cu prezenta directivă. Totuși, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice la asamblarea de echipamente sub presiune efectuată la locul utilizării, pe răspunderea unui utilizator care nu este producătorul, cum ar fi asamblarea instalațiilor industriale.

(8) Prezenta directivă ar trebui să armonizeze dispozițiile de drept intern în ceea ce privește riscul datorat presiunii. Celelalte riscuri pe care le pot prezenta aceste echipamente intră, dacă este cazul, sub incidența altor directive care privesc aceste riscuri.

(9) Cu toate acestea, anumite echipamente sub presiune fac obiectul altor directive adoptate în temeiul articolului 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Dispozițiile prevăzute de unele dintre aceste directive se referă și la riscul pe care îl presupune presiunea. Directivele respective sunt considerate suficiente pentru a preveni în mod adecvat riscurile generate de presiune prezentate de aceste echipamente atunci când nivelul de risc al acestor echipamente rămâne redus. În consecință, ar trebui ca asemenea echipamente să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.

(10) Pentru unele echipamente sub presiune reglementate de acorduri internaționale pentru transportul lor internațional, riscurile legate de transport, precum și pericolele și riscurile generate de presiune la nivel național sunt tratate de directive ale Uniunii bazate pe aceste acorduri. Directivele respective extind aplicarea acestor acorduri la transportul național, pentru a se asigura libera circulație a mărfurilor periculoase, îmbunătățind, în același timp, siguranța transportului. Aceste echipamente care fac obiectul Directivei 2008/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) și al Directivei 2010/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]) ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.

(11) Anumite echipamente sub presiune, deși sunt supuse unei presiuni maxime admisibile PS mai mari de 0,5 bari, nu prezintă riscuri semnificative din cauza presiunii și nu trebuie așadar să existe bariere în calea liberei circulații a unor asemenea echipamente în Uniune dacă ele au fost legal fabricate sau introduse pe piață într-un stat membru. Nu este necesar pentru a le asigura libera circulație ca ele să fie incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive. În consecință, ele ar trebui să fie în mod expres excluse din acesta.

(12) Celelalte echipamente sub presiune, care sunt supuse unei presiuni maxime mai mari de 0,5 bari și care prezintă din această cauză un risc semnificativ, dar pentru care sunt garantate libera circulație, precum și un nivel de securitate adecvat, ar trebui să fie excluse din domeniul reglementat de prezenta directivă. Aceste excluderi ar trebui totuși să fie revizuite la intervale regulate în scopul de a determina eventuala necesitate de a lua măsuri la nivelul Uniunii.

(13) Domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să aibă la bază o definiție generală a termenului „echipamente sub presiune”, în așa fel încât să permită dezvoltarea tehnică a produselor.

(14) Conformitatea cu cerințele esențiale privind securitatea este foarte importantă pentru asigurarea securității echipamentelor sub presiune. Aceste cerințe ar trebui să fie subdivizate în cerințe generale și cerințe specifice pe care este necesar să le satisfacă echipamentele sub presiune. În special, cerințele specifice ar trebui să ia în considerare anumite echipamente sub presiune. Ar trebui ca unele tipuri de echipamente sub presiune din categoriile a III-a și a IV-a să fie supuse unei verificări finale în care sunt cuprinse o inspecție finală și încercări.

([1]) Directiva 2008/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 septembrie 2008 privind transportul interior de mărfuri periculoase (JO L 260, 30.9.2008, p. 13).

([2]) Directiva 2010/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 iunie 2010 privind echipamentele sub presiune transportabile și de abrogare a Directivelor 76/767/CEE, 84/525/CEE, 84/526/CEE, 84/527/CEE și 1999/36/CE ale Consiliului (JO L 165, 30.6.2010, p. 1).

(15) Statele membre ar trebui să fie în măsură să permită prezentarea, cu ocazia târgurilor, a unor echipamente sub presiune care nu sunt încă conforme cu cerințele prezentei directive. Cu ocazia demonstrațiilor, ar trebui luate măsuri de siguranță adecvate în conformitate cu regulile generale de siguranță ale statului membru interesat, pentru asigurarea securității persoanelor.

(16) Directiva 97/23/CE prevede o clasificare a echipamentelor sub presiune în categorii, în funcție de creșterea nivelului de pericol. Aceasta include clasificarea fluidelor conținute în echipamentele sub presiune drept periculoase sau nu, în conformitate cu Directiva 67/548/CEE a Consiliului ([1]). La 1 iunie 2015, Directiva 67/548/CEE urmează să fie abrogată și înlocuită cu Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), care pune în aplicare, în cadrul Uniunii, Sistemul global armonizat de clasificare și etichetare a chimicalelor, care a fost adoptat la nivel internațional, în cadrul structurii Organizației Națiunilor Unite. Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 introduce noi clase și categorii de pericol care corespund doar parțial celor prevăzute în Directiva 67/548/CEE. Prin urmare, Directiva 97/23/CE ar trebui să fie aliniată la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008, menținându-se, în același timp, nivelurile existente de protecție prevăzute de directiva respectivă.

(17) În funcție de rolul lor care le revine în lanțul de furnizare, operatorii economici ar trebui să fie răspunzători pentru conformitatea echipamentelor sub presiune și a ansamblelor cu cerințele prezentei directive, astfel încât să asigure un nivel ridicat de protecție a intereselor publice, cum ar fi sănătatea, securitatea persoanelor și protecția animalelor domestice și a proprietății, și să garanteze o concurență loială pe piața Uniunii.

(18) Toți operatorii economici care intervin în lanțul de furnizare și de distribuție ar trebui să ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că pun la dispoziție pe piață numai echipamente sub presiune și ansamble care sunt în conformitate cu prezenta directivă. Este necesar să se prevadă o distribuție clară și proporțională a obligațiilor care corespund rolului deținut de fiecare operator economic în lanțul de furnizare și distribuție.

(19) Producătorul, fiind persoana cu cele mai detaliate cunoștințe privind procesul de proiectare și de producție, este cel mai în măsură să efectueze procedura de evaluare a conformității. Evaluarea conformității ar trebui, așadar, să rămână exclusiv obligația producătorului.

(20) Pentru a facilita comunicarea între operatorii economici, autoritățile de supraveghere a pieței și consumatori, statele membre ar trebui să încurajeze operatorii economici să includă și o adresă de internet în afară de adresa poștală.

(21) Este necesar să se asigure că echipamentele sub presiune și ansamblele din țările terțe care intră pe piața Uniunii respectă cerințele prezentei directive, în special că producătorii au aplicat procedurile de evaluare a conformității adecvate pentru echipamentele sub presiune sau ansamblele respective. Prin urmare, ar trebui să se prevadă dispoziții care să impună importatorilor obligația de a se asigura că echipamentele sub presiune sau ansamblele pe care le introduc pe piață respectă cerințele prezentei directive și de a nu introduce pe piață echipamente sub presiune sau ansamble care nu îndeplinesc cerințele respective sau prezintă riscuri. De asemenea, ar trebui să se adopte dispoziții prin care să se impună importatorilor obligația de a se asigura că au fost aplicate procedurile de evaluare a conformității și că marcajul echipamentelor sub presiune sau al ansamblelor și documentația elaborată de producători sunt disponibile pentru a fi inspectate de autoritățile naționale competente.

(22) Atunci când introduce echipamente sub presiune sau ansamble pe piață, fiecare importator ar trebui să indice pe echipamentele sub presiune sau ansamble denumirea sa, denumirea sa comercială înregistrată sau marca sa înregistrată și adresa poștală la care poate fi contactat. Ar trebui să fie prevăzute excepții în cazurile în care dimensiunea sau natura echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor nu permite acest lucru. Printre acestea se numără cazurile în care importatorul ar trebui să deschidă ambalajul pentru a-și putea înscrie denumirea și adresa pe echipamentele sub presiune sau ansamble.

([1]) Directiva 67/548/CEE a Consiliului din 27 iunie 1967 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase (JO 196, 16.8.1967, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor, de modificare și de abrogare a Directivelor 67/548/CEE și 1999/45/CE, precum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 (JO L 353, 31.12.2008, p. 1).

(23) Distribuitorul pune la dispoziție pe piață echipamente sub presiune sau ansamblele după ce acestea au fost introduse pe piață de producător sau de importator și trebuie să acționeze cu grija cuvenită pentru a se asigura că prin operațiunile sale de manipulare a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor nu influențează negativ conformitatea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor cu cerințele prezentei directive.

(24) Orice operator economic care introduce pe piață un echipament sub presiune sau ansamble sub denumirea sau marca sa sau care modifică un echipament sub presiune sau ansamble într-un mod care ar putea afecta conformitatea acestuia cu cerințele prezentei directive ar trebui să fie considerat ca fiind producător și, prin urmare, ar trebui să își asume obligațiile producătorului.

(25) Distribuitorii și importatorii, dată fiind proximitatea lor față de piață, ar trebui să fie implicați în sarcinile de supraveghere a pieței desfășurate de autoritățile naționale competente și ar trebui să fie pregătiți să participe activ, furnizând autorităților respective toate informațiile necesare referitoare la echipamentul sub presiune sau ansamblele vizate.

(26) Asigurarea trasabilității echipamentelor sub presiune și a ansamblelor pe tot parcursul lanțului de furnizare contribuie la simplificarea și la eficientizarea supravegherii pieței. Un sistem de trasabilitate eficient facilitează sarcina autorităților de supraveghere a pieței de a identifica operatorii economici care au pus la dispoziție pe piață echipamente sub presiune sau ansamble neconforme.

(27) Atunci când păstrează informațiile necesare în temeiul prezentei directive pentru identificarea altor operatori economici, operatorilor economici nu ar trebui să li se solicite să actualizeze astfel de informații în ceea ce privește alți operatori economici, fie care le-au furnizat un echipament sub presiune sau ansamblu, fie cărora le-au furnizat un echipament sub presiune sau ansamblu.

(28) Prezenta directivă ar trebui să se limiteze la exprimarea cerințelor esențiale de securitate. Pentru a înlesni evaluarea conformității cu cerințele respective, este necesar să se prevadă prezumția de conformitate pentru echipamentele sub presiune și ansamblele care sunt în conformitate cu standardele armonizate care sunt adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului [1] în scopul exprimării specificațiilor tehnice detaliate ale cerințelor respective, mai ales în ceea ce privește proiectarea, fabricarea și încercarea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor.

(29) Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 prevede o procedură pentru formularea de obiecții la standardele armonizate în cazul în care standardele respective nu satisfac în totalitate cerințele prezentei directive.

(30) Pentru fabricarea echipamentelor sub presiune este necesară utilizarea unor materiale care prezintă garanții de siguranță. În absența unor standarde armonizate, ar trebui să fie stabilite caracteristicile materialelor destinate unei utilizări repetate. Caracteristicile respective ar trebui să fie definite prin aprobări europene pentru materiale eliberate de unul dintre organismele notificate special desemnate pentru această misiune. Ar trebui ca materialele conforme cu o asemenea aprobare să beneficieze de prezumția de conformitate cu cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive.

(31) Având în vedere natura riscurilor implicate de utilizarea echipamentelor sub presiune și a ansamblelor și pentru a permite operatorilor economici să demonstreze că echipamentele sub presiune sau ansamblele puse la dispoziție pe piață îndeplinesc cerințele esențiale de securitate și autorităților competente să se asigure de acest lucru, este necesar să se prevadă proceduri de evaluare a conformității. Ar trebui ca aceste proceduri să fie proiectate având în vedere nivelul de pericol inerent generat de echipamentele sub presiune sau de ansamble. În consecință, fiecare categorie

[1] Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12).

de echipamente sub presiune ar trebui însoțită de o procedură adecvată sau de alegerea între mai multe proceduri prezentând o rigoare echivalentă. Decizia nr. 768/2008/CE stabilește module pentru procedurile de evaluare a conformității, care includ proceduri de la cea mai puțin strictă până la cea mai strictă, proporțional cu nivelul de risc implicat și cu nivelul de securitate impus. Cu scopul de a asigura coerența intersectorială și de a evita variantele ad-hoc, se recomandă ca procedurile de evaluare a conformității să fie alese dintre aceste module. Detaliile adăugate procedurilor respective se justifică prin natura verificării cerute pentru echipamentele sub presiune.

(32) Statele membre ar trebui să fie în măsură să autorizeze inspectoratele utilizatorilor să procedeze la anumite misiuni de evaluare a conformității în cadrul prezentei directive. În acest scop, prezenta directivă ar trebui să enunțe condițiile de autorizare de către statele membre a inspectoratelor utilizatorilor.

(33) Conform anumitor proceduri de evaluare a conformității, ar trebui să fie posibil ca fiecare element să fie inspectat și testat de către un organism notificat sau un inspectorat al utilizatorilor în cadrul verificării finale a echipamentului sub presiune sau a ansamblului. Este necesar, în alte cazuri, să se stabilească dispoziții pentru ca verificarea finală să poată fi realizată de un organism notificat prin intermediul unor vizite inopinate.

(34) Producătorii ar trebui să elaboreze o declarație UE de conformitate pentru a oferi informațiile solicitate în temeiul prezentei directive cu privire la conformitatea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor cu cerințele prezentei directive și ale altor acte relevante ale legislației UE de armonizare.

(35) Pentru a asigura accesul efectiv la informații în scopul supravegherii pieței, în cazurile în care un echipament sub presiune sau ansamblu intră sub incidența mai multor acte legislative de armonizare ale Uniunii, informațiile necesare pentru identificarea tuturor actelor aplicabile ale Uniunii ar trebui să fie disponibile într-o declarație UE de conformitate unică. Pentru a reduce sarcina administrativă pentru operatorii economici, declarația UE de conformitate unică poate fi un dosar care să cuprindă declarațiile de conformitate individuale relevante.

(36) Este necesară o verificare privind conformitatea cu cerințele esențiale de securitate pentru a asigura o protecție eficientă a consumatorilor, altor utilizatori și părților terțe.

(37) Echipamentele sub presiune și ansamblele ar trebui să poarte, ca regulă generală, marcajul CE. Marcajul CE, indicând conformitatea unui echipament sub presiune sau a ansamblelor, este consecința vizibilă a unui întreg proces cuprinzând evaluarea conformității în sensul larg. Principiile generale care reglementează marcajul CE și raportul cu celelalte marcaje sunt prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 765/2008. Normele care reglementează aplicarea marcajului CE ar trebui prevăzute în prezenta directivă.

(38) Pentru echipamentele sub presiune care nu prezintă decât un risc minor de presiune, definite în prezenta directivă și pentru care nu este justificată nicio procedură de aprobare, nu ar trebui să fie aplicat marcajul CE.

(39) Anumite proceduri de evaluare a conformității prevăzute în prezenta directivă necesită intervenția organismelor de evaluare a conformității, care sunt notificate Comisiei de către statele membre.

(40) Experiența a demonstrat că criteriile care sunt stabilite în Directiva 97/23/CE și care trebuie să fie îndeplinite de organismele de evaluare a conformității pentru ca acestea să poată fi notificate Comisiei nu sunt suficiente pentru a asigura un nivel ridicat uniform de performanță în rândul acestor organisme în întreaga Uniune. Cu toate acestea, este esențial ca toate organismele de evaluare a conformității să își îndeplinească funcțiile la același nivel și în condiții de concurență echitabilă. Aceasta necesită stabilirea unor cerințe obligatorii pentru organismele de evaluare a conformității care doresc să fie notificate pentru a furniza servicii de evaluare a conformității.

(41) În cazul în care un organism de evaluare a conformității demonstrează conformitatea cu criteriile prevăzute în standardele armonizate, ar trebui să se considere că acesta îndeplinește cerințele corespunzătoare prevăzute în prezenta directivă.

(42) Pentru a se asigura un nivel coerent al calității în ceea ce privește evaluarea conformității, este necesar, de asemenea, să se stabilească cerințe pentru autoritățile de notificare și alte organisme implicate în evaluarea, notificarea și monitorizarea organismelor de evaluare a conformității.

(43) Sistemul stabilit în prezenta directivă ar trebui completat de sistemul de acreditare prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 765/2008. Deoarece acreditarea este un mijloc esențial de verificare a competenței organismelor de evaluare a conformității, ea ar trebui să fie utilizată și în scopurile notificării.

(44) Acreditarea transparentă, astfel cum este prevăzută în Regulamentul (CE) nr. 765/2008, garantând nivelul necesar de fiabilitate a certificatelor de conformitate, ar trebui să fie considerată de către autoritățile publice naționale din întreaga Uniune ca fiind modalitatea preferată de a demonstra competența tehnică a organismelor de evaluare a conformității. Cu toate acestea, autoritățile naționale pot considera că dispun de mijloacele adecvate pentru a realiza ele însele evaluarea respectivă. În astfel de cazuri, pentru a asigura un nivel adecvat de credibilitate a evaluărilor realizate de alte autorități naționale, acestea ar trebui să prezinte Comisiei și celorlalte state membre documentele justificative necesare pentru a dovedi că organismele de evaluare a conformității care au fost evaluate îndeplinesc cerințele de reglementare relevante.

(45) Organismele de evaluare a conformității subcontractează deseori părți ale activităților lor legate de evaluarea conformității sau recurg la o filială. În vederea asigurării nivelului de protecție solicitat pentru echipamentele sub presiune sau ansamblele care urmează să fie introduse pe piața Uniunii, este esențial ca subcontractanții și filialele de evaluare a conformității să îndeplinească aceleași cerințe ca și organismele notificate în ceea ce privește executarea sarcinilor de evaluare a conformității. Prin urmare, este important ca evaluarea competenței și a funcționării organismelor care urmează să fie notificate, precum și monitorizarea organismelor notificate deja să acopere și activitățile executate de subcontractanți și filiale.

(46) Este necesar ca eficiența și transparența procedurii de notificare să fie sporite și, în special, ca aceasta să fie adaptată la noi tehnologii, astfel încât să fie posibilă notificarea on-line.

(47) Deoarece organismele de evaluare a conformității își pot oferi serviciile în întreaga Uniune, este adecvat să se acorde celorlalte state membre și Comisiei posibilitatea de a ridica obiecții cu privire la un organism notificat. Prin urmare, este important să se acorde o perioadă de timp în care orice îndoieli sau preocupări privind competența organismelor de evaluare a conformității să poată fi clarificate, înainte ca acestea să înceapă să funcționeze ca organisme notificate.

(48) Din rațiuni de competitivitate, este fundamental ca organismele de evaluare a conformității să aplice procedurile de evaluare a conformității fără a crea sarcini inutile pentru operatorii economici. Pentru același motiv și pentru a asigura tratamentul egal al operatorilor economici, trebuie asigurată consecvența în aplicarea tehnică a procedurilor de evaluare a conformității. Acest lucru se poate realiza cel mai bine printr-o coordonare și cooperare adecvate între organismele de evaluare a conformității.

(49) Statele membre ar trebui să ia toate măsurile adecvate pentru a se asigura că echipamentele sub presiune și ansamblele pot fi introduse pe piață numai dacă, atunci când sunt depozitate în mod adecvat și utilizate în scopul lor preconizat sau în condițiile de utilizare care pot fi prevăzute în mod rezonabil, nu pun în pericol sănătatea și securitatea persoanelor. Ar trebui să se considere că echipamentele sub presiune sau ansamblele nu îndeplinesc cerințele esențiale de securitate prevăzute în prezenta directivă numai în condiții de utilizare care pot fi prevăzute în mod rezonabil, adică în cazul în care utilizarea respectivă ar putea fi rezultatul unui comportament uman legal și previzibil.

(50) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(51) Procedura de consultare ar trebui utilizată pentru adoptarea de acte de punere în aplicare prin care statele membre inițiatoare ale notificării sunt obligate să adopte măsurile corective necesare față de organismele notificate care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc cerințele pentru a putea fi notificate.

(52) Procedura de examinare ar trebui utilizată pentru adoptarea actelor de punere în aplicare referitoare la aprobările europene pentru materiale care prezintă neajunsuri și ale căror referințe au fost deja publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, dat fiind că aceste decizii ar putea avea consecințe asupra prezumției de conformitate cu cerințele esențiale aplicabile.

(53) Comisia ar trebui să adopte acte de punere în aplicare cu aplicabilitate imediată atunci când există motive de maximă urgență care impun acest lucru, în cazuri justificate în mod corespunzător referitoare la echipamentele sub presiune sau ansamblele conforme care prezintă riscuri pentru sănătatea sau securitatea persoanelor, sau pentru animale domestice sau bunuri.

(54) Conform practicii consacrate, comitetul înființat prin prezenta directivă poate avea un rol util în ceea ce privește examinarea chestiunilor legate de aplicarea prezentei directive care pot fi aduse în discuție fie de președintele acestuia, fie de un reprezentant al unui stat membru în conformitate cu regulamentul de procedură al respectivului comitet.

(55) Atunci când chestiuni referitoare la prezenta directivă, altele decât cele privind punerea în aplicare sau încălcările acesteia, sunt examinate, de exemplu într-un grup de experți al Comisiei, Parlamentul European ar trebui să primească, în conformitate cu practicile curente, informații și documente complete și, după caz, o invitație de a participa la astfel de reuniuni.

(56) Comisia ar trebui, prin acte de punere în aplicare și, dată fiind natura specială a acestora, fără aplicarea Regulamentului (UE) nr. 182/2011, să determine dacă măsurile luate de statele membre în privința echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor neconforme sunt sau nu justificate.

(57) Pentru a ține seama de aspecte de securitate foarte grave nou-identificate, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea clasificării echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor. Reclasificarea ar trebui să aibă la bază de fiecare dată dovezi și justificări adecvate. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți.

(58) Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.

(59) Directiva 97/23/CE prevede o dispoziție tranzitorie care permite darea în folosință a echipamentelor sub presiune și a ansamblelor conforme cu normele administrative de drept intern în vigoare la data punerii în aplicare a Directivei 97/23/CE. Din motive de certitudine juridică, este necesar ca această dispoziție tranzitorie să fie inclusă și în prezenta directivă.

(60) Este necesar să se prevadă dispoziții tranzitorii rezonabile care să permită punerea la dispoziție pe piață și darea în folosință a echipamentelor sub presiune și a ansamblelor care au fost deja introduse pe piață în conformitate cu Directiva 97/23/CE, fără a fi nevoie ca acestea să respecte și alte cerințe în materie de produse, înainte de data de aplicare a măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive. Distribuitorii ar trebui astfel să poată furniza echipamente sub presiune și ansamble care au fost introduse pe piață, adică stocurile care se află deja în lanțul de distribuție, înainte de data aplicării măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive.

(61) Statele membre ar trebui să stabilească regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și să asigure aplicarea normelor respective. Sancțiunile prevăzute ar trebui să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

(62) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume asigurarea faptului că echipamentele sub presiune sau ansamblele de pe piață îndeplinesc cerințele care oferă un nivel ridicat de protecție a sănătății și securității persoanelor și de protecție a animalelor domestice sau a bunurilor, garantând în același timp funcționarea pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci, mai degrabă, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta din urmă poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

(63) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directiva anterioară. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva anterioară.

(64) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern și data aplicării directivei din anexa V partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică proiectării, fabricării și evaluării conformității echipamentelor sub presiune și a ansamblelor a căror presiune maximă admisibilă este mai mare de 0,5 bari.

(2) Prezenta directivă nu se aplică la:

(a) conductele care au țevi sau un ansamblu de țevi destinate transportării oricărui fluid sau al oricărei substanțe spre sau de la o instalație (terestră sau marină), începând cu și incluzând ultimul dispozitiv de închidere situat în perimetrul instalației, precum și toate echipamentele auxiliare care sunt în mod specific proiectate pentru aceste conducte; această excludere nu privește echipamentele sub presiune standard cum ar fi cele care pot să se găsească în stațiile de reglare a presiunii sau în stațiile de compresoare;

(b) rețelele de alimentare, de distribuție și de evacuare a apei și echipamentele acestora, precum și aducțiunile hidrocentralelor, cum ar fi conductele forțate, galeriile sub presiune, puțurile forțate ale instalațiilor hidroelectrice și accesoriile specifice ale acestora;

(c) recipientele simple sub presiune reglementate de Directiva 2014/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

(d) dispersoarele de aerosoli reglementate de Directiva 75/324/CEE a Consiliului ([2]);

(e) echipamentele destinate funcționării vehiculelor definite de următoarele acte juridice:

(i) Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]);

([1]) Directiva 2014/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a recipientelor simple sub presiune (JO L 96, 29.3.2014, p. 45).

([2]) Directiva 75/324/CEE a Consiliului din 20 mai 1975 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la dispersoarele de aerosoli (JO L 147, 9.6.1975, p. 40).

([3]) Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (directivă-cadru) (JO L 263, 9.10.2007, p. 1).

(ii) Regulamentul (UE) nr. 167/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

(iii) Regulamentul (UE) nr. 168/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]);

(f) echipamentele clasificate nu mai sus de categoria I în temeiul articolului 13 din prezenta directivă și care intră sub incidența uneia dintre următoarele directive:

(i) Directiva 2006/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]);

(ii) Directiva 2014/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]);

(iii) Directiva 2014/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]);

(iv) Directiva 93/42/CEE a Consiliului ([6]);

(v) Directiva 2009/142/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([7]);

(vi) Directiva 2014/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([8]);

(g) echipamentele care intră sub incidența articolului 346 alineatul (1) litera (b) din TFUE;

(h) echipamentele special proiectate pentru aplicații nucleare, a căror defectare poate duce la emisii radioactive;

(i) echipamentele pentru controlul forajelor de explorare și extracție din industria petrolului, a gazelor naturale sau din explorarea geotermală, precum și pentru depozitarea subterană și prevăzute pentru a menține și/sau regla presiunea la gurile de sondă; aceasta cuprinde capetele de erupție și prevenitoare de erupție (BOP), manifolduri, precum și echipamentele acestora montate în amonte;

(j) echipamentele care au carcase sau mecanisme în cazul cărora dimensionarea, alegerea materialelor și regulile de fabricație se bazează în principal pe criteriile de rezistență mecanică, de rigiditate și de stabilitate pentru a se realiza efecte statice și dinamice sau alte caracteristici funcționale și pentru care presiunea nu reprezintă un factor esențial la proiectare; aceste echipamente pot cuprinde:

(i) motoarele, inclusiv turbinele și motoarele cu ardere internă;

(ii) mașinile cu aburi, turbinele de gaz sau abur, turbogeneratoarele, compresoarele, pompele și dispozitivele de comandă;

([1]) Regulamentul (UE) nr. 167/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 februarie 2013 privind omologarea și supravegherea pieței pentru vehiculele agricole și forestiere (JO L 60, 2.3.2013, p. 1).
([2]) Regulamentul (UE) nr. 168/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2013 privind omologarea și supravegherea pieței pentru vehiculele cu două sau trei roți și pentru cvadricicluri (JO L 60, 2.3.2013, p. 52).
([3]) Directiva 2006/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind echipamentele tehnice și de modificare a Directivei 95/16/CE (JO L 157, 9.6.2006, p. 24).
([4]) Directiva 2014/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la ascensoare și la componentele de siguranță pentru ascensoare (JO L 96, 29.3.2014, p. 251).
([5]) Directiva 2014/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor electrice destinate utilizării în cadrul unor anumite limite de tensiune (JO L 96, 29.3.2014, p. 357).
([6]) Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale (JO L 169, 12.7.1993, p. 1).
([7]) Directiva 2009/142/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind aparatele consumatoare de combustibili gazoși (JO L 330, 16.12.2009, p. 10).
([8]) Directiva 2014/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la echipamentele și sistemele de protecție destinate utilizării în atmosfere potențial explozive (JO L 96, 29.3.2014, p. 309).

(k) furnalele, inclusiv sistemele de răcire, recuperatoarele de căldură, separatoarele de praf ale acestora și epuratoarele de gaz pentru furnale, precum și cuptoarele cu reducere directă, inclusiv sistemele de răcire a acestora, convertizoarele cu gaz și oalele de topire, retopire, degazare și de turnare pentru oțel, fier și metale neferoase;

(l) carcasele echipamentelor electrice de înaltă tensiune, cum ar fi echipamentele de comutare și de control, transformatoarele și mașinile rotative;

(m) conductele sub presiune pentru cămășuirea sistemelor de transmisie, cum ar fi cablurile electrice și cablurile telefonice;

(n) navele, rachetele, aeronavele și platformele marine mobile, precum și echipamentele special destinate pentru a fi montate la bordul acestora sau pentru propulsarea acestora;

(o) echipamentele sub presiune compuse dintr-un înveliș flexibil, de exemplu pneurile, pernele de aer, mingile pentru activități sportive, ambarcațiunile gonflabile și alte echipamente sub presiune similare;

(p) amortizoarele de zgomot pentru evacuare și admisie;

(q) sticlele sau dozele pentru băuturi gazoase destinate consumatorilor finali;

(r) recipientele destinate transportului și distribuției băuturilor cu un PS · V care nu depășește 500 bari · litru și o presiune maxim admisibilă care nu depășește 7 bari;

(s) echipamentele care fac obiectul Directivei 2008/68/CE și al Directivei 2010/35/UE și echipamentele care intră sub incidența Codului maritim internațional pentru transportul mărfurilor periculoase și a Convenției privind Aviația Civilă Internațională;

(t) caloriferele și conductele din sistemele de încălzire cu apă caldă;

(u) recipientele care trebuie să conțină lichide la care presiunea gazului aflat deasupra lichidului nu depășește 0,5 bari.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „echipamente sub presiune” înseamnă recipientele, conductele, accesoriile de siguranță și accesoriile sub presiune, inclusiv, dacă este cazul, elementele fixate la părțile solicitate la presiune, cum sunt flanșele, țțuțurile, racordurile, elementele de susținere, urechile pentru ridicare;

2. „recipient” înseamnă o incintă proiectată și fabricată pentru a conține fluide sub presiune, inclusiv elementele care sunt atașate acestuia în mod direct până la dispozitivul prevăzut pentru racordarea cu alte echipamente; un recipient poate avea unul sau mai multe compartimente;

3. „conducte” înseamnă elemente tubulare destinate transportului fluidelor, atunci când sunt racordate în vederea integrării într-un sistem sub presiune; acestea cuprind țevi sau un sistem de țevi, instalații de țevi, fitinguri, compensatoarele de dilatare, furtunurile sau, dacă este cazul, alte componente rezistente la presiune; schimbătoarele de căldură formate din țevi și destinate răcirii sau încălzirii aerului sunt considerate conducte;

4. „accesorii de siguranță” înseamnă dispozitive destinate protejării echipamentelor sub presiune împotriva depășirii limitelor admisibile, inclusiv dispozitive de limitare directă a presiunii, cum ar fi ventilele de siguranță, dispozitivele cu discuri de rupere, tijele de flambaj, dispozitivele de siguranță comandate (CSPRS) și dispozitivele de limitare care determină fie acțiuni de corectare, fie închid sau închid și blochează, cum ar fi presostatele, termostatele sau nivostatele și dispozitivele de măsură, de control și de reglare care au un rol în ceea ce privește siguranța (SRMCR);

5. „accesorii sub presiune” înseamnă dispozitivele care joacă un rol funcțional și care au o incintă pentru suprapresiune;

6. „ansamblu” înseamnă grup de echipamente sub presiune asamblate de producător pentru a constitui o unitate integrată și funcțională;

7. „presiune” înseamnă presiunea în raport cu presiunea atmosferică, adică presiunea la manometru. În consecință, o presiune în domeniul vacuumului este exprimată printr-o valoare negativă;

8. „presiune maxim admisibilă PS” înseamnă presiunea maximă pentru care este proiectat echipamentul, specificată de producător și care se măsoară într-un loc specificat de acesta, fiind fie locul unde sunt fixate dispozitivele de protecție și/sau de siguranță sau în locul cel mai înalt al echipamentului sau, dacă acesta nu este adecvat, în oricare loc care este specificat;

9. „temperatură minim/maxim admisibilă TS” înseamnă temperaturile minimă și maximă pentru care este proiectat echipamentul, așa cum sunt specificate de producător;

10. „volum V” înseamnă volumul interior al fiecărei incinte sub presiune, inclusiv volumul ștuțurilor până la prima sudură, exclusiv volumul componentelor interioare fixe;

11. „diametru nominal DN” înseamnă mărime numerică a diametrului care este comună tuturor componentelor unui sistem de conducte, altele decât cele pentru care se indică diametrul exterior sau mărimea filetului; este vorba despre un număr întreg care servește în scop de referință și care nu este strict legat de dimensiunile de fabricație; diametrul nominal este exprimat prin simbolul DN urmat de o mărime numerică;

12. „fluide” înseamnă gazele, lichidele sau vaporii în stare pură, precum și amestecurile acestora; fluidele pot conține o suspensie de substanțe solide;

13. „asamblări nedemontabile” înseamnă asamblări care pot fi demontate numai prin metode distructive;

14. „aprobare europeană de material” înseamnă documentul tehnic care definește caracteristicile materialelor destinate utilizării repetate pentru fabricarea echipamentelor sub presiune, care nu fac obiectul unui standard armonizat;

15. „punere la dispoziție pe piață” înseamnă furnizarea unui echipament sub presiune sau a unor ansamble pentru distribuție sau uz pe piața Uniunii în cursul unei activități comerciale, contra cost sau gratuit;

16. „introducere pe piață” înseamnă punerea la dispoziție pentru prima dată a unui echipament sub presiune sau a unor ansamble pe piața Uniunii;

17. „punere în funcțiune” înseamnă prima utilizare a unui echipament sub presiune sau ansamblu de către utilizatorul său;

18. „producător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care fabrică un echipament sub presiune sau ansamblu sau pentru care se proiectează sau se fabrică acest echipament sau ansamblu și care comercializează echipamentul sub presiune sau ansamblul în cauză sub denumirea sau marca sa sau îl utilizează în scop propriu;

19. „reprezentant autorizat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune care a primit un mandat scris din partea unui producător de a acționa în numele acestuia în legătură cu sarcini specifice;

20. „importator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune, care introduce pe piața Uniunii echipamente sub presiune sau ansamble dintr-o țară terță;

21. „distribuitor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică din lanțul de furnizare, alta decât producătorul sau importatorul, care pune la dispoziție pe piață echipamente sub presiune sau ansamble;

22. „operatori economici” înseamnă producătorul, reprezentantul autorizat, importatorul și distribuitorul;

23. „specificație tehnică” înseamnă un document care stabilește cerințele tehnice pe care trebuie să le îndeplinească echipamentul sub presiune sau ansamblele;

24. „standard armonizat” înseamnă standard armonizat astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012;

25. „acreditare” înseamnă acreditare astfel cum a fost definită la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;

26. „organism național de acreditare” înseamnă organism național de acreditare astfel cum a fost definit la articolul 2 punctul 11 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;

27. „evaluarea conformității” înseamnă procesul prin care se demonstrează dacă au fost îndeplinite cerințele esențiale de securitate din prezenta directivă pentru un echipament sub presiune sau ansamble;

28. „organism de evaluare a conformității” înseamnă un organism care efectuează activități de evaluare a conformității, inclusiv etalonare, încercare, certificare și inspecție;

29. „rechemare” înseamnă orice măsură cu scopul de a returna un echipament sub presiune sau ansamble care au fost puse deja la dispoziția consumatorilor sau a altor utilizatori;

30. „retragere” înseamnă orice măsură cu scopul de a împiedica punerea la dispoziție pe piață a unui echipament sub presiune sau ansamble din lanțul de furnizare;

31. „marcaj CE” înseamnă un marcaj prin care producătorul indică faptul că echipamentul sub presiune sau ansamblul este în conformitate cu cerințele aplicabile stabilite în legislația de armonizare a Uniunii care prevede aplicarea respectivului marcaj pe produs;

32. „legislație de armonizare a Uniunii” înseamnă orice legislație a Uniunii care armonizează condițiile de comercializare a produselor.

Articolul 3

Punerea la dispoziție pe piață și punerea în funcțiune

(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că echipamentele sub presiune și ansamblele pot fi puse la dispoziție pe piață și puse în funcțiune numai dacă satisfac cerințele prezentei directive atunci când sunt instalate și întreținute corespunzător și utilizate conform destinației lor.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a stabili cerințele pe care le consideră necesare pentru a asigura protecția persoanelor și, în special, a lucrătorilor care utilizează echipamentele sub presiune sau ansamblele respective, cu condiția ca aceasta să nu presupună modificări ale acestor echipamente sau ansamble într-un mod care nu este precizat în prezenta directivă.

(3) Statele membre nu împiedică prezentarea la târguri, expoziții, demonstrații și alte evenimente similare a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor care nu sunt conforme cu prezenta directivă, cu condiția ca un panou vizibil să indice în mod clar că aceste echipamente nu pot fi introduse pe piață și/sau puse în funcțiune înainte de a fi aduse în stare de conformitate. În timpul demonstrațiilor, este necesar să fie luate toate măsurile de securitate corespunzătoare în conformitate cu cerințele stabilite de autoritatea competentă a statului membru interesat în scopul asigurării securității persoanelor.

Articolul 4

Cerințe tehnice

(1) Următoarele echipamente sub presiune îndeplinesc cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I:

(a) recipientele, cu excepția celor menționate la litera (b), prevăzute pentru:

(i) gaze, gaze lichefiate, gaze dizolvate sub presiune, vapori, precum și lichide a căror presiune de vaporizare, la temperatura maxim admisibilă, este mai mare de 0,5 bari la presiunea atmosferică normală (1 013 mbari) în următoarele limite:

— pentru fluidele din grupa 1, dacă volumul este mai mare de 1 litru și produsul PS · V este mai mare de 25 bari · litru, precum și dacă presiunea PS este mai mare de 200 bari (anexa II tabelul 1);

— pentru fluidele din grupa 2, dacă volumul este mai mare de 1 litru și produsul PS · V este mai mare de 50 bari · litru, precum și în cazul în care presiunea PS este mai mare de 1 000 bari, precum și toate extinctoarele portabile și buteliile pentru echipamentele de respirație (anexa II tabelul 2);

(ii) lichide a căror presiune de vaporizare, la temperatura maxim admisibilă, este mai mică sau egală cu 0,5 bari față de presiunea atmosferică normală (1 013 mbari), în următoarele limite:

— pentru fluidele din grupa 1, dacă volumul este mai mare de 1 litru și produsul PS · V este mai mare de 200 bari · litru, precum și dacă presiunea PS este mai mare de 500 bari (anexa II tabelul 3);

— pentru fluidele din grupa 2, dacă presiunea PS este mai mare de 10 bari și produsul PS · V este mai mare de 10 000 bari · litru, precum și dacă presiunea PS este mai mare de 1 000 bari (anexa II tabelul 4);

(b) echipamentele sub presiune cu arzător sau încălzite în alt mod la care există un pericol de supraîncălzire, prevăzute pentru producerea aburului sau a apei calde la o temperatură mai mare de 110 °C dacă volumul este mai mare de 2 litri, precum și toate oalele de gătit sub presiune (anexa II tabelul 5);

(c) conductele prevăzute pentru:

(i) gaze, gaze lichefiate, gaze dizolvate sub presiune, vapori, precum și lichide a căror presiune de vaporizare, la temperatura maxim admisibilă, este mai mare de 0,5 bari față de presiunea atmosferică normală (1 013 mbari) în următoarele limite:

— pentru fluidele din grupa 1, dacă DN este mai mare de 25 (anexa II tabelul 6);

— pentru fluidele din grupa 2, dacă DN este mai mare de 32 și produsul PS · DN este mai mare de 1 000 bari (anexa II tabelul 7);

(ii) lichide a căror presiune de vaporizare, la temperatura maxim admisibilă, este mai mică sau egală cu 0,5 bari față de presiunea atmosferică normală (1 013 mbari) în următoarele limite:

— pentru fluidele din grupa 1, dacă DN este mai mare de 25 și produsul PS · DN este mai mare de 2 000 bari (anexa II tabelul 8);

— pentru fluidele din grupa 2, dacă PS este mai mare de 10 bari și DN este mai mare de 200 și dacă produsul PS · DN este mai mare de 5 000 bari (anexa II tabelul 9);

(d) accesoriile de siguranță și accesoriile pentru reglarea presiunii destinate echipamentelor care intră sub incidența literelor (a), (b) și (c), inclusiv când astfel de echipamente fac parte dintr-un ansamblu.

(2) Următoarele ansamble care conțin cel puțin un echipament sub presiune care intră sub incidența alineatului (1) îndeplinesc cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I:

(a) ansamblele prevăzute pentru producerea aburului și a apei calde la o temperatură mai mare de 110 °C care conțin cel puțin un echipament sub presiune cu arzător sau încălzite în alt mod la care există un pericol de supraîncălzire;

(b) ansamblele altele decât cele prevăzute la litera (a), dacă producătorul intenționează să le pună la dispoziție pe piață și care sunt puse în funcțiune numai ca ansamble.

Prin derogare de la primul paragraf, ansamblele prevăzute pentru producerea apei calde la o temperatură egală sau mai mică de 110 °C, alimentate manual cu combustibil solid și cu un produs PS · V mai mare de 50 bari · litru, satisfac cerințele esențiale de securitate prevăzute la punctele 2.10, 2.11, 3.4, punctul 5 literele (a) și (d) din anexa I.

(3) Echipamentele sub presiune și ansamblele ale căror caracteristici sunt mai mici sau egale cu limitele prevăzute la literele (a), (b) și (c) din alineatul (1) și alineatul (2) se proiectează și se fabrică în conformitate cu bunele practici tehnologice într-un stat membru pentru a asigura utilizarea lor în deplină siguranță. Echipamentele sub presiune și ansamblele sunt însoțite de instrucțiuni de utilizare adecvate.

Fără a aduce atingere celorlalte dispoziții aplicabile din legislația de armonizare a Uniunii care prevăd aplicarea acestuia, aceste echipamente sau ansamble nu poartă marcajul CE menționat la articolul 18.

Articolul 5

Libera circulație

(1) Statele membre nu pot, din motive legate de riscuri generate de presiune, să interzică, să restrângă sau să împiedice punerea la dispoziție pe piață sau punerea în funcțiune, în condițiile stabilite de producător, a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor care respectă dispozițiile prezentei directive.

Statele membre nu pot, din motive legate de riscuri generate de presiune, să interzică, să restrângă sau să împiedice punerea la dispoziție pe piață sau punerea în funcțiune a unor echipamente sub presiune sau ansamble care respectă dispozițiile articolului 4 alineatul (3).

(2) Atunci când un stat membru a desemnat un inspectorat al utilizatorilor în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 25, acesta nu poate, pentru riscuri generate de presiune, să interzică, să restrângă sau să împiedice introducerea pe piață sau punerea în funcțiune, în condițiile prevăzute la articolul 16, a unor echipamente sub presiune sau ansamble a căror conformitate a fost evaluată de un inspectorat al utilizatorilor desemnat de un alt stat membru în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 25.

(3) Statele membre pot cere, în măsura în care acest lucru este necesar pentru o utilizare corectă și sigură a echipamentelor sub presiune și a ansamblelor, ca informațiile care figurează la punctele 3.3 și 3.4 din anexa I să fie furnizate în limba (limbile) oficială (oficiale) a (ale) Uniunii care poate (pot) fi stabilită (stabilite) de către statul membru în care sunt puse la dispoziție pe piață aceste echipamente sau ansamble.

CAPITOLUL 2

OBLIGAȚIILE OPERATORILOR ECONOMICI

Articolul 6

Obligațiile producătorilor

(1) Atunci când introduc pe piață sau utilizează în scopuri proprii echipamentele lor sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2), producătorii se asigură că ele au fost proiectate și fabricate în conformitate cu cerințele esențiale de securitate stabilite în anexa I.

Atunci când introduc pe piață sau utilizează în scopuri proprii echipamentele lor sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatul (3), producătorii se asigură că ele au fost proiectate și fabricate în conformitate cu bunele practici tehnologice dintr-un stat membru.

(2) Pentru echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2), producătorii întocmesc documentația tehnică menționată în anexa III și efectuează procedura relevantă de evaluare a conformității menționată la articolul 14 sau dispun efectuarea acestei proceduri.

În cazul în care s-a demonstrat conformitatea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) cu cerințele aplicabile prin procedura menționată în primul paragraf de la prezentul alineat, producătorii întocmesc o declarație UE de conformitate și aplică marcajul CE.

(3) Producătorii păstrează documentația tehnică și declarația UE de conformitate timp de cel puțin 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune sau a ansamblelor.

(4) Producătorii se asigură că există proceduri care să garanteze conformitatea continuă a producției în serie cu prezenta directivă. Modificările în proiectare sau cele referitoare la caracteristicile echipamentelor sub presiune sau ale ansamblelor și modificările standardelor armonizate sau ale altor specificații tehnice, în raport cu care se declară conformitatea unui echipament sub presiune sau a ansamblelor, se iau în considerare în mod corespunzător.

Ori de câte ori acest lucru este justificat de riscurile prezentate de un echipament sub presiune sau de un ansamblu, pentru a proteja sănătatea și securitatea consumatorilor și a altor utilizatori, producătorii testează prin eșantionare echipamentele sub presiune și ansamblele puse la dispoziție pe piață, investighează și, dacă este necesar, țin un registru de reclamații, echipamente sub presiune sau ansamble neconforme și rechemări ale unor astfel de echipamente și informează distribuitorii cu privire la orice astfel de activități de monitorizare.

(5) Producătorii se asigură de faptul că echipamentele lor sub presiune sau ansamblele poartă tipul, lotul sau numărul de serie sau alt element care permite identificarea lor sau, dacă dimensiunea sau natura echipamentului sau a ansamblului nu permite acest lucru, producătorii se asigură că informația solicitată este prevăzută pe ambalaj sau într-un document care însoțește echipamentul.

(6) Producătorii indică pe echipamentele sub presiune sau pe ansamblu denumirea lor, denumirea lor comercială înregistrată sau marca lor înregistrată și adresa poștală la care pot fi contactați sau, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalaj sau într-un document care însoțește echipamentul sau ansamblul. Adresa indică un singur punct de contact pentru producător. Datele de contact trebuie să fie într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori, alți utilizatori și pentru autoritățile de supraveghere a pieței.

(7) Producătorii se asigură că echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) sunt însoțite de instrucțiuni și de informații privind securitatea în conformitate cu punctele 3.3 și 3.4 din anexa I într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori, după cum se stabilește de către statul membru în cauză. Astfel de instrucțiuni și de informații privind securitatea trebuie să fie clare, ușor de înțeles și inteligibile.

Producătorii se asigură că echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatul (3) sunt însoțite de instrucțiuni și de informații privind securitatea în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori, după cum se stabilește de către statul membru în cauză. Astfel de instrucțiuni și de informații privind securitatea trebuie să fie clare, ușor de înțeles și inteligibile.

(8) Producătorii care consideră sau au motive să creadă că un echipament sub presiune sau un ansamblu pe care l-a introdus pe piață nu este conform cu prezenta directivă iau de îndată măsurile corective necesare pentru a aduce respectivul echipament sub presiune sau respectivul ansamblu în conformitate, pentru a-l retrage sau pentru a-l rechema, după caz. În plus, în cazul în care echipamentul sub presiune sau ansamblul prezintă un risc, distribuitorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție pe piață echipamentul sau ansamblul în cauză, oferind informații detaliate, în special cu privire la neconformitate și la orice măsuri corective luate.

(9) Producătorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea echipamentului sub presiune sau a ansamblului cu prezenta directivă, într-o limbă ușor de înțeles de către autoritatea în cauză. Informațiile și documentația respective pot fi furnizate pe suport de hârtie sau în format electronic. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor prezentate de echipamentele sub presiune sau de ansamblele pe care aceștia le-au introdus pe piață.

Articolul 7

Reprezentanți autorizați

(1) Un producător poate numi printr-un mandat scris un reprezentant autorizat.

Obligațiile stabilite la articolul 6 alineatul (1) și obligația de a întocmi documentația tehnică menționată la articolul 6 alineatul (2) nu fac parte din mandatul reprezentantului autorizat.

(2) Reprezentantul autorizat îndeplinește sarcinile prevăzute în mandatul primit de la producător. Mandatul permite reprezentantului autorizat să îndeplinească cel puțin următoarele:

(a) să mențină declarația UE de conformitate și documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale de supraveghere a pieței pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentelor sub presiune sau a ansamblului;

(b) în urma unei cereri motivate din partea autorității naționale competente, să furnizeze acestei autorități toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea echipamentului sub presiune sau a ansamblului;

(c) să coopereze cu autoritățile naționale competente, la cererea acestora, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor reprezentate de echipamentele sub presiune sau ansamblele acoperite de mandatul reprezentantului autorizat.

Articolul 8

Obligațiile importatorilor

(1) Importatorii introduc pe piață numai echipamente sub presiune sau ansamble conforme.

(2) Înainte de introducerea pe piață a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2), importatorii garantează că procedura corespunzătoare de evaluare a conformității în conformitate cu articolul 14 a fost îndeplinită de către producător. Aceștia garantează că producătorul a întocmit documentația tehnică, că echipamentele sub presiune sau ansamblele poartă marcajul CE și sunt însoțite de instrucțiuni și informații privind securitatea în conformitate cu punctele 3.3 și 3.4 din anexa I și că producătorul a respectat cerințele prevăzute la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Înainte de introducerea pe piață a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor menționate la articolul 4 alineatul (3), importatorii garantează că producătorul a întocmit documentația tehnică și că echipamentele sub presiune sau ansamblele sunt însoțite de instrucțiuni de utilizare adecvate și că producătorul a respectat cerințele prevăzute la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Dacă importatorul consideră sau are motive să creadă că un echipament sub presiune sau un ansamblu nu este conform cu cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I, acesta nu introduce echipamentul sub presiune sau ansamblul pe piață înainte ca el să fie adus în conformitate. În plus, atunci când echipamentul sub presiune sau ansamblul prezintă un risc, importatorul informează producătorul și autoritățile de supraveghere a pieței în acest sens.

(3) Importatorii indică denumirea lor, denumirea lor comercială înregistrată sau marca lor înregistrată și adresa poștală la care pot fi contactați pe echipamentul sub presiune sau pe ansamblu sau, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalaj sau într-un document care însoțește echipamentul sau ansamblul. Datele de contact trebuie să fie într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori, alți utilizatori și pentru autoritățile de supraveghere a pieței.

(4) Importatorii se asigură că echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) sunt însoțite de instrucțiuni și de informații privind securitatea în conformitate cu punctele 3.3 și 3.4 din anexa I într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori, după cum se stabilește de către statul membru în cauză.

Importatorii se asigură că echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatul (3) sunt însoțite de instrucțiuni și informații privind securitatea, într-o limbă ușor de înțeles pentru consumator și alți utilizatori, după cum se stabilește de către statul membru în cauză.

(5) Importatorii se asigură că, atât timp cât un echipament sub presiune sau un ansamblu menționat la articolul 4 alineatele (1) și (2) se află în responsabilitatea lor, condițiile de depozitare sau transport nu periclitează conformitatea sa cu cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I.

(6) Ori de câte ori acest lucru este justificat de riscurile prezentate de un echipament sub presiune sau de un ansamblu, pentru a proteja sănătatea și securitatea consumatorilor și a altor utilizatori, importatorii testează prin eșantionare echipamentele sub presiune și ansamblele puse la dispoziție pe piață, investighează și, dacă este necesar, țin un registru de reclamații, de echipamente sub presiune sau ansamble neconforme și rechemări ale unor astfel de echipamente și informează distribuitorii cu privire la orice astfel de activități de monitorizare.

(7) Importatorii care consideră sau au motive să creadă că un echipament sub presiune sau un ansamblu pe care l-au introdus pe piață nu este conform cu prezenta directivă iau de îndată măsurile corective necesare pentru a aduce respectivul echipament sub presiune în conformitate, pentru a-l retrage sau pentru a-l rechema, după caz. În plus, în cazul în care echipamentul sub presiune sau ansamblul prezintă un risc, importatorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție pe piață echipamentul sub presiune sau ansamblul, indicând detalii, în special cu privire la neconformitate și la orice măsuri corective luate.

(8) Importatorii păstrează o copie a declarației UE de conformitate la dispoziția autorităților de supraveghere a pieței pentru o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune sau a ansamblului și se asigură că documentația tehnică poate fi pusă la dispoziția acestor autorități, la cerere.

(9) Importatorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea echipamentului sub presiune sau a ansamblului, într-o limbă ușor de înțeles de către autoritatea în cauză. Informațiile și documentația respective pot fi furnizate pe suport de hârtie sau în format electronic. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor prezentate de echipamentele sub presiune sau de ansamblele pe care aceștia le-au introdus pe piață.

Articolul 9

Obligațiile distribuitorilor

(1) În cazul în care pun la dispoziție pe piață echipamente sub presiune sau ansamble, distribuitorii acționează cu grija cuvenită privind cerințele prezentei directive.

(2) Înainte de a pune la dispoziție pe piață echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2), distribuitorii verifică dacă echipamentul sub presiune poartă marcajul CE, dacă acesta este însoțit de documentația necesară și de instrucțiuni și informații privind securitatea în conformitate cu anexa I punctele 3.3 și 3.4, într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori din statul membru în care echipamentul sub presiune sau ansamblul urmează a fi pus la dispoziție pe piață, și dacă producătorul și importatorul au respectat cerințele prevăzute la articolul 6 alineatele (5) și (6) și, respectiv, la articolul 8 alineatul (3).

Dacă distribuitorul consideră sau are motive să creadă că un echipament sub presiune sau un ansamblu nu este conform cu cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I, acesta nu poate pune la dispoziție pe piață echipamentul sub presiune sau ansamblul înainte ca el să fie adus în conformitate. Mai mult, atunci când echipamentul sub presiune sau ansamblul prezintă un risc, distribuitorul informează producătorul sau importatorul în acest sens, precum și autoritățile de supraveghere a pieței.

Înainte de a pune la dispoziție pe piață echipamentul sub presiune sau ansamblul menționat la articolul 4 alineatul (3), distribuitorii verifică dacă echipamentul sub presiune sau ansamblul în cauză este însoțit de instrucțiuni de utilizare adecvate, într-o limbă ușor de înțeles de către consumatori și alți utilizatori din statul membru în care echipamentul sub presiune sau ansamblul în cauză urmează a fi pus la dispoziție pe piață, și dacă producătorul și importatorul au respectat cerințele prevăzute la articolul 6 alineatele (5) și (6) și, respectiv, la articolul 8 alineatul (3).

(3) Distribuitorii se asigură că, atât timp cât un echipament sub presiune sau un ansamblu menționat la articolul 4 alineatele (1) și (2) se află în responsabilitatea lor, condițiile de depozitare sau transport nu periclitează conformitatea sa cu cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I.

(4) Distribuitorii care consideră sau au motive să creadă că echipamentul sub presiune sau ansamblul pe care l-au pus la dispoziție pe piață nu este conform cu prezenta directivă se asigură că sunt luate măsurile corective necesare pentru a aduce respectivul echipament sau ansamblu în conformitate, pentru a-l retrage sau pentru a-l rechema, după caz. În plus, în cazul în care echipamentul sub presiune sau ansamblul prezintă un risc, distribuitorii informează imediat în acest sens autoritățile naționale competente din statele membre în care au pus la dispoziție pe piață echipamentul sau ansamblul, oferind informații detaliate, în special cu privire la neconformitate și la orice măsuri corective luate.

(5) Distribuitorii, în urma unei cereri motivate din partea unei autorități naționale competente, furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesară pentru a demonstra conformitatea echipamentului sub presiune sau a ansamblului. Informațiile și documentația respective pot fi furnizate pe suport de hârtie sau în format electronic. Aceștia cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, cu privire la orice acțiune de eliminare a riscurilor prezentate de echipamentul sub presiune sau de ansamblul pe care l-au pus la dispoziție pe piață.

Articolul 10

Situațiile în care obligațiile producătorilor se aplică importatorilor și distribuitorilor

Un importator sau un distribuitor este considerat producător în sensul prezentei directive și este supus obligațiilor ce revin producătorului în temeiul articolului 6 atunci când introduce pe piață un echipament sub presiune sau un ansamblu sub denumirea sau marca sa sau modifică un echipament sub presiune sau un ansamblu deja introdus pe piață într-o manieră care poate afecta conformitatea cu cerințele prezentei directive.

Articolul 11

Identificarea operatorilor economici

Operatorii economici transmit, la cerere, către autoritățile de supraveghere a pieței datele de identificare ale:

(a) oricărui operator economic care le-a furnizat un echipament sub presiune sau un ansamblu;

(b) oricărui operator economic căruia i-au furnizat un echipament sub presiune sau un ansamblu.

Operatorii economici trebuie să poată prezenta informațiile prevăzute la primul paragraf timp de 10 ani după ce le-a fost furnizat echipamentul sub presiune sau ansamblul și timp de 10 ani după ce au furnizat echipamentul sub presiune sau ansamblul.

CAPITOLUL 3

CONFORMITATEA ȘI CLASIFICAREA ECHIPAMENTELOR SUB PRESIUNE ȘI ALE ANSAMBLELOR

Articolul 12

Prezumția de conformitate

(1) Echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) care sunt conforme cu standardele armonizate sau părți ale acestora, ale căror referințe sunt publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, sunt considerate a fi în conformitate cu cerințele esențiale de securitate vizate de acele standarde sau părți ale acestora, menționate în anexa I.

(2) Materialele utilizate pentru producerea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor care sunt în conformitate cu aprobările europene de materiale ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* în temeiul articolului 15 alineatul (4) sunt considerate ca fiind în conformitate cu cerințele esențiale de securitate aplicabile prevăzute în anexa I.

Articolul 13

Clasificarea echipamentelor sub presiune

(1) Echipamentele sub presiune prevăzute la articolul 4 alineatul (1) sunt clasificate în categorii în conformitate cu anexa II, în funcție de creșterea potențialului de pericol.

În scopul realizării acestei clasificări, fluidele se împart în următoarele două grupe:

(a) grupa 1 care cuprinde substanțe și amestecuri, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctele 7 și 8 din Regulamentul (CE) nr. 1272/2008, care sunt clasificate ca fiind periculoase în conformitate cu următoarele clase de pericol fizic sau pentru sănătate expuse în părțile 2 și 3 ale anexei I la regulamentul respectiv.

(i) explozivi instabili sau explozivi din diviziunile 1.1, 1.2, 1.3, 1.4 și 1.5;

(ii) gaze inflamabile, categoriile 1 și 2;

(iii) gaze oxidante, categoria 1;

(iv) lichide inflamabile, categoriile 1 și 2;

(v) lichide inflamabile, categoria 3, atunci când temperatura maxim admisibilă este mai mare decât punctul de aprindere;

(vi) solide inflamabile, categoriile 1 și 2;

(vii) substanțe și amestecuri autoreactive, tipurile A-F;

(viii) lichide piroforice, categoria 1;

(ix) solide piroforice, categoria 1;

(x) substanțe și amestecuri care emit gaze inflamabile în contact cu apa, categoriile 1, 2 și 3;

(xi) lichide oxidante, categoriile 1, 2 și 3;

(xii) solide oxidante, categoriile 1, 2 și 3;

(xiii) peroxizi organici, tipurile A-F;

(xiv) toxicitate orală acută, categoriile 1 și 2;

(xv) toxicitate dermică acută, categoriile 1 și 2;

(xvi) toxicitate inhalatorie acută, categoriile 1, 2 și 3;

(xvii) toxicitate asupra unui organ-țintă specific – o singură expunere, categoria 1.

Grupa 1 include și substanțe și amestecuri din echipamentele sub presiune cu o temperatură maximă admisibilă TS care depășește punctul de aprindere al fluidului;

(b) grupa 2 care cuprinde substanțele și amestecurile care nu sunt prevăzute la litera (a).

(2) În cazul în care un recipient este constituit din mai multe incinte, recipientul este clasificat în categoria cea mai severă care se poate aplica unei incinte luată individual. Dacă într-o incintă se află fluide diferite, clasificarea se face în funcție de fluidul care impune categoria cea mai severă.

Articolul 14

Procedurile de evaluare a conformității

(1) Procedurile de evaluare a conformității aplicabile unui echipament sub presiune sunt stabilite în funcție de categoria, astfel cum este aceasta stabilită în articolul 13, în care este clasificat echipamentul.

(2) Procedurile de evaluare a conformității care se aplică pentru diferite categorii de echipamente sub presiune sunt următoarele:

(a) categoria I:

— Modulul A

(b) categoria II:

— Modulul A2

— Modulul D1

— Modulul E1

(c) categoria III:

— Modulele B (tip de proiect) + D

— Modulele B (tip de proiect) + F

— Modulele B (tip de producție) + E

— Modulele B (tip de producție) + C2

— Modulul H

(d) categoria IV:

— Modulele B (tip de producție) + D

— Modulele B (tip de producție) + F

— Modulul G

— Modulul H1

Procedurile de evaluare a conformității sunt stabilite în anexa III.

(3) Este necesar ca echipamentele sub presiune să facă obiectul unei proceduri de evaluare a conformității, la alegerea producătorului, prevăzută pentru categoria în care sunt clasificate acestea. Producătorul poate, de asemenea, să aleagă aplicarea unei proceduri prevăzute pentru o categorie mai severă în măsura în care ea există.

(4) În cadrul procedurilor privind asigurarea calității pentru echipamentele sub presiune din categoriile III și IV prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i), articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) prima liniuță și articolul 4 alineatul (1) litera (b), organismul notificat, cu ocazia efectuării vizitelor inopinate, prelevă un eșantion din echipament din spațiile de producție sau de depozitare pentru a efectua sau pentru a dispune efectuarea evaluării finale prevăzute în anexa I punctul 3.2. În acest scop, producătorul informează organismul notificat cu privire la proiectul de program de producție. Organismul notificat efectuează cel puțin două vizite în primul an de fabricație. Frecvența vizitelor ulterioare este stabilită de organismul notificat pe baza criteriilor expuse la punctul 4.4 din modulele D, E și H și la punctul 5.4 din modulul H1.

(5) În cazul producerii în regim de unicat a recipientelor și a echipamentelor sub presiune din categoria III prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) în cadrul procedurii din modulul H, organismul notificat efectuează sau dispune efectuarea evaluării finale prevăzute în anexa I punctul 3.2 pentru fiecare unitate de produs. În acest scop, producătorul comunică organismului notificat proiectul programului de producție.

(6) Ansamblele prevăzute în articolul 4 alineatul (2) fac obiectul unei proceduri globale de evaluare a conformității care cuprinde următoarele evaluări:

(a) evaluarea individuală a fiecărui echipament sub presiune care intră în componența ansamblului, prevăzut la articolul 4 alineatul (1), care nu a fost supus unei proceduri de evaluare a conformității anterior includerii în ansamblu și care nu poartă un marcaj CE separat; procedura de evaluare este stabilită în funcție de categoria fiecărui echipament sub presiune;

(b) evaluarea integrării componentelor în ansamblu în conformitate cu anexa I punctele 2.3, 2.8 și 2.9: aceasta este determinată de categoria cea mai severă care poate fi aplicată echipamentelor respective; echipamentele care au un rol în asigurarea securității nu sunt luate în considerare;

(c) evaluarea protecției ansamblului împotriva depășirii limitelor admisibile de funcționare în conformitate cu anexa I punctele 2.10 și 3.2.3 este efectuată în funcție de categoria cea mai severă care se aplică echipamentului de protejat.

(7) Prin derogare de la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol, în cazuri justificate, autoritățile competente pot permite punerea la dispoziție pe piață și punerea în funcțiune, pe teritoriul statului membru în cauză, a unor echipamente sub presiune individuale și ansamble prevăzute la articolul 2 pentru care nu au fost aplicate procedurile prevăzute la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol și care sunt utilizate în scopuri experimentale.

(8) Documentele și corespondența privind procedurile de evaluare a conformității se redactează într-o limbă oficială a statului membru în care este stabilit organismul notificat care realizează procedurile de evaluare a conformității sau într-o limbă acceptată de organismul respectiv.

Articolul 15

Aprobarea europeană de materiale

(1) Aprobarea europeană de materiale este eliberată, la cererea unuia sau mai multor producători de materiale sau de echipamente, de către unul dintre organismele notificate prevăzute la articolul 20 și desemnate în mod special pentru această misiune. Organismul notificat definește și efectuează sau dispune efectuarea examinărilor și încercărilor adecvate pentru certificarea conformității tipurilor de materiale cu cerințele corespunzătoare din prezenta directivă. Pentru materialele în cazul cărora s-a dovedit, înainte de 29 noiembrie 1999, că utilizarea nu comportă riscuri, organismul notificat ia în considerare informațiile existente pentru a certifica această conformitate.

(2) Înainte de a elibera o aprobare europeană de materiale, organismul notificat informează statele membre și Comisia, transmițându-le informațiile corespunzătoare. În termen de trei luni, un stat membru sau Comisia poate face observații, expunându-și motivele. Organismul notificat poate elibera aprobarea europeană de materiale ținând cont de observațiile prezentate.

(3) Statelor membre, organismelor notificate și Comisiei le este transmisă o copie a aprobării europene de materiale.

(4) În cazul în care aprobarea europeană de materiale satisface cerințele pe care le acoperă și care sunt prevăzute în anexa I, Comisia publică referințele aprobării respective. Comisia ține la zi o listă a acestor aprobări în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(5) Organismul notificat care a eliberat aprobarea europeană de materiale retrage această aprobare atunci când constată că aceasta nu ar fi trebuit eliberată sau atunci când există un standard armonizat privind tipul de material respectiv. Acesta informează imediat celelalte state membre, organismele notificate și Comisia cu privire la orice retragere a unei aprobări.

(6) În cazul în care un stat membru sau Comisia consideră că o aprobare europeană de materiale ale cărei trimiteri au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* nu respectă integral cerințele esențiale de securitate pe care le acoperă și care sunt prevăzute în anexa I, Comisia decide prin intermediul actelor de punere în aplicare cu privire la retragerea sau nu a trimiterilor la aprobarea europeană de materiale respectivă din *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Actele de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (3).

Articolul 16

Inspectoratul utilizatorilor

(1) Prin derogare de la dispozițiile referitoare la misiunile efectuate de organismele notificate, statele membre pot autoriza pe teritoriul lor introducerea pe piață și punerea în funcțiune de către utilizatori a unor echipamente sub presiune sau ansamble a căror conformitate cu cerințele esențiale de securitate a fost evaluată de către un inspectorat al utilizatorilor desemnat în conformitate cu alineatul (7).

(2) Echipamentele sub presiune și ansamblele a căror conformitate a fost evaluată de către un inspectorat al utilizatorilor nu pot avea aplicat marcajul „CE”.

(3) Echipamentele sub presiune sau ansamblele menționate la alineatul (1) nu pot fi utilizate decât în întreprinderile exploatate de grupul din care face parte inspectoratul. Grupul aplică o politică comună de securitate în ceea ce privește specificațiile tehnice de proiectare, de producție, de control, de întreținere și utilizare a echipamentelor sub presiune și a ansamblelor.

(4) Inspectoratele utilizatorilor lucrează exclusiv pentru grupul din care fac parte.

(5) Procedurile care se aplică în cazul evaluării conformității de către inspectoratele utilizatorilor sunt modulele A2, C2, F și G stabilite în anexa III.

(6) Statele membre notifică celorlalte state membre și Comisiei inspectoratele utilizatorilor pe care le-au autorizat, misiunile pentru care au fost desemnate acestea, precum și, pentru fiecare dintre ele, lista întreprinderilor care întrunesc criteriile dispozițiilor de la alineatul (3).

(7) Pentru desemnarea inspectoratelor utilizatorilor, statele membre aplică cerințele prevăzute la articolul 25 și verifică dacă grupul din care face parte inspectoratul pune în aplicare criteriile prevăzute la alineatul (3) a doua teză de la prezentul articol.

Articolul 17

Declarația UE de conformitate

(1) Declarația UE de conformitate stipulează faptul că îndeplinirea cerințelor esențiale de securitate prevăzute în anexa I a fost demonstrată.

(2) Declarația UE de conformitate se structurează după modelul prevăzut în anexa IV și conține elementele specificate în procedurile relevante de evaluare a conformității stabilite în anexa III și se actualizează constant. Aceasta se traduce în limba (limbile) impusă (impuse) de statul membru pe piața căruia este introdus sau pus la dispoziție pe piață echipamentul sub presiune sau ansamblul.

(3) În cazul în care un echipament sub presiune sau un ansamblu face obiectul mai multor acte ale Uniunii prin care se solicită o declarație UE de conformitate, se întocmește o singură declarație UE de conformitate în legătură cu toate aceste acte ale Uniunii. Declarația respectivă conține identificarea actelor în cauză ale Uniunii, inclusiv referințele de publicare ale acestora.

(4) Prin întocmirea declarației UE de conformitate, producătorul își asumă responsabilitatea pentru conformitatea echipamentului sub presiune sau a ansamblului cu cerințele stabilite în prezenta directivă.

Articolul 18

Principii generale ale marcajului CE

Marcajul CE face obiectul principiilor generale prevăzute la articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

Articolul 19

Norme și condiții pentru aplicarea marcajului CE

(1) Marcajul CE se aplică în mod vizibil, lizibil și indelebil pe oricare dintre următoarele:

(a) pe fiecare echipament sub presiune prevăzut la articolul 4 alineatul (1) sau pe plăcuța sa cu date;

(b) pe fiecare ansamblu prevăzut la articolul 4 alineatul (2) sau pe plăcuța sa cu date.

În cazul în care aplicarea nu este posibilă sau nu este justificată din considerente ținând de natura echipamentului sau a ansamblului, marcajul CE se aplică pe ambalaj și pe documentele de însoțire.

Echipamentul sau ansamblul menționat la literele (a) și (b) din primul paragraf trebuie să fie fabricat complet sau să se afle într-un stadiu de fabricație care să permită evaluarea finală așa cum este descrisă în anexa I punctul 3.2.

(2) Nu este necesară aplicarea marcajului CE individual pe fiecare echipament sub presiune care compune un ansamblu. Echipamentele individuale sub presiune care poartă deja marcajul CE continuă să-și păstreze marcajul atunci când sunt montate într-un ansamblu.

(3) Marcajul CE se aplică înainte ca echipamentul sub presiune sau ansamblul să fie introdus pe piață.

(4) Marcajul CE este urmat de numărul de identificare al organismului notificat, în cazul în care un astfel de organism este implicat în faza de control a producției.

Numărul de identificare al organismului notificat se aplică chiar de către organismul notificat sau, conform instrucțiunilor acestuia, de către producător sau reprezentantul său autorizat.

(5) Marcajul CE și, după caz, numărul de identificare menționat la alineatul (4) pot fi urmate de orice alt însemn care indică un risc special sau o utilizare specială.

(6) Statele membre se bazează pe mecanismele existente pentru a asigura aplicarea corectă a regimului aplicabil marcajului CE și iau măsurile corespunzătoare în cazul utilizării inadecvate a respectivului marcaj.

CAPITOLUL 4

NOTIFICAREA ORGANISMELOR DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII

Articolul 20

Notificare

Statele membre notifică Comisiei și celorlalte state membre organismele notificate și inspectoratele utilizatorilor autorizate să îndeplinească sarcini de evaluare a conformității în conformitate cu articolul 14, articolul 15 sau articolul 16 și organizațiile terțe pe care le recunosc pentru efectuarea misiunilor prevăzute în anexa I punctele 3.1.2 și 3.1.3.

Articolul 21

Autoritățile de notificare

(1) Statele membre desemnează o autoritate de notificare care este responsabilă de instituirea și îndeplinirea procedurilor necesare pentru evaluarea și notificarea organismelor de evaluare a conformității și de monitorizare a organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor, inclusiv privind conformitatea cu dispozițiile articolului 27.

(2) Statele membre pot decide ca evaluarea și monitorizarea menționate la alineatul (1) să fie efectuate de un organism național de acreditare în sensul și în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

(3) În cazul în care autoritatea de notificare deleagă sau încredințează în alt mod evaluarea, notificarea sau monitorizarea menționate la alineatul (1) unui organism care nu reprezintă o entitate guvernamentală, respectivul organism este o persoană juridică și îndeplinește, *mutatis mutandis*, cerințele prevăzute la articolul 22. În plus, un astfel de organism trebuie să prevadă modalități de acoperire a responsabilităților care decurg din activitățile desfășurate.

(4) Autoritatea de notificare își asumă întreaga răspundere pentru sarcinile îndeplinite de organismul menționat la alineatul (3).

Articolul 22

Cerințe privind autoritățile de notificare

(1) Autoritatea de notificare este instituită în așa fel încât să nu existe conflicte de interese cu organismele de evaluare a conformității.

(2) Autoritatea de notificare este organizată și funcționează în așa fel încât să garanteze obiectivitatea și imparțialitatea activităților sale.

(3) Autoritatea de notificare este organizată în așa fel încât fiecare decizie cu privire la notificarea organismului de evaluare a conformității să fie luată de persoane competente, altele decât cele care au efectuat evaluarea.

(4) Autoritatea de notificare nu oferă și nu prestează activități pe care le prestează organismele de evaluare a conformității și nici servicii de consultanță în condiții comerciale sau concurențiale.

(5) Autoritatea de notificare garantează confidențialitatea informațiilor obținute.

(6) Autoritatea de notificare are la dispoziție personal competent suficient în vederea îndeplinirii corespunzătoare a sarcinilor sale.

Articolul 23

Obligația de informare a autorităților de notificare

Statele membre informează Comisia în legătură cu procedurile lor de evaluare și notificare a organismelor de evaluare a conformității și de monitorizare a organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor și în legătură cu orice modificări ale acestora.

Comisia pune la dispoziția publicului informațiile respective.

Articolul 24

Cerințe cu privire la organismele notificate și la organizațiile terțe recunoscute

(1) În scopul notificării, un organism notificat sau recunoscut de o organizație terță îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (2)-(11).

(2) Organismul de evaluare a conformității este înființat în temeiul legislației naționale a unui stat membru și are personalitate juridică.

(3) Organismul de evaluare a conformității este un organism terț, independent de organizația, de echipamentul sub presiune sau de ansamblul pe care îl evaluează.

Un organism care aparține unei asociații de întreprinderi sau unei federații profesionale care reprezintă întreprinderile implicate în proiectarea, fabricarea, furnizarea, asamblarea, utilizarea sau întreținerea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor pe care le evaluează poate fi considerat a fi un astfel de organism, cu condiția să se demonstreze că este independent și că nu există conflicte de interese.

(4) Organismul de evaluare a conformității, personalul său de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu trebuie să acționeze ca proiectant, producător, furnizor, instalator, cumpărător, proprietar, utilizator sau operator de întreținere a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor pe care le evaluează și nici ca reprezentant al vreuneia dintre acele părți. Acest lucru nu împiedică utilizarea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor evaluate care sunt necesare pentru operațiunile organismului de evaluare a conformității sau utilizarea unor astfel de echipamente în scopuri personale.

Organismul de evaluare a conformității, personalul său de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu sunt direct implicați în proiectarea, fabricarea sau construcția, comercializarea, instalarea, utilizarea sau întreținerea echipamentului sub presiune sau a ansamblului respectiv și nu reprezintă părțile angajate în activitățile respective. Aceștia nu se implică în activități care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de evaluare a conformității pentru care sunt notificați. Aceste dispoziții se aplică în special serviciilor de consultanță.

Organismele de evaluare a conformității se asigură că activitățile filialelor sau ale subcontractanților lor nu afectează confidențialitatea, obiectivitatea sau imparțialitatea activităților lor de evaluare a conformității.

(5) Organismele de evaluare a conformității și personalul acestora îndeplinesc activitățile de evaluare a conformității la cel mai înalt grad de integritate profesională și de competență tehnică necesară în domeniul respectiv și trebuie să fie liberi de orice presiuni și stimulente, îndeosebi financiare, care le-ar putea influența aprecierea sau rezultatele activităților lor de evaluare a conformității, în special din partea persoanelor sau a grupurilor de persoane cu un interes pentru rezultatele acelor activități.

(6) Organismul de evaluare a conformității este capabil să îndeplinească toate sarcinile de evaluare a conformității care îi sunt atribuite prin articolul 14 sau articolul 15 sau anexa I punctele 3.1.2 și 3.1.3 și pentru care a fost notificat, indiferent dacă acele sarcini sunt îndeplinite chiar de către organismul de evaluare a conformității sau în numele și sub responsabilitatea acestuia.

De fiecare dată și pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și pentru fiecare tip sau categorie de echipament sub presiune pentru care este notificat, organismul de evaluare a conformității are la dispoziție:

(a) personalul necesar având cunoștințe tehnice și experiență suficientă și corespunzătoare pentru a efectua sarcinile de evaluare a conformității;

(b) descrierile necesare ale procedurilor în conformitate cu care se realizează evaluarea conformității, asigurându-se transparența și posibilitatea de a reproduce procedurile în cauză. Acesta dispune de politici și proceduri adecvate care fac o distincție clară între sarcinile îndeplinite ca organism de evaluare a conformității și alte activități;

(c) procedurile necesare pentru a-și desfășura activitatea ținând seama în mod corespunzător de dimensiunea unei întreprinderi, de domeniul de activitate și structura acesteia, de gradul de complexitate a tehnologiei produsului în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.

Un organism de evaluare a conformității dispune de mijloacele necesare pentru a îndeplini în mod corespunzător atribuțiile tehnice și administrative legate de activitățile de evaluare a conformității și are acces la toate echipamentele sau facilitățile necesare.

(7) Personalul responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității posedă următoarele:

(a) o pregătire tehnică și profesională solidă care acoperă toate activitățile de evaluare a conformității pentru care organismul de evaluare a conformității a fost notificat;

(b) cunoștințe satisfăcătoare ale cerințelor evaluărilor pe care le realizează și autoritatea corespunzătoare pentru realizarea acestor evaluări;

(c) cunoștințe și înțelegere corespunzătoare a cerințelor esențiale de securitate stabilite în anexa I, a standardelor armonizate aplicabile și a dispozițiilor relevante din legislația de armonizare a Uniunii și din legislația națională;

(d) abilitatea necesară pentru a elabora certificate, evidențe și rapoarte pentru a demonstra că evaluările au fost îndeplinite.

(8) Imparțialitatea organismelor de evaluare a conformității, a personalului cu funcții superioare de conducere al acestora și a personalului responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității trebuie să fie garantată.

Remunerația personalului cu funcții superioare de conducere și a personalului responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității din cadrul organismului de evaluare a conformității nu depinde de numărul de evaluări realizate sau de rezultatele acestor evaluări.

(9) Organismele de evaluare a conformității încheie o asigurare de răspundere în cazul în care răspunderea nu este asumată de stat în conformitate cu legislația națională sau statul membru nu este direct responsabil pentru evaluarea conformității.

(10) Personalul organismului de evaluare a conformității păstrează secretul profesional referitor la toate informațiile obținute în îndeplinirea sarcinilor sale în baza articolului 14, a articolului 15 sau a anexei I punctele 3.1.2 și 3.1.3 sau a oricărei dispoziții din legislația națională de punere în aplicare a acestora, excepție făcând relația cu autoritățile competente ale statului membru în care își îndeplinește activitățile. Drepturile de autor sunt protejate.

(11) Organismele de evaluare a conformității participă sau se asigură că personalul lor responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității este informat în legătură cu activitățile de standardizare relevante și cu activitățile grupului de coordonare a organismelor notificate înființat în temeiul legislației de armonizare relevante a Uniunii și pun în aplicare ca orientare generală deciziile și documentele administrative rezultate în urma activității acelui grup.

Articolul 25

Cerințe cu privire la inspectoratele utilizatorilor

(1) Pentru a fi notificat, un inspectorat al utilizatorilor îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (2)-(11).

(2) Inspectoratul utilizatorilor se înființează în temeiul legislației naționale a unui stat membru și are personalitate juridică.

(3) Inspectoratul utilizatorilor este identificabil din punct de vedere organizațional și dispune de metode de raportare în cadrul grupului din care face parte care garantează și demonstrează imparțialitatea acestuia.

(4) Inspectoratul utilizatorilor, personalul său cu funcții superioare de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu trebuie să acționeze ca proiectant, producător, furnizor, instalator, cumpărător, proprietar, utilizator sau operator de întreținere a echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor pe care le evaluează și nici ca reprezentant autorizat al vreuneia dintre acele părți. Acest lucru nu împiedică utilizarea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor evaluate care sunt necesare pentru operațiunile inspectoratului utilizatorilor sau utilizarea unor astfel de echipamente în scopuri personale.

Inspectoratul utilizatorilor, personalul său cu funcții superioare de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu sunt direct implicați în proiectarea, fabricarea sau construcția, comercializarea, instalarea, utilizarea sau întreținerea echipamentului sub presiune sau a ansamblului respectiv și nu reprezintă părțile angajate în activitățile respective. Aceștia nu se implică în activități care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de evaluare a conformității pentru care sunt notificați. Aceste dispoziții se aplică în special serviciilor de consultanță.

(5) Inspectoratele utilizatorilor și personalul acestora realizează activitățile de evaluare a conformității la cel mai înalt grad de integritate profesională și de competență tehnică necesară în domeniul respectiv și trebuie să fie libere de orice presiuni și stimulente, îndeosebi financiare, care le-ar putea influența aprecierea sau rezultatele activităților lor de evaluare a conformității, în special din partea persoanelor sau a grupurilor de persoane cu un interes pentru rezultatele acelor activități.

(6) Inspectoratul utilizatorilor este capabil să îndeplinească toate sarcinile de evaluare a conformității care îi sunt atribuite prin articolul 16 și pentru care a fost notificat, indiferent dacă acele sarcini sunt îndeplinite de către inspectoratul utilizatorilor sau în numele și sub responsabilitatea acestuia.

De fiecare dată și pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și pentru fiecare tip sau categorie de echipament sub presiune pentru care este notificat, inspectoratul utilizatorilor are la dispoziție:

(a) personalul necesar având cunoștințe tehnice și experiență suficientă și corespunzătoare pentru a efectua sarcinile de evaluare a conformității;

(b) descrierile necesare ale procedurilor în conformitate cu care se realizează evaluarea conformității, asigurându-se transparența și posibilitatea de a reproduce procedurile în cauză. Acesta dispune de politici și proceduri adecvate care fac o distincție clară între sarcinile îndeplinite ca inspectorat al utilizatorilor și alte activități;

(c) procedurile necesare pentru a-și desfășura activitatea ținând seama în mod corespunzător de dimensiunea unei întreprinderi, de domeniul de activitate și structura acesteia, de gradul de complexitate a tehnologiei produsului în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.

Inspectoratele utilizatorilor dispun de mijloacele necesare pentru a îndeplini în mod corespunzător sarcinile tehnice și administrative legate de activitățile de evaluare a conformității și au acces la toate echipamentele sau bazele materiale necesare.

(7) Personalul responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității posedă următoarele:

(a) o pregătire tehnică și profesională solidă care acoperă toate activitățile de evaluare a conformității pentru care organismul de evaluare a conformității a fost notificat;

(b) cunoștințe satisfăcătoare ale cerințelor evaluărilor pe care le realizează și autoritatea corespunzătoare pentru realizarea acestor evaluări;

(c) cunoștințe și înțelegere corespunzătoare a cerințelor esențiale de securitate prevăzute în anexa I, a standardelor armonizate aplicabile și a dispozițiilor relevante din legislația de armonizare a Uniunii și din legislația națională;

(d) abilitatea necesară pentru a elabora certificate, evidențe și rapoarte pentru a demonstra că evaluările au fost îndeplinite.

(8) Imparțialitatea inspectoratelor utilizatorilor, a personalului cu funcții superioare de conducere al acestora și a personalului responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității trebuie să fie garantată. Inspectoratele utilizatorilor nu trebuie să se implice în niciun fel de activități care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de inspecție.

Remunerația personalului cu funcții superioare de conducere și a personalului responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității din cadrul inspectoratului utilizatorilor nu depinde de numărul de evaluări realizate sau de rezultatele acestor evaluări.

(9) Inspectoratele utilizatorilor încheie o asigurare de răspundere civilă, cu excepția cazului în care această răspundere este asumată de grupul din care fac parte.

(10) Personalul inspectoratelor utilizatorilor păstrează secretul profesional referitor la toate informațiile obținute în îndeplinirea sarcinilor sale în temeiul articolului 16 sau al oricărei dispoziții din legislația națională de punere în aplicare, excepție făcând relația cu autoritățile competente ale statului membru în care își îndeplinesc activitățile. Drepturile de autor sunt protejate.

(11) Inspectoratele utilizatorilor participă la activitățile de standardizare relevante și la activitățile grupului de coordonare a organismelor notificate înființat în temeiul legislației de armonizare relevante a Uniunii sau se asigură că personalul responsabil de îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității din cadrul acestora este informat în legătură cu aceste activități și pune în aplicare ca orientare generală deciziile și documentele administrative produse ca rezultat al activității acelui grup.

Articolul 26

Prezumția de conformitate a organismelor de evaluare a conformității

În cazul în care un organism de evaluare a conformității își demonstrează conformitatea cu criteriile prevăzute în standardele armonizate relevante sau în părți din acestea, ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, se consideră că acesta este în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 24 sau la articolul 25 în măsura în care standardele armonizate aplicabile vizează aceste cerințe.

Articolul 27

Filiale ale organismelor de evaluare a conformității și subcontractarea de către organismele de evaluare a conformității

(1) În cazul în care subcontractează anumite sarcini referitoare la evaluarea conformității sau recurge la o filială, un organism notificat, un inspectorat al utilizatorilor sau o organizație terță recunoscută se asigură că subcontractantul sau filiala îndeplinește cerințele stabilite la articolul 24 sau la articolul 25 și informează autoritatea de notificare în acest sens.

(2) Organismele notificate, inspectoratele utilizatorilor și organizațiile terțe recunoscute preiau întreaga responsabilitate pentru sarcinile îndeplinite de subcontractanți sau filiale oriunde ar fi acestea stabilite.

(3) Activitățile pot fi subcontractate sau realizate de o filială numai cu acordul clientului.

(4) Organismele notificate, inspectoratele utilizatorilor și organizațiile terțe recunoscute pun la dispoziția autorității de notificare documentele relevante privind evaluarea calificărilor subcontractantului sau ale filialei și a activităților executate de către aceștia în temeiul articolului 14, articolului 15, articolului 16 sau al anexei I punctele 3.1.2 și 3.1.3.

Articolul 28

Cererea de notificare

(1) Un organism de evaluare a conformității depune o cerere de notificare către autoritatea de notificare a statului membru în care este constituit.

(2) Cererea de notificare este însoțită de o descriere a activităților de evaluare a conformității, a modulului sau modulelor de evaluare a conformității și a echipamentelor sub presiune pentru care organismul se consideră a fi competent, precum și de un certificat de acreditare, în cazul în care există, eliberat de un organism național de acreditare care să ateste că organismul de evaluare a conformității satisface cerințele prevăzute la articolul 24 sau la articolul 25.

(3) În cazul în care organismul respectiv de evaluare a conformității nu poate prezenta un certificat de acreditare, acesta prezintă autorității de notificare toate documentele justificative necesare pentru verificarea, recunoașterea și monitorizarea periodică a conformității acestuia cu cerințele prevăzute la articolul 24 sau la articolul 25.

Articolul 29

Procedura de notificare

(1) Autoritățile de notificare pot notifica numai organismele de evaluare a conformității care au îndeplinit cerințele prevăzute la articolul 24 sau la articolul 25.

(2) Acestea notifică Comisia și celelalte state membre folosind instrumentul de notificare electronică dezvoltat și gestionat de Comisie.

(3) Notificarea include detalii complete ale activităților de evaluare a conformității, ale modulului sau modulelor de evaluare a conformității și ale echipamentului sub presiune în cauză și atestarea relevantă a competenței.

(4) În cazul în care o notificare nu se bazează pe un certificat de acreditare menționat la articolul 28 alineatul (2), autoritatea de notificare prezintă Comisiei și celorlalte state membre documentele justificative care atestă competența organismului de evaluare a conformității și măsurile adoptate pentru a se asigura că organismul este monitorizat periodic și că va îndeplini în continuare cerințele prevăzute la articolul 24 sau la articolul 25.

(5) Organismul în cauză poate îndeplini activitățile unui organism notificat, ale unei organizații terțe recunoscute sau ale unui inspectorat al utilizatorilor numai dacă Comisia sau celelalte state membre nu au ridicat obiecții în termen de două săptămâni de la notificare, în cazul în care utilizează un certificat de acreditare, și de două luni de la notificare, în cazul în care nu se utilizează acreditarea.

Numai un astfel de organism se consideră a fi un organism notificat, o organizație terță recunoscută sau un inspectorat al utilizatorilor în sensul prezentei directive.

(6) Autoritatea de notificare notifică Comisiei și celorlalte state membre orice modificări ulterioare relevante aduse notificării.

Articolul 30

Numerele de identificare și listele organismelor notificate

(1) Comisia atribuie un număr de identificare unui organism notificat.

Comisia atribuie un singur astfel de număr, chiar dacă organismul este notificat în baza mai multor acte ale Uniunii.

(2) Comisia pune la dispoziția publicului lista organismelor notificate în temeiul prezentei directive, inclusiv numerele de identificare care le-au fost alocate, precum și activitățile pentru care acestea au fost notificate.

Comisia asigură actualizarea listei.

Articolul 31

Lista organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor

Comisia pune la dispoziția publicului lista organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor în temeiul prezentei directive și sarcinile pentru care au fost recunoscute.

Comisia asigură actualizarea listei.

Articolul 32

Modificări ale notificărilor

(1) În cazul în care o autoritate de notificare a constatat sau a fost informată că un organism notificat sau o organizație terță recunoscută nu mai satisface cerințele prevăzute la articolul 24 sau că acesta nu își îndeplinește obligațiile, autoritatea de notificare, după caz, restricționează, suspendă sau retrage notificarea, în funcție de gravitatea încălcării cerințelor sau a neîndeplinirii obligațiilor. Aceasta informează de îndată Comisia și celelalte state membre în consecință.

În cazul în care o autoritate de notificare a constatat sau a fost informată că un inspectorat al utilizatorilor nu mai satisface cerințele prevăzute la articolul 25 sau că acesta nu își îndeplinește obligațiile, autoritatea de notificare, după caz, restricționează, suspendă sau retrage notificarea, în funcție de gravitatea încălcării cerințelor sau a neîndeplinirii obligațiilor. Aceasta informează de îndată Comisia și celelalte state membre în consecință.

(2) În caz de restricționare, suspendare sau retragere a notificării sau în cazul în care organismul notificat, organizația terță recunoscută sau inspectoratul utilizatorilor și-a încetat activitatea, statul membru notificator ia măsurile adecvate pentru a se asigura că dosarele organismului respectiv sunt fie procesate de un alt organism notificat, organizație terță recunoscută sau inspectorat al utilizatorilor, fie sunt puse la dispoziția autorităților de notificare și de supraveghere a pieței responsabile, la cererea acestora.

Articolul 33

Contestarea competenței organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor

(1) Comisia investighează toate cazurile cu privire la care are îndoieli sau cu privire la care i se atrage atenția asupra unor îndoieli privind competența unui organism notificat, a unei organizații terțe recunoscute sau a unui inspectorat al utilizatorilor sau privind îndeplinirea, în continuare, de către un organism notificat, o organizație terță sau un inspectorat al utilizatorilor a cerințelor și responsabilităților care îi revin.

(2) Statul membru care a transmis notificarea prezintă Comisiei, la cerere, toate informațiile referitoare la motivele notificării sau la menținerea competenței organismului de evaluare a conformității în cauză.

(3) Comisia se asigură că toate informațiile sensibile obținute pe parcursul investigațiilor sale sunt tratate confidențial.

(4) În cazul în care constată că un organism notificat, o organizație terță recunoscută sau un inspectorat al utilizatorilor nu satisface sau nu mai satisface cerințele pentru a fi notificat(ă), Comisia adoptă un act de punere în aplicare prin care solicită statului membru notificator să ia măsurile corective necesare, inclusiv retragerea notificării, dacă este necesar.

Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 34

Obligații operaționale în sarcina organismelor notificate, a inspectoratelor utilizatorilor și a organizațiilor terțe recunoscute

(1) Organismele notificate, inspectoratele utilizatorilor și organizațiile terțe recunoscute realizează evaluări ale conformității cu respectarea sarcinilor de evaluare a conformității prevăzute la articolul 14, articolul 15, articolul 16 sau în anexa I punctele 3.1.2 și 3.1.3.

(2) Evaluările conformității sunt realizate în mod proporțional, evitând sarcinile inutile pentru operatorii economici.

Organismele de evaluare a conformității își desfășoară activitatea ținând seama în mod corespunzător de dimensiunea unei întreprinderi, de domeniul de activitate și structura acesteia, de gradul de complexitate a tehnologiei echipamentului sub presiune sau a ansamblului în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.

În același timp, organismele de evaluare a conformității trebuie să respecte gradul de precizie și nivelul de protecție necesare pentru conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele prezentei directive.

(3) În cazul în care un organism de evaluare a conformității constată că cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa I sau în standardele armonizate corespunzătoare sau alte specificații tehnice nu au fost îndeplinite de un producător, acesta solicită producătorului să ia măsurile corective corespunzătoare și nu emite un certificat de conformitate.

(4) În cazul în care, pe parcursul monitorizării conformității, ulterior eliberării certificatului, un organism de evaluare a conformității constată că un echipament sub presiune nu mai este conform, acesta solicită producătorului să ia măsurile corective corespunzătoare și suspendă sau retrage certificatul, dacă este necesar.

(5) În cazul în care nu sunt luate măsuri corective sau nu au efectul necesar, organismul de evaluare a conformității restricționează, suspendă sau retrage orice certificat, după caz.

Articolul 35

Căi de atac împotriva deciziilor organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor

Statele membre se asigură că există căi de atac împotriva deciziilor organismelor notificate, ale organizațiilor terțe recunoscute și ale inspectoratelor utilizatorilor.

Articolul 36

Obligații de informare în sarcina organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor

(1) Organismele notificate, organizațiile terțe recunoscute și inspectoratele utilizatorilor informează autoritatea de notificare în legătură cu:

(a) orice refuz, restricție, suspendare sau retragere a certificatelor;

(b) orice circumstanțe care afectează domeniul de aplicare sau condițiile notificării;

(c) orice cerere de informare cu privire la activitățile de evaluare a conformității desfășurate, primită de la autoritățile de supraveghere a pieței;

(d) la cerere, activitățile de evaluare a conformității realizate în limita domeniului notificării și în legătură cu orice altă activitate realizată, inclusiv activități transfrontaliere și subcontractare.

(2) Organismele notificate, organizațiile terțe recunoscute și inspectoratele utilizatorilor oferă celorlalte organisme notificate în conformitate cu prezenta directivă care îndeplinesc activități similare de evaluare a conformității, vizând aceleași echipamente sub presiune, informații relevante privind aspecte legate de rezultatele negative ale evaluărilor conformității și, la cerere, rezultatele pozitive ale evaluărilor conformității.

Articolul 37

Schimbul de experiență

Comisia asigură organizarea unui schimb de experiență între autoritățile naționale ale statelor membre responsabile de politica privind notificarea.

Articolul 38

Coordonarea organismelor notificate, a organizațiilor terțe recunoscute și a inspectoratelor utilizatorilor

Comisia se asigură că este pusă în aplicare și operată corect o coordonare și cooperare corespunzătoare între organismele de evaluare a conformității notificate în temeiul prezentei directive sub forma unui grup sau a unor grupuri sectoriale de organisme de evaluare a conformității.

Statele membre se asigură că organismele de evaluare a conformității pe care le notifică participă la activitatea grupului (grupurilor) respectiv(e), în mod direct sau prin intermediul unor reprezentanți desemnați.

CAPITOLUL 5

SUPRAVEGHEREA PIEȚEI UNIUNII, CONTROLUL ECHIPAMENTELOR SUB PRESIUNE ȘI AL ANSAMBLELOR CARE INTRĂ PE PIAȚA UNIUNII ȘI PROCEDURA DE SALVGARDARE A UNIUNII

Articolul 39

Supravegherea pieței Uniunii și controlul echipamentelor sub presiune și al ansamblelor care intră pe piața Uniunii

Articolul 15 alineatul (3) și articolele 16-29 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 se aplică echipamentelor sub presiune și ansamblelor care fac obiectul articolului 1 din prezenta directivă.

Articolul 40

Procedura aplicabilă echipamentelor sub presiune sau ansamblelor care prezintă un risc la nivel național

(1) În cazul în care autoritățile de supraveghere a pieței dintr-un stat membru au suficiente motive să considere că un echipament sub presiune sau un ansamblu care intră sub incidența prezentei directive prezintă un risc pentru sănătatea sau securitatea persoanelor sau pentru animalele domestice sau pentru bunuri, acestea efectuează o evaluare cu privire la echipamentul sub presiune sau ansamblul în cauză, acoperind toate cerințele relevante stabilite în prezenta directivă. Operatorii economici implicați cooperează cu autoritățile de supraveghere a pieței în acest scop, dacă este necesar.

În cazul în care, pe parcursul evaluării menționate la primul paragraf, autoritățile de supraveghere a pieței constată că echipamentul sau ansamblul nu este conform cu cerințele stabilite în prezenta directivă, acestea solicită de îndată operatorului economic respectiv să ia toate măsurile corective corespunzătoare pentru a aduce echipamentul sub presiune sau ansamblul în conformitate cu cerințele respective, să retragă echipamentul sau ansamblul de pe piață sau să îl recheme într-un interval de timp rezonabil, în funcție de natura riscului, în conformitate cu dispozițiile acestora.

Autoritățile de supraveghere a pieței informează organismul notificat relevant în consecință.

Articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 se aplică măsurilor menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat.

(2) În cazul în care autoritățile de supraveghere a pieței consideră că neconformitatea nu se limitează la teritoriul lor național, ele informează Comisia și celelalte state membre cu privire la rezultatele evaluării și la acțiunile pe care le-au solicitat din partea operatorului economic.

(3) Operatorul economic se asigură că se iau toate măsurile corective corespunzătoare în ceea ce privește totalitatea echipamentelor sub presiune sau a ansamblelor vizate pe care acesta le-a pus la dispoziție pe piață pe teritoriul Uniunii.

(4) În cazul în care operatorul economic în cauză nu ia măsuri corective corespunzătoare în termenul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf, autoritățile de supraveghere a pieței iau toate măsurile provizorii corespunzătoare pentru a interzice sau a limita punerea la dispoziție a echipamentului sau a ansamblului pe piața lor națională, pentru a retrage echipamentul sau ansamblul de pe piață sau pentru a-l rechema.

Autoritățile de supraveghere a pieței informează de îndată Comisia și celelalte state membre cu privire la măsurile respective.

(5) Informațiile menționate la alineatul (4) al doilea paragraf includ toate detaliile disponibile, în special cu privire la datele necesare pentru a identifica echipamentele sau ansamblele neconforme, originea echipamentului sau a ansamblului, natura neconformității invocate și riscul implicat, natura și durata măsurilor naționale luate, precum și argumentele prezentate de operatorul economic în cauză. Autoritățile de supraveghere a pieței indică, în special, dacă neconformitatea se datorează uneia dintre următoarele situații:

(a) echipamentul sau ansamblul nu îndeplinește cerințele cu privire la sănătatea sau la securitatea persoanelor sau cu privire la protecția animalelor domestice sau a bunurilor; sau

(b) există deficiențe în ceea ce privește standardele armonizate menționate la articolul 12 care conferă prezumția de conformitate.

(6) Statele membre, altele decât statul membru care a inițiat procedura în temeiul prezentului articol, informează de îndată Comisia și celelalte state membre cu privire la măsurile luate și la informațiile suplimentare referitoare la neconformitatea echipamentului sau a ansamblului în cauză pe care le au la dispoziție și cu privire la obiecțiile lor, în caz de dezacord cu măsura națională luată.

(7) În cazul în care, în termen de trei luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (4) al doilea paragraf, nici statele membre, nici Comisia nu au ridicat obiecții cu privire la o măsură provizorie luată de un stat membru, măsura este considerată justificată.

(8) Statele membre se asigură că se iau de îndată măsuri restrictive corespunzătoare în legătură cu echipamentele sau ansamblele în cauză, cum ar fi retragerea echipamentului sau a ansamblului de pe piață.

Articolul 41

Procedura de salvgardare la nivelul Uniunii

(1) În cazul în care, la finalizarea procedurii prevăzute la articolul 40 alineatele (3) și (4), se ridică obiecții la adresa unei măsuri luate de un stat membru sau în cazul în care Comisia consideră că o măsură națională contravine legislației Uniunii, Comisia inițiază de îndată consultări cu statele membre și cu operatorul (operatorii) economic(i) în cauză și evaluează măsura națională. Pe baza rezultatelor evaluării respective, Comisia adoptă un act de punere în aplicare prin care stabilește dacă măsura națională este justificată sau nu.

Comisia adresează decizia sa tuturor statelor membre și o comunică imediat acestora și operatorului (operatorilor) economic(i) în cauză.

(2) În cazul în care măsura națională este considerată justificată, toate statele membre iau măsurile care se impun pentru a se asigura că echipamentele sau ansamblele neconforme sunt retrase de pe piața lor și informează Comisia în consecință. În cazul în care măsura națională este considerată nejustificată, statul membru în cauză retrage măsura respectivă.

(3) În cazul în care măsura națională este considerată justificată, iar neconformitatea echipamentelor sau a ansamblelor este atribuită unor deficiențe în ceea ce privește standardele armonizate menționate la articolul 40 alineatul (5) litera (b) din prezenta directivă, Comisia aplică procedura prevăzută la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 1025/2012.

Articolul 42

Echipamente sub presiune sau ansamble care prezintă un risc

(1) În cazul în care, în urma efectuării unei evaluări în conformitate cu articolul 40 alineatul (1), un stat membru constată că, deși un echipament sub presiune sau ansamblu este în conformitate cu prezenta directivă, acesta prezintă un risc pentru sănătatea sau securitatea persoanelor sau pentru animalele domestice sau pentru bunuri, acesta solicită operatorului economic respectiv să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că echipamentul sau ansamblul în cauză, în momentul introducerii pe piață, nu mai prezintă respectivul risc, pentru a retrage echipamentul sau ansamblul de pe piață sau a-l rechema într-un termen rezonabil, proporțional cu natura riscului, indicat de statul membru în cauză.

(2) Operatorul economic garantează că sunt luate măsuri corective pentru toate echipamentele sau ansamblele pe care le-a pus la dispoziție pe piață în cadrul Uniunii.

(3) Statul membru informează imediat Comisia și celelalte state membre. Informațiile includ toate detaliile disponibile, în special datele necesare pentru a identifica echipamentul sau ansamblul respectiv, originea și lanțul de furnizare aferent echipamentului sau ansamblului electric, natura riscului implicat, natura și durata măsurilor naționale luate.

(4) Comisia inițiază fără întârziere consultări cu statele membre și cu operatorul (operatorii) economic(i) relevant (relevanți) și evaluează măsurile naționale luate. Pe baza rezultatelor evaluării respective, Comisia decide, prin intermediul actelor de punere în aplicare, dacă măsura națională este sau nu justificată și, după caz, propune măsuri corespunzătoare.

Actele de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (3).

Din motive imperioase de urgență justificate în mod corespunzător referitoare la protecția sănătății și securității persoanelor sau la protecția animalelor domestice sau a bunurilor, Comisia adoptă acte de punere în aplicare imediat aplicabile, în conformitate cu procedura menționată la articolul 44 alineatul (4).

(5) Comisia adresează decizia sa tuturor statelor membre și o comunică imediat acestora și operatorului (operatorilor) economic(i) relevant (relevanți).

Articolul 43

Neconformitatea formală

(1) Fără a aduce atingere articolului 40, un stat membru solicită operatorului economic relevant să pună capăt neconformității respective în cazul în care constată una dintre situațiile următoare:

(a) marcajul CE a fost aplicat prin încălcarea articolului 30 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 sau a articolului 19 din prezenta directivă;

(b) marcajul CE nu a fost aplicat;

(c) numărul de identificare al organismului notificat implicat în etapa de control al producției a fost aplicat prin încălcarea articolului 19 sau nu a fost aplicat;

(d) marcajul și eticheta menționate în anexa I punctul 3.3 nu au fost aplicate sau au fost aplicate prin încălcarea articolului 19 sau a anexei I punctul 3.3;

(e) declarația UE de conformitate nu a fost întocmită;

(f) declarația UE de conformitate nu a fost întocmită corect;

(g) documentația tehnică nu este disponibilă sau este incompletă;

(h) informațiile menționate la articolul 6 alineatul (6) sau la articolul 8 alineatul (3) lipsesc, sunt false sau incomplete;

(i) nu sunt îndeplinite orice alte cerințe administrative prevăzute la articolul 6 sau la articolul 8.

(2) Dacă neconformitatea menționată la alineatul (1) se menține, statul membru în cauză ia toate măsurile adecvate pentru a restricționa sau a interzice punerea la dispoziție pe piață a echipamentului sau a ansamblului în cauză ori pentru a se asigura că acesta este rechemat sau retras de pe piață.

CAPITOLUL 6

PROCEDURA COMITETULUI ȘI ACTELE DELEGATE

Articolul 44

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul privind echipamentele sub presiune. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul paragraf, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul paragraf, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(4) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5 din respectivul regulament.

(5) Comitetul este consultat de către Comisie cu privire la orice aspect pentru care se impune consultarea experților din domeniu în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1025/2012 sau al oricărei dispoziții legislative a Uniunii.

Comitetul poate, de asemenea, examina orice alt aspect privind punerea în aplicare a prezentei directive, semnalat fie de către președinte, fie de către un reprezentant al unui stat membru, în conformitate cu regulamentul său de procedură.

Articolul 45

Delegarea de competențe

(1) Pentru a ține seama de aspecte de securitate foarte grave nou-identificate, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 46, reclasificând echipamentele sau ansamblele sub presiune, astfel încât:

(a) un echipament sub presiune sau o familie de echipamente sub presiune care intră sub incidența articolului 4 alineatul (3) să facă obiectul cerințelor articolului 4 alineatul (1);

(b) un ansamblu sau o familie de ansamble care intră sub incidența articolului 4 alineatul (3) să facă obiectul cerințelor articolului 4 alineatul (2);

(c) un echipament sub presiune sau o familie de echipamente sub presiune să fie clasificate prin derogare de la dispozițiile din anexa II într-o altă categorie.

(2) Un stat membru care are motive de îngrijorare legate de securitatea echipamentelor sau a ansamblelor sub presiune informează imediat Comisia, aducând argumente în sprijinul îngrijorărilor sale.

(3) Înainte de a adopta un act delegat, Comisia efectuează o evaluare temeinică a riscurilor care impun reclasificarea.

Articolul 46

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 45 se acordă Comisiei pe o perioadă de cinci ani, începând cu 1 iunie 2015. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 45 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 45 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

CAPITOLUL 7

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 47

Sancțiuni

Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării de către operatorii economici a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestor norme Astfel de norme pot include sancțiuni penale pentru încălcări grave.

Sancțiunile menționate în primul paragraf sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 48

Dispoziții tranzitorii

(1) Statele membre nu împiedică punerea în funcțiune a echipamentelor sub presiune și a ansamblelor care respectă reglementările în vigoare pe teritoriul lor la data punerii în aplicare a Directivei 97/23/CE și care au fost introduse pe piață până la 29 mai 2002.

(2) Statele membre nu împiedică punerea la dispoziție pe piață și/sau punerea în funcțiune a echipamentelor sau a ansamblelor sub presiune reglementate prin Directiva 97/23/CE care sunt în conformitate cu directiva menționată și care au fost introduse pe piață înainte de 1 iunie 2015.

(3) Certificatele și deciziile eliberate de organismele de evaluare a conformității în temeiul Directivei 97/23/CE sunt valabile în temeiul prezentei directive.

Articolul 49

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 28 februarie 2015 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 13. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul măsurilor respective.

Statele membre aplică măsurile respective de la 1 iunie 2015.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea includ, de asemenea, o mențiune conform căreia trimiterile la articolul 9 din Directiva 97/23/CE, existente în actele cu putere de lege și actele administrative, se interpretează ca trimiteri la articolul 13 din prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Statele membre adoptă și publică, până la 18 iulie 2016, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 2 punctele 15-32, articolelor 6-12, 14, 17 și 18, articolului 19 alineatele (3), (4) și (5), articolelor 20-43, 47 și 48 și anexelor I, II, III și IV. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul măsurilor respective.

Statele membre aplică măsurile respective de la 19 iulie 2016.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea includ, de asemenea, o mențiune conform căreia trimiterile la directiva abrogată prin prezenta directivă, existente în actele cu putere de lege și actele administrative, se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern adoptate în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 50

Abrogare

Articolul 9 din Directiva 97/23/CE se abrogă cu efect de la 1 iunie 2015, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern și data aplicării articolului respectiv menționate în anexa V partea B.

Directiva 97/23/CE, astfel cum a fost modificată prin actele legislative menționate în anexa V partea A, se abrogă de la 19 iulie 2016, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenul de transpunere în dreptul național și data aplicării directivei menționate în anexa V partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VI.

Articolul 51

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezenta directivă întră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1, articolul 2 punctele 1-14, articolele 3, 4, 5, 14, 15, 16, articolul 19 alineatele (1) și (2) și articolele 44, 45 și 46 se aplică începând cu 19 iulie 2016.

Articolul 52

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

CERINȚE ESENȚIALE DE SECURITATE

OBSERVAȚII PRELIMINARE

1. Obligațiile care decurg din cerințele esențiale enunțate în prezenta anexă pentru echipamentele sub presiune se aplică, de asemenea, ansamblelor atunci când există un pericol corespunzător.

2. Cerințele esențiale de securitate stabilite de prezenta directivă sunt obligatorii. Obligațiile care decurg din cerințele esențiale de securitate respective nu se aplică decât dacă există pericolul corespunzător pentru echipamentele sub presiune în cauză atunci când acestea sunt utilizate în condițiile care pot, în mod rezonabil, fi prevăzute de către producător.

3. Producătorul este obligat să analizeze pericolele și riscurile în scopul determinării celor care pot apărea la echipamente din punct de vedere al presiunii; acesta proiectează și fabrică echipamentele ținând cont de aceste analize.

4. Cerințele esențiale de securitate trebuie interpretate și aplicate în așa fel încât să se ia în considerare progresele tehnicii și practica în momentul proiectării și al fabricării, precum și considerentele tehnice și economice compatibile cu un grad înalt de protecție a sănătății și securității.

1. GENERALITĂȚI

1.1. Echipamentele sub presiune sunt proiectate, fabricate, controlate și, dacă este cazul, echipate și instalate în așa fel încât să se garanteze securitatea lor atunci când sunt puse în funcțiune în conformitate cu instrucțiunile producătorului sau în condiții care pot fi în mod rezonabil prevăzute.

1.2. Pentru a alege soluțiile cele mai adecvate, producătorul aplică principiile de mai jos, în ordinea în care sunt enunțate:

— eliminarea sau reducerea pericolelor atât cât este posibil în mod rezonabil;

— aplicarea măsurilor adecvate de protecție față de pericolele care nu pot fi eliminate;

— informarea utilizatorilor, dacă este cazul, asupra pericolelor reziduale și indicarea, dacă este necesar, a măsurilor adecvate speciale în vederea diminuării riscurilor în momentul instalării și/sau folosirii.

1.3. În caz de risc dovedit sau previzibil de utilizare eronată, echipamentele sub presiune se proiectează astfel încât să excludă pericolele unei asemenea utilizări eronate sau, dacă acest lucru nu este posibil, se indică în mod adecvat că echipamentele sub presiune respective nu se utilizează astfel.

2. PROIECTARE

2.1. **Aspecte generale**

Echipamentele sub presiune se proiectează în mod corect și luând în considerare toți factorii pertinenți care permit garantarea securității echipamentului pe toată durata de viață prevăzută a acestuia.

Proiectarea cuprinde coeficienți de securitate adecvați care se bazează pe metode general recunoscute ca utilizând marje de securitate adecvate pentru a preveni în mod coerent toate tipurile de defecțiune.

2.2. **Proiectarea pentru o rezistență adecvată**

2.2.1. Echipamentele sub presiune se proiectează pentru a suporta sarcini corespunzătoare utilizării avute în vedere, precum și pentru alte condiții de funcționare care pot fi în mod rezonabil prevăzute. Sunt luați în calcul în special următorii factori:

— presiunea internă și externă;

— temperatura ambiantă și de funcționare;

— presiunea statică și masa conținutului, în condițiile de utilizare și încercare;

— sarcinile datorate traficului, vântului, seismelor;

— forțele și momentele de reacție provocate de suporturi, elementele de fixare, conducte etc.;

— coroziunea și eroziunea, uzura etc.;

— descompunerea fluidelor instabile.

Se iau în considerare diferitele sarcini care pot interveni în același moment, ținând cont de probabilitatea apariției simultane a acestora.

2.2.2. Proiectarea pentru o rezistență adecvată se bazează pe una dintre următoarele metode:

— ca regulă generală, pe o metodă de calcul, așa cum este descrisă aceasta la punctul 2.2.3 și completată dacă este necesar printr-o metodă experimentală de proiectare așa cum este descrisă aceasta la punctul 2.2.4;

— pe o metodă experimentală de proiectare fără calcul, așa cum este descrisă aceasta la punctul 2.2.4, dacă produsul dintre presiunea maxim admisibilă PS și volumul V este mai mic de 6 000 bari · litru sau produsul PS · DN este mai mic de 3 000 bari.

2.2.3. *Metode de calcul*

(a) Limitarea presiunii și alte sarcini

Solicitările admisibile ale echipamentelor sub presiune se limitează având în vedere defecțiunile care pot fi în mod rezonabil prevăzute în condițiile de funcționare. În acest scop, se aplică factori de securitate care să permită eliminarea tuturor incertitudinilor care decurg din fabricație, din condițiile reale de utilizare, din solicitări, din modelele de calcul, precum și din proprietățile și comportamentul materialelor.

Aceste metode de calcul asigură marje de securitate suficiente, în conformitate, dacă este adecvat, cu prevederile punctului 7.

Dispozițiile menționate anterior pot fi respectate prin aplicarea uneia dintre următoarele metode, după caz, dacă este necesar în completare sau în combinație cu:

— proiectarea cu ajutorul formulelor;

— proiectarea prin analiză;

— proiectarea prin mecanica ruperii.

(b) Rezistența

Rezistența echipamentului sub presiune respectiv se stabilește prin calcule de proiectare adecvate.

În special:

— presiunile de calcul nu sunt mai mici decât presiunile maxim admisibile și trebuie să ia în considerare presiunea statică și dinamică a fluidelor, precum și descompunerea fluidelor instabile. Atunci când un recipient este format din incinte distincte și individuale de limitare a presiunii, pereții separatori se proiectează ținând cont de presiunea cea mai ridicată care poate exista într-o incintă și de presiunea cea mai joasă posibil care poate exista în compartimentul alăturat;

— temperaturile de calcul oferă marje de securitate adecvate;

— proiectarea ia în mod judicios în considerare toate combinațiile posibile de temperatură și presiune care survin în condițiile de funcționare ale echipamentului care pot fi în mod rezonabil prevăzute;

— solicitările maxime și punctele de concentrare a solicitărilor se mențin în limite sigure;

— calculele de limitare a presiunii utilizează valorile adecvate ale proprietăților materialului, bazate pe date demonstrate, luând în considerare dispozițiile enunțate la punctul 4, precum și factorii adecvați de securitate. După caz, caracteristicile materialului care se iau în calcul cuprind:

  — limita de elasticitate, de 0,2 % sau, după caz de 1 %, la temperatura de calcul;

  — rezistența la tracțiune;

  — rezistența în funcție de timp, adică rezistența la fluaj;

  — datele referitoare la uzură;

  — modulul lui Young (modulul de elasticitate);

  — nivelul adecvat de deformare plastică;

  — energia de încovoiere prin șoc;

  — rezistența la rupere;

— se aplică caracteristicilor materialelor coeficienți de îmbinare adecvați în funcție, de exemplu, de natura încercărilor nedistructive, de proprietățile îmbinărilor de materiale și de condițiile de funcționare luate în considerare;

— proiectarea ia în mod judicios în considerare toate mecanismele de degradare care pot fi în mod rezonabil prevăzute (în special coroziunea, fluajul, uzura) corespunzătoare utilizării căruia îi este destinat echipamentul. Instrucțiunile prevăzute la punctul 3.4 trebuie să atragă atenția asupra caracteristicilor de proiectare care sunt determinante pentru durata de viață a echipamentului, cum ar fi:

  — pentru fluaj: numărul teoretic de ore de funcționare la temperaturi determinate;

  — pentru uzură: numărul teoretic de cicluri la niveluri de tensiune determinate;

  — pentru coroziune: toleranța teoretică la coroziune.

(c) Stabilitate

Atunci când grosimea calculată nu permite obținerea unei stabilități structurale suficiente, se iau măsuri pentru a remedia acest fapt, ținând cont de riscurile legate de transport și de întreținere.

2.2.4. *Metoda experimentală de proiectare*

Proiectarea echipamentului poate fi validată, total sau în parte, printr-un program de încercări făcute pe niște eșantioane reprezentative din echipamentul sau familia de echipamente.

Programul de încercări se definește în mod clar înainte de încercări și se acceptă de către organismul notificat care răspunde de modulul de evaluare a conformității proiectării, în caz că acesta există.

Acest program definește condițiile de încercare și criteriile de acceptare sau de refuz. Valorile exacte ale dimensiunilor esențiale și ale caracteristicilor materialelor din componența echipamentelor încercate trebuie să fie stabilite înainte de încercare.

Dacă este cazul, în timpul încercărilor, zonele critice ale echipamentelor sub presiune pot fi observate cu instrumente adecvate care să permită măsurarea cu suficientă precizie a deformațiilor și a solicitărilor.

Programul de încercări cuprinde:

(a) o încercare de rezistență la presiune, destinată să verifice că la o presiune care garantează o marjă de securitate definită în raport cu presiunea maxim admisibilă echipamentul nu prezintă fisuri semnificative, nici deformări care depășesc o limită determinată.

Presiunea de încercare se determină luând în considerare diferențele între valorile caracteristicilor geometrice și materiale măsurate în condiții de încercare și valorile admise pentru proiectare; de asemenea, ea ia în considerare diferența între temperatura de încercare și cea de proiectare;

(b) atunci când există riscul de fluaj sau de uzură, încercări adecvate în funcție de condițiile de funcționare prevăzute pentru echipament, de exemplu: durata funcționării la temperaturi specificate, numărul de cicluri cu niveluri de tensiune determinate;

(c) dacă este necesar, încercări complementare referitoare la alți factori prevăzuți la punctul 2.2.1, cum ar fi coroziunea, agresiunea exterioară.

2.3. **Dispoziții pentru asigurarea securității întreținerii și a funcționării**

Modul de funcționare a echipamentelor sub presiune exclude orice risc care poate fi în mod rezonabil prevăzut la utilizarea lor. Se acordă o atenție specială, după caz:

— dispozitivelor de închidere și deschidere;

— emisiilor periculoase care provin de la supapele de siguranță;

— dispozitivelor de interzicere a accesului fizic atât timp cât este presiune sau vid;

— temperaturii la suprafață, ținând cont de utilizarea preconizată;

— descompunerii fluidelor instabile.

În mod special, echipamentele sub presiune dotate cu obturatoare amovibile se dotează cu un dispozitiv automat sau manual care să permită utilizatorului să se asigure ușor că deschiderea nu prezintă riscuri. În plus, atunci când această deschidere poate fi manevrată rapid, echipamentul sub presiune este echipat cu un dispozitiv care să nu permită deschiderea atât timp cât presiunea sau temperatura fluidului prezintă un risc.

2.4. **Mijloace de inspecție**

(a) Echipamentele sub presiune se proiectează astfel încât să poată fi efectuate toate inspecțiile necesare securității lor.

(b) Se prevăd mijloace care să permită determinarea stării interioare a echipamentului sub presiune, atunci când acest lucru este necesar pentru asigurarea securității permanente a echipamentului, cum ar fi vizoare sau orificii de control permițând accesul fizic în interiorul echipamentului, așa încât să poată fi efectuate inspecții adecvate în mod sigur și ergonomic.

(c) Pot fi folosite și alte mijloace pentru a verifica dacă starea echipamentului sub presiune este conformă cu cerințele de securitate, în oricare dintre următoarele situații:

— atunci când este prea mic pentru a permite accesul fizic în interior;

— atunci când deschiderea echipamentului sub presiune riscă să altereze condițiile din interior;

— atunci când se dovedește că substanța pe care o conține nu prezintă niciun pericol pentru materialul din care este fabricat echipamentul și că nu poate fi în mod rezonabil prevăzut niciun alt mecanism de degradare internă.

2.5. **Golirea și ventilația**

Dacă este nevoie, se prevăd mijloace adecvate de golire și ventilație a echipamentelor sub presiune:

— pentru evitarea fenomenelor nocive, cum ar fi loviturile de berbec, deformarea sub efectul vidului, coroziunea și reacțiile chimice necontrolate. Se iau în considerare toate stadiile de funcționare și de încercare, în special de încercare la presiune;

— pentru a permite curățarea, controlul și întreținerea în siguranță.

2.6. **Coroziunea și alte atacuri chimice**

Dacă este nevoie, se prevede un adaos sau o protecție adecvată față de coroziune sau alte atacuri chimice, luând în considerare utilizarea avută în vedere și care poate fi în mod rezonabil prevăzută.

2.7. **Uzura**

Atunci când un echipament riscă să fie supus unei eroziuni sau unei abraziuni intense, se iau măsuri adecvate pentru:

— a minimiza aceste efecte printr-o proiectare adecvată, de exemplu, prin grosimea suplimentară a materialului sau prin utilizarea căptușelilor interioare sau a materialelor de protecție;

— a permite înlocuirea pieselor modificate;

— a atrage atenția, în instrucțiunile prevăzute la punctul 3.4, asupra măsurilor care trebuie luate pentru ca utilizarea echipamentului să se poată face fără pericol.

2.8. **Ansamble**

Ansamblele se proiectează astfel încât:

— elementele de asamblat să fie adaptate și fiabile în condițiile de funcționare;

— toate elementele să se integreze corect și să se asambleze în mod adecvat.

2.9. **Dispoziții referitoare la umplere și golire**

Dacă este cazul, echipamentele sub presiune se proiectează și se echipează cu accesorii adecvate sau sunt prevăzute pentru a fi astfel echipate, pentru a garanta o umplere și o golire sigură, în special în ceea ce privește următoarele riscuri:

(a) la umplere:

— supraumplerea sau suprapresiunea față, în special, de procentele de umplere și de presiune de vaporizare la temperatura de referință;

— instabilitatea echipamentelor sub presiune;

(b) la golire: scurgerea necontrolată a lichidului sub presiune;

(c) la umplere sau la golire: conectările și deconectările prezintă riscuri.

2.10. **Protecția împotriva depășirii limitelor admisibile ale echipamentelor sub presiune**

Atunci când, în condițiile care pot fi în mod rezonabil prevăzute, limitele admisibile ar putea fi depășite, echipamentele sub presiune se echipează sau sunt prevăzute pentru a fi echipate cu dispozitive de protecție adecvate, cu excepția cazului în care protecția este asigurată de alte dispozitive de protecție integrate în ansamblu.

Dispozitivul adecvat sau combinația de dispozitive adecvate se determină în funcție de particularitățile echipamentului sau ale ansamblului și de condițiile de funcționare.

Dispozitivele de protecție adecvate și combinațiile acestora cuprind:

(a) accesorii de siguranță, așa cum sunt definite acestea în articolul 2 punctul 4;

(b) după caz, dispozitive de control adecvate, cum sunt indicatoarele și/sau alarmele care permit să fie luate, în mod automat sau manual, măsuri de menținere a echipamentelor sub presiune în limitele admisibile.

2.11. **Accesorii de siguranță**

2.11.1. Accesoriile de siguranță:

— sunt proiectate și fabricate în așa fel încât să fie fiabile și adaptate condițiilor de funcționare prevăzute și luându-se în considerare, dacă este cazul, cerințele privind întreținerea și încercarea dispozitivelor;

— sunt independente de alte funcții, cu excepția cazului în care funcția lor de siguranță poate fi afectată de alte funcții;

— urmează principiile de proiectare necesare pentru obținerea unei protecții adecvate și fiabile. Aceste principii includ siguranța pozitivă, redundanța, diversitatea și autocontrolul.

2.11.2. *Dispozitive de limitare a presiunii*

Aceste dispozitive se proiectează astfel încât presiunea să nu depășească în mod permanent presiunea maxim admisibilă PS; este totuși admisă o suprapresiune de scurtă durată în conformitate, în cazul că această situație este adecvată, cu dispozițiile de la punctul 7.3.

2.11.3. *Dispozitive de supraveghere a temperaturii*

Aceste dispozitive au un timp de reacție adecvat din motive de securitate și compatibil cu funcția de măsură.

2.12. **Foc exterior**

Dacă este nevoie, echipamentele sub presiune sunt proiectate și, dacă este cazul, echipate sau prevăzute pentru a fi echipate cu accesorii adecvate, pentru a îndeplini cerințele privind limitarea pagubelor în caz de incendiu exterior, luând în considerare, în mod special, utilizarea pentru care sunt destinate.

3. FABRICAȚIA

3.1. **Procedee de fabricație**

Producătorul veghează la buna executare a dispozițiilor stabilite în stadiul de proiectare aplicând tehnicile și metodele adecvate, în special, în ceea ce privește elementele care figurează mai jos.

3.1.1. *Pregătirea componentelor*

Pregătirea componentelor (de exemplu, formarea și șanfrenarea) nu determină defecte, fisuri și nu duce la modificări ale proprietăților mecanice care pot influența negativ securitatea echipamentelor sub presiune.

3.1.2. *Asamblări nedemontabile*

Asamblările nedemontabile și zonele adiacente acestora nu prezintă defecte la suprafață sau interne care afectează securitatea echipamentelor.

Proprietățile asamblărilor nedemontabile corespund cu proprietățile minimale specificate pentru materialele care urmează a fi asamblate, în afară de cazul în care în calculele de proiectare se iau în considerare în mod specific alte valori corespunzătoare.

Pentru echipamentele sub presiune, asamblările nedemontabile ale părților care contribuie la rezistența la presiune a echipamentului și părțile care le sunt în mod direct atașate sunt realizate de personal calificat și cu aptitudini adecvate în acest sens și în conformitate cu moduri de operare calificate.

Modurile de operare și personalul sunt aprobate pentru echipamentele sub presiune din categoriile II, III, IV de o terță parte competentă care este, la alegerea producătorului:

— un organism notificat;

— o entitate terță parte recunoscută de un stat membru în conformitate cu articolul 20.

Pentru a proceda la aceste aprobări, terța parte menționată anterior procedează sau dispune să se procedeze la verificările și încercările prevăzute în standardele armonizate adecvate sau verificări și încercări echivalente.

3.1.3. *Încercări nedistructive*

Pentru echipamentele sub presiune controalele nedistructive ale ansamblelor nedemontabile sunt efectuate de personal calificat și cu aptitudini adecvate. Pentru echipamentele sub presiune din categoriile III și IV, acest personal este aprobat de o entitate terță parte recunoscută de un stat membru în conformitate cu articolul 20.

3.1.4. *Tratament termic*

Atunci când există un risc ca procesul de fabricație să modifice proprietățile materialului într-o măsură care ar afecta securitatea echipamentelor sub presiune, se aplică un tratament termic adaptat etapei de fabricație adecvate.

3.1.5. *Trasabilitate*

Pentru identificarea materialelor din care sunt fabricate părțile echipamentului care contribuie la rezistența la presiune, se stabilesc și se mențin proceduri adecvate prin mijloace adecvate, de la omologare, trecând prin fabricație și până la încercarea finală a echipamentului sub presiune produs.

3.2. **Verificarea finală**

Echipamentele sub presiune se supun unei verificări finale așa cum este descrisă aceasta în continuare.

3.2.1. *Examinarea finală*

Echipamentele sub presiune se supun unei examinări finale destinate să verifice, vizual și prin controlul documentelor de însoțire, respectarea cerințelor prezentei directive. Se pot lua în considerare, după caz, testele care au fost efectuate în cursul procesului de fabricație. În măsura în care acest lucru este necesar pentru securitatea echipamentului, examinarea finală este efectuată în interiorul și la exteriorul tuturor părților echipamentului, dacă este cazul în cursul procesului de fabricație (de exemplu, dacă inspecția nu mai este posibilă în timpul examinării finale).

3.2.2. *Proba*

Verificarea finală a echipamentelor sub presiune cuprinde o probă de rezistență la presiune care în mod normal va avea forma unei încercări la presiune hidrostatică, la o presiune cel puțin egală, în caz că acest lucru este adecvat, cu valoarea stabilită la punctul 7.4.

Pentru echipamentele din categoria I, fabricate în serie, această încercare poate fi realizată pe o bază statistică.

În cazul în care încercarea la presiune hidrostatică este nocivă sau nu poate fi efectuată, pot fi realizate alte încercări cu valoare recunoscută. Pentru încercări altele decât încercarea la presiune hidrostatică, se pun în aplicare înaintea acestora măsuri complementare, cum ar fi controalele nedistructive sau alte metode cu eficacitate echivalentă.

3.2.3. *Examinarea dispozitivelor de siguranță*

Pentru ansamble, verificarea finală cuprinde, de asemenea, o examinare a accesoriilor de siguranță destinată să verifice dacă au fost pe deplin respectate cerințele prevăzute la punctul 2.10.

3.3. **Marcare și etichetare**

Pe lângă marcajul CE menționat la articolele 18 și 19 și informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 6 alineatul (6) și cu articolul 8 alineatul (3), se furnizează informațiile următoare:

(a) pentru toate echipamentele sub presiune:

— anul de fabricație;

— identificarea echipamentului sub presiune în funcție de natura sa, de exemplu tipul, identificarea seriei sau a lotului și numărul de fabricație;

— limitele esențiale maxime/minime admisibile;

(b) în funcție de tipul echipamentelor sub presiune, informații complementare necesare pentru siguranța instalării, a funcționării sau a utilizării și, dacă este cazul, a întreținerii și controlului periodic, cum sunt:

— volumul V al echipamentelor sub presiune exprimat în litri;

— diametrul nominal al conductelor DN;

— presiunea de încercare PT aplicată, exprimată în bari, data;

— presiunea de începere de declanșare a dispozitivului de siguranță, exprimată în bari;

— puterea echipamentului sub presiune exprimată în KW;

— tensiunea de alimentare exprimată în V (volți);

— utilizarea prevăzută;

— raportul de umplere exprimat în kg/l;

— masa maximă de umplere exprimată în kg;

— tara exprimată în kg;

— grupa de fluide;

(c) dacă este cazul, avertismente aplicate pe echipamentele sub presiune, care atrag atenția asupra erorilor în utilizare puse în evidență de experiența acumulată.

Informațiile menționate la literele (a), (b) și (c) se aplică pe echipamentele sub presiune sau pe o placă solid fixată pe acestea, cu excepția următoarelor cazuri:

— dacă este cazul, poate fi utilizat un document adecvat pentru a evita marcarea repetată a elementelor luate individual, cum ar fi componentele rețelei de conducte destinate aceluiași ansamblu;

— atunci când echipamentul sub presiune este prea mic, de exemplu pentru accesorii, aceste informații pot fi indicate pe o etichetă atașată echipamentului sub presiune;

— o etichetă sau orice alt mijloc adecvat pot fi folosite pentru identificarea masei de umplere și pentru indicarea avertismentelor prevăzute la litera (c), cu condiția să-și păstreze lizibilitatea pentru o perioadă de timp adecvată.

3.4. **Instrucțiuni pentru darea în folosință**

(a) În cazul punerii la dispoziție pe piață, echipamentele sub presiune sunt însoțite, dacă este nevoie, de o notă cu instrucțiuni destinate utilizatorului care să conțină toate informațiile utile privind securitatea acestuia în ceea ce privește:

— montarea, inclusiv asamblarea diferitelor componente ale echipamentelor sub presiune;

— punerea în funcțiune;

— utilizarea;

— întreținerea, inclusiv controalele executate de către utilizator.

(b) Nota cu instrucțiuni reia informațiile aplicate pe echipamentul sub presiune în conformitate cu punctul 3.3, cu excepția identificării seriei, și este însoțită, dacă este cazul, de documentația tehnică, precum și de planuri și diagrame necesare unei bune înțelegeri a acestor instrucțiuni.

(c) Dacă este cazul, nota cu instrucțiuni atrage, de asemenea, atenția asupra pericolelor erorilor de utilizare în conformitate cu punctul 1.3 și asupra caracteristicilor speciale de proiectare în conformitate cu punctul 2.2.3.

4. MATERIALE

Materialele care sunt utilizate la fabricarea echipamentelor sub presiune sunt adaptate acestei utilizări pe durata de viață prevăzută a acestora, cu excepția cazului în care este prevăzută înlocuirea lor.

Materialele pentru sudură și celelalte materiale de asamblare nu trebuie să îndeplinească în mod adecvat decât obligațiile corespunzătoare de la punctele 4.1, 4.2 litera (a) și 4.3 primul paragraf, atât luate individual, cât și după utilizarea lor.

4.1. Materialele destinate părților sub presiune:

(a) au caracteristici adecvate tuturor condițiilor de funcționare care pot fi în mod rezonabil prevăzute și tuturor condițiilor de încercare, și anume sunt suficient de ductile și de tenace. Dacă este cazul, caracteristicile acestor materiale respectă cerințele prevăzute la punctul 7.5. În plus, trebuie în mod special efectuată o selecție adecvată a materialelor pentru a se preveni, dacă este nevoie, o rupere fragilă; atunci când se impune utilizarea unui material fragil din motive speciale, se iau măsuri adecvate;

(b) au o rezistență chimică suficientă la acțiunea fluidului conținut de echipamentele sub presiune; proprietățile chimice și fizice necesare siguranței în funcționare nu sunt afectate în mod semnificativ pe parcursul duratei de viață prevăzute a echipamentelor;

(c) nu sunt sensibile în mod semnificativ la îmbătrânire;

(d) sunt adecvate metodelor de transformare prevăzute;

(e) sunt alese așa încât să se evite efectele negative semnificative când sunt asamblate materiale diferite.

4.2. Producătorul echipamentului sub presiune:

(a) definește în mod adecvat valorile necesare pentru calculele de proiectare prevăzute la punctul 2.2.3, precum și caracteristicile esențiale ale materialelor și ale utilizării acestora prevăzute la punctul 4.1;

(b) adaugă, în documentația tehnică, elementele privind respectarea cerințelor prezentei directive relative la materiale într-una din următoarele forme:

— prin utilizarea de materiale în conformitate cu standardele armonizate;

— prin utilizarea de materiale care au făcut obiectul unei aprobări europene de materiale pentru echipamente sub presiune în conformitate cu articolul 15;

— printr-o evaluare specială a materialelor;

(c) pentru echipamentele sub presiune din categoriile III și IV, verificarea specifică a evaluării speciale a materialului este realizată de către organismul notificat care răspunde de procedurile de evaluare a conformității echipamentului sub presiune.

4.3. Producătorul echipamentului ia măsurile adecvate pentru a se asigura că materialul utilizat este conform cu cerințele. În mod special, pentru toate materialele se obțin documente stabilite de producătorul materialului care să certifice conformitatea cu o cerință dată.

Pentru părțile principale sub presiune ale echipamentelor din categoriile II, III și IV, această atestare este un certificat cu un control specific asupra produsului.

Atunci când un producător de materiale are un sistem adecvat de asigurare a calității, certificat de un organism competent stabilit în Uniune și care a făcut obiectul unei evaluări specifice pentru materiale, se consideră că atestările eliberate de către producător oferă conformitatea cu cerințele corespunzătoare ale prezentului punct.

CERINȚE SPECIALE PENTRU ANUMITE ECHIPAMENTE SUB PRESIUNE

Pe lângă cerințele prevăzute la punctele 1-4, echipamentelor sub presiune prevăzute la punctele 5 și 6 li se aplică următoarele cerințe.

5. ECHIPAMENTELE SUB PRESIUNE CU ARZĂTOR SAU ÎNCĂLZITE ÎN ALT MOD LA CARE EXISTĂ UN PERICOL DE SUPRAÎNCĂLZIRE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (1)

Din această categorie de echipamente fac parte:

— generatoarele de abur și de apă supraîncălzită prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b), cum ar fi cazanele de abur și de apă încălzită la arzător, supraîncălzitoarele și preîncălzitoarele, cazanele recuperatoare, cazanele incineratoarelor de deșeuri, cazanele electrice cu electrozi sau cu imersiune și autoclavele sub presiune, precum și accesoriile acestora și, dacă este cazul, sistemele de tratare a apei de alimentare și de alimentare cu combustibil;

— aparatele de încălzire în scopuri industriale care utilizează alte fluide decât aburul și vaporii supraîncălziți care intră sub incidența articolului 4 alineatul (1) litera (a), cum ar fi dispozitivele de încălzire pentru industria chimică și alte industrii asemănătoare, echipamentele sub presiune pentru tratarea produselor alimentare.

Aceste echipamente sub presiune sunt calculate, proiectate și fabricate în așa fel încât să evite sau să reducă la minimum riscurile unei pierderi semnificative a conținutului de căldură din cauza supraîncălzirii. După caz, se asigură în special:

(a) furnizarea unor dispozitive de protecție adecvate pentru a limita anumiți parametri de funcționare, cum ar fi aportul și evacuarea căldurii și, dacă este cazul, nivelul fluidului în scopul evitării oricărui risc de supraîncălzire locală sau generalizată;

(b) atunci când este necesar, puncte de prelevare pentru a evalua proprietățile fluidului în scopul evitării oricărui risc legat de depuneri și/sau de coroziune;

(c) adoptarea unor dispoziții adecvate pentru eliminarea oricărui risc de defecțiune datorată depunerilor;

(d) existența unor mijloace sigure pentru evacuarea căldurii reziduale după oprire;

(e) adoptarea unor dispoziții pentru evitarea unei acumulări periculoase de amestecuri inflamabile de combustibil și aer sau o izbucnire a flăcării în afara locului de ardere.

6. REȚEA DE CONDUCTE ÎN SENSUL ARTICOLULUI 4 ALINEATUL (1) LITERA (c)

Proiectarea și fabricația garantează:

(a) că riscul de suprasarcină datorată jocurilor excesive sau forțelor excesive, de exemplu la nivelul flanșelor, racordurilor, burdufurilor și conductelor flexibile, este controlat în mod adecvat prin mijloace cum ar fi: susținerea, ranforsarea, ancorarea, alinierea și pretensionarea;

(b) că, în cazul în care există un risc de condens în interiorul conductelor pentru fluide gazoase, în punctele joase este prevăzută drenarea și eliminarea depunerilor în scopul evitării loviturilor de berbec și a coroziunii;

(c) că sunt temeinic luate în considerare deteriorările potențiale provocate de turbulențe și de turbionări; se aplică dispozițiile pertinente de la punctul 2.7;

(d) că este luat corect în calcul riscul de uzură datorat vibrațiilor din conducte;

(e) că, atunci când rețeaua de conducte conține fluide din grupa 1, sunt prevăzute mijloace adecvate pentru izolarea conductelor de expediere care prezintă riscuri semnificative din cauza dimensiunii lor;

(f) că este redus la minimum riscul de golire intempestivă; la punctele de expediție figurează, pe partea fixă, indicarea clară a fluidului conținut;

(g) că este înregistrat amplasamentul și traiectul rețelei de conducte și al conductelor subterane în documentația tehnică în scopul de a facilita întreținerea, inspecția sau repararea în deplină siguranță.

7. CERINȚE CANTITATIVE SPECIALE PENTRU ANUMITE ECHIPAMENTE SUB PRESIUNE

Se aplică dispozițiile de mai jos ca regulă generală. Totuși, atunci când ele nu sunt aplicate, inclusiv în cazul în care nu sunt prevăzute în mod specific materialele sau nu sunt aplicate standardele armonizate, producătorul justifică punerea în aplicare a unor dispoziții adecvate care permit obținerea unui nivel global de securitate echivalent.

Dispozițiile stabilite la prezentul punct completează cerințele esențiale de securitate ale punctelor 1-6 pentru echipamentele sub presiune cărora li se aplică.

7.1. **Limite admisibile**

7.1.1. *Simboluri*

$R_{e/t}$, limita de elasticitate, desemnează valoarea la temperatura de calcul, după caz, a:

— limitei superioare de curgere pentru un material care prezintă limite inferioare și superioare de curgere;

— limitei convenționale de elasticitate de 1,0 % pentru oțel austenitic și aluminiu nealiat;

— limitei convenționale de elasticitate de 0,2 % în celelalte cazuri.

$R_{m/20}$ desemnează valoarea minimă a rezistenței limită la tracțiune la 20 °C.

$R_{m/t}$ desemnează rezistența limită la tracțiune la temperatura de calcul.

7.1.2. Limita generală admisibilă pentru sarcini cu predominanță statică și la temperaturi care se situează în afara gamei de valori unde sunt semnificative fenomenele de fluaj nu este mai mare decât cea mai mică dintre valorile menționate în continuare, în funcție de materialul folosit:

— în cazul oțelului feritic, inclusiv oțelul standardizat (oțelul laminat) și cu excepția oțelurilor cu granulație fină și a oțelurilor supuse unui tratament termic, $^{2}/_{3}$ din $R_{e/t}$ și $^{5}/_{12}$ din $R_{m/20}$;

— în cazul oțelului austenitic:

  — dacă alungirea după rupere este mai mare de 30 %, $^{2}/_{3}$ din $R_{e/t}$;

  — sau, alternativ, și dacă alungirea acestuia după rupere este mai mare de 35 %, $^{5}/_{6}$ din $R_{e/t}$ și $^{1}/_{3}$ din $R_{m/t}$;

— în cazul oțelului turnat nealiat sau slab aliat, $^{10}/_{19}$ din $R_{e/t}$ și $^{1}/_{3}$ din $R_{m/20}$;

— în cazul aluminiului, $^{2}/_{3}$ $R_{e/t}$;

— în cazul aliajelor de aluminiu care nu pot fi călite, $^{2}/_{3}$ $R_{e/t}$ și $^{5}/_{12}$ $R_{m/20}$.

7.2. **Coeficienți de îmbinări sudate**

Pentru îmbinările sudate, coeficientul de îmbinare nu depășește următoarele valori:

— pentru echipamentele care fac obiectul controalelor distructive și nedistructive care permit verificarea că totalitatea îmbinărilor nu prezintă defecte semnificative: 1;

— pentru echipamentele care fac obiectul controalelor nedistructive prin sondaj: 0,85;

— pentru echipamentele care nu fac obiectul controalelor nedistructive altele decât inspecția vizuală: 0,7.

Dacă este nevoie, se iau, de asemenea, în considerare tipul de solicitare și proprietățile mecanice și tehnologice ale îmbinării.

7.3. **Dispozitive de limitare a presiunii, în special pentru recipientele sub presiune**

Suprapresiunea momentană prevăzută la punctul 2.11.2 se limitează la 10 % din presiunea maximă admisibilă.

7.4. **Presiunea de probă hidrostatică**

Pentru recipientele sub presiune, presiunea de probă hidrostatică menționată la punctul 3.2.2 este cel puțin egală cu cea mai ridicată dintre următoarele valori:

— presiunea care corespunde unei încărcări maxime pe care o poate suporta echipamentul în funcțiune luând în considerare presiunea maxim admisibilă și temperatura maxim admisibilă a acestuia, înmulțită cu coeficientul 1,25;

— presiunea maxim admisibilă înmulțită cu coeficientul 1,43.

7.5. **Caracteristicile materialelor**

Cu excepția cazului în care sunt cerute alte valori pe baza altor criterii care trebuie să fie luate în considerare, un oțel este considerat suficient de ductil pentru a îndeplini cerințele punctului 4.1 litera (a) dacă alungirea acestuia după rupere într-un test de tracțiune realizat în conformitate cu o procedură standard este cel puțin egală cu 14 % și dacă energia de încovoiere prin șoc pe o epruvetă ISO V este cel puțin egală cu 27 J la o temperatură cât mai apropiată de 20 °C, dar nu mai mare decât cea mai joasă temperatură de funcționare prevăzută.

ANEXA II

TABEL DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII

1. Trimiterile la diferitele categorii de module din tabele sunt după cum urmează:

I	=	Modulul A
II	=	Modulele A2, D1, E1
III	=	Modulele B (tip de proiect) + D, B (tip de proiect) + F, B (tip de producție) + E, B (tip de producție) + C2, H
IV	=	Modulele B (tip de producție) + D, B (tip de producție) + F, G, H1

2. Accesoriile de siguranță definite la articolul 2 punctul 4 și prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (d) sunt clasificate în categoria IV. Cu toate acestea, prin excepție, accesoriile de siguranță care sunt fabricate pentru echipamente specifice pot fi clasificate în aceeași categorie cu echipamentul care trebuie protejat.

3. Accesoriile sub presiune definite la articolul 2 punctul 5 și prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (d) sunt clasificate în funcție de următoarele:

   — presiunea maxim admisibilă PS a acestora;

   — volumul propriu V al acestora sau de diametrul nominal DN, după caz;

   — grupa de fluide căreia îi sunt destinate.

   Este aplicat tabelul corespunzător pentru recipiente sau conducte pentru a preciza categoria de evaluare a conformității.

   În cazul în care volumul și diametrul nominal sunt și unul, și celălalt considerate ca adecvate în scopul aplicării liniuței a doua de la primul paragraf, accesoriul sub presiune se clasifică în categoria cea mai severă.

4. Liniile de demarcație în tabelele de evaluare a conformității care urmează indică limita superioară pentru fiecare categorie.

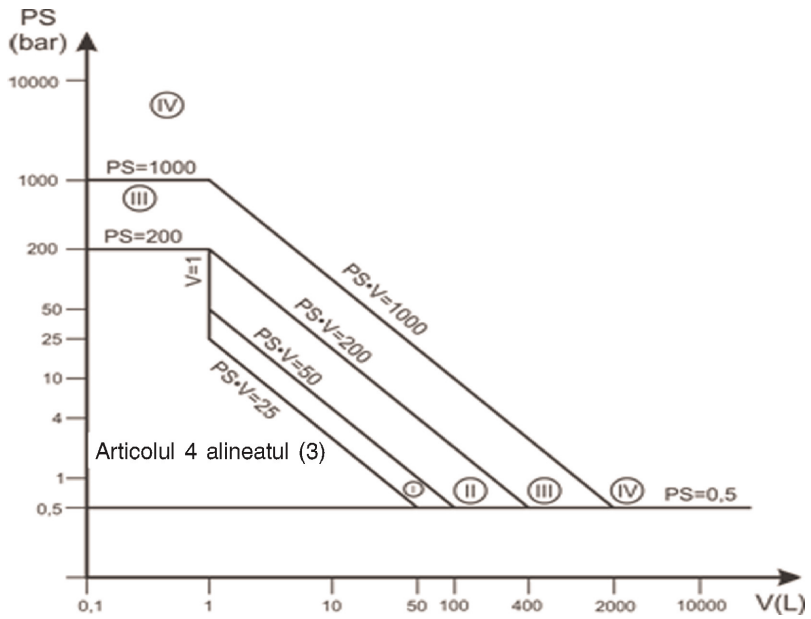

Tabelul 1

Recipiente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i) prima liniuță

Prin excepție, recipientele destinate să conțină un gaz instabil și care țin de categoria I sau II prin aplicarea tabelului 1 se clasifică în categoria III.

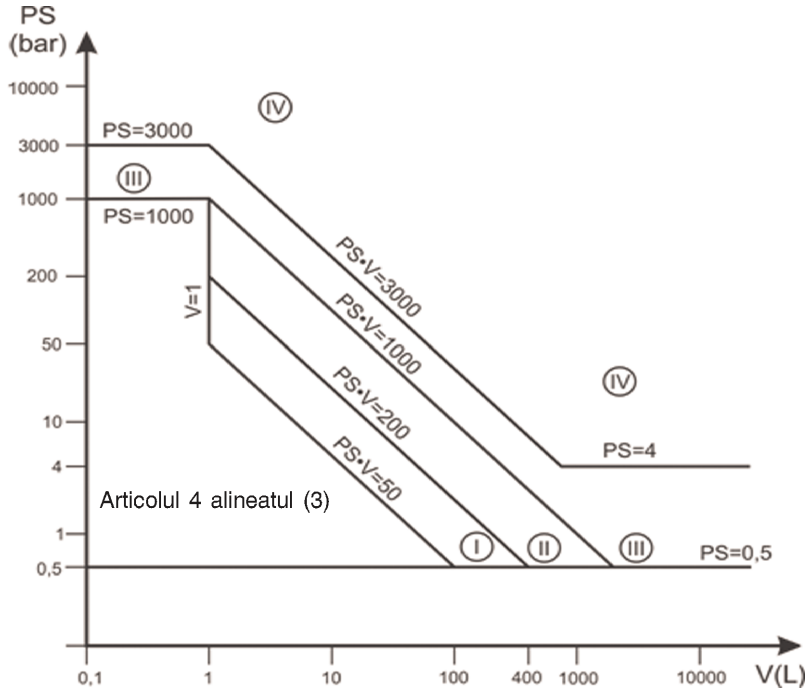

Tabelul 2

Recipiente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (i) a doua liniuță

Prin excepție, stingătoarele portabile și buteliile pentru echipamentele de respirație se clasifică cel puțin în categoria III.

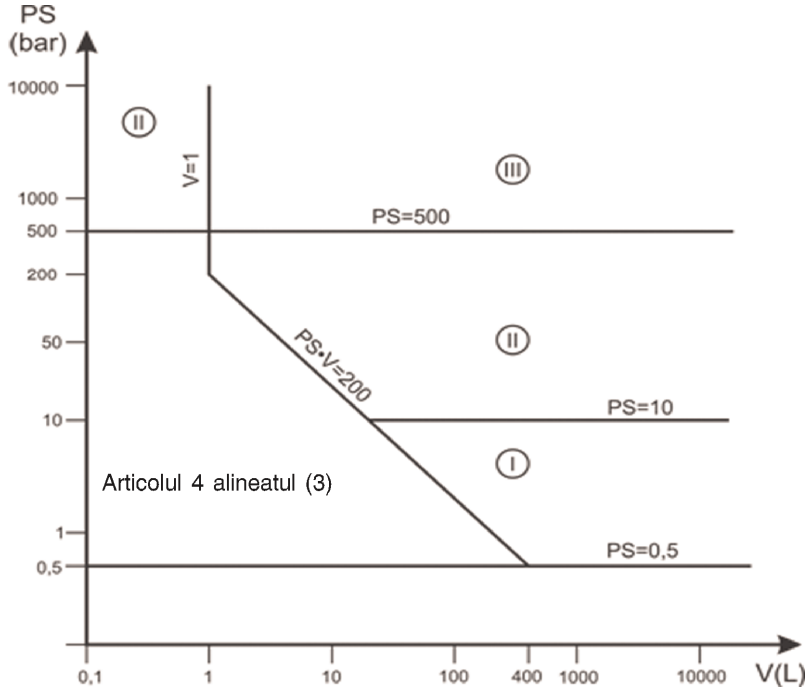

Tabelul 3

Recipiente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) prima liniuță

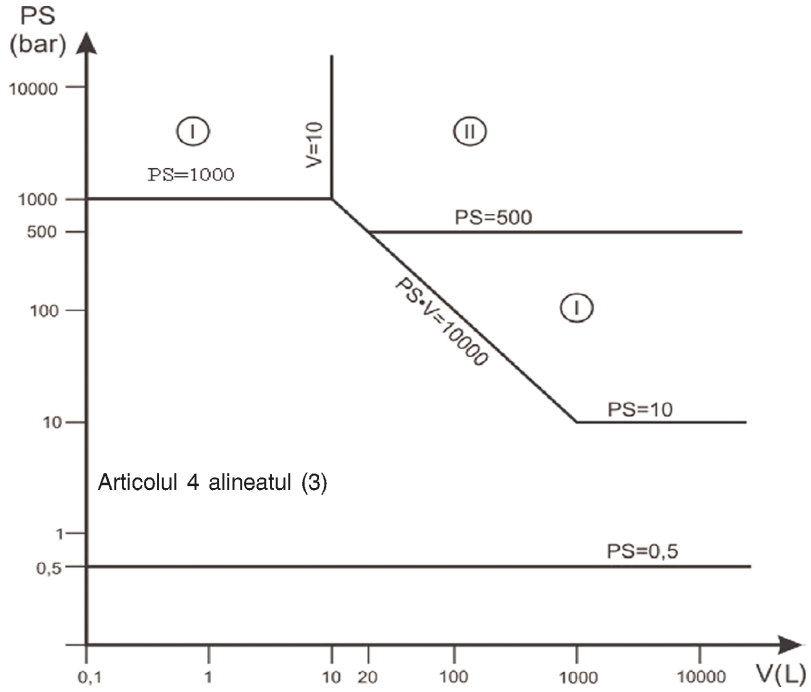

Tabelul 4

Recipiente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) a doua liniuță

Prin excepție, ansamblele prevăzute pentru producția de apă caldă menționate la articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf fac obiectul fie al unei examinări UE de tip (Modulul B – tip de proiect) în scopul de a controla conformitatea acestora cu cerințele esențiale prevăzute la punctele 2.10, 2.11, 3.4, punctul 5 literele (a) și (d) din anexa I, fie al unui sistem complet de asigurare a calității (Modulul H).

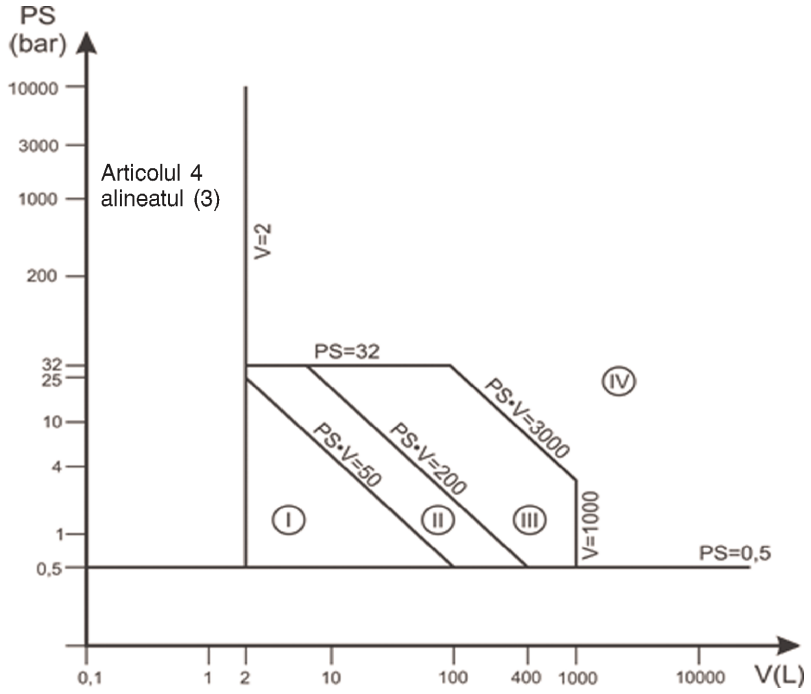

Tabelul 5

Echipamente sub presiune prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b)

Prin excepție, oalele de gătit sub presiune fac obiectul unei proceduri de evaluare a conformității echivalente cel puțin unuia dintre modulele din categoria III.

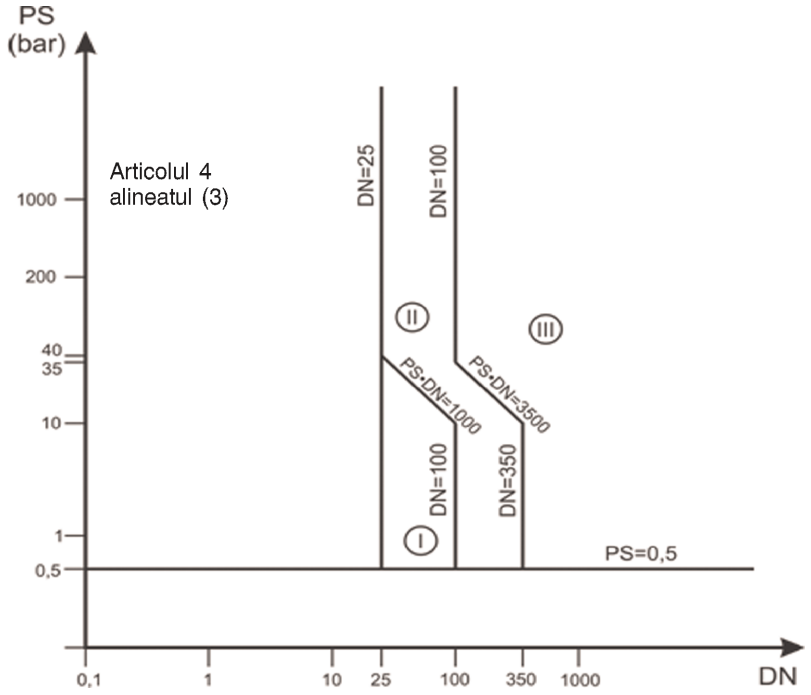

Tabelul 6

Conducte prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (c) punctul (i) prima liniuță

Prin excepție, conductele destinate gazelor instabile și care aparțin categoriei I sau II în conformitate cu tabelul 6 se clasifică în categoria III.

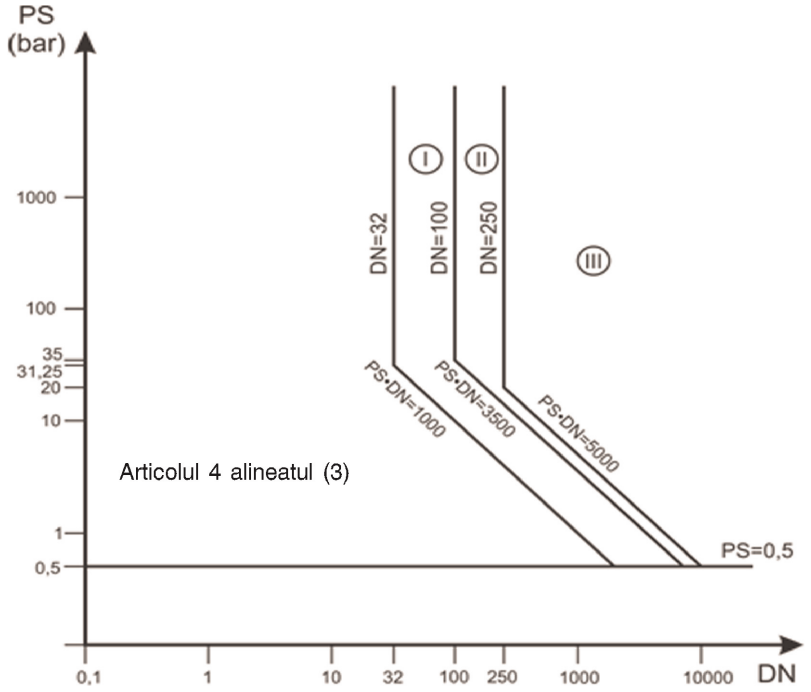

Tabelul 7

Conducte prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (c) punctul (i) a doua liniuță

Prin excepție, toate rețelele de conducte care conțin fluide la o temperatură mai mare de 350 °C și care fac parte din categoria II, prin aplicarea tabelului 7, se clasifică în categoria III.

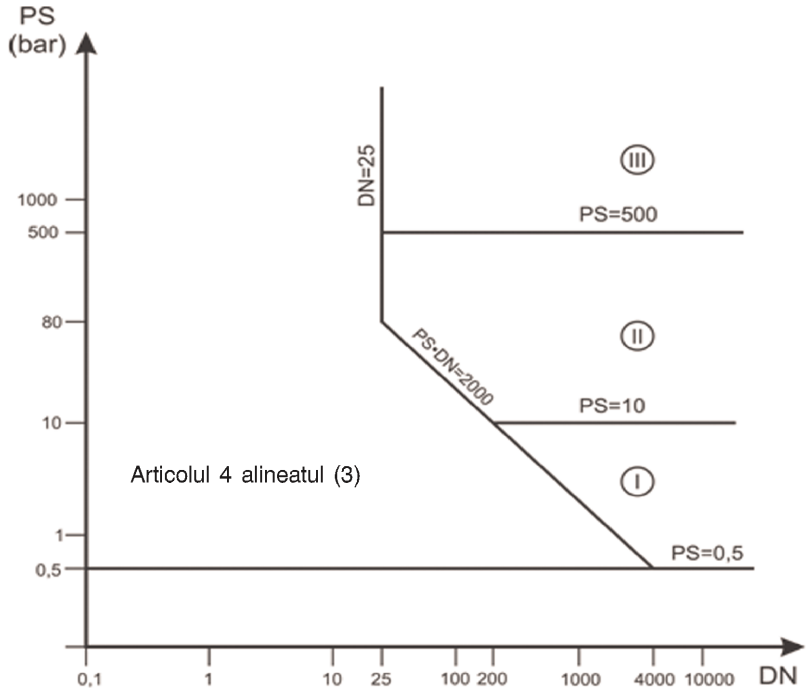

Tabelul 8

Conducte prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) prima liniuță

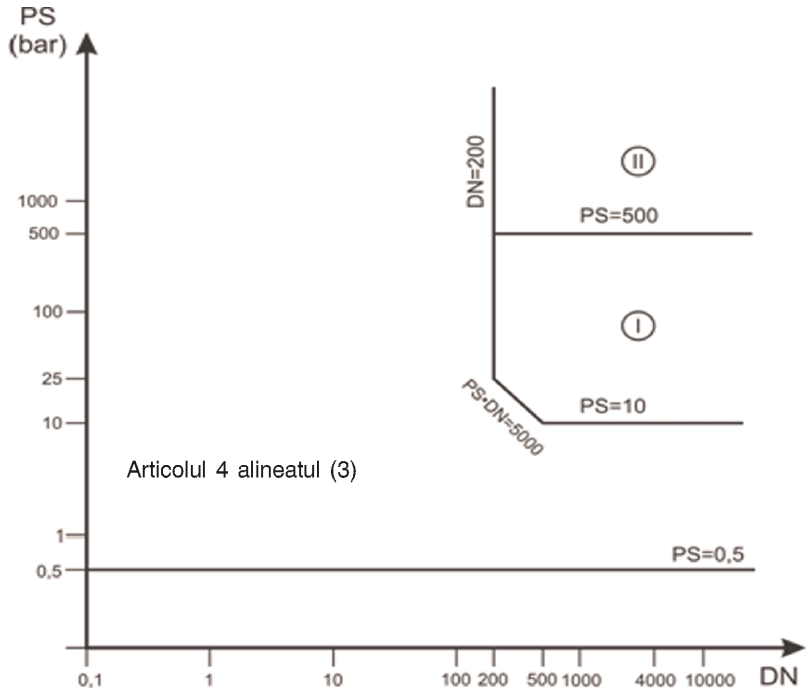

Tabelul 9

Conducte prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) a doua liniuță

ANEXA III

PROCEDURI DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII

Obligațiile care decurg din dispozițiile enunțate în prezenta anexă pentru echipamentele sub presiune se aplică și ansamblelor.

1. MODULUL A: CONTROLUL INTERN AL PRODUCȚIEI

1. Controlul intern al producției este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3 și 4 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele prezentei directive.

2. **Documentația tehnică**

Producătorul stabilește documentația tehnică.

Documentația tehnică oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele relevante și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

— rapoartele de încercare.

3. **Fabricare**

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure conformitatea echipamentului sub presiune fabricat cu documentația tehnică prevăzută la punctul 2 și cu cerințele prezentei directive.

4. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

4.1. Producătorul aplică marcajul CE la fiecare echipament sub presiune care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

4.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru un model al echipamentului sub presiune și o păstrează împreună cu documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică echipamentul sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

5. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului stabilite la punctul 4 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

2. MODULUL A2: CONTROLUL INTERN AL PRODUCȚIEI PLUS VERIFICĂRI ALE ECHIPAMENTULUI SUB PRESIUNE SUPRAVEGHEATE LA INTERVALE ALEATORII

1. Controlul intern al producției plus verificări ale echipamentului sub presiune supravegheate la intervale aleatorii reprezintă procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3, 4 și 5 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele prezentei directive.

2. **Documentația tehnică**

Producătorul stabilește documentația tehnică. Documentația permite evaluarea echipamentului sub presiune din punctul de vedere al conformității cu cerințele relevante și include o analiză adecvată și o evaluare a riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care este acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale controalelor efectuate etc.; și

— rapoartele de încercare.

3. **Fabricare**

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure conformitatea echipamentelor sub presiune fabricate cu documentația tehnică menționată la punctul 2 și cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

4. **Evaluarea finală și verificări ale echipamentului sub presiune**

Producătorul realizează o evaluare finală a echipamentului sub presiune, supravegheat sub forma vizitelor inopinate din partea unui organism notificat ales de producător.

Organismul notificat realizează controlul produselor sau dispune efectuarea controlului la intervale aleatorii determinate de el, pentru verificarea calității controlului intern al echipamentelor sub presiune, ținând seama, *inter alia*, de complexitatea tehnologică a echipamentelor sub presiune și de volumul producției.

Pe durata acestor vizite inopinate, organismul notificat:

— se asigură că producătorul procedează efectiv la verificarea finală în conformitate cu punctul 3.2 din anexa I;

— procedează la prelevarea unor eșantioane de echipamente sub presiune din spațiile de producție sau din depozite în vederea controlului. Organismul notificat apreciază numărul de echipamente care trebuie prelevate, precum și necesitatea de a efectua sau de a dispune efectuarea verificării finale, în totalitate sau în parte, asupra eșantioanelor de echipamente sub presiune.

Procedura de eșantionare care va fi aplicată este menită să stabilească dacă procesul de fabricație a echipamentului sub presiune se încadrează în limitele acceptabile, în vederea garantării conformității echipamentului sub presiune.

În cazul în care unul sau mai multe echipamente sub presiune sau ansamble nu sunt conforme, organismul notificat ia măsurile adecvate.

Pe răspunderea organismului notificat, producătorul aplică numărul de identificare al organismului notificat în cursul procesului de producție.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE la fiecare echipament sub presiune care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru un model al echipamentului sub presiune și o păstrează împreună cu documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică echipamentul sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

6. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului stabilite la punctul 5 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

3. MODULUL B: EXAMINAREA UE DE TIP

3.1. ***Examinarea UE de tip – tip de producție***

1. Examinarea UE de tip – tip de producție – este acea parte a procedurii de evaluare a conformității prin care un organism notificat examinează proiectul tehnic al echipamentului sub presiune și verifică și atestă dacă proiectul tehnic al echipamentului sub presiune corespunde cerințelor prezentei directive.

2. Examinarea UE de tip – tip de producție constă într-o evaluare a caracterului adecvat al proiectului tehnic al echipamentului sub presiune prin examinarea documentației tehnice și a documentelor justificative menționate la punctul 3, plus examinarea unui eșantion, reprezentativ pentru producția luată în considerare, al echipamentului sub presiune în stare completă.

3. Producătorul depune o cerere pentru examinare UE de tip la un singur organism notificat ales de acesta.

Cererea cuprinde:

— numele și adresa producătorului, precum și numele și adresa reprezentantului acestuia autorizat dacă cererea este depusă de către acesta;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— documentația tehnică. Documentația tehnică oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

— rapoartele de încercare;

— elementele privind încercările prevăzute în cadrul fabricației;

— elementele privind calificările sau aprobările cerute în temeiul punctelor 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I;

— modelele reprezentative pentru producția preconizată.

Modelul poate reprezenta mai multe versiuni ale echipamentului sub presiune, cu condiția ca diferențele între versiuni să nu afecteze nivelul de securitate.

Organismul notificat poate solicita modele suplimentare, în cazul în care acest lucru este necesar pentru realizarea programului de încercare;

— documentele justificative care arată că soluțiile de proiectare tehnică adoptate sunt adecvate. Aceste documente justificative menționează orice documente care au fost utilizate, în special atunci când nu au fost integral aplicate standardele armonizate relevante. Documentele justificative includ, în cazul în care este necesar, rezultatele testelor efectuate în numele său ori pe răspunderea sa de laboratorul corespunzător al producătorului aplicând alte specificații tehnice relevante sau de un alt laborator de încercare.

4. Organismul notificat:

4.1. examinează documentația tehnică și documentele justificative pentru a evalua caracterul adecvat al proiectului tehnic al echipamentului sub presiune și procedeele de fabricație.

În special, organismul notificat:

— evaluează materialele atunci când acestea nu sunt conforme cu standardele armonizate aplicabile sau cu o aprobare europeană de materiale pentru echipamente sub presiune și verifică certificatul eliberat de producătorul de materiale în conformitate cu punctul 4.3 din anexa I;

— aprobă modurile de operare în cazul asamblării nedemontabile a pieselor sau verifică dacă ele au fost anterior agreate, în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— verifică dacă personalul pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercările nedistructive este calificat sau aprobat în conformitate cu punctul 3.1.2 sau 3.1.3 din anexa I;

4.2. verifică dacă modelul (modelele) a (au) fost fabricat(e) în conformitate cu documentația tehnică și identifică elementele care au fost proiectate în conformitate cu cerințele aplicabile din standardele relevante armonizate, precum și elementele care au fost proiectate utilizând alte specificații tehnice relevante fără a aplica cerințele relevante ale acestor standarde;

4.3. execută controale adecvate și testele necesare pentru a verifica dacă, în cazul în care producătorul a ales să aplice soluțiile din standardele armonizate pertinente, acestea au fost aplicate corect;

4.4. execută examinări corespunzătoare și testele necesare pentru a verifica, în cazul în care nu au fost aplicate soluțiile din standardele armonizate relevante, dacă soluțiile adoptate de către producător aplicând alte specificații tehnice relevante satisfac cerințele esențiale de securitate corespunzătoare ale prezentei directive;

4.5. stabilește de comun acord cu producătorul locul unde vor fi efectuate examinările și încercările.

5. Organismul notificat întocmește un raport de evaluare care evidențiază activitățile întreprinse, conform punctului 4, precum și rezultatele acestora. Fără a aduce atingere obligațiilor sale față de autoritatea de notificare, organismul notificat transmite conținutul acestui raport, în întregime sau parțial, numai cu acordul producătorului.

6. Atunci când tipul este conform cu cerințele prezentei directive, organismul notificat îi eliberează producătorului un certificat de examinare UE de tip de producție. Fără a aduce atingere dispozițiilor de la punctul 7, certificatul este valabil timp de 10 ani și poate fi reînnoit, conține denumirea și adresa producătorului, concluziile examinării, condițiile (dacă există) pentru valabilitatea certificatului și datele necesare pentru identificarea tipului aprobat.

O listă a părților relevante ale documentației tehnice este anexată certificatului, o copie a acesteia fiind păstrată de organismul notificat.

Certificatul și anexele acestuia conțin toate informațiile relevante care permit evaluarea conformității cu tipul examinat a echipamentelor sub presiune fabricate și care permit controlul în utilizare.

În cazul în care tipul nu satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive, organismul notificat refuză emiterea unui certificat de examinare UE de tip de producție și informează solicitantul în consecință, precizând în detaliu motivele refuzului. Trebuie prevăzută o procedură de atac.

7. Organismul notificat se va informa permanent în legătură cu orice modificări ale stadiului actual al tehnologiei general recunoscut care indică faptul că tipul aprobat poate să nu mai fie conform cu cerințele aplicabile ale prezentei directive și stabilește dacă aceste modificări necesită investigații aprofundate. În acest caz, organismul notificat informează în consecință producătorul.

Producătorul informează organismul notificat care deține documentația tehnică referitoare la certificatul de examinare UE de tip – tip de producție în legătură cu toate modificările tipului aprobat care ar putea afecta conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive sau condițiile de valabilitate a certificatului. Aceste modificări necesită o aprobare suplimentară sub forma unui supliment la certificatul original de examinare UE de tip – tip de producție.

8. Fiecare organism notificat își informează autoritatea de notificare cu privire la certificatele de examinare UE de tip de producție și/sau orice completări aduse acestora pe care le-a emis sau retras și pune la dispoziția autorității sale de notificare, periodic sau la cerere, lista acestor certificate și/sau a oricăror completări la acestea refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu certificatele de examinare UE de tip de producție și/sau orice suplimente la acestea pe care le-a refuzat, retras, suspendat sau restricționat în alt mod și, pe baza unei cereri, în legătură cu certificatele și/sau suplimentele la acestea pe care le-a emis.

Comisia, statele membre și celelalte organisme notificate pot obține, la cerere, o copie a certificatelor de examinare UE de tip – tip de producție și/sau a suplimentelor la acestea. La cerere, Comisia și statele membre pot obține o copie a documentației tehnice și a rezultatelor examinărilor efectuate de organismul notificat. Organismul notificat păstrează o copie a certificatului de examinare UE de tip – tip de producție, a anexelor și suplimentelor acestuia, precum și dosarul tehnic incluzând documentația depusă de producător, până la expirarea valabilității certificatului.

9. Producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale un exemplar al certificatului de examinare UE de tip – tip de producție, al anexelor și al suplimentelor acestuia, împreună cu documentația tehnică, pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

10. Reprezentantul autorizat al producătorului poate depune cererea menționată la punctul 3 și poate îndeplini obligațiile menționate la punctele 7 și 9, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

3.2. ***Examinarea UE de tip – tip de proiect***

1. Examinarea UE de tip – tip de proiect este acea parte a procedurii de evaluare a conformității prin care un organism notificat examinează proiectul tehnic al echipamentului sub presiune și verifică și atestă dacă proiectul tehnic al echipamentului sub presiune corespunde cerințelor prezentei directive.

2. Examinarea UE de tip – tip de proiect constă într-o evaluare a caracterului adecvat al proiectului tehnic al echipamentului sub presiune prin examinarea documentației tehnice și a documentelor justificative prevăzute la punctul 3, fără examinarea unui model.

În cadrul acestui modul nu se utilizează metoda experimentală de proiectare, prevăzută la punctul 2.2.4 din anexa I.

3. Producătorul depune o cerere de examinare UE de tip – tip de proiect la un singur organism notificat ales de către acesta.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului, precum și numele și adresa reprezentantului acestuia autorizat dacă cererea este depusă de către acesta;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— documentația tehnică. Documentația tehnică oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale directivei și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care este acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

  — o descriere generală a echipamentului sub presiune;

  — desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

  — descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

— elementele privind calificările sau aprobările cerute de punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I;

— documentele justificative care arată că soluțiile de proiectare tehnică adoptate sunt adecvate. Aceste documente justificative menționează orice documente care au fost utilizate, în special atunci când nu au fost integral aplicate standardele armonizate relevante. Aceste documente justificative cuprind, unde este cazul, rezultatele încercărilor efectuate de laboratorul adecvat al producătorului sau de un alt laborator de încercare în contul și pe responsabilitatea acestuia.

Cererea poate reprezenta mai multe versiuni ale echipamentului sub presiune, cu condiția ca diferențele între versiuni să nu afecteze nivelul de securitate.

4. Organismul notificat:

4.1. examinează documentația tehnică și documentele justificative pentru a evalua caracterul adecvat al proiectării tehnice a produsului.

În special, organismul notificat:

— evaluează materialele utilizate atunci când acestea nu sunt conforme cu standardele armonizate relevante sau cu o aprobare europeană de materiale pentru echipamente sub presiune;

— aprobă procedurile în cazul asamblării nedemontabile a pieselor sau verifică dacă ele au fost anterior aprobate, în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

4.2. efectuează examinări adecvate pentru a verifica dacă, în cazul în care producătorul a ales să aplice soluțiile din standardele armonizate relevante, acestea au fost aplicate corect;

4.3. efectuează examinări adecvate pentru a verifica dacă, în cazul în care nu s-au aplicat soluțiile din standardele armonizate relevante, soluțiile adoptate de producător îndeplinesc cerințele esențiale de securitate corespunzătoare din prezenta directivă.

5. Organismul notificat întocmește un raport de evaluare care evidențiază activitățile întreprinse, conform punctului 4, precum și rezultatele acestora. Fără a aduce atingere obligațiilor sale față de autoritățile de notificare, organismul notificat transmite conținutul acestui raport, în întregime sau parțial, numai cu acordul producătorului.

6. În cazul în care proiectul îndeplinește cerințele din directivă, organismul notificat emite pentru producător un certificat de examinare UE de tip – tip de proiect. Fără a aduce atingere dispozițiilor de la punctul 7, certificatul este valabil timp de 10 ani și poate fi reînnoit, conține denumirea și adresa producătorului, concluziile examinării, condițiile (dacă există) pentru valabilitatea certificatului și datele necesare pentru identificarea proiectului aprobat.

O listă a părților relevante ale documentației tehnice este anexată certificatului, o copie a acesteia fiind păstrată de organismul notificat.

Certificatul și anexele acestuia conțin toate informațiile relevante care permit evaluarea conformității cu proiectul examinat a echipamentelor sub presiune fabricate și care permit controlul în utilizare.

În cazul în care proiectul nu satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive, organismul notificat refuză emiterea unui certificat de examinare UE de tip – tip de proiect și informează solicitantul în consecință, precizând în detaliu motivele refuzului.

7. Organismul notificat se va informa permanent în legătură cu orice modificări ale stadiului actual al tehnologiei general recunoscut care indică faptul că proiectul aprobat poate să nu mai fie conform cu cerințele aplicabile ale prezentei directive și stabilește dacă aceste modificări necesită investigații aprofundate. În acest caz, organismul notificat informează în consecință producătorul.

Producătorul informează organismul notificat care deține documentația tehnică referitoare la certificatul de examinare UE de tip – tip de proiect în legătură cu toate modificările proiectului aprobat care ar putea afecta conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive sau condițiile de valabilitate a certificatului. Aceste modificări necesită o aprobare suplimentară sub forma unui supliment la certificatul original de examinare UE de tip – tip de proiect.

8. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu certificatele de examinare UE de tip – tip de proiect și/sau cu orice suplimente la acestea pe care le-a emis sau retras și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista certificatelor și/sau a oricăror suplimente la acestea refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu certificatele de examinare UE de tip – tip de proiect și/sau orice suplimente la acestea pe care le-a refuzat, retras, suspendat sau restricționat în alt mod și, pe baza unei cereri, în legătură cu certificatele și/sau suplimentele la acestea pe care le-a emis.

Comisia, statele membre și celelalte organisme notificate pot obține, la cerere, o copie a certificatelor de examinare UE de tip – tip de proiect și/sau a suplimentelor la acestea. La cerere, Comisia și statele membre pot obține o copie a documentației tehnice și a rezultatelor examinărilor efectuate de organismul notificat. Organismul notificat păstrează o copie a certificatului de examinare UE de tip – tip de proiect, a anexelor și suplimentelor acestuia, precum și dosarul tehnic incluzând documentația depusă de producător, până la expirarea valabilității certificatului.

9. Producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale un exemplar al certificatului de examinare UE de tip – tip de proiect, al anexelor și al suplimentelor acestuia, împreună cu documentația tehnică, pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

10. Reprezentantul autorizat al producătorului poate depune cererea menționată la punctul 3 și poate îndeplini obligațiile menționate la punctele 7 și 9, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

4. MODULUL C2: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE CONTROLUL INTERN AL PRODUCȚIEI PLUS VERIFICĂRI ALE ECHIPAMENTULUI SUB PRESIUNE SUPRAVEGHEATE LA INTERVALE ALEATORII

1. Conformitatea cu tipul bazată pe controlul intern al producției plus verificări ale echipamentului sub presiune supravegheate la intervale aleatorii este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3 și 4 și garantează și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză sunt în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Fabricare**

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procedeul de fabricație și monitorizarea sa să asigure conformitatea echipamentului sub presiune fabricat cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

3. **Evaluarea finală și verificări ale echipamentului sub presiune**

Un organism notificat, ales de producător, realizează controlul produselor sau dispune efectuarea controlului la intervale aleatorii determinate de el, pentru verificarea calității evaluării finale și a controlului intern al echipamentelor sub presiune, ținând seama, *inter alia*, de complexitatea tehnologică a echipamentului sub presiune și de volumul producției.

Organismul notificat se asigură că producătorul procedează efectiv la evaluarea finală în conformitate cu punctul 3.2 din anexa I.

Se examinează un eșantion adecvat de echipamente sub presiune finale, prelevat la fața locului de către organismul notificat înainte de a fi introduse pe piață, și se efectuează încercările corespunzătoare, astfel cum sunt identificate de părțile relevante ale standardelor armonizate, și/sau încercări echivalente aplicând alte specificații tehnice relevante, având ca scop verificarea conformității echipamentelor sub presiune cu cerințele relevante ale prezentei directive.

Organismul notificat apreciază numărul de echipamente care trebuie prelevate, precum și necesitatea de a efectua sau de a dispune efectuarea verificării finale, în totalitate sau în parte, asupra acestui eșantion de echipamente sub presiune.

Atunci când o mostră nu este conformă cu nivelul de calitate acceptabil, organismul ia măsurile adecvate.

Procedura de eșantionare care va fi aplicată este menită să stabilească dacă procesul de fabricație a echipamentului sub presiune se încadrează în limitele acceptabile, în vederea garantării conformității echipamentului sub presiune.

În cazul în care încercările sunt efectuate de către un organism notificat, producătorul, în timpul procesului de fabricație și pe răspunderea organismului notificat, aplică numărul de identificare al organismului notificat.

4. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

4.1. Producătorul aplică marcajul CE la fiecare echipament sub presiune sau ansamblu în parte, care este în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

4.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul de echipament sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

5. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului stabilite la punctul 4 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

5. MODULUL D: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE ASIGURAREA CALITĂȚII PROCESULUI DE PRODUCȚIE

1. Conformitatea cu tipul bazată pe asigurarea calității procesului de producție este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5 și garantează și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune sau ansamblele în cauză sunt în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Fabricare**

Producătorul aplică, pentru producție, inspecția produsului finit și încercări ale echipamentului sub presiune în cauză, un sistem de calitate agreat în conformitate cu punctul 3 și el este supus supravegherii prevăzute la punctul 4.

3. **Sistemul de calitate**

3.1. Producătorul depune la organismul notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— toate informațiile pertinente asupra tipului de echipamente sub presiune vizat;

— documentația referitoare la sistemul de calitate;

— documentația tehnică a tipului aprobat și o copie a certificatului de examinare UE de tip.

3.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea echipamentului sub presiune cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate trebuie să permită o interpretare consecventă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor de calitate, a organigramei și a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere în materie de calitate a echipamentelor sub presiune;

— a tehnicilor, procedurilor și acțiunilor sistematice corespunzătoare care sunt puse în aplicare pentru fabricație, precum și pentru controlul și asigurarea calității, în special a modurilor de operare în cazul asamblării nedemontabile a pieselor, autorizate în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— a examinărilor și încercărilor care se efectuează înainte, în timpul și după fabricație și a frecvenței lor;

— a dosarelor calității, cum ar fi rapoartele de inspecție și informațiile încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercările nedistructive în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I etc.; și

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul obținerii calității cerute și funcționarea eficace a sistemului de calitate.

3.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2.

Acesta prezumă conformitatea cu aceste cerințe în ceea ce privește elementele sistemelor de calitate care respectă specificațiile corespunzătoare ale standardului armonizat relevant.

Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit are cel puțin un membru experimentat în evaluare în domeniul și în tehnologia relevante pentru echipamentul sub presiune respectiv, precum și cunoștințe cu privire la cerințele aplicabile ale prezentei directive. Auditul comportă o vizită de inspecție în instalațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 a cincea liniuță, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele relevante ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea produsului cu aceste cerințe.

Decizia este notificată producătorului. Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

3.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează modificările propuse și decide dacă sistemul de calitate modificat va mai răspunde cerințelor prevăzute la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

4. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

4.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

4.2. Producătorul autorizează accesul organismului notificat, în scopul evaluării, în spațiile de producție, de inspecție, de încercare și la depozite și îi furnizează orice informație necesară, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— dosarele calității, cum ar fi rapoartele de inspecție și datele încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele despre calificarea personalului respectiv etc.

4.3. Organismul notificat organizează audituri periodice pentru a verifica dacă producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută, încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

4.4. Pe lângă aceasta, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător. Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria de echipament sub presiune;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurilor de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Cu ocazia unor asemenea vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, să efectueze sau să dispună efectuarea unor încercări ale produselor destinate verificării bunei funcționări a sistemului de calitate. El furnizează producătorului un raport asupra vizitei și, dacă au fost efectuate încercări, raportul de încercare.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care este în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul de echipament sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

6. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația prevăzută la punctul 3.1;

— modificările prevăzute la punctul 3.5, astfel cum au fost aprobate;

— deciziile și rapoartele organismului notificat prevăzute la punctele 3.3, 3.5, 4.3 și 4.4.

7. Fiecare organism notificat informează autoritățile sale de notificare cu privire la omologările sistemelor de calitate emise sau retrase și, periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista omologărilor sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau restricționat în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate privind omologările sistemelor de calitate pe care le-a refuzat, suspendat, retras sau restricționat în alt mod și, la cerere, privind omologările sistemelor de calitate pe care le-a eliberat.

8. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului menționate la punctele 3.1, 3.5, 5 și 6 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

6. MODULUL D1: ASIGURAREA CALITĂȚII PROCESULUI DE PRODUCȚIE

1. Asigurarea calității procesului de producție este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 4 și 7 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Documentația tehnică**

Producătorul stabilește documentația tehnică. Documentația oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele relevante și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea produsului. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale controalelor efectuate etc.; și

— rapoartele de încercare.

3. Producătorul menține documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale relevante pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

4. **Fabricare**

Producătorul aplică, pentru producție, inspecția produsului finit și încercări ale echipamentului sub presiune în cauză, un sistem de calitate omologat în conformitate cu punctul 5 care este supus supravegherii prevăzute la punctul 6.

5. **Sistemul de calitate**

5.1. Producătorul depune la organismul notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— toate informațiile pertinente asupra tipului de echipamente sub presiune vizat;

— documentația referitoare la sistemul de calitate;

— documentația tehnică menționată la punctul 2.

5.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate trebuie să permită o interpretare consecventă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor de calitate, a organigramei și a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere în materie de calitate a echipamentelor sub presiune;

— a tehnicilor, procedurilor și măsurilor sistematice corespunzătoare care sunt puse în aplicare pentru fabricație, precum și pentru controlul și asigurarea calității, în special a modurilor de operare în cazul asamblării nedemontabile a pieselor, autorizate în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— a examinărilor și încercărilor care se efectuează înainte, în timpul și după fabricație și a frecvenței lor;

— a dosarelor calității, cum sunt rapoartele de inspecție și datele încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I etc.;

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul obținerii calității cerute pentru produs și funcționarea eficace a sistemului de calitate.

5.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 5.2. Se consideră că elementele sistemului de calitate conforme cu standardele armonizate pertinente sunt conforme cu cerințele corespunzătoare prevăzute la punctul 5.2.

Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit are cel puțin un membru experimentat în evaluarea tehnologiei echipamentului sub presiune respectiv, precum și cunoștințe cu privire la cerințele aplicabile ale prezentei directive. Auditul include o vizită de evaluare în spațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 2, pentru a verifica capacitatea producătorului de a identifica cerințele relevante ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele respective.

Decizia este notificată producătorului. Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

5.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

5.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează orice modificări propuse și hotărăște dacă sistemul de calitate modificat va mai răspunde cerințelor prevăzute la punctul 5.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

6. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

6.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

6.2. Producătorul autorizează accesul organismului notificat, în scopul evaluării, în spațiile de producție, de inspecție, de încercare și la depozite și îi furnizează orice informație necesară, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— documentația tehnică prevăzută la punctul 2;

— dosarele calității, cum ar fi rapoartele de inspecție și datele încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele despre calificarea personalului respectiv etc.

6.3. Organismul notificat organizează audituri periodice pentru a verifica dacă producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută, încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

6.4. Pe lângă aceasta, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător. Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria de echipament sub presiune;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurii (măsurilor) de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Cu ocazia unor asemenea vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, să efectueze sau să dispună efectuarea unor încercări ale produselor destinate verificării bunei funcționări a sistemului de calitate. El furnizează producătorului un raport asupra vizitei și, dacă au fost efectuate încercări, raportul de încercare.

7. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

7.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 5.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

7.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul produsului pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

8. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația tehnică prevăzută la punctul 5.1;

— schimbările prevăzute la punctul 5.5;

— deciziile și rapoartele din partea organismului notificat menționate la punctele 5.5, 6.3 și 6.4.

9. Fiecare organism notificat informează autoritățile sale de notificare cu privire la omologările sistemelor de calitate emise sau retrase și, periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista omologărilor sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau restricționat în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate cu privire la omologările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, cu privire la omologările sistemului de calitate pe care le-a emis.

10. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului cuprinse la punctele 3, 5.1, 5.5, 7 și 8 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele și pe răspunderea acestuia, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

7. MODULUL E: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE ASIGURAREA CALITĂȚII ECHIPAMENTELOR SUB PRESIUNE

1. Conformitatea cu tipul bazată pe asigurarea calității echipamentelor sub presiune este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5 și garantează și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză sunt în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Fabricare**

Producătorul aplică, pentru inspecția produsului finit și încercări ale echipamentului sub presiune în cauză, un sistem de calitate omologat în conformitate cu punctul 3 și se supune supravegherii prevăzute la punctul 4.

3. **Sistemul de calitate**

3.1. Producătorul prezintă organismului notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— toate informațiile pertinente asupra tipului de echipamente sub presiune vizat;

— documentația referitoare la sistemul de calitate;

— documentația tehnică a tipului aprobat și o copie a certificatului de examinare UE de tip.

3.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea produselor cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate trebuie să permită o interpretare consecventă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor calității, a organigramei și a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere în materie de calitate a produsului;

— a controalelor și încercărilor care vor fi efectuate după fabricație;

— a dosarelor calității, cum sunt rapoartele de inspecție și informațiile încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului în cauză, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercările nedistructive în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I;

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul funcționării eficace a sistemului de calitate.

3.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2. Acesta prezumă conformitatea cu aceste cerințe în ceea ce privește elementele sistemului de calitate care respectă specificațiile corespunzătoare ale standardului armonizat relevant.

Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit are cel puțin un membru experimentat în evaluare în domeniul și în tehnologia relevante pentru echipamentul sub presiune respectiv, precum și cunoștințe cu privire la cerințele aplicabile ale prezentei directive. Auditul include o vizită de evaluare în spațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 a cincea liniuță, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele relevante ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea echipamentului sub presiune cu aceste cerințe.

Decizia este notificată producătorului. Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

3.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează orice modificări propuse și hotărăște dacă sistemul de calitate modificat va mai răspunde cerințelor prevăzute la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

4. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

4.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

4.2. Producătorul autorizează accesul organismului notificat, în scopul evaluării, în spațiile de producție, de inspecție, de încercare și la depozite și îi furnizează orice informație necesară, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— documentația tehnică;

— dosarele calității, cum ar fi rapoartele de inspecție și datele încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele despre calificarea personalului respectiv etc.

4.3. Organismul notificat organizează audituri periodice pentru a verifica dacă producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută, încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

4.4. Pe lângă aceasta, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător.

Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria de echipament sub presiune;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurilor de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Cu ocazia unor asemenea vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, să efectueze sau să dispună efectuarea unor încercări ale produselor destinate verificării bunei funcționări a sistemului de calitate. El furnizează producătorului un raport asupra vizitei și, dacă au fost efectuate încercări, raportul de încercare.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care este în conformitate cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul produsului pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

6. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația tehnică prevăzută la punctul 3.1;

— modificarea menționată la punctul 3.5, în forma în care a fost aprobată;

— deciziile și rapoartele organismului notificat prevăzute la punctele 3.3, 3.5, 4.3 și 4.4.

7. Fiecare organism notificat informează autoritățile sale de notificare cu privire la omologările sistemelor de calitate emise sau retrase și, periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista omologărilor sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau restricționat în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a emis.

8. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului menționate la punctele 3.1, 3.5, 5 și 6 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

8. MODULUL E1: ASIGURAREA CALITĂȚII INSPECȚIEI ȘI ÎNCERCĂRII ECHIPAMENTULUI SUB PRESIUNE FINIT

1. Asigurarea calității inspecției și încercării echipamentului sub presiune finit este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 4 și 7 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Documentația tehnică**

Producătorul stabilește documentația tehnică. Documentația tehnică oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele relevante și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale controalelor efectuate etc.; și

— rapoartele de încercare.

3. Producătorul menține documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale relevante pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

4. **Fabricare**

Producătorul aplică, pentru inspecția produsului finit și pentru încercări ale echipamentului sub presiune, un sistem de calitate omologat în conformitate cu punctul 5 și este supus supravegherii prevăzute la punctul 6.

5. **Sistemul de calitate**

5.1. Producătorul prezintă organismului notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— toate informațiile pertinente asupra tipului de echipamente sub presiune vizat;

— documentația privind sistemul de calitate; și

— documentația tehnică menționată la punctul 2.

5.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

În cadrul sistemului de calitate, este examinat fiecare echipament sub presiune și sunt efectuate încercările adecvate definite în standardul (standardele) pertinent(e) prevăzut(e) la articolul 12 sau încercări echivalente și, în special, evaluarea finală prevăzută la punctul 3.2 din anexa I pentru a asigura conformitatea acestuia cu cerințele corespunzătoare ale prezentei directive care i se aplică.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate trebuie să permită o interpretare consecventă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor calității, a organigramei și a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere în materie de calitate a echipamentelor sub presiune;

— a modurilor de operare a asamblărilor nedemontabile ale pieselor omologate în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— a controalelor și încercărilor care vor fi efectuate după fabricație;

— a dosarelor calității, cum sunt rapoartele de inspecție și informațiile încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul funcționării eficace a sistemului de calitate.

5.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 5.2.

Acesta prezumă conformitatea cu aceste cerințe în ceea ce privește elementele sistemului de calitate care respectă specificațiile corespunzătoare ale standardului armonizat relevant.

Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit are cel puțin un membru experimentat în evaluare în domeniul și în tehnologia relevante pentru echipamentul sub presiune respectiv, precum și cunoștințe cu privire la cerințele aplicabile ale prezentei directive. Auditul include o vizită de evaluare în spațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 2, pentru a verifica capacitatea producătorului de a identifica cerințele relevante ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele respective.

Decizia este notificată producătorului. Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

5.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

5.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează orice modificări propuse și hotărăște dacă sistemul de calitate modificat va mai răspunde cerințelor prevăzute la punctul 5.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

6. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

6.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

6.2. Producătorul autorizează accesul organismului notificat, în scopul evaluării, în spațiile de producție, de inspecție, de încercare și la depozite și îi furnizează orice informație necesară, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— documentația tehnică prevăzută la punctul 2;

— dosarele calității, cum ar fi rapoartele de inspecție și datele încercărilor, datele verificărilor metrologice, rapoartele despre calificarea personalului respectiv etc.

6.3. Organismul notificat organizează audituri periodice pentru a verifica dacă producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

6.4. Pe lângă aceasta, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător. Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria echipamentului;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurii (măsurilor) de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Cu ocazia unor asemenea vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, să efectueze sau să dispună efectuarea unor încercări ale produselor destinate verificării bunei funcționări a sistemului de calitate. El furnizează producătorului un raport asupra vizitei și, dacă au fost efectuate încercări, raportul de încercare.

7. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

7.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 5.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

7.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul de echipament sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

8. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația tehnică prevăzută la punctul 5.1;

— modificarea menționată la punctul 5.5, în forma în care a fost aprobată;

— deciziile și rapoartele organismului notificat prevăzute la punctele 5.3, 5.5, 6.3 și 6.4.

9. Fiecare organism notificat informează autoritățile sale de notificare cu privire la omologările sistemelor de calitate emise sau retrase și, periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista aprobărilor sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau restricționat în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a emis.

10. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului cuprinse la punctele 3, 5.1, 5.5, 7 și 8 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele și pe răspunderea acestuia, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

9. MODULUL F: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE VERIFICAREA ECHIPAMENTELOR SUB PRESIUNE

1. Conformitatea cu tipul bazată pe verificarea echipamentelor sub presiune este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentul sub presiune în cauză, care a fost supus dispozițiilor de la punctul 3, este conform cu tipul descris în certificatul de examinare UE de tip și îndeplinește cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Fabricare**

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea sa să asigure conformitatea produselor fabricate cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

3. **Verificarea**

Un organism notificat ales de producător efectuează examinările și încercările adecvate în scopul verificării conformității echipamentelor sub presiune cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele corespunzătoare ale prezentei directive.

Examinările și încercările pentru verificarea conformității echipamentului sub presiune cu cerințele relevante se desfășoară prin examinarea și încercarea fiecărui produs, așa cum se arată la punctul 4.

4. **Verificarea conformității prin control și încercare a tuturor echipamentelor sub presiune**

4.1. Toate echipamentele sub presiune se examinează individual și fac obiectul încercărilor adecvate definite în standardul (standardele) armonizat(e) relevant(e) sau al încercărilor echivalente în scopul verificării conformității cu tipul autorizat și descris în certificatul de examinare UE de tip și cu cerințele adecvate ale prezentei directive. În absența unui astfel de standard armonizat, organismul notificat în cauză decide cu privire la testele corespunzătoare ce vor fi efectuate.

În special, organismul notificat:

— verifică dacă personalul pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercări nedistructive este calificat sau aprobat în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I;

— verifică certificatul eliberat de producătorul materialului în conformitate cu punctul 4.3 din anexa I;

— efectuează sau dispune efectuarea vizitei finale și a probelor prevăzute în anexa I punctul 3.2 și examinează, dacă este cazul, dispozitivele de siguranță.

4.2. Organismul notificat emite un certificat de conformitate referitor la examinările și încercările efectuate și aplică sau dispune aplicarea numărului său de identificare sub responsabilitatea sa pe fiecare echipament sub presiune autorizat.

Producătorul păstrează certificatele de conformitate la dispoziția autorităților naționale, în scopul inspecției de către acestea, pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care este în conformitate cu tipul autorizat descris în certificatul de examinare UE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul de echipament sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

În cazul în care organismul notificat menționat la punctul 3 este de acord, producătorul poate aplica pe echipamentul sub presiune și numărul de identificare al organismului notificat, sub responsabilitatea organismului notificat.

6. În cazul în care organismul notificat este de acord și sub responsabilitatea acestuia, producătorul poate aplica pe echipamentele sub presiune numărul de identificare al organismului notificat, în cursul procesului de fabricație.

7. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat. Reprezentantul autorizat nu poate să îndeplinească obligațiile producătorului menționate la punctul 2.

10. MODULUL G: CONFORMITATEA BAZATĂ PE VERIFICAREA UNITĂȚII DE PRODUS

1. Conformitatea bazată pe verificarea unității de produs este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3 și 5 și garantează și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentul sub presiune în cauză, care se supune dispozițiilor punctului 4, este în conformitate cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Documentația tehnică**

Producătorul întocmește documentația tehnică și o pune la dispoziția organismului notificat menționat la punctul 4.

Documentația oferă posibilitatea evaluării conformității echipamentului sub presiune cu cerințele relevante și include o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și vizează, în măsura în care este acest lucru este relevant pentru evaluare, proiectarea, fabricarea și funcționarea echipamentului sub presiune.

Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

— o descriere generală a echipamentului sub presiune;

— desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

— descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

— o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

— rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

— rapoartele de încercare;

— elementele adecvate privind calificarea procedeelor de fabricație și de control, precum și calificările sau aprobările personalului corespunzător în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I.

Producătorul menține documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale relevante pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

3. **Fabricare**

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea lui să asigure conformitatea echipamentului sub presiune fabricat cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

4. **Verificarea**

Un organism notificat ales de producător efectuează examinări și încercări adecvate, așa cum sunt prevăzute în standardul (standardele) armonizat(e) relevant(e), și/sau încercări echivalente, pentru a verifica conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive sau dispune efectuarea acestora. În absența unui astfel de standard armonizat, organismul notificat în cauză decide cu privire la testele corespunzătoare ce vor fi efectuate aplicând alte specificații tehnice.

În special, organismul notificat:

— examinează documentația tehnică în ceea ce privește proiectarea, precum și procedeele de fabricație;

— evaluează materialele utilizate atunci când acestea nu sunt conforme cu standardele armonizate aplicabile sau cu o aprobare europeană de materiale pentru echipamente sub presiune și verifică certificatul eliberat de producătorul de materiale în conformitate cu punctul 4.3 din anexa I;

— aprobă modurile de operare în cazul asamblărilor nedemontabile ale pieselor sau verifică dacă ele au fost anterior omologate, în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I;

— verifică aprobările sau calificările prevăzute la punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I;

— procedează la examinarea finală prevăzută la punctul 3.2.1 din anexa I, efectuează sau dispune efectuarea probei prevăzute la punctul 3.2.2 din anexa I și examinează, dacă este cazul, dispozitivele de siguranță.

Organismul notificat emite un certificat de conformitate referitor la examinările și încercările efectuate și aplică sau dispune aplicarea numărului său de identificare sub responsabilitatea sa pe echipamentul sub presiune autorizat. Producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale certificatele de conformitate timp de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 4, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică echipamentul sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

6. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului stabilite la punctele 2 și 5 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

11. MODULUL H: CONFORMITATEA BAZATĂ PE ASIGURARE COMPLETĂ A CALITĂȚII

1. Conformitatea bazată pe asigurarea completă a calității este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele prezentei directive care li se aplică.

2. **Fabricare**

Producătorul pune în aplicare un sistem de calitate omologat pentru proiectarea, fabricația, inspecția produsului finit și încercări ale echipamentului sub presiune, așa cum se specifică la punctul 3, și se supune supravegherii prevăzute la punctul 4.

3. **Sistemul de calitate**

3.1. Producătorul prezintă organismului notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— documentația tehnică pentru câte un model din fiecare tip de echipament sub presiune care urmează a fi fabricat. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

  — o descriere generală a echipamentului sub presiune;

  — desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

  — descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

  — o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

  — rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

  — rapoartele de încercare;

— documentația privind sistemul de calitate; și

— o declarație scrisă potrivit căreia aceeași cerere nu a mai fost înaintată și altui organism notificat.

3.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Respectiva documentație despre sistemul de calitate permite o interpretare uniformă a programelor, planurilor, manualelor și dosarelor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor referitoare la calitate și a structurii organizatorice, a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere cu privire la calitatea produselor și a proiectării;

— a specificațiilor tehnice de proiectare, inclusiv a standardelor care vor fi aplicate și, atunci când standardele armonizate relevante nu vor fi aplicate în întregime, a mijloacelor care sunt utilizate pentru ca cerințele esențiale ale prezentei directive care se aplică echipamentului sub presiune să fie respectate;

— a tehnicilor de control și de verificare a proiectării, a procedurilor și acțiunilor sistematice care vor fi utilizate în cazul proiectării echipamentului sub presiune, care aparține tipului de produs vizat, în special în ceea ce privește materialele prevăzute la punctul 4 din anexa I;

— a tehnicilor, procedurilor și acțiunilor sistematice corespunzătoare care vor fi puse în aplicare pentru fabricație, în special modurile de operare în cazul asamblării nedemontabile a pieselor omologate în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I, precum și pentru controlul și asigurarea calității;

— a controalelor și încercărilor care sunt efectuate înainte, în timpul și după fabricație, cu indicarea frecvenței cu care au loc;

— a dosarelor calității, cum sunt rapoartele de inspecție și datele privind încercările, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului în cauză, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercările nedistructive în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I etc.;

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul obținerii calității cerute pentru proiect și echipamentul sub presiune și funcționarea eficace a sistemului de calitate.

3.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2. Acesta prezumă conformitatea cu aceste cerințe în ceea ce privește elementele sistemului de calitate care respectă specificațiile corespunzătoare ale standardului armonizat relevant.

Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit are cel puțin un membru experimentat în evaluarea tehnologiei echipamentului sub presiune respectiv, precum și cunoștințe cu privire la cerințele aplicabile ale prezentei directive. Auditul include o vizită de evaluare în spațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 a doua liniuță, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele aplicabile ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea echipamentului sub presiune cu aceste cerințe.

Decizia este notificată producătorului sau reprezentantului autorizat al acestuia. Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

3.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează orice modificări propuse și hotărăște dacă sistemul de calitate modificat va mai răspunde cerințelor prevăzute la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

4. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

4.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

4.2. Producătorul autorizează accesul organismului notificat, în scopul evaluării, la spațiile de producție, de inspecție, de încercare și la depozite și îi furnizează orice informație necesară, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— dosarele calității prevăzute de partea sistemului de calitate destinată proiectării, cum sunt rezultatele analizelor, ale calculelor, ale încercărilor etc.;

— dosarele calității prevăzute de partea sistemului de calitate consacrată fabricației, cum ar fi rapoartele de inspecție și datele privind încercările, datele de verificare metrologică, rapoartele despre calificarea personalului respectiv etc.

4.3. Organismul notificat efectuează misiuni de audit periodice pentru a se asigura că producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută, încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

4.4. În plus, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la sediul producătorului.

Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria echipamentului;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurii (măsurilor) de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Pe durata acestor vizite organismul notificat, dacă este necesar, poate efectua încercări ale produsului sau dispune efectuarea acestora, pentru a verifica dacă sistemul de calitate funcționează corect. Organismul notificat prezintă producătorului un raport al vizitei și, în cazul în care au fost efectuate încercări, un raport de încercări.

5. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

5.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

5.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul de echipament sub presiune pentru care a fost întocmită.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

6. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația tehnică prevăzută la punctul 3.1;

— documentația privind sistemul de calitate menționată la punctul 3.1;

— modificările prevăzute la punctul 3.4, astfel cum au fost aprobate;

— deciziile și rapoartele organismului notificat prevăzute la punctele 3.3, 3.4, 4.3 și 4.4.

7. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu aprobările sistemului de calitate emise sau retrase și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista aprobărilor sistemului de calitate refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a emis.

8. **Reprezentantul autorizat**

Obligațiile producătorului menționate la punctele 3.1, 3.5, 5 și 6 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

12. MODULUL H1: CONFORMITATEA BAZATĂ PE ASIGURAREA COMPLETĂ A CALITĂȚII PLUS CONTROLUL PROIECTĂRII

1. Conformitatea bazată pe asigurarea completă a calității plus controlul proiectării și supravegherea specială a evaluării finale este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 6 și asigură și declară pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele sub presiune în cauză satisfac cerințele aplicabile ale prezentei directive.

2. **Fabricare**

Producătorul operează un sistem de calitate aprobat pentru proiectarea, fabricarea și inspecția produselor finite și încercarea produselor în cauză, astfel cum se specifică la punctul 3, și se supune supravegherii specificate la punctul 5. Se examinează caracterul adecvat al proiectului tehnic al echipamentului sub presiune, conform dispozițiilor de la punctul 4.

3. **Sistemul de calitate**

3.1. Producătorul prezintă organismului notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentul sub presiune în cauză.

Cererea cuprinde:

— denumirea și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;

— documentația tehnică pentru câte un model din fiecare tip de echipament sub presiune care urmează a fi fabricat. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

  — o descriere generală a echipamentului sub presiune;

  — desene de concepție și execuție și scheme ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

  — descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

  — o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

  — rezultatele calculelor de proiectare, ale examinărilor efectuate etc.;

  — rapoartele de încercare;

— documentația referitoare la sistemul de calitate;

— o declarație scrisă potrivit căreia aceeași cerere nu a mai fost înaintată și altui organism notificat.

3.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea echipamentului sub presiune cu cerințele aplicabile ale prezentei directive.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător trebuie documentate în mod sistematic și ordonat, sub forma unor politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate trebuie să permită o interpretare consecventă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor calității.

Documentația cuprinde în special o descriere adecvată:

— a obiectivelor referitoare la calitate și a structurii organizatorice, a responsabilităților și atribuțiilor personalului de conducere cu privire la calitatea produselor și a proiectării;

— a specificațiilor tehnice de proiectare, inclusiv standardele, care urmează să fie aplicate și, dacă standardele armonizate relevante nu sunt aplicate în totalitate, mijloacele care urmează să fie utilizate pentru asigurarea conformității cu cerințele esențiale de securitate din prezenta directivă aplicabile echipamentelor sub presiune;

— a tehnicilor de control și de verificare a proiectării, a procedurilor și acțiunilor sistematice care vor fi utilizate în cazul proiectării echipamentului sub presiune, care aparțin tipului de echipament sub presiune vizat, în special în ceea ce privește materialele prevăzute la punctul 4 din anexa I;

— a tehnicilor, procedurilor și acțiunilor sistematice corespunzătoare care vor fi puse în aplicare pentru fabricație, în special modurile de operare în cazul asamblării nedemontabile a pieselor omologate în conformitate cu punctul 3.1.2 din anexa I, precum și pentru controlul și asigurarea calității;

— a examinărilor și încercărilor care se efectuează înainte, în timpul și după fabricație și a frecvenței lor;

— a dosarelor calității, cum sunt rapoartele de inspecție și datele privind încercările, datele verificărilor metrologice, rapoartele asupra calificării sau aprobării personalului în cauză, în special cele ale personalului pentru asamblarea nedemontabilă a pieselor și pentru încercările nedistructive în conformitate cu punctele 3.1.2 și 3.1.3 din anexa I etc.;

— a mijloacelor de supraveghere care să permită controlul obținerii calității cerute pentru proiect și echipamentul sub presiune și funcționarea eficace a sistemului de calitate.

3.3. Organismul notificat evaluează sistemul de calitate pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2.

Acesta prezumă conformitatea cu aceste cerințe în ceea ce privește elementele sistemului de calitate care respectă specificațiile corespunzătoare ale standardului armonizat relevant. Pe lângă experiența în sisteme de management al calității, echipa de audit deține cel puțin un membru cu experiență de evaluare în domeniul echipamentelor sub presiune relevante și al tehnologiei echipamentelor sub presiune în cauză și cunoștințe ale cerințelor aplicabile din prezenta directivă. Auditul include o vizită de evaluare în spațiile producătorului.

Echipa de audit analizează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 a doua liniuță, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele aplicabile ale prezentei directive și de a realiza examinările necesare cu scopul de a asigura conformitatea echipamentului sub presiune cu aceste cerințe.

Decizia este notificată producătorului sau reprezentantului autorizat al acestuia.

Notificarea cuprinde concluziile procesului de audit și decizia de evaluare motivată.

3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.

3.5. Producătorul informează organismul notificat care a aprobat sistemul de calitate în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului de calitate.

Organismul notificat evaluează modificările propuse și decide dacă sistemul de calitate modificat va continua să satisfacă cerințele menționate la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

Organismul notificat comunică decizia sa producătorului. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

3.6. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu aprobările sistemului de calitate emise sau retrase și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista aprobărilor sistemului de calitate refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a emis.

4. **Examinarea proiectului**

4.1. Producătorul depune o cerere de examinare a proiectului pentru fiecare echipament sub presiune care nu este acoperit de o examinare anterioară a proiectului de către organismul notificat menționat la punctul 3.1.

4.2. Cererea permite înțelegerea proiectului, a fabricației și a funcționării echipamentului sub presiune și permite evaluarea conformității cu cerințele aplicabile ale prezentei directive. Cererea include:

— denumirea și adresa producătorului;

— o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;

— documentația tehnică. Documentația permite evaluarea echipamentului sub presiune din punctul de vedere al conformității cu cerințele relevante și include o analiză adecvată și o evaluare a riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și acoperă, în măsura în care este acest lucru este relevant pentru evaluarea, proiectarea și funcționarea echipamentului sub presiune. Documentația tehnică cuprinde, unde este cazul, cel puțin următoarele elemente:

  — o descriere generală a echipamentului sub presiune;

  — desene de concepție și execuție și diagrame ale componentelor, ale subansamblelor, ale circuitelor etc.;

  — descrierile și explicațiile necesare înțelegerii planurilor și diagramelor respective, precum și a funcționării echipamentului sub presiune;

  — o listă a standardelor armonizate ale căror referințe au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, aplicate în totalitate sau în parte, și o descriere a soluțiilor adoptate pentru a îndeplini cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive atunci când standardele armonizate respective nu au fost aplicate. În eventualitatea unor standarde armonizate aplicate parțial, documentația tehnică menționează acele părți care au fost aplicate;

  — rezultatele calculelor de proiectare, ale controalelor efectuate etc.; și

  — rapoartele de încercare;

— documente justificative privind caracterul adecvat al desenului tehnic. Aceste dovezi suplimentare menționează orice documente care au fost utilizate, în special atunci când standardele armonizate relevante nu au fost pe deplin aplicate, și includ, în funcție de necesitate, rezultatele încercărilor efectuate de laboratorul corespunzător al producătorului sau de un alt laborator de încercări în numele și sub responsabilitatea producătorului.

4.3. Organismul notificat examinează cererea și, în cazul în care proiectul corespunde cerințelor prezentei directive care se aplică echipamentului sub presiune, emite pentru producător un certificat de examinare UE a proiectului. Certificatul conține denumirea și adresa producătorului, concluziile examinării, condițiile (dacă există) de valabilitate și datele necesare de identificare a proiectului aprobat. Certificatul poate avea atașate una sau mai multe anexe.

Certificatul și anexele acestuia conțin toate informațiile relevante care permit evaluarea conformității produselor fabricate cu proiectul examinat și care permit controlul în utilizare, în funcție de caz.

În cazul în care proiectul nu satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive, organismul notificat refuză emiterea unui certificat de examinare a proiectului și informează solicitantul în consecință, precizând în detaliu motivele refuzului.

4.4. Organismul notificat se informează permanent în legătură cu orice modificări ale stadiului actual al tehnologiei general recunoscut care indică faptul că proiectul aprobat poate să nu mai fie conform cu cerințele aplicabile ale prezentei directive și stabilește dacă aceste modificări necesită investigații aprofundate. În acest caz, organismul notificat informează în consecință producătorul.

Producătorul ține la curent organismul notificat care a emis certificatul de examinare UE a proiectului în legătură cu orice modificare a proiectului aprobat care ar putea afecta conformitatea cu cerințele esențiale de securitate ale prezentei directive sau condițiile de valabilitate a certificatului. Aceste modificări necesită o aprobare suplimentară – din partea organismului notificat care a emis certificatul de examinare UE a proiectului – sub forma unui supliment la certificatul de examinare UE a proiectului original.

4.5. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu certificatele de examinare UE a proiectului și/sau cu orice suplimente la acestea pe care le-a emis sau retras și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista certificatelor și/sau a oricăror suplimente la acestea refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu certificatele de examinare UE a proiectului și/sau orice suplimente la acestea pe care le-a refuzat, retras, suspendat sau restricționat în alt mod și, la cerere, în legătură cu certificatele și/sau suplimentele la acestea pe care le-a emis.

Comisia, statele membre și celelalte organisme notificate pot obține, la cerere, o copie a certificatelor de examinare UE a proiectului și/sau a suplimentelor acestora. La cerere, Comisia și statele membre pot obține o copie a documentației tehnice și a rezultatelor examinărilor efectuate de organismul notificat.

Organismul notificat păstrează un exemplar al certificatului de examinare UE a proiectului, al anexelor și suplimentelor acestuia, precum și dosarul tehnic incluzând documentația depusă de producător pe o perioadă care durează până la expirarea valabilității certificatului.

4.6. Producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale un exemplar al certificatului de examinare UE a proiectului, al anexelor și al suplimentelor acestuia, împreună cu documentația tehnică, pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune.

5. **Supraveghere sub responsabilitatea organismului notificat**

5.1. Scopul supravegherii este de a verifica dacă producătorul îndeplinește corect obligațiile care decurg din sistemul de calitate omologat.

5.2. În scopul evaluării, producătorul permite organismului notificat accesul la locurile de proiectare, fabricație, inspecție, încercare și de depozitare și oferă acestuia toate informațiile necesare, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— înregistrările calității, astfel cum sunt prevăzute în partea sistemului de calitate destinată proiectării, de exemplu, rezultate ale analizelor, calculelor, încercărilor etc.;

— înregistrările calității, astfel cum sunt prevăzute în partea sistemului de calitate destinată fabricației, de exemplu, rapoarte de inspecție și date privind încercările, date ale verificărilor metrologice, rapoarte privind calificarea personalului în cauză etc.

5.3. Organismul notificat efectuează misiuni de audit periodice pentru a se asigura că producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează producătorului un raport de audit. Frecvența auditurilor periodice este astfel prevăzută încât să permită o reevaluare completă la fiecare trei ani.

5.4. În plus, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la sediul producătorului.

Necesitatea acestor vizite adiționale și frecvența lor se vor determina pe baza unui sistem de control prin vizite gestionat de organismul notificat. În sistemul de control prin vizite sunt luați în considerare în special următorii factori:

— categoria echipamentului;

— rezultatele vizitelor de supraveghere anterioare;

— necesitatea de a asigura monitorizarea măsurii (măsurilor) de corecție;

— condițiile speciale legate de aprobarea sistemului, dacă este cazul;

— modificările semnificative în organizarea fabricației, măsurile sau tehnicile.

Pe durata acestor vizite organismul notificat, dacă este necesar, poate efectua încercări ale produsului sau dispune efectuarea acestora, pentru a verifica dacă sistemul de calitate funcționează corect. Organismul notificat prezintă producătorului un raport al vizitei și, în cazul în care au fost efectuate încercări, un raport de încercări.

5.5. Supravegherea specială a evaluării finale

Verificarea finală prevăzută la punctul 3.2 din anexa I face obiectul unei supravegheri și mai atente sub formă de vizite inopinate din partea organismului notificat. În cadrul acestor vizite, organismul notificat procedează la controale asupra echipamentelor sub presiune.

Organismul notificat prezintă producătorului un raport al vizitei și, în cazul în care au fost efectuate încercări, un raport de încercări.

6. **Marcajul CE și declarația UE de conformitate**

6.1. Producătorul aplică marcajul CE și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia la fiecare echipament sub presiune în parte care satisface cerințele aplicabile ale prezentei directive.

6.2. Producătorul întocmește o declarație UE de conformitate scrisă pentru fiecare model de echipament sub presiune și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune. Declarația UE de conformitate identifică modelul echipamentului sub presiune pentru care a fost întocmită și menționează numărul certificatului de examinare a proiectului.

Un exemplar al declarației UE de conformitate este pus la dispoziția autorităților relevante, la cerere.

7. Pe o perioadă de 10 ani după introducerea pe piață a echipamentului sub presiune, producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale:

— documentația privind sistemul de calitate menționată la punctul 3.1;

— modificarea menționată la punctul 3.5, în forma în care a fost aprobată;

— deciziile și rapoartele din partea organismului notificat menționate la punctele 3.5, 5.3 și 5.4.

8. **Reprezentantul autorizat**

Reprezentantul autorizat al producătorului poate depune cererea menționată la punctele 4.1 și 4.2 și poate îndeplini obligațiile cuprinse la punctele 3.1, 3.5, 4.4, 4.6, 6 și 7, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

ANEXA IV

DECLARAȚIE UE DE CONFORMITATE (Nr. XXXX) [1]

1. Echipament sau ansamblu sub presiune (numărul produsului, al tipului, al lotului sau numărul de serie):

2. Denumirea și adresa producătorului și, după caz, ale reprezentantului autorizat al acestuia:

3. Declarația de conformitate este emisă pe răspunderea exclusivă a producătorului:

4. Obiectul declarației (identificarea echipamentului sau a ansamblului sub presiune permițând trasabilitatea). Dacă este necesar pentru identificarea unui echipament sau ansamblu sub presiune, se poate adăuga o imagine:

   — descrierea echipamentului sub presiune sau a ansamblului;

   — procedura de evaluare a conformității aplicată;

   — pentru ansamble, descrierea echipamentelor sub presiune din care sunt constituite, precum și procedurile aplicate la evaluarea conformității.

5. Obiectul declarației descris mai sus este în conformitate cu legislația relevantă de armonizare a Uniunii:

6. Trimiteri la standardele armonizate relevante folosite sau trimiteri la celelalte specificații tehnice în legătură cu care se declară conformitatea:

7. Dacă este cazul, denumirea, adresa și numărul de telefon al organismului notificat care a efectuat evaluarea de conformitate și numărul certificatului eliberat și o trimitere la certificatul de examinare UE de tip – tip de producție, la certificatul de examinare UE de tip – tip de proiect, la examinarea UE a proiectului sau la certificatul de conformitate.

8. Informații suplimentare:

   Semnat pentru și în numele:

   (locul și data emiterii):

   (numele, funcția) (semnătura):

   dacă este cazul, identificarea semnatarului care a primit împuternicirea pentru a angaja producătorul sau reprezentantul autorizat al acestuia

---

[1] Atribuirea unui număr declarației de conformitate rămâne la latitudinea producătorului.

ANEXA V

PARTEA A

Directiva abrogată cu lista modificărilor sale succesive

(menționate la articolul 50)

Directiva 97/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 9.7.1997, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1)	Doar punctul 13 din anexa I
Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12)	Doar articolul 26 alineatul (1) litera (f)

PARTEA B

Termenul de transpunere în dreptul intern și data aplicării

(menționate la articolul 49)

Directiva	Termenul de transpunere	Data aplicării
97/23/CE	29 mai 1999	29 noiembrie 1999 ([1])

([1]) În conformitate cu articolul 20 alineatul (3) din Directiva 97/23/CE, statele membre permit darea în folosință a echipamentelor sub presiune și a ansamblurilor conforme cu normele administrative în vigoare pe teritoriul lor la data punerii în aplicare a directivei după data respectivă.

ANEXA VI

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 97/23/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 2 punctele 1-14
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 1 alineatul (2)
—	Articolul 2 punctele 15-32
Articolul 2	Articolul 3
Articolul 3	Articolul 4
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 5 alineatul (1)
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 5 alineatul (3)
—	Articolul 6
—	Articolul 7
—	Articolul 8
—	Articolul 9
—	Articolul 10
—	Articolul 11
Articolul 5	—
Articolul 6	—
—	Articolul 12 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 45
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (1)
Articolul 7 alineatul (3)	—
Articolul 7 alineatul (4)	Articolul 44 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 8	—
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 13 alineatul (1) teza introductivă
Articolul 9 alineatul (2) punctul 1	—
—	Articolul 13 alineatul (1) litera (a)
Articolul 9 alineatul (2) punctul 2	Articolul 13 alineatul (1) litera (b)
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 10	Articolul 14

Directiva 97/23/CE	Prezenta directivă
Articolul 11 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 15 alineatul (2)
Articolul 11 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 12 alineatul (2)
—	Articolul 15 alineatul (4)
Articolul 11 alineatul (5)	Articolul 15 alineatul (5)
—	Articolul 15 alineatul (6)
Articolul 12	—
Articolul 13	—
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 14 alineatele (3)-(8)	Articolul 16 alineatele (2)-(7)
Articolul 14 alineatele (9) și (10)	—
—	Articolul 17
—	Articolul 18
Articolul 15 alineatul (1)	—
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (2)
Articolul 15 alineatele (4) și (5)	—
—	Articolul 19 alineatele (3)-(6)
—	Articolul 20
—	Articolul 21
—	Articolul 22
—	Articolul 23
—	Articolul 24
—	Articolul 25
—	Articolul 26
—	Articolul 27
—	Articolul 28
—	Articolul 29

Directiva 97/23/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 30
—	Articolul 31
—	Articolul 32
—	Articolul 33
—	Articolul 34
—	Articolul 35
—	Articolul 36
—	Articolul 37
—	Articolul 38
Articolul 16	—
Articolul 17	—
Articolul 18	—
—	Articolul 39
—	Articolul 40
—	Articolul 41
—	Articolul 42
—	Articolul 43
—	Articolul 44 alineatele (2)-(4)
—	Articolul 44 alineatul (5) primul paragraf
—	Articolul 46
—	Articolul 47
Articolul 19	—
Articolul 20 alineatele (1)-(2)	—
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 48 alineatul (1)
—	Articolul 48 alineatele (2) și (3)
—	Articolul 49
—	Articolul 50
—	Articolul 51
Articolul 21	Articolul 52
Anexa I	Anexa I

Directiva 97/23/CE	Prezenta directivă
Anexa II	Anexa II
Anexa III partea introductivă	Anexa III partea introductivă
Anexa III modulul A	Anexa III punctul 1 modulul A
Anexa III modulul A1	Anexa III punctul 2 modulul A2
Anexa III modulul B	Anexa III punctul 3.1 modulul B Examinarea UE de tip – tip de producție
Anexa III modulul B1	Anexa III punctul 3.2 modulul B Examinarea UE de tip – tip de proiect
Anexa III modulul C1	Anexa III punctul 4 modulul C2
Anexa III modulul D	Anexa III punctul 5 modulul D
Anexa III modulul D1	Anexa III punctul 6 modulul D1
Anexa III modulul E	Anexa III punctul 7 modulul E
Anexa III modulul E1	Anexa III punctul 8 modulul E1
Anexa III modulul F	Anexa III punctul 9 modulul F
Anexa III modulul G	Anexa III punctul 10 modulul G
Anexa III modulul H	Anexa III punctul 11 modulul H
Anexa III modulul H1	Anexa III punctul 12 modulul H1
Anexa IV	—
Anexa V	—
Anexa VI	—
Anexa VII	Anexa IV
—	Anexa V
—	Anexa VI

DECLARAȚIA PARLAMENTULUI EUROPEAN

Parlamentul European consideră că doar dacă și în măsura în care actele de punere în aplicare în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 sunt discutate în cadrul reuniunilor comitetelor, acestea din urmă pot fi considerate comitete de comitologie în sensul menționat în anexa I la Acordul-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană. Reuniunile comitetelor intră, așadar, sub incidența punctului 15 din Acordul-cadru în cazul și în măsura în care se discută alte chestiuni.

RECTIFICĂRI

Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1295/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind instituirea programului „Europa creativă" (2014-2020) și de abrogare a Deciziilor nr. 1718/2006/CE, nr. 1855/2006/CE și nr. 1041/2009/CE

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 347 din 20 decembrie 2013)

La pagina 233, articolul 24 alineatul (6):

în loc de: „(6) Prin derogare de la articolul 130 alineatul (2) al Regulamentului Financiar, și în cazuri justificate în mod corespunzător, Comisia poate considera ca fiind eligibile costurile legate în mod direct de punerea în aplicare a acțiunilor și activităților care beneficiază de sprijin, chiar dacă acestea sunt suportate de către beneficiar înainte de depunerea cererii de finanțare.",

se va citi: „(6) În conformitate cu articolul 130 alineatul (1) din regulamentul financiar și în cazuri justificate în mod corespunzător, Comisia poate considera ca fiind eligibile costurile legate în mod direct de punerea în aplicare a acțiunilor și activităților care beneficiază de sprijin, chiar dacă acestea sunt efectuate de către beneficiar înainte de depunerea cererii de finanțare."

Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a pieților produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 347 din 20 decembrie 2013)

La pagina 732, la articolul 141 alineatul (2) litera (a) punctul (ii):

în loc de: „(ii) între 1 februarie și 31 august din anul de comercializare în curs asupra altor cantități de zahăr din sfeclă, de izoglucoză sau de sirop de inulină care fac obiectul unui report;”,

se va citi: „(ii) între 1 februarie și 31 august din anul de comercializare în curs asupra cantităților de zahăr din sfeclă sau de sirop de inulină care fac obiectul unui report;”.

Rectificări

★ **Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1295/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind instituirea programului „Europa creativă" (2014-2020) și de abrogare a Deciziilor nr. 1718/2006/CE, nr. 1855/2006/CE și nr. 1041/2009/CE** (JO L 347, 20.12.2013) 260

★ **Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a pieților produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului** (JO L 347, 20.12.2013) 261

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO